Bob SHAW

ASTRONAUȚII ZDRENȚĂROȘI

Premiul
BFA 1983

Premiul
BSF 1983

Editura PYGMALION
Ploiești, 2001

PRIMA PARTE

Umbre la amiază

Capitolul 1

Lui Toller Maraquine şi celorlalţi care priveau de la sol le era clar că aeronava se afla în pericol. Dar, incredibil, căpitanul ei părea că nu-şi dă seama.

— Ce-şi închipuie nebunul ăla că face? întrebă Toller, cu voce tare. Deşi nu se afla nimeni în apropiere, să-l audă.

Îşi feri ochii de soare cu mâna, pentru a vedea mai bine ce se întâmplă. Zona - arăta normal pentru oricine locuia la latitudinea aceea a Lumii - marea indigo, impecabilă, cerul de-un albastru deschis, pătat cu alb şi întinderea ceţoasă a planetei soră, Supralumea, care atârna nemişcată lângă zenit, cu discul traversat fără încetare de mănunchiuri de nori. În ciuda luminii prezilei, se vedeau destule stele, inclusiv cele nouă, mai strălucitoare, care alcătuiau constelaţia Copacului.

În faţa acestui fundal, aeronava plutea împinsă de briza marină slabă, comandantul făcând economie de cristale energetice. Ambarcaţiunea se îndrepta direct spre ţărm, anvelopa ei albastră-cenuşie alcătuind un cerc, o replică măruntă a Supralumii. Înainta constant, deşi căpitanul ei nu apreciase, probabil, că briza ce bătea spre mal şi-l purta era foarte joasă, doar la trei sute de picioare de sol. Deasupra ei acţiona, în direcţie opusă, vântul de vest, ce se scurgea de pe platoul Haffanger.

Toller putea observa cu precizie curentul şi

contracurentul aerului. Coloanele de vapori din cazanele de reducere a pikonului, înşirate de-a lungul ţărmului, se îndreptau spre interiorul continentului doar pe distanţă scurtă, înainte de a se înălţa şi a fi împinse către mare. Printre aceste fâşii de ceaţă produse de om pluteau panglici de nori venite de pe platou - în ele se afla pericolul pentru aeronavă.

Toller scoase din buzunar telescopul butucănos, pe care-l căra cu el din copilărie. Privi stratul de nori. După cum se aştepta, reuşi să descopere mai multe pete de albastru şi fucsină, suspendate în matricea de vapori albi. Un observator obişnuit nu le-ar fi remarcat sau ar fi considerat urmele vagi drept un efect optic, dar simţul pericolului deveni, la Toller, mai intens. Faptul că fusese în stare să dea de urma unor ptertha atât de iute însemna că întregul nor era înţesat cu ele, că acesta purta spre aeronavă, fără să se vadă, sute de creaturi.

— Folosiţi un transmiţător solar! răcni el din fundul plămânilor. Spuneţi-i nebunului să schimbe direcţia, să urce sau să coboare, sau...

Devenind incoerent din cauza grabei, Toller se uita în jur, încercând să decidă ce să facă. Singurii oameni vizibili printre cazanele dreptunghiulare şi rezervoarele cu combustibil erau fochiştii pe jumătate dezbrăcaţi. Se părea că supraveghetorii şi funcţionarii se aflau în interiorul clădirilor cu cornişe largi, ale staţiunii, ascunzându-se de căldura în creştere a zilei. Construcţiile joase aveau înfăţişarea tradiţională kolcorroniană - cărămizi portocalii şi galbene aşezate în modele rombice complexe, încadrate cu gresie roşie la colţuri şi la margini - şi arătau, întrucâtva, ca nişte şerpi ce moţăiau în căldura intensă a soarelui. Toller nu văzu nici măcar o siluetă lângă ferestrele înguste, verticale. Ţinându-şi

sabia cu mâna, alergă spre clădirea supraveghetorilor.

Toller era neobişnuit de înalt şi musculos pentru un membru al ordinului filosofilor, iar muncitorii care aveau grijă de cazane se dădură grăbiţi la o parte, pentru a nu-i împiedica fuga. Exact când ajunse la construcţia cu un singur etaj, din ea ieşi un funcţionar subaltern, Comdac Gurra, ducând un transmiţător solar. Văzându-l pe Toller năvălind către el, Gurra tresări şi îi întinse instrumentul. Toller dădu din mână, a refuz.

— Fă-o tu, zise el, nerăbdător, ascunzând faptul că el ar fi fost prea lent în înşirarea cuvintelor mesajului. Ai instrumentul în mână, ce mai aştepţi?

— Îmi pare rău, Toller.

Gurra îndreptă transmiţătorul solar spre aeronava ce se apropia, iar plăcile de sticlă din interior clincăniră când începu să apese pe buton.

Toller se legăna de pe un picior pe altul, în timp ce aştepta un semn că pilotul primise şi luase în seamă avertismentul trimis prin intermediul razelor de lumină. Nava plutea mai departe, oarbă şi senină. Toller ridică telescopul şi-şi concentră privirea asupra nacelei vopsite în albastru, remarcând, cu oarecare surprindere că purta simbolul penei-şi-săbiei, care proclama că nava era un mesager regal. Ce motiv putea avea regele pentru a lua legătura cu una dintre cele mai îndepărtate staţiuni experimentale ale seniorului filosof?

După un timp ce-i păru o viaţă, văzul încordat îi permise să discearnă mişcări grăbite în spatele balustradei de la provă. După câteva secunde apărură norişori de fum cenuşiu de-a lungul părţii stângi a nacelei, indicând faptul că propulsoarele laterale fuseseră pornite. Anvelopa balonului se ondulă, întregul ansamblu se zgudui, în timp ce nava se îndrepta spre dreapta.

Coborâse iute în timpul manevrei, dar pătrunsese deja în nor, dispărând uneori din vedere, când o înconjurau tentaculele de vapori. Un vaiet terorizat, domolit de distanţă şi de curentul de aer, ajunse la privitorii strânşi pe ţărm, făcându-i pe unii dintre ei să se foiască stânjeniţi.

Toller presupuse că o persoană de la bordul navei întâlnise o ptertha şi simţi fiorul morţii. O soartă de care avusese parte de multe ori în vise rele. Esenţa coşmarului nu consta în apropierea morţii, ci în simţământul de deplină neajutorare, în inutilitatea încercării de a rezista după ce ajunsese în raza de ucidere a unei ptertha. Când înfrunta nişte asasini sau un animal feroce, un om putea - indiferent cât de mici îi erau şansele - să cadă luptând şi, în felul acesta, să aspire la o ciudată împăcare cu moartea. Dar când veneau globurile vineţii, nu puteai face *nimic.*

— Ce se întâmplă acolo?

Întrebase Vomdal Sisstt, şeful staţiunii, care apăruse în uşa principală a clădirii supraveghetorilor. Era un bărbat de vârstă medie, cu cap chel, rotund. Avea poziţia foarte dreaptă a unui om conştient că are o statură sub medie. Trăsăturile lui bronzate exprimau un amestec de plictiseală şi înţelegere.

Toller îi arătă aeronava ce cobora.

— Un idiot a parcurs toată distanţa asta ca să se sinucidă!

— Am transmis vreun avertisment?

— Da. Dar cred că a fost prea târziu, răspunse Toller. Cu un minut în urmă erau o mulţime de ptertha în jurul navei.

— Groaznic! se cutremură Sisstt, apăsându-şi dosul palmei pe frunte. Voi da ordin să fie ridicate paravanele.

— Nu-i nevoie - baza norului nu-i prea jos, iar globurile nu vor veni spre noi prin spaţiu deschis, la lumina zilei.

— Nu risc. Cine ştie ce.

Sisstt se întrerupse şi privi spre Toller, încântat că găsise o metodă necompromiţătoare de a-şi exterioriza emoţia.

— De când eşti împuternicit să iei decizii aici? În staţiunea pe care o consider a mea? Te-a înălţat în rang seniorul Glo fără să mă informeze?

— N-are nevoie nimeni să fie înălţat, dacă are de-a face cu tine! ripostă Toller, reacţionând nepotrivit la sarcasmul şefului său, rămânând cu privirea aţintită asupra aeronavei ce cobora spre ţărm.

Sisstt îşi încleştă fălcile şi-şi îngustă ochii, încercând să decidă dacă remarca se referea la statura sau la priceperea sa.

— Asta-i insolenţă! îl acuză el. Insolență şi insubordonare. O să am grijă ca anumite persoane să afle asta!

— Nu mai behăi! îl repezi Toller şi-i întoarse spatele.

Alergă spre partea cu apă puţin adâncă, de lângă plajă, unde se strânsese un grup de lucrători, să ajute la asolizare. Ancorele cu multe braţe ale navei erau târâte prin valuri, apoi prin nisip, trăgând linii întunecate pe suprafaţa albă. Bărbaţii prinseră funiile şi se atârnară de ele cu toată greutatea, contracarând încercarea ambarcaţiunii de a se ridica în bătaia brizei. Toller putu să-l vadă pe căpitan aplecându-se peste balustrada din faţă a nacelei, conducând operaţiunile. Se părea că exista un soi de agitaţie pe traversă, că mai mulţi membri ai echipajului se luptau între ei. Probabil că vreunul fusese destul de ghinionist şi se apropiase prea mult de o ptertha, apoi o luase razna, cum se întâmpla uneori, iar

acum era ţinut cu forţa de camarazii lui.

Toller se aplecă, prinse o funie care atârna şi o ţinu întinsă, pentru a ghida aeronava către stâlpii înşiraţi pe plajă. În cele din urmă, chila nacelei se cufundă în nisip, iar oamenii în galben săriră peste marginea ei, s-o asigure. Trecerea pe lângă pericol îi încinsese. Înjurau de zor, în timp ce împingeau muncitorii de-o parte, folosind o forţă nenecesară, apoi începură să ancoreze nava. Toller le înţelegea sentimentele şi zâmbi cu simpatie în timp ce oferea funia unui aeronaut ce se apropia, un bărbat cu umeri laţi şi pielea de culoarea nămolului.

— De ce rânjeşti, mâncătorule de bălegar? mârâi individul, întinzându-se să-i ia funia.

Toller retrase frânghia şi, cu aceeaşi mişcare, o transformă într-un laţ cu care prinse degetul mare al aeronautului.

— Cere-ţi scuze!

— Ce...

Individul încercă să-l arunce într-o parte, cu mâna liberă, apoi ochii i se măriră de uimire descoperind că nu avea de-a face cu un tehnician ştiinţific tipic. Întoarse capul, să ceară ajutor camarazilor săi, dar Toller îi atrase atenţia, strângând frânghia mai mult.

— E o treabă între noi doi, zise liniştit Toller, folosindu-şi puterea braţelor pentru a mări încordarea funiei. Îţi ceri scuze sau vrei să-ţi vezi degetul atârnând într-un colier?

— O să regreţi...

Vocea aeronautului scăzu în intensitate, iar el se îndoi, alb la faţă, gâfâind, când o falangă a degetului scoase un sunet clar de frângere.

— Îmi cer scuze! Dă-mi drumul! Îmi cer scuze!

— Aşa-i mai bine, declară Toller, dând drumul frânghiei. Acum putem fi prieteni.

Zâmbi cu amabilitate batjocoritoare, nelăsând să se vadă urmă din consternarea ce-l cuprinsese. Iar se întâmplase! Răspunsul rezonabil la o insultă rituală era s-o ignore sau să răspundă în acelaşi fel, dar firea lui pusese imediat stăpânire pe el, reducându-l la nivelul unei creaturi primitive, guvernată de reflexe. Nu dorise, în mod conştient, să se încaiere cu aeronautul, dar fusese gata să-l mutileze, dacă nu-şi cerea scuze. Ceea ce făcea lucrurile şi mai rele era cunoaşterea faptului că n-ar fi fost în stare să dea înapoi, că un incident banal ar fi putut degenera în ceva periculos pentru cei implicaţi.

— *Prieteni!* gâfâi aeronautul, ducându-şi mâna rănită la burtă, cu figura schimonosită de durere. Îndată ce o să pot ţine spada, o să…

Nu-şi termină ameninţarea. Un bărbat cu barbă, în veşmânt foarte împodobit de aerocăpitan, se îndrepta spre el. Căpitanul, un om de vreo patruzeci de ani, respira zgomotos, iar materialul şofrăniu al robei avea pete cafenii la subsuori.

— Ce s-a întâmplat, Kaprin? întrebă el, privind furios la aeronaut.

Ochii lui Kaprin aruncară o privire plină de ură în direcţia lui Toller.

— Mi-am prins mâna într-o funie, domnule. Mi-am scrântit degetul mare, domnule.

— Să lucrezi de două ori mai mult cu cealaltă, zise căpitanul, făcându-i semn să plece, după care se întoarse spre Toller. Sunt căpitanul Hlawnvert. Nu eşti Sisstt. Unde-i Sisstt?

— Acolo, îi arătă Toller unde se afla şeful staţiunii, care înainta nesigur pe panta ţărmului, poala robei sale cenuşii măturând prundişul.

— Deci ăsta-i maniacul vinovat!

— Vinovat de ce? întrebă Toller, încruntându-se.

— Că m-a orbit cu fum din oalele alea blestemate!

Vocea lui Hlawnvert era plină de furie şi de nemulţumire, în timp ce căpitanul îşi rotea privirea pentru a cuprinde şirul de cuptoare de pikon şi coloanele de aburi pe care acestea le slobozeau spre cer.

— Mi s-a spus că aici se încearcă fabricarea cristalelor energetice. E adevărat sau e doar o glumă?

Toller, deşi conştient că se află în pragul unei încurcături potenţial catastrofale, se simţise jignit de tonul lui Hlawnvert. Regretase toată viaţa că se născuse într-o familie de filosofi, nu în una ce aparţinea castei militare, şi petrecea mult timp bârfindu-i pe ai săi, dar nu-i plăcea când străinii făceau acelaşi lucru. Îl privi rece pe căpitan, timp de câteva secunde, lungind pauza până deveni o lipsă de respect făţişă, apoi vorbi ca şi cum s-ar fi adresat unui copil.

— Nimeni nu poate să fabrice cristale. Pot fi doar mărite - dacă soluţia e suficient de pură.

— Atunci la ce folosesc toate astea?

— Există rezerve serioase de pikon în zonă. Îl extragem din sol şi încercăm să găsim o metodă de a-l rafina până va fi suficient de pur pentru a produce o reacţie.

— Pierdere de timp, zise Hlawnvert, sigur de sine, abandonând subiectul şi întorcându-se să-l înfrunte pe Vomdal Sisstt.

— Bună preziua, căpitane, îl salută Sisstt. Mă bucur că aţi asolizat cu bine. Am dat ordin să fie ridicate imediat paravanele antiptertha.

— Nu-i nevoie de ele, răspunse Hlawnvert, clătinând din cap. De altfel, ai făcut deja pagube.

— Eu... clipi speriat Sisstt din ochii lui albaştri. Nu te

înţeleg, căpitane.

— Fumul împuţit şi ceaţa pe care le împrăştiaţi pe cer au ascuns norul natural. În rândul echipajului meu există oameni care au înghiţit praf şi te consider personal responsabil.

— Dar... se înecă Sisstt, privind indignat spre linia îndepărtată de culmi, de unde, pe distanţă de mai multe mile, se vedeau serpentine de nori care şerpuiau spre mare. Genul ăsta de nori reprezintă o caracteristică a coastei. Nu-mi dau seama de ce mă blamezi pe mine pentru...

— Tăcere! răcni Hlawnvert, punând o mână pe sabie, apoi făcu un pas şi-l împinse cu cealaltă mână pe Sisstt, aruncându-l pe spate. Pui la îndoială competenţa mea? Vrei să spui că-s neglijent?

— Bineînţeles că nu, mormăi Sisstt, ridicându-se şi scuturându-şi nisipul de pe robă. Iartă-mă, căpitane. Acum, că mi-ai atras atenţia, descopăr că aburii de la cazanele noastre pot fi periculoşi pentru aeronave, în anumite circumstanţe.

— Ar trebui să pui balize de avertizare.

— Se va face imediat. Ar fi trebuit să ne gândim mai înainte.

Toller simţi că se înroşeşte la faţă de mânie, urmărind scena. Căpitanul Hlawnvert era un bărbat solid, lucru normal pentru cineva de obârşie militară, dar, în acelaşi timp, era moale şi îngreunat de grăsime. Chiar şi unul de mărimea lui Sisstt l-ar fi învins, cu ajutorul vitezei şi a muşchilor întăriţi de ură. În plus, Hlawnvert fusese de-o incompetenţă criminală în manevrarea aeronavei, fapt pe care încerca să-l ascundă prin tupeu, deci o acţiune împotriva lui ar fi putut fi justificată în faţa tribunalului. Dar aşa ceva nu-l interesa pe Sisstt. Conform firii sale,

şeful staţiunii lingea mâna care-l lovise. Mai târziu avea să-şi scuze laşitatea prin glume şi va încerca s-o compenseze prin persecutarea subordonaţilor mai tineri.

În ciuda dorinţei de a cunoaşte motivul vizitei lui Hlawnvert, Toller se simţi obligat să se îndepărteze, să se disocieze de comportarea abjectă a lui Sisstt. Se pregătea să plece, când un aeronaut pletos, purtând însemnele albe de locotenent, trecu pe lângă el şi-l salută pe Hlawnvert.

— Echipajul e gata pentru inspecţie, domnule, spuse el, pe un ton preocupat.

Căpitanul dădu din cap şi privi şirul de oameni în cămăşi galbene, care aşteptau lângă navă.

— Câţi au înghiţit praf?

— Numai doi, domnule. Am avut noroc.

— Noroc?

— Vreau să spun, domnule, că fără superba dumneavoastră îndemânare, pierderile ar fi putut fi mai mari.

Hlawnvert dădu iar din cap şi întrebă:

— Care-s cei doi pe care i-am pierdut?

— Pouksale şi Lague, domnule. Dar Lague nu va recunoaşte.

— Contactul a fost confirmat?

— Am văzut eu însumi, domnule. Ptertha ajunsese la un pas de el, înainte să explodeze. A înghiţit praful.

— Atunci de ce nu se poartă ca un bărbat? întrebă enervat Hlawnvert. Un singur laş ca ăsta poate demoraliza întregul echipaj, mormăi el, privind în direcţia oamenilor care aşteptau, după care se întoarse spre Sisstt. Am un mesaj pentru tine de la seniorul Glo, dar mai întâi trebuie să îndeplinesc anumite formalităţi. Aşteaptă-mă aici.

Sisstt păli.

— Căpitane, ar fi mai bine dacă v-aş primi în camerele mele. Pe lângă asta, am treburi urgente.

— Aşteaptă *aici!* îl întrerupse Hlawnvert, izbindu-l în piept cu degetul atât de puternic, încât bărbatul mai scund se împletici. Îţi va prinde bine să vezi ce nenorocire a produs poluarea aerului făcută de tine.

În ciuda nemulţumirii provocate de comportarea lui Sisstt. Toller începu să-şi dorească să poată interveni într-un fel, pentru a pune capăt umilirii omuleţului, dar exista un protocol strict, care guverna asemenea probleme în societatea kolcorroniană. A lua partea cuiva într-o confruntare, fără să fii invitat, însemna să adaugi altă insultă, sugerând că individul e un laş. Mergând cât de departe era posibil, Toller se aşeză în calea lui Hlawnvert, când acesta se îndreptă spre navă, dar provocarea implicată de gest trecu neobservată. Hlawnvert trecu pe lângă el, cu ochii îndreptaţi spre cer, unde soarele se apropia de Supralume.

— Să încheiem treaba înainte de micanoapte, îi zise căpitanul locotenentului. Am irosit prea mult timp aici.

— Da, domnule.

Locotenentul merse în faţa lui către oamenii înşiraţi lângă aeronava ce se zbătea neodihnită şi ridică glasul:

— Să păşească în faţă orice aeronaut care are motive să creadă că în curând nu va putea să-şi îndeplinească datoria!

După un moment de ezitare, un tânăr cu păr negru făcu doi paşi înainte. Figura lui triunghiulară era atât de palidă că aproape lucea, dar se ţinea drept şi părea că se stăpâneşte bine. Căpitanul Hlawnvert se apropie de el şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

— Aeronaut Pouksale, zise el liniştit, ai înghiţit praful?

— Da, domnule, răspunse acesta cu voce fără vlagă, resemnată.

— Ţi-ai servit ţara cu bravură şi bine, iar numele tău va ajunge în faţa regelui. Vrei să porneşti pe Drumul Luminat sau pe Drumul Întunecat?

— Pe Drumul Luminat, domnule.

— Bravo! Plata salariului se va face la sfârşitul călătoriei şi va fi înmânat rudei celei mai apropiate. Poţi să te retragi.

— Mulţumesc, domnule.

Pouksale salută şi, ocolind prova nacelei, se duse spre capătul îndepărtat al acesteia. Dispăru din vederea foştilor lui camarazi, conform obiceiului, dar călăul care-i ieşi în întâmpinare deveni vizibil pentru Toller, Sisstt şi mulţi dintre lucrătorii de la cazanele cu pikon, înşiraţi pe mal. Sabia călăului era lată şi grea, iar lama din lemn de brakka, de-un negru pur, fără incrustaţiile din email cu care erau decorate de obicei armele kolcorroniane.

Pouksale îngenunche supus. Genunchii lui abia atinseseră nisipul, când călăul, acţionând cu o iuţeală milostivă, îl trimise de-a lungul Drumului Luminat. Scena din faţa lui Toller - numai galben, ocru şi nuanţe ceţoase de albastru - căpătă un punct central de roşu viu.

La auzul sunetului loviturii mortale, un fior de nelinişte trecu prin şirul de aeronauţi. Mulţi dintre ei ridicară privirea spre Supralume, iar mişcarea buzelor arăta că se rugau pentru ca sufletul camaradului lor mort să aibă o călătorie fără griji spre planeta soră. Dar majoritatea oamenilor priveau nefericiţi spre sol. Fuseseră recrutaţi din oraşele mari ale imperiului, în care locuitorii priveau cu scepticism învăţătura bisericii, care spunea că sufletele oamenilor sunt nemuritoare şi locuiesc alternativ pe Lume şi Supralume. Pentru ei, moartea însemna

moarte - nu o plimbare plăcută de-a lungul înaltei Căi ce lega cele două planete. Toller auzi un sughiţat slab şi se întoarse. Îl văzu pe Sisstt acoperindu-şi gura cu amândouă mâinile, şeful staţiunii tremura şi arăta de parcă ar fi fost gata să se prăbuşească în orice secundă.

— Dacă pici, o să fim consideraţi babe, îi şopti cu ferocitate Toller. Ce-i cu tine?

— Barbaria... se auzi neclar cuvântul lui Sisstt. Teribila barbarie... Ce speranţă mai avem, Toller?

— Aeronautul a avut de ales şi s-a comportat bine.

— Nu eşti mai bun decât...

Sisstt se opri, deoarece lângă aeronavă izbucnise o încăierare. Doi bărbaţi îl apucaseră pe un al treilea de braţe şi, în ciuda zbuciumului său, îl târau în faţa lui Hlawnvert. Captivul era înalt şi subţire, cu o burtă absurdă, rotundă.

— ...nu putea să mă vadă, domnule, ţipa el. Vântul bătea dinspre mine către ptertha. Deci praful nu putea să ajungă lângă mine. Jur, domnule, că n-am înghiţit praful!

Hlawnvert îşi puse mâinile pe şoldurile late şi privi spre cer un moment, arătându-şi neîncrederea, înainte să vorbească.

— Aeronaut Lague, regulamentul mă obligă să-şi accept declaraţia. Dar să-ţi fie clar: nu ţi se va oferi din nou Drumul Luminos. La primul semn de febră sau paralizie, vei fi aruncat peste bord. Viu. Plata pentru întreaga călătorie va fi anulată, iar numele tău şters din registrele regale. Ai înţeles?

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule, zise Lague, încercând să cadă la picioarele căpitanului, dar cei de lângă el îl ţinură drept. Nu aveţi de ce să fiţi îngrijorat, domnule, n-am înghiţit praful.

La un ordin al locotenentului, cei doi îl eliberară, iar

Lague se dădu încet înapoi, în rând. Şirul aeronauţilor se deschise, făcându-i loc, lăsând însă un spaţiu mai mare decât era necesar, alcătuind o barieră de netrecut. Toller presupuse că Lague va găsi puţin ajutor în următoarele două zile, intervalul de timp necesar pentru ca efectele otrăvii de ptertha să devină vizibile.

Căpitanul Hlawnvert îşi salută locotenentul, lăsându-i conducerea adunării, apoi urcă panta spre Sisstt şi Toller. Pete de culoare mai închisă apăruseră în cârlionţii bărbii, iar urmele de transpiraţie de pe veşmânt se întinseseră. Se uită la cupola înaltă a cerului, pe care marginea estică a Supralumii începuse să lucească din cauza soarelui ce pătrundea în spatele ei, şi făcu un gest nerăbdător, ca şi cum ar fi comandat soarelui să dispară mai iute.

— E prea cald pentru asemenea necazuri, mârâi el. Am drum lung de făcut, iar echipajul va fi nefolositor cât timp laşul ăsta de Lague nu va fi aruncat peste bord. Regulamentul de serviciu va trebui schimbat, dacă noile zvonuri nu se potolesc.

— Ah... exclamă Sisstt, îndreptându-se şi străduindu-se să se controleze. Zvonuri noi, căpitane?

— Se povesteşte că nişte soldaţi din Sorka au murit, după ce au transportat cadavrele unor oameni ucişi de ptertha.

— Dar pterthacoza nu-i transmisibilă!

— Ştiu. Numai un cretin fără creier ar lua în seamă asemenea zvonuri, dar asta avem în echipajele din ziua de azi! Pouksale a fost unul dintre puţinii mei oameni buni - şi l-am pierdut în ceaţa voastră afurisită!

Toller, care privea înmormântarea rămăşiţelor lui Pouksale, se enervă din cauza repetării acuzaţiei şi a laşităţii şefului său.

— Nu mai învinovăţiţi ceaţa noastră, căpitane, zise el,

aruncându-i lui Sisstt o privire semnificativă. Nimeni nu contestă faptele.

Hlawnvert se întoarse imediat spre el.

— Ce vrei să spui?

Toller zâmbi amabil.

— Că am văzut limpede ce s-a întâmplat.

— Cum te cheamă, soldat?

— Toller Maraquine, şi nu-s soldat.

— Nu eşti…

Înfăţişarea furioasă a lui Hlawnvert fu înlocuită de una amuzată.

— Ce eşti? Cu ce am de-a face?

Toller rămase impasibil sub privirea căpitanului, care lua cunoştinţă de aspectele anormale ale înfăţişării lui - păr lung şi robă cenuşie de filosof, combinate cu înălţimea şi musculatura puternică a unui războinic, şi faptul că purta spadă îl deosebea de cei de felul lui. Doar lipsa cicatricilor şi a tatuajelor de campanie îl făceau să arate, ca fizic, altfel decât un membru deplin, prin sânge, al castei militarilor.

La rândul lui, îl privi şi el atent pe Hlawnvert, iar vrăjmăşia lui crescu în timp ce urmărea procesul gândirii oglindit atât de limpede pe figura înfloritoare a căpitanului. Hlawnvert nu fusese în stare să-şi ascundă îngrijorarea că putea fi acuzat de neglijenţă, iar acum se simţea uşurat descoperind că era în siguranţă. Câteva aluzii răuvoitoare la originea celui ce-l provocase reprezenta cea mai bună apărare în societatea ierarhică, bazată pe ascendenţă, a Kolcorronului. Buzele îi tremurau, în timp ce încerca să aleagă din mulţimea de zeflemele ce-i stăteau la dispoziţie.

Dă-i drumul, gândi Toller, transmiţând mesajul tăcut cu toată puterea fiinţei sale. *Spune cuvintele ce-ţi vor pune*

capăt vieţii!

Hlawnvert ezită, de parcă ar fi simţit pericolul. Din nou, înlănţuirea de gânduri deveni vizibilă. Dorea să umilească şi să discrediteze produsul acela al unei descendenţe dubioase, care îndrăznise să-l înfrunte, dar numai dacă asta nu implica riscuri serioase. Dacă ar fi chemat ajutoare, ar fi transformat ceva banal într-un incident major, unul care ar fi scos la lumină exact ceea ce voia să ascundă. În cele din urmă, după ce decise ce tactică să aleagă, se sili să chicotească.

— Dacă nu eşti soldat, ai grijă cum umbli cu sabia! spuse el, jovial. Să nu te aşezi pe ea şi să te tai!

Toller refuză să-i facă lucrurile uşoare.

— Arma nu-i o ameninţare *pentru mine.*

— O să-şi ţin minte numele, Maraquine, spuse Hlawnvert, cu voce joasă.

În acel moment, cel ce ţinea socoteala timpului în staţiune sună din cornul miciinopţi - accentuând nota dublă ce era folosită când activitatea ptertha era mare - apoi urmă o mişcare generală a lucrătorilor de la cazanele cu pikon spre siguranţa clădirilor. Căpitanul se întoarse cu spatele la Toller, îşi puse braţul pe umerii lui Sisstt şi-l conduse pe acesta în direcţia aeronavei priponite.

— Vino să bei ceva în cabina mea, zise el. O vei găsi drăguţă şi confortabilă, cu tambuchiurile închise. Vei putea primi ordinele seniorului Glo în particular.

Toller dădu din umeri, în timp ce-i privea pe cei doi plecând. Excesiva familiaritate a căpitanului însemna, în sine, o încălcare a codului de comportare, iar lipsa de sinceritate evidentă a îmbrăţişării unui om pe care abia îl trântise la sol era aproape o insultă. Îi acorda lui Sisstt statutul de câine ce putea fi biciuit sau mângâiat, după voia stăpânului. Dar, constant firii lui, şeful staţiunii părea

că nu-şi dă seama de nimic. Un râs subit, tunător, al căpitanului, dovedi că Sisstt începuse cu glumele lui, punând temelia versiunii sale despre întâlnire, pe care o va povesti mai târziu subalternilor, aşteptându-se ca aceştia s-o creadă. *Căpitanului îi place ca oamenii să-l creadă un adevărat căpcăun, dar dacă ajungi să-l cunoşti bine...*

Toller se trezi din nou întrebându-se care era natura misiunii lui Hlawnvert. Ce ordine puteau fi atât de urgente şi de importante, încât seniorul Glo considerase că merită să le transmită printr-un curier special, în loc să aştepte transportul de rutină? Era posibil să se întâmple ceva care să întrerupă monotonia ucigătoare a vieţii din staţiunea îndepărtată? Sau însemna prea mult să spere aşa ceva?

Când întunericul se întinse dinspre vest, Toller privi spre cer şi văzu ultima felie a soarelui dispărând în spatele imensităţii cuprinzătoare a Supralumii. Când lumina dispăru subit, zonele fără nori ale cerului se umplură de stele, comete şi vârtejuri de luminozitate ceţoasă. Începuse micanoapte. Iar la adăpostul ei, globurile tăcute ale ptertha urmau să părăsească în curând norii şi să coboare la nivelul solului, pentru a-şi căuta prada.

Uitându-se în jur, Toller descoperi că era ultimul om rămas în spaţiul liber. Tot personalul staţiunii se retrăsese în clădiri, iar echipajul aeronavei se afla în siguranţă, închis pe puntea inferioară. Putea fi acuzat de prostie că zăbovise atât de mult afară, dar făcea deseori acest lucru. Flirtul cu pericolul condimenta, într-un fel, existenţa sa banală şi reprezenta un mod de a demonstra diferenţa esenţială dintre el şi un membru tipic al unei familii de filosofi. În momentul acela mersul lui era mai lent şi mai degajat ca niciodată, în timp ce urca panta uşoară spre

clădirea supraveghetorilor. Se putea să fie privit, iar codul lui particular îi dicta: cu cât era mai mare pericolul de a fi atacat de o ptertha, cu atât trebuia să pară mai puţin speriat. Ajungând la uşă se opri şi rămase locului un moment, în ciuda senzaţiei că i se târăşte ceva pe spinare, înainte de a ridica zăvorul şi de a intra.

În urma lui, dominând cerul dinspre sud, cele nouă stele ale Copacului coborâră către orizont.

Capitolul 2

Prinţul Leddreavohr Neldeever se lansase într-o aventură care-l făcea să se simtă iar tânăr.

În calitate de fiu mai mare al regelui şi conducător al tuturor forţelor militare din Kolcorron, lumea se aştepta ca el să se ocupe îndeosebi de probleme de politică şi de strategie generală a războaielor. În privinţa bătăliilor individuale, locul lui era departe, în spate, într-un post de comandă bine apărat, din care putea dirija în siguranţă operaţiunile. Dar nu-i plăcea să stea deoparte şi să permită unor locţiitori, în a căror competenţă nu avea încredere, să se bucure de adevărata muncă de soldat. Practic, fiecare ofiţer inferior sau pedestraş avea o poveste despre cum apăruse prinţul alături de el în mijlocul bătăliei şi-l ajutase să scape. Leddravohr încuraja răspândirea legendelor, în interesul disciplinei şi moralităţii.

Supraveghea pătrunderea Armatei a Treia în peninsula Loongl, la marginea estică a posesiunilor kolcorroniane, când primise ştirea unei rezistenţe puternice, neaşteptate, în regiunea deluroasă. Informaţia suplimentară că în zonă se aflau o mulţime de copaci brakka fusese suficientă pentru a-l aduce pe prinţ în linia frontului. Schimbase cuirasa albă, regală, cu una făcută din piele opărită şi preluase personal comanda unei părţi a forţei expediţionare.

La scurt timp după zori, însoţit de un sergent major experimentat, numit Reeff, îşi croia drum prin tufişurile pădurii, la marginea unei poieni întinse. Aici, atât de departe în est, preziua era mult mai lungă decât

dupăziua, iar Leddravohr ştia că avea suficient răstimp de lumină în care să dezlănţuie un atac şi să execute operaţiunea de curăţire a terenului de duşmani, după aceea. Îi plăcea să ştie că alţi inamici ai Kolcorronului se vor prăbuşi curând în faţa spadei lui, scăldaţi în propriul lor sânge. Dădu la o parte, cu grijă, perdeaua de frunze, şi privi ce se întâmpla în faţă.

O zonă circulară, cu diametrul de vreo patru sute de yarzi, fusese complet curăţată de vegetaţia înaltă - cu excepţia unui pâlc de copaci brakka, aflaţi în centru. Aproape o sută de membri ai tribului gethan, bărbaţi şi femei, se strânseseră în jurul arborilor, cu atenţia îndreptată asupra unui obiect aflat în vârful unui trunchi zvelt, dar puternic. Leddravohr numără copacii şi descoperi că erau nouă - un număr care avea legături magice şi religioase cu constelaţia cerească a Copacului.

Ridică binoclul la ochi şi văzu, după cum se aştepta, că obiectul căţărat în arbore era o femeie dezbrăcată. Stătea îndoită peste vârful trunchiului, cu burta apăsată pe orificiul din centrul acestuia, ţinută nemişcată de corzi înfăşurate în jurul membrelor.

— Sălbaticii aduc unul dintre sacrificiile lor stupide, şopti Leddravohr, dându-i binoclul lui Reeff.

Sergentul urmări scena mult timp, înainte de a-i înapoia instrumentul.

— Oamenii mei ar folosi mai bine târfa asta, zise el. Oricum, lucrurile vor fi mai uşoare pentru noi.

Arătă tubul subţire, de sticlă, legat de încheietura mâinii lui. În interior se afla o bucată de trestie, care fusese însemnată cu vopsea neagră la intervale regulate. Un gândac-umblător devora bucata, la un capăt, acţionând cu viteza constantă a soiului său.

— A trecut de al cincilea semn, mormăi Reeff.

Celelalte cohorte trebuie să fie pe poziţii, de acum. Ar trebui să intervenim, cât timp sălbaticii nu-s atenţi.

— Încă nu, replică Leddravohr, continuând să privească prin binoclu. Văd două puncte de observare, îndreptate în afară. Indivizii au devenit ceva mai prevăzători. Nu uita că au preluat, de undeva, ideea tunului. Trebuie să-i luăm complet prin surprindere, încât să n-aibă timp să tragă în noi. Nu ştiu ce gusturi ai, dar eu n-am chef să mă îndop cu pietre zburătoare. Le consider indigeste.

Reeff rânji aprobator şi propuse:

— Să aşteptăm până explodează copacul.

— Nu va dura mult, frunzele din vârf se îndoaie deja.

Leddravohr urmărea cu interes cum cele mai de sus dintre cele patru perechi de frunze gigantice se ridicau din poziţia orizontală - ceva normală - şi se înfăşurau în jurul trunchiului. Fenomenul se întâmpla de vreo două ori pe an, la un copac brakka matur în stare sălbatică, unul pe care un nativ din Kolcorron îl vedea rareori. În imperiu, permiterea unui brakka să se descarce era considerată ca o risipă de cristale energetice.

Urmă o scurtă pauză, după ce frunzele din vârf se strânseseră în jurul trunchiului. Apoi, a doua pereche tremură şi se ridică încet. Leddravohr ştia că, în adâncul solului, peretele ce împărţea în două camera de combustie a copacului începuse să se dizolve, curând, cristalele verzi de pikon, care fuseseră extrase din sol de către sistemul superior al rădăcinilor, se vor amesteca în halvellul purpuriu, adunat de reţeaua inferioară de rădăcini. Căldura şi gazul generat vor fi reţinute o scurtă perioadă de timp - apoi arborele îşi va arunca polenul în aer într-o explozie ce va fi auzită la o distanţă de câteva mile.

Stând întins pe patul de vegetaţie moale, Leddravohr simţi o căldură pulsând în pântecul lui şi-şi dădu seama că era excitat sexual. Îşi focaliză binoclul asupra femeii înlănţuite în vârful copacului, încercând să distingă detalii ale sânilor sau coapselor. Până în momentul acela rămăsese nemişcată, de aceea crezuse că-i inconştientă sau drogată, dar mişcarea frunzelor uriaşe către trunchi îi atrăsese, probabil, atenţia că viaţa ei se apropia de sfârşit. Dar membrele ei erau prea bine legate ca să-i permită o zbatere adevărată. Începuse să-şi legene capul dintr-o parte în alta, agitând părul lung, negru, care-i ascundea faţa.

— Căţea proastă! şopti Leddravohr.

Îşi limitase studierea triburilor gethane la informaţii despre capacitatea lor militară, dar presupunea că religia lor reprezenta amestecul neinspirat de superstiţii ce putea fi găsit în ţările mai înapoiate ale Lumii. După toate probabilităţile, femeia se oferise voluntară pentru rolul pe care-l juca în ritul de fertilitate, crezând că sacrificiul ei îi va garanta reîncarnarea ca prinţesă pe Supralume. Doze generoase de vin şi ciuperci uscate pot face asemenea idei convingătoare pentru moment, dar nu există nimic comparabil cu iminenţa morţii pentru a face pe cineva să revină la un mod mai raţional de gândire.

— O fi o căţea proastă, dar mi-ar plăcea s-o am sub mine acum, mormăi Reeff. Nu ştiu cine o să explodeze mai întâi - copacul sau eu.

— O să ţi-o dăruiesc, când s-o termina treaba, zâmbi Leddravohr. Care jumătate o iei prima?

Reeff se strâmbă dezgustat, exprimându-şi admiraţia pentru felul în care făcea faţă prinţul celui mai bun dintre oamenii săi în orice activitate soldăţească, inclusiv debitarea obscenităţilor. Leddravohr îşi îndreptă atenţia

spre pândarii din posturile de observare ale gethanilor. Binoclul îi arăta, după cum anticipase, că aceştia se uitau frecvent la copacul pentru sacrificiu, pe care începuseră să se ridice a treia pereche de frunze, ştia că există o motivaţie botanică a comportării copacului - frunzele aflate în poziţie orizontală ar fi fost smulse de descărcarea de polen - dar simbolismul sexual era puternic şi irezistibil. Leddravohr era convins că orice paznic gethan s-ar uita spre copac, în momentul suprem. Puse binoclul jos şi apucă spada, în clipa în care frunzele izbiră trunchiul. Fără nicio secundă de întârziere, perechea inferioară se puse în mişcare. Agitaţia părului femeii devenise frenetică, iar strigătele ei se auzeau slab la marginea luminişului, amestecate cu cântecul unei voci masculine, care venea de undeva, din mijlocul adunării membrilor tribului.

— Zece nobili în plus pentru cel ce-l va aduce la tăcere pe preot, făgădui Leddravohr, reafirmându-şi aversiunea faţă de superstiţioşi, mai ales faţă de cei care erau prea laşi ca să-şi execute singuri victimele.

Duse mâna la coif şi desprinse gluga ce-i acoperea creasta purpurie. Tinerii locotenenţi care comandau celelalte trei cohorte văzură fulgerarea de culoare ivindu-se în pădure. Leddravohr intră în acţiune îndată ce a patra pereche de frunze se strânse în josul trunchiului, blânde ca nişte mâini de iubită. Femeia legată în vârful copacului tăcu brusc - poate obosise, poate înlemnise de groază. O tăcere intensă se întinse peste luminiş. Prinţul ştia că peretele din camera de combustie a copacului aproape dispăruse, că o cantitate de cristale verzi şi purpurii se amestecaseră deja, că energia eliberată de ele putea fi reţinută doar câteva secunde.

Sunetul exploziei, deşi îndreptat în sus, fu îngrozitor.

Trunchiul copacului se zgâlţâi şi se cutremură, când descărcarea de polen ţâşni spre cer, o coloană de vapori pătată momentan de sânge, încercuită concentric de fum.

Leddravohr simţi solul ridicându-se sub el, în timp ce valul exploziei gonea pe sub pădurea înconjurătoare. Apoi fu în picioare, alergând. Asurzit de uluitoarea izbucnire de sunet, trebui să se bizuie numai pe ochi pentru a determina gradul de surpriză al atacului. În stânga şi în dreapta văzu crestele portocalii ale coifurilor purtate de doi dintre locotenenţii săi, urmaţi de zeci de soldaţi ce se iveau dintre arbori. În faţă, gethanii priveau ca vrăjiţi la copacul pentru sacrificii, ale cărui frunze începuseră să se desfăşoare. Puteau să descopere pericolul în orice clipă. Parcursese deja jumătate din distanţa până la cel mai apropiat paznic şi, dacă omul nu se întorcea spre el, urma să moară fără să ştie ce i se întâmplase.

Dar individul se întoarse. Figura i se strâmbă, gura i se deschise, ca şi cum ar fi strigat un avertisment. Izbi cu piciorul în ceva ascuns în iarbă. Leddravohr ştia că acolo se află o versiune gethană a unui tun - o ţeavă din brakka, fixată pe un suport jos - care se folosea doar împotriva persoanelor. Lovitura de picior zdrobise o capsulă de sticlă sau ceramică, din culasă. Dar - acesta era motivul pentru care kolcorronianii nu se interesau de asemenea arme - dura o anumită perioadă până se descărca. Oricât de scurtă a fost perioada aceea, îi permise lui Leddravohr să se ferească. Strigă un avertisment pentru soldaţii din urma lui, o luă la dreapta şi ajunse la gethan, dintr-o parte, exact când tunul explodă şi-şi trimise împroşcătura într-un evantai de pietriş prin iarbă. Paznicul reuşise să-şi scoată spada, dar faptul că fusese atent la sacrificiu îl dezorientase, îl făcuse nepregătit de luptă. Leddravohr îl doborî cu o

lovitură de spadă în ceafă, fără să-şi întrerupă goana, după care se aruncă în vălmăşagul de siluete omeneşti.

Timpul normal încetă să existe pentru el, în timp ce-şi croia drum către centrul luminişului. Îşi dădea vag seama că sunetele încăierării erau întrerupte de bubuituri de tun. Printre gethanii pe care-i ucisese se aflau cel puţin două femei tinere, un lucru care-i va face pe oameni să mârâie, mai târziu. Dar văzuse soldaţi buni pierzându-şi vieţile pentru că încercaseră să deosebească sexele în timpul bătăliei. Transformarea unui măcel în ceva mai puţin ameţitor însemna luare de decizii, pierderea eficienţei în luptă - şi era nevoie doar de-o clipă pentru ca sabia duşmanului să-şi atingă ţinta.

Unii dintre gethani încercau să fugă. Dar erau căsăpiţi sau izgoniţi înapoi de către kolcorronianii care-i înconjuraseră. Alţii luptau cât de bine puteau, dar faptul că fuseseră preocupaţi de ceremonie se dovedi fatal şi plătiră pentru lipsa lor de vigilenţă. Un grup de indivizi, arătând bizari în veşmintele din piele pestriţe şi cu părul împletit în cozi, se refugie între cei nouă copaci brakka, ca într-o fortificaţie naturală. Leddravohr văzu cum doi dintre oamenii săi fură răniţi grav, dar, din fericire, baricada gethanilor rezistă puţin timp, pentru că apărătorii erau stânjeniţi de lipsa de spaţiu şi reprezentau ţinte comode pentru suliţaşii din cohorta a doua.

Apoi bătălia se termină.

Odată cu încetarea distracţiei sângeroase şi revenirea a normalitate, Leddravohr îşi recăpăta stăpânirea de sine Privi în jur, pentru a se asigura că nu-l ameninţă niciun pericol, că singurii oameni în picioare erau soldaţi kolcorroniani şi femei gethane capturate, apoi se uită spre cer. În timp ce în pădure, el şi oamenii săi se aflau la adăpost de ptertha, acum se aflau în spaţiu liber, deci

exista un oarecare risc.

Bolta cerească pe care o vedea prinţul părea ciudată pentru cineva născut în Kolcorron. Leddravohr crescuse având deasupra capului sfera uriaşă, ceţoasă, a Supralumii Dar aici, în peninsula Loongl, planeta soră era deplasată spre vest, iar el vedea cerul limpede chiar deasupra lui, ceea ce-i dădea o senzaţie neplăcută, de parcă rămăsese cu un flanc expus în plină bătălie. Nu zări plutind nicio făptură albăstruie peste stelele ce luceau în timpul zilei, de aceea decise să fie atent la treaba pe care o avea de făcut.

Scena din jur îi era familiară, plină de sunete cunoscute. Unii dintre kolcorronieni strigau răguşiţi glume, în timp ce transportau din luminiş gethanii răniţi şi adunau trofee. Oamenii din trib aveau puţine lucruri ce puteau fi considerate de valoare, dar bastoanele lor antiptertha, în formă de Y, arătau destul de ciudat pentru a fi arătate în tavernele din Ro-Atabri. Alţi soldaţi râdeau şi hăuleau, în timp ce dezbrăcau cele vreo zece femei care fuseseră capturate. O activitate legitimă în acel moment - bărbaţii care luptaseră bine meritau răsplata războiului - iar Leddravohr se mulţumi cu faptul că nu începuse încă nicio acuplare. Într-un asemenea teritoriu, un contraatac inamic putea fi lansat oricând, iar un soldat în rut reprezenta una dintre cele mai nefolositoare creaturi din univers.

Railo, Nothnalp şi Chravell - locotenenţii care conduseseră celelalte trei cohorte - se apropiară de prinţ. Pielea scutului circular al lui Railo fusese sfâşiată rău, iar bărbatul purta un bandaj înroşit la braţul stâng, dar arăta binedispus şi vesel. Nothnalp şi Chravell îşi curăţau spadele cu nişte cârpe, înlăturând petele de pe inserţiile de email de pe lamele negre.

— O operaţiune încununată de succes, dacă nu mă înşel, zise Railo, după ce-l salută pe Leddravohr fără formalism, cum se proceda în tabără.

Leddravohr dădu din cap, apoi întrebă:

— Ce pierderi avem?

— Trei morţi şi unsprezece răniţi. Doi dintre răniţi au fost atinşi de focul tunurilor. Nu mai apucă micanoapte.

— Vor porni pe Drumul Luminat?

— Bineînţeles! răspunse Railo, ofensat.

— O să discut cu ei înainte să pornească, făgădui Leddravohr.

Ca un om practic, fără credinţă religioasă, bănuia că vorbele lui nu vor însemna prea mult pentru soldaţii muribunzi, dar gestul făcea parte dintre acelea ce urmau să fie apreciate de camarazii lor. Ca şi obiceiul de a permite celui de pe urmă soldat să-i vorbească fără a folosi formulele tradiţionale de adresare, reprezenta una dintre metodele prin care atrăgea afecţiunea şi loialitatea trupelor. Păstra pentru sine faptul că motivele erau, în întregime, de ordin practic.

— Nu înaintăm către satul gethan? întrebă Chravell. Cel mai înalt dintre locotenenţi, vârându-şi spada în teacă. Nu-i decât o milă până acolo, spre nord-est. Probabil că au auzit tunurile trăgând.

Leddravohr medită un timp, apoi se interesă:

— Câţi adulţi au rămas în sat?

— Practic niciunul, după cum spun cercetaşii. Au venit toţi aici, să vadă spectacolul, răspunse Chravell, aruncând o privire în sus, spre zdrenţele de carne şi oase, fără nimic omenesc, care atârnau de vârful copacului.

— În acest caz, satul a încetat să reprezinte o ameninţare militară şi a devenit bun din patrimoniu. Daţi-mi o hartă.

Leddravohr luă foaia ce-i fusese întinsă şi se aşeză în genunchi, s-o desfăşoare pe sol. Fusese alcătuită cu puţin timp înainte, de o echipă de supraveghere aeriană şi reprezenta caracteristicile locale ce-ar fi putut interesa comandanţii kolcorronieni - mărimea şi localizarea aşezărilor gethane, topografia, râurile şi, lucrul cel mai important din punct de vedere strategic, distribuţia copacilor brakka în rândul vegetaţiei forestiere. Leddravohr o studie atent, apoi îşi expuse planurile.

La vreo douăzeci de mile dincolo de sat se găsea o comunitate mult mai mare, codificată G31, capabilă, conform estimărilor, să scoată la luptă trei sute de războinici. Terenul până acolo era foarte dificil - dens împădurit şi străbătut de creste abrupte, crevase şi pâraie iuţi, - un adevărat coşmar pentru soldaţii kolcorroniani, cărora, prin originea lor, le plăcea războiul la şes.

— Trebuie ca sălbaticii să vină peste noi, decise Leddravohr. Un marş forţat pe un asemenea teren ar obosi orice om. Deci, cu cât vor veni mai iute, cu atât va fi mai bine pentru noi. Cred că ăsta-i un loc sacru pentru ei, nu?

— Sfânta sfintelor, răspunse Railo. E destul de greu să găseşti nouă brakka atât de apropiaţi.

— Foarte bine! Primul lucru pe care-l avem de făcut e să doborâm copacii. Instruiți santinelele să lase câţiva săteni să vină destul de aproape, cât să vadă ce se întâmplă, apoi să-i lase să plece. Iar exact înainte de micanoapte, trimiteţi un detaşament să dea foc satului - ca să-i obligăm să transmită mesajul. Dacă avem noroc, sălbaticii vor fi atât de obosiţi când vor ajunge aici, încât vor avea putere doar să alerge drept în spadele noastre.

Leddravohr încheie acest plan, deliberat simplist, izbucnind în râs şi aruncând harta înapoi lui Chravell.

Părerea lui era că gethanii din G31, chiar dacă vor fi stârniţi să-i atace în grabă, reprezentau inamici mult mai periculoşi decât sătenii de la şes. Bătălia ce urma însemna nu numai experienţă valoroasă pentru cei trei ofiţeri mai tineri, dar şi posibilitatea de a demonstra că, la cei peste patruzeci de ani ai săi, era un soldat mai bun decât bărbaţii cu vârsta doar pe jumătate din a lui. Se ridică, respiră adânc, mulţumit, gândindu-se la continuarea zilei care începuse atât de bine.

În ciuda relaxării, obişnuinţa îl făcu să verifice cerul liber. Nu se vedea nicio ptertha, dar îi atrase atenţia o mişcare într-o porţiune verticală de cer ce se vedea printre copacii din partea de vest. Luă binoclul, îl îndreptă spre pata de luminozitate şi, după un moment, surprinse imaginea unei aeronave ce zbura foarte jos.

Se îndrepta, evident, spre centrul de comandă al zonei, care se afla la cinci mile, pe marginea de vest a peninsulei. Nava era prea departe pentru ca Leddravohr să fie sigur, dar avusese impresia că văzuse simbolul penei-şi-săbiei pe latura nacelei. Se încruntă, încercând să-şi imagineze ce motive provocaseră sosirea unui mesager al tatălui său într-o regiune atât de îndepărtată.

— Oamenii sunt gata de masă, zise Nothnalp, scoţându-şi coiful cu creastă portocalie, ca să-şi şteargă transpiraţia de pe gât. Pe căldura asta, n-ar fi rău dacă le-am da, în plus faţă de raţie, câte două felii de carne sărată de porc.

— Cred că merită, îl aprobă Leddravohr.

— Ar vrea şi să înceapă şi distracţia cu femeile…

— Nu până când zona va deveni sigură. Verificaţi ca patrulele s-o parcurgă complet şi chemaţi mucoşii. Vreau să doborâţi imediat copacii.

Prinţul se despărţi de locotenenţi şi începu să cutreiere

luminişul. Zgomotul predominant era, acum, cel al femeilor gethane care ţipau în limba lor barbară, în timp ce erau violate. Focurile bucătăriilor începuse să trosnească şi-l auzi pe Railo strigând ordine comandanţilor plutoanelor ce plecau în patrulare.

Lângă baza unuia dintre copacii brakka se afla o platformă joasă din lemn. Vopsită în verde şi galben cu pigmenţi de matt, folosiţi de obicei de către gethani. Trupul gol al unui bărbat cu barbă albă zăcea pe ea. Pe torsul lui se vedeau mai multe răni produse prin înjunghiere. Leddravohr presupuse că mortul era preotul care condusese ceremonia de sacrificiu. Presupunerea lui fu confirmată când îl observă pe sergentul major Reeff conversând cu un soldat de rând, lângă construcţia primitivă. Vocile lor nu se auzeau, dar discutau cu acea intensitate ciudată pe care soldaţii, o rezervă banilor, iar Leddravohr îşi dădu seama că încheiau un târg. Îşi descheie cuirasa şi se aşeză pe o buturugă, aşteptând să vadă dacă Reeff era capabil de vreo subtilitate. După un moment, sergentul îl împinse pe celălalt în faţă.

— Acesta-i Soo Eggezo, spuse Reeff. Un soldat bun. El l-a făcut pe preot să tacă.

— O treabă folositoare, Eggezo, îi spuse Leddravohr tânărului.

Individul amuţise, vizibil impresionat de prezenţa lui, aşa că nu-i răspunse. Urmă o tăcere stânjenită.

— Domnule, aţi oferit, cu generozitate, o răsplată de zece nobili pentru uciderea preotului, interveni Reeff, care continuă, cu o sinceritate prefăcută: Eggezo îşi întreţine părinţii, care locuiesc în Ro-Atabri. Banii aceştia înseamnă mult pentru el.

— Am înţeles.

Prinţul deschise punga şi extrase din ea o bancnotă de

zece nobili, pe care o întinse lui Eggezo. Aşteptă până când degetele soldatului aproape se strânseseră pe pătratul albastru, din pânză de sticlă, apoi o vârî iute de unde o luase. Eggezo se uită încurcat la sergent.

— Dacă mă gândesc bine, spuse Leddravohr, cred că aşa ar fi mai convenabil.

Înlocui prima bancnotă cu două pătrate verzi, cu valoare de cinci nobili, şi le înmână tânărului. Se prefăcu că-şi pierde interesul pentru cei doi, care-i mulţumiră şi se grăbiră să plece. Făcură doar douăzeci de paşi şi se opriră să discute din nou în şoaptă, iar când porniră din nou, Reeff vârî ceva în buzunar. Leddravohr zâmbi şi reţinu numele sergentului, pentru altă dată. Individul era lacom, stupid şi cu reacţii previzibile - făcea parte din soiul de oameni pe care-i folosea uneori. După câteva secunde, interesul pentru sergent fu împins într-un hinterland al conştiinţei, atunci când un urlet jovial de protest, ţâşnit dintr-o mulţime de gâtlejuri kolcorroniene, îi atrase atenţia că sosiseră mucoşii, să dea gata crângul de copaci brakka.

Prinţul se ridică, dornic, ca oricine, să evite ca vântul să bată dinspre mucoşi spre el. Şi se uită la cei patru bărbaţi pe jumătate dezbrăcaţi, care se iviseră din pădurea înconjurătoare. Cărau ploşti mari, atârnate de cobiliţe, cazmale şi alte instrumente de săpat. Membrele lor era pătate de mucusul viu care reprezenta principala unealtă a meseriei lor. Orice artefact pe care-l duceau fusese făcut din sticlă, piatră sau ceramică, pentru că mucusul acela ar fi devorat iute orice alt material, mai ales brakka. Chiar şi cârpa nădragilor lor fusese ţesută din sticlă moale.

— Daţi-vă din drum, mâncătorilor de bălegar! răcni conducătorul lor, un individ burtos, în timp ce treceau prin

luminiş, către copacii brakka.

Cuvintele lui dezlănţuiră o avalanşă de insulte din partea soldaţilor, cărora le răspunseră ceilalţi mucoşi, prin gesturi obscene. Leddravohr se mută, să rămână în afara bătăii vântului dinspre indivizi, în parte din cauza duhorii pe care o răspândeau, dar îndeosebi pentru a se asigura că niciun spor purtat de aer nu se va aşeza pe el. Singura cale de a scăpa - chiar de cea mai uşoară contaminare - era o serioasă şi dureroasă răzuire a pielii.

Când ajunseră la cel mai apropiat brakka, mucoşii îşi lăsară jos echipamentul şi se apucară imediat de muncă. În timp ce săpau, pentru a scoate la iveală sistemul de rădăcini superioare - cel care extrăgea pikon -, continuară să insulte soldaţii pe care-i vedeau. Puteau s-o facă nepedepsiţi, pentru că se ştiau a fi piatra de căpătâi a economiei kolcorroniane. O elită în afara castelor, căreia i se acordase privilegii unice. Erau plătiţi zdravăn, pentru serviciile lor. După zece ani de trudă, un mucos se putea pensiona, pentru a duce o viaţă de huzur - dacă supravieţuia procesului îndelungat de curăţire de mucusul virulent.

Leddravohr urmări cu interes cum au fost scoase la iveală rădăcinile superioare. Un mucos deschise o ploscă de sticlă şi începu să ungă ramificaţiile principale cu clei de culoarea puroiului, folosind o spatulă. Mucusul - obţinut din solventul pe care-l producea chiar brakka, pentru a dizolva diafragmele camerei de combustie - avea un miros şocant, de vomă plină cu bilă, amestecat în mod absurd, cu unul plăcut, de ferigă albă. Rădăcinile, care ar fi rezistat celor mai ascuţite lame, se bombară vizibil când structura lor celulară fu atacată. Alţi doi mucoşi le sfârtecară cu securi din ardezie şi, lucrând într-un mod teatral, pentru spectatori, săpară mai departe, pentru a

scoate la iveală sistemul de rădăcini inferioare şi bulbul camerei de combustie, de la baza trunchiului. Înăuntru se afla recolta valoroasă de cristale energetice, care puteau fi extrase, având-se grijă să fie ţinute separate, pe tipuri, înainte ca arborele să fie doborât.

— Daţi-vă înapoi, mâncătorilor de bălegar! strigă mucosul mai în vârstă. Daţi-vă înapoi şi...

Vocea i se opri când ridică privirea şi-şi dădu seama, pentru prima oară, că Leddravohr era de faţă. Făcu o plecăciune adâncă, cu o graţie ce nu se potrivea cu goliciunea şi burta lui murdară, apoi spuse:

— Nu-mi pot cere scuze, prinţe, pentru că, bineînţeles, remarcile mele nu vă erau adresate.

— Bine zis, replică Leddravohr, care aprecie vioiciunea minţii individului - lucru la care nu se aşteptase. Mă bucur să aflu că nu suferi de tendinţe sinucigaşe. Cum te cheamă?

— Owpope, prinţe.

— Continuă-ţi munca, Owpope. Nu mă plictisesc niciodată privind cum e produsă bogăţia ţării noastre.

— Bucuros, prinţe, dar există riscul exploziei camerei de combustie, când găurim un copac.

— Continuaţi cu discreţia voastră obişnuită, zise Leddravohr, încrucişându-şi braţele.

Auzul lui fin surprinse şoapte admirative printre soldaţii mai apropiaţi şi ştiu că adăugase ceva la reputaţia sa de prinţ care păstrează legătura cu oamenii obişnuiţi, ştirea se va răspândi iute - Leddravohr îşi iubeşte poporul atât de mult, încât discută chiar şi cu un mucos. Micul episod reprezenta un exerciţiu deliberat pentru crearea unei imagini, dar, în realitate, nu se simţise înjosit vorbind cu un om ca Owpope, a cărui muncă era de-o importanţă deosebită pentru Kolcorron. Dispreţuia şi ura paraziţii

nefolositori, precum preoţii şi filosofii. Aceştia urmau să fie primii excluşi din societate atunci când va ajunge rege.

Se aşeză şi-l privi pe Owpope aplicând un strat eliptic de mucus pe baza curbată a trunchiului de brakka. Dar atenţia îi fu atrasă din nou de o mişcare pe cer, spre vest. Aeronava se întorcea şi naviga, împinsă de vânt, în fâşia îngustă ce despărţea Supralumea de peretele zimţat al copacilor. Apariţia ei, după un timp atât de scurt, însemna că nu asolizase la Gl, centrul de comandă al zonei. Căpitanul comunicase, probabil, cu baza prin transmiţător solar şi venise apoi în zona înaintată a frontului - ceea ce însemna, aproape sigur, că aducea un mesaj urgent al regelui pentru Leddravohr.

Uimit, prinţul îşi feri ochii de strălucirea soarelui, privind aeronava coborând încet şi făcând manevrele necesare asolizării în luminişul din pădure.

Capitolul 3

Locuinţa lui Lain Maraquine - cunoscută sub numele de Casa Pătrată - se afla pe Muntele Verde, o colină domoală din suburbia de nord a capitalei kolcorroniane, Ro-Atabri.

De la fereastra biroului său vedea o imagine panoramică a diferitelor districte ale oraşului - cel rezidenţial, cel comercial, cel industrial, cel administrativ - aşa cum se înşirau ele de-a lungul râului Bolann, făcând loc, în partea îndepărtată a ţărmului, parcurilor naturale ce găzduiau cele Cinci Palate. Familiile conduse de seniorul filosof căpătaseră locuinţe şi alte clădiri în oraş pe vremea regelui Bytran IV, cu multe veacuri în urmă, pe când munca lor era apreciată.

Însuşi seniorul filosofilor locuia aici, într-o clădire întinsă, cunoscută drept Turnul Muntelui Verde, iar casele celor din subordinea sa fuseseră plasate astfel încât să poată comunica între ele prin transmiţător solar - o dovadă a importanţei de altădată a ordinului. Acum, toate acestea reprezentau doar un motiv de gelozie şi resentimente pentru conducătorii altor ordine. Lain Maraquine ştia că superiorul industrialilor, prinţul Chakkel, dorea în mod special Muntele Verde, ca podoabă a propriului imperiu, şi făcea tot ce-i stătea în putere pentru ca filosofii să fie deposedaţi şi mutaţi în locuinţe mai umile.

Era începutul dupăzilei, zona abia ieşise din umbra Supralumii, iar oraşul arăta minunat întorcându-se la viaţă după un somn de două ore. Culorile galbene, portocalii şi roşii ale copacilor care-şi lepădau frunzele contrastau cu verdele deschis sau întunecat al arborilor

aflaţi într-o altă perioadă a ciclului vieţii, care abia înmuguriseră sau aveau frunziş complet. Ici, colo, anvelopele în nuanţe vii ale aeronavelor alcătuiau elipse sau cercuri pastel, iar pe râu puteau fi zărite pânzele albe ale corăbiilor oceanice, care aduceau, din părţile îndepărtate ale Lumii, mii de lucruri necesare.

Aşezat la biroul său de lângă fereastră, Lain uitase de peisajul spectaculos. Toată ziua îl măcinase o aţâţare ciudată şi un simţământ profund de nelinişte. Nu putea fi sigur, dar presimţea că agitaţia aceea mintală semnaliza ceva de-o importanţă aparte.

Un timp fusese intrigat de-o similaritate semnificativă - provenind dintr-o mulţime, de surse - a problemelor tratate de departamentul său. Probleme de rutină, practice, de tipul celei ridicate de un cârciumar care dorea să cunoască forma cea mai economică de oală cu care să vândă o cantitate fixă de vin sau de un fermier care încerca să stabilească cea mai bună rotaţie a culturilor pe o anumită suprafaţă de teren.

Se aflau departe de zilele când predecesorii săi fuseseră însărcinaţi cu estimarea mărimii cosmosului, dar Lain bănuia că undeva, în miezul ghicitorilor comerciale banale, se afla un concept ale cărui implicaţii erau mai universale decât enigmele astronomiei, în fiecare caz avea o cantitate, a cărei valoare se stabilea în funcţie de schimbările altei cantităţi, iar problema consta în găsirea echilibrului optim. Soluţiile tradiţionale implicau aproximări numeroase sau determinarea vârfurilor pe un grafic, dar o voce interioară începuse să-i şoptească lui Lain un mesaj cutremurător: că se putea ajunge prin metode algebrice la o soluţie precisă, doar scriind câteva semne cu pana. Ceva legat de noţiunea matematică de limită, de ideea că...

— Trebuie să mă ajuţi să întocmesc lista oaspeţilor, zise Gesalla, pătrunzând în camera pastelată. Nu pot plănui nimic, dacă nu ştiu nici măcar câte persoane vor veni.

Sclipirea din adâncurile minţii lui Lain se stinse brusc, lăsându-i o senzaţie de pierdere, care dispăru imediat ce se uită la unica sa soţie cu păr negru. Sarcina, aflată abia la început, o făcuse să slăbească, să fie palidă, cu cearcăne - dar toate acestea scoteau în evidenţă, într-un fel, inteligenţa şi tăria ei de caracter. Lui Lain i se părea că nu fusese niciodată mai frumoasă, dar şi-ar fi dorit ca ea să nu fi insistat să aibă copii. Trupul ei zvelt, cu coapse subţiri, nu i se părea potrivit pentru maternitate şi se temea de felul în care aveau să se sfârşească lucrurile.

— Oh, îmi pare rău, Lain, spuse ea, îngrijorată. Te-am întrerupt din ceva important?

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap, impresionat încă o dată de talentul ei de a ghici gândurile altora.

— Nu-i prea devreme să ne facem planuri pentru Sfârşitul Anului?

— Ba da, răspunse ea, înfruntându-i calmă privirea - felul ei de a-l provoca să găsească ceva rău în faptul că era eficientă. Să revenim la oaspeţii tăi.

— Promit că o să scriu o listă până la sfârşitul zilei Presupun că va fi cea obişnuită, deşi nu-s sigur că Toller va fi acasă anul acesta.

— Sper să nu fie, zise Gesalla, strâmbând din nas. Ar fi *atât* de plăcut să avem o petrecere fără certuri sau încăierări.

— Dar *este* fratele meu, protestă fără convingere Lain.

— Probabil frate vitreg.

Buna dispoziţie a lui Lain dispăru.

— Mă bucur că mama nu mai trăieşte, că n-a auzit

asemenea comentarii.

Gesalla veni imediat lângă el, i se aşeză pe genunchi, îl sărută pe gură, mângâindu-l pe obraji cu amândouă mâinile, făcându-l să-i răspundă cu patimă. Un truc al ei, pe care bărbatul îl cunoştea, dar care rămânea eficient. Cu simţurile nepotolite de doi ani de căsnicie, Lain îşi strecură mâna sub bluza ei albastră şi-i mângâie sânii mici. După un moment, femeia îl privi solemn.

— N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect faţă de mama ta. Numai că Toller *arată* mai mult a soldat decât a membru al acestei familii.

— Uneori au loc salturi genetice.

— Şi faptul că nu poate să citească.

— Am mai discutat despre astea, zise Lain, răbdător. Când o să-l cunoşti mai bine pe Toller, o să-ţi dai seama că-i la fel de inteligent ca oricare membru al familiei. *Poate* să citească, dar nu fluent, din cauza unei probleme de percepere a cuvintelor tipărite. Oricum, mulţi dintre militari ştiu să citească, aşa că observaţia ta nu-i relevantă.

— Bine, mormăi Gesalla, nemulţumită. Dar de ce trebuie să provoace scandal oriunde se duce?

— Mulţi oameni fac asta, inclusiv o persoană al cărui sân stâng e în palma mea, în clipa asta.

— Nu încerca să mă atragi spre alte lucruri - mai ales în acest moment al zilei.

— Bine, dar de ce te supără Toller atât de mult? Vreau să spun că aici, pe Muntele Verde, suntem înconjuraţi de individualişti, de indivizi aproape excentrici.

— Ţi-ar plăcea să fiu o femelă simplă, fără mândrie şi fără opinii?

Apoi Gesalla sări în picioare, trupul ei uşor desprinzându-se iute de coapsele lui. Privi, cu o expresie

de dezamăgire, în incinta înconjurată cu ziduri din faţa casei.

— Îl aşteptai pe seniorul Glo?

— Nu.

— Ghinion. Vine, spuse ea, grăbindu-se spre uşa încăperii. Dispar înainte să sosească. Nu suport să pierd o jumătate de zi ascultându-i mormăitul nesfârşit. Ca să nu menţionez şi insinuările obscene!

Îşi strânse veşmântul lung, până la glezne, şi fugi, fără zgomot, spre scara din spate.

Lain îşi scoase ochelarii de citit şi se uită după ea, dorindu-şi să nu mai revină niciodată asupra originii fratelui său. Aytha Maraquine, mama sa, murise născându-l pe Toller, aşa că, dacă avusese o legătură adulterină, plătise din plin. De ce nu lăsa Gesalla lucrurile aşa cum erau? Lain fusese atras de independenţa ei intelectuală, la fel de mult ca şi de frumuseţea şi graţia fizicului, dar nu-i accepta duşmănia faţă de fratele lui. Spera să nu se ajungă la fricţiuni casnice de durată.

Sunetul unei uşi de trăsură trântită îi atrase atenţia spre lumea exterioară. Seniorul Glo abia coborâse din faetonul vechi, dar impresionant, pe care-l folosea pentru drumuri scurte prin oraş. Vizitiul, ţinând cei doi corn-albaştri de frâu, dădea din cap şi se agita, în timp ce primea un lung şir de instrucţiuni de la stăpânul lui. Lain ştia că seniorul filosofilor folosea o sută de cuvinte când zece ar fi fost de ajuns şi începu să se roage ca vizita să nu se transforme într-un test de anduranţă. Se duse la dulap, turnă vin negru în două pahare şi aşteptă în uşa încăperii până apăru Glo.

— Eşti foarte amabil, îi spuse seniorul, luând paharul şi ducându-se spre cel mai apropiat scaun.

Deşi nu împlinise încă şaizeci de ani, arăta mult mai

bătrân, din cauza figurii rotunde şi a dinţilor ce se reduseseră la câteva cioturi cafenii, răspândite în spatele buzei de jos. Respira zgomotos, pentru că urcase scările, iar burta i se ridica şi cobora sub roba neoficială, cenuşie cu alb.

— E o plăcere să vă văd, seniore, zise Lain, întrebându-se dacă vizita avea un motiv anume, ştiind că nu va avea niciun succes dacă încerca să obţină informaţia mai devreme.

Glo sorbi jumătate din vin, dintr-o înghiţitură.

— Şi mie-mi face plăcere, băiete. Am ceva... hmm... cred că am ceva să-ţi arăt. O să-ţi placă.

Puse paharul de-o parte, scotoci în faldurile veşmântului şi scoase un pătrat din hârtie pe care-l înmână lui Lain. Era uşor lipicios şi avea culoarea cafeniu deschis, cu excepţia unei pete circulare, pestriţe de-o nuanţă mai închisă, aflată în centru.

— Îndepărtatalume, identifică Lain cercul drept imaginea celeilalte planete importante din sistemul local, care ocolea soarele la o distanţă dublă decât cea a perechii Lume - Supralume. Imaginile sunt din ce în ce mai bune.

— Da. Dar nu le putem face să devină permanente. Asta s-a şters... hmm... considerabil de azi noapte. Abia se mai văd calotele polare, dar au fost, la început, foarte clare. Păcat.

Glo îşi luă poza înapoi şi o privi atent, tremurând din cap şi sugându-şi dinţii.

— Calotele polare erau limpezi ca lumina zilei. Limpezi ca lumina zilei, îţi spun! Tânărul Enteth a obţinut o foarte bună confirmare a unghiului de... hmm... înclinare. Lain, ai încercat să-ţi închipui cum ar fi să trăieşti pe o planetă a cărei axă e aplecată? Ar exista o perioadă fierbinte a

anului, cu zile lungi şi nopţi scurte, şi o perioadă... hmm... rece cu zile lungi... vreau să zic zile *scurte...* şi nopţi lungi... totul depinzând de locul pe orbită în care se află planeta. Culorile care se schimbă pe îndepărtatalume arată că *toată* vegetaţia e angrenată într-un singur... hmm... ciclu general.

Lain îşi stăpâni nerăbdarea şi plictiseala, în timp ce Glo se lansă în una dintre piesele lui de rezistenţă. Ce ironie crudă că seniorul filosofilor se senilizase prematur! Lain - care avea un respect autentic pentru bărbatul mai în vârstă - considera de datoria lui să-i acorde sprijin deplin, personal şi profesional. Umplu din nou paharul vizitatorului şi făcu comentariile potrivite, în timp ce Glo şerpuia prin astronomie elementară şi botanică, printre diferenţele dintre ecologia unei planete cu ax înclinat şi Lume.

Pe Lume, unde nu existau anotimpuri, primii fermieri adevăraţi avuseseră grijă să separe amestecul natural de ierburi comestibile în culturi sincrone, care ajungeau la maturitate în acelaşi timp. Şase culturi pe an reprezenta norma acceptată pe cea mai mare parte a planetei. După aceea, agricultura se redusese la problema de a planta şi secera şase parcele aflate în stadii adiacente, pentru a menţine rezervele de grăunţe, fără probleme de depozitare pe termen lung. În vremurile moderne, ţările mai avansate găsiseră că era mai eficient să dedice ferme întregi unei culturi cu un singur ciclu, de a lucra în combinaţii de şase - sau multiplu de şase - ferme, dar principiul rămăsese acelaşi.

Când fusese tânăr Lain Maraquine se distinsese prin speculaţiile sale despre viaţa pe alte planete - presupunând că existau în alte părţi ale universului şi că erau locuite de fiinţe inteligente - dar descoperise repede

că matematica îi oferea ţeluri mai înalte pentru aventura intelectuală. Acum îşi dorea doar ca Glo să plece şi să-l lase să-şi continue munca sau să-i explice care era scopul vizitei. Redevenind atent la discursul încâlcit, descoperi că Glo revenise la experimentele fotografice şi la dificultatea de a produce emulsii din celule vegetale, sensibile la lumină, care să păstreze imaginea mai mult de câteva zile.

— De ce-i important lucrul acesta? întrebă Lain. Oricare om din echipa de la observator ar desena o imagine mai bună.

— Astronomia reprezintă doar o parte, băiete - scopul e de a produce... hmm... imagini clare de clădiri, peisaje, oameni.

— Avem deja desenatori şi artişti care pot face asta.

Glo dădu din cap şi zâmbi, arătându-şi ruina dinţilor, apoi spuse, cu o fluenţă neobişnuită:

— Aceştia pictează doar ceea ce consideră ei - sau patronii lor - că-i important. Pierdem prea mult. Timpul ne alunecă printre degete. Aş vrea ca fiecare om să fie propriul lui artist - atunci ne vom descoperi istoria.

— Credeţi că-i posibil?

— Fără îndoială. Prevăd ziua în care fiecare om va avea material fotosensibil şi va face o poză *a orice,* într-o clipă.

— Ne depăşiţi pe toţi, spuse Lain, impresionat, simţind că, pentru un moment, fusese în prezenţa seniorului Glo, cel ce fusese cândva. Vă înălţaţi mai sus ca oricine.

Glo păru încântat.

— Lasă. Mai dă-mi... hmm... vin.

Se uită atent la pahar, în timp ce era umplut, apoi se rezemă de speteaza scaunului.

— N-o să ghiceşti ce s-a întâmplat!

— Aţi lăsat gravidă o tânără inocentă.

— Mai încearcă.

— O tânără inocentă v-a lăsat gravid pe dumneavoastră.

— E ceva serios. Lain, zise Glo, făcând un semn cu mâna, pentru a arăta că trecuse momentul glumelor. Regele şi prinţul Chakkell au descoperit brusc că ducem lipsă de brakka.

Lain înţepeni, în timp ce ducea paharul la buze.

— Nu-mi vine să cred, după cum aţi prevăzut! Câte rapoarte şi studii le-am trimis, în ultimii zece ani?

— Am pierdut socoteala, dar se pare că, până la urmă, au avut efect. Regele a solicitat o şedinţă a... hmm... Înaltului consiliu.

— N-am crezut că o s-o facă. Veniţi de la palat?

— Ah... nu. Am aflat de întrunire acum câteva zile, dar n-am apucat să-ţi transmit ştirea, trimis la Sorka - dintre toate locurile posibile, tocmai acolo! — cu altă... hmm... problemă. M-am întors abia în preziua asta.

— V-a prins bine o zi de vacanţă.

— N-a fost vacanţă, băiete, zise Glo, dând din capul său mare, părând foarte serios. Am fost cu Tunsfo - am urmărit un medic făcând autopsia unui soldat. Recunosc că stomacul meu nu e potrivit pentru aşa ceva.

— Vă rog! Nu-mi pomeniţi de asta! exclamă Lain, simţind o apăsare uşoară pe diafragmă la gândul cuţitelor spintecând pielea palidă, scoţând la iveală scârboşeniile de dedesubt. Ce-a vrut regele să faceţi?

Glo se lovi cu palma în piept.

— Eu sunt seniorul filosofilor! Cuvântul meu cântăreşte încă mult în faţa regelui! Se pare că soldaţii şi aeronauţii noştri sunt... hmm... demoralizaţi din cauza zvonurilor că n-ar fi bine să te apropii de cei ucişi de ptertha.

— N-ar fi bine? De ce?

— Se spune că mai mulţi soldaţi au contactat pterthacoză transportând victimele.

— Ce aiureală! exclamă Lain, sorbind prima oară din vin. Ce-a găsit Tunsfo?

— Era pterthacoză. Nici urmă de îndoială. Splina arăta cât o minge. Concluzia oficială a fost că soldatul întâlnise un glob la căderea nopţii şi a înghiţit praful fără să ştie - sau că a spus... hmm... minciuni. Se întâmplă. Unii oameni nu pot face faţă situaţiei. Reuşesc să se auto-convingă că n-au păţit nimic.

— Înţeleg, zise Lain, cutremurându-se. Există această tentaţie. La drept vorbind, cel mai slab curent de aer poate însemna diferenţa între viaţă şi moarte.

— Aş prefera să discutăm despre problemele noastre, spuse Glo, ridicându-se şi începând să se plimbe prin cameră. Această întâlnire este importantă pentru noi, băiete. O şansă pentru ordinul filosofilor de a câştiga recunoaşterea poziţiei pe care o merită, revenirea la vechiul statut. Aş vrea să pregăteşti tu personal graficele - fă-le mari, colorate şi... hmm... simple - arată cât pikon şi halvell pot avea kolcorronienii în următorii cincizeci de ani. Cu un pas de cinci ani - las problema în seama ta. Trebuie să arătăm cum, pe măsură ce va descreşte cererea pentru cristale naturale, rezervele noastre de copaci brakka cultivaţi vor creşte până când...

— Luaţi-o mai încet, seniore, protestă Lain, dezamăgit să vadă că retorica vizionară a lui Glo îl dusese pe acesta departe de realitate. Nu vreau să par pesimist, dar nu există nicio garanţie că putem produce *vreun* cristal în următorii cincizeci de ani. Cel mai bun pikon obţinut în prezent are o puritate doar de 30%, iar halvell-ul nu-i mai bun.

Glo râse, ambiţionat.

— Asta pentru că nu avem sprijinul deplin al regelui. Dacă am avea resursele necesare, am putea rezolva problemele de purificare în câţiva ani. Sunt sigur! Regele mi-a permis să-i folosesc mesagerii pentru a-i chema pe Sisstt şi Duthorn. Aceştia îi pot prezenta rapoarte la zi despre progresele făcute, fapte concrete, care îl vor impresiona pe rege. Trebuie să fim practici. Băiete, vremurile se schimbă. Mi-e rău...

Glo se prăbuşi pe scaun, cu o zguduitură care zgâlţâi ceramica decorativă de pe peretele apropiat.

Lain ştia că trebuia să se ducă la el, să-i ofere sprijin, dar se trezi dând înapoi. Glo arăta de parcă ar fi fost gata să vomite în orice clipă, iar a fi lângă el când s-ar fi întâmplat asta ar fi însemnat proastă creştere. Mai mult, venele umflate de la tâmplele lui Glo păreau gata să plesnească. Ce s-ar întâmpla dacă din ele ar ţâşni sânge? Lain încercă să-şi închipuie ce-ar face dacă l-ar mânji sângele altuia. Îşi simţi din nou stomacul crispându-se.

— Să vă aduc ceva? întrebă el, speriat. Nişte apă?

— Vreau vin! ceru Glo, ridicând paharul.

— Credeţi că-i bine?

— Nu fi atât de băţos, băiete. E cel mai bun tonic care există. Dacă ai bea mai mult vin, ai pune nişte carne pe... hmm... oasele tale.

Glo se uită la pahar, în timp ce Lain i-l umplea. Culoarea îi reveni în obraji.

— Despre ce vorbeam?

— Nu cumva despre ceva ce ar implica renaşterea civilizaţiei?

— Ai devenit sarcastic? întrebă Glo, plin de reproş.

— Îmi pare rău, seniore. Conservarea copacilor brakka a fost pasiunea mea. E un subiect care mă scoate uşor

din ţâţâni.

— Îmi amintesc, replică Glo, privind prin cameră şi remarcând utilizarea ceramicii şi sticlei la piesele de mobilier care, aproape în toate casele, erau făcute din lemn negru. Nu crezi că… hmm… exagerezi?

— Simt că aşa trebuie să fac, răspunse Lain, ridicând mâna stângă şi arătându-i inelul negru de pe al şaselea deget. Singurul motiv pentru care îl port este că-i însemnul de căsătorie primit de la Gesalla.

— Ah, da, Gesalla, îşi rânji Glo dinţii rari, într-o parodie de lascivitate. Jur că într-una dintre nopţile astea voi avea companie în pat!

— Patul meu e patul dumneavoastră, zise liniştit Lain, conştient că seniorul Glo nu va profita niciodată de dreptul nobilului de a avea orice femeie din grupul social a cărei căpetenie ereditară era - un obicei străvechi în Kolcorron, încă respectat în familiile importante - iar glumele ocazionale ale lui Glo reprezentau mai degrabă o metodă de a sublinia superioritatea culturală a ordinului filosofilor, care renunţase la această practică.

— Având în vedere opiniile tale extremiste, continuă Glo, revenind la subiectul iniţial, n-ai putea să adopţi o atitudine mai pozitivă la întrunire? Nu pari încântat că se ţine.

— Ba da. Sunt încântat. E un pas în direcţia corectă, dar a fost făcut *prea târziu,* ştiţi că-i nevoie de cincizeci, şaizeci de ani pentru ca un brakka să ajungă la maturitate, să intre în faza de polenizare. Trebuie să aşteptăm acest timp chiar dacă am putea obţine cristale pure chiar acum - o perioadă înspăimântător de lungă!

— Cu atât mai mult trebuie să facem planuri, băiete!

— Adevărat, dar cu cât e mai mare nevoie de un plan, cu atât sunt mai reduse şansele de a fi acceptat.

— Foarte profund! Acum explică-mi ce-ai vrut să spui.

— A existat un moment, probabil cu cincizeci de ani în urmă, când imperiul putea să echilibreze cererea şi oferta prin introducerea câtorva măsuri de bun simţ, pentru conservarea copacilor. Dar prinţii n-au vrut să asculte. Acum ne aflăm într-o situaţie care cere măsuri cu adevărat drastice. Vă imaginaţi cum va reacţiona Leddravohr la propunerea ca toată producţia de armament să fie sistată pentru douăzeci sau treizeci de ani?

— Nu merită să ne gândim la aşa ceva. Dar nu exagerezi cumva dificultăţile?

— Uitaţi-vă la aceste grafice.

Lain se duse la un şir de scrinuri joase, luă o foaie lungă şi o întinse pe pupitru, de unde putea fi văzută de Glo. Apoi îi explică diagrama în culori, ocolind pe cât putea matematica prea complicată, analizând cum cererea crescândă de cristale energetice şi brakka interacţiona cu alţi factori, precum reducerea vitezei de creştere a arborilor şi întârzierile de transport. O dată sau de două ori, în timp ce vorbea, îi veni în minte că şi aici erau probleme de aceeaşi nivel general ca acelea la care se gândise mai devreme. Atunci fusese chinuit de sentimentul că era pe cale să găsească o nouă cale, în întregime nouă, pentru a le rezolva, ceva în legătură cu conceptul matematic de limită. Dar acum consideraţiile materiale şi umane îi diminuau claritatea gândurilor.

Printre ele era şi faptul că seniorul Glo, care urma să fie principalul purtător de cuvânt al filosofilor, devenise incapabil să urmărească argumentaţii complexe. În plus faţă de o aversiune naturală, Glo căpătase obiceiul de a se îmbuiba cu vin în fiecare zi. Acum dădea din cap şi-şi sugea dinţii, încercând să pară interesat, dar pleoapele

cărnoase coborau cu o frecvenţă sporită.

— Deci asta-i extinderea problemei, seniore, zise Lain, vorbind cu o înflăcărare exagerată, pentru a atrage atenţia lui Glo. Vreţi să auziţi punctul de vedere al departamentului meu privind felul de măsuri necesare pentru a menţine criza la proporţii rezonabile?

— Da, stabilitate, de asta avem nevoie!

Glo ridică brusc capul şi, pentru un moment, păru pe altă lume. Uitându-se la figura lui Lain de parcă o vedea prima oară în ziua aceea.

— Unde suntem?

Lain se simţi deprimat şi teribil de speriat.

— Poate ar fi mai bine să vă trimit un rezumat la Turn, să-l citiţi în linişte. Când se reuneşte consiliul?

— În dimineaţa zilei două sute. Da, regele a hotărât să fie în ziua două sute. În ce zi suntem?

— Unu-nouă-patru.

— N-a rămas mult timp, zise trist Glo. Am promis regelui să am o contribuţie... hmm... semnificativă.

— Veţi avea.

— Nu de asta am... mormăi Glo. Apoi se ridică, tremurând puţin, după care îl privi pe Lain cu un zâmbet ciudat, sfios. Chiar crezi ce-ai spus?

Lain clipi, incapabil să situeze întrebarea lui în contextul potrivit.

— Seniore?

— Despre... zborul meu înalt... că văd mai departe...

— Bineînţeles, răspunse Lain, stânjenit. Am fost cât se putea de sincer.

— Bine. Dacă-i aşa...

Glo se ridică şi-şi îndreptă pieptul dolofan, regăsindu-şi deodată jovialitatea normală.

— Le vom arăta noi. Le vom arăta la *toţi!*

Se duse spre uşă. Se opri cu mâna pe clanţa de porţelan.

— Trimite-mi un rezumat cât mai curând... hmm... posibil. Oh. Bine că mi-am adus aminte, i-am transmis lui Sisstt să-l aducă pe fratele tău cu el.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, seniore, spuse Lain, simţind că plăcerea revederii lui Toller era diminuată de posibila reacţie a Gesallei la aflarea ştirii.

— Cred că am fost prea aspri cu el. Adică să-l trimitem un an într-un loc mizerabil ca Haffanger doar pentru că i-a dat lui Ongmat un pumn în barbă.

— Cu rezultatul că falca lui Ongmat s-a rupt în două locuri.

— Da, a fost un pumn *tare,* necheză Glo. Iar noi am profitat cu toţii că Ongmat a trebuit să tacă un timp.

Chicotind, seniorul dispăru pe coridor, tropăind cu sandalele pe podeaua din mozaic.

Lain se duse la pupitru, ţinând paharul cu vin, de care abia se atinsese, în mână, şi se aşeză, răsucind lichidul negru pentru a crea modele de lumină pe suprafaţa acestuia. Aprobarea glumeaţă de către Glo a violenţei lui Toller reprezenta una dintre metodele mărunte prin care acesta reamintea membrilor ordinului filosofic că el era de origine regală şi avea sânge de cuceritor în vene. Şi arătase că se simţea mai bine, că-şi recâştigase stima de sine. Dar nu micşorase cu nimic grija lui Lain pentru starea fizică şi morală a bătrânului.

În câţiva ani, Glo ajunsese un incompetent bâlbâit şi zăpăcit. Nepotrivirea pe post îi era tolerată de majoritatea conducătorilor de departamente, unii dintre ei apreciind libertatea personală suplimentară care decurgea de aici, dar exista un sentiment general de demoralizare, din cauza continuei pierderi de prestigiu a ordinului. Regele

Prad, fiind în vârstă, păstra o simpatie indulgentă pentru Glo şi, din acest motiv, se spunea că dacă filosofia ajunsese să fie privită ca o glumă, era potrivit să fie reprezentată la curte de un bufon.

Dar Lain considera că nu era nimic amuzant într-o reuniune a înaltului consiliu. Persoana care va prezenta necesitatea unei conservări riguroase a copacilor brakka trebuia s-o facă plin de elocvenţă şi forţă, să folosească argumente complexe şi să le justifice neabătut cu date statistice. Poziţia sa va fi nepopulară şi va atrage, în special, ostilitatea ambiţiosului prinţ Chakkell şi a sălbaticului Leddravohr.

Dacă Glo se va dovedi incapabil să înveţe rezumatul în timpul rămas până la întrunire, era posibil să apeleze la un delegat care să vorbească în locul lui, iar gândul că va trebui să-i înfrunte pe Chakkell şi Leddravohr - chiar numai verbal - îi producea lui Lain panică, lucru ce ameninţa să-i afecteze vezica. Vinul din pahar reflecta acum un model din cercuri concentrice tremurătoare.

Lain puse paharul jos şi începu să respire adânc şi constant, aşteptând să-i înceteze tremurul mâinilor.

Capitolul 4

Toller Maraquine se trezi ştiind - lucru în acelaşi timp deranjant şi încurajator - că nu era singur în pat.

Putea simţi căldura trupului femeii care stătea întinsă în stânga lui, cu un braţ pe burta lui, cu un picior căţărat pe coapsa sa. Senzaţiile erau plăcute fiind nefamiliare. Rămase liniştit, privind în tavan, încercând să-şi amintească exact circumstanţele ce-i aduseseră o companie feminină în apartamentul lui auster din Casa Pătrată.

Sărbătorise întoarcerea sa în capitală cu un raid prin tavernele pline din districtul Samlue. Începuse turul devreme, în ziua precedentă şi avusese intenţia să-l termine la sfârşitul unei nopţi, dar berea şi vinul fuseseră convingătoare şi cunoscuţii pe care-i întâlnise îi păruseră, mai târziu, prieteni scumpi. Continuase să bea în dupăamiaza şi chiar în noapte, bucurându-se că a scăpat de mirosul cazanelor de pikon, iar în ultima fază începuse să observe aceeaşi femeie alături de el în mulţime, mult prea des ca să fie doar o întâmplare.

Avea păr roşcat şi sâni înalţi, plini, era lată în umeri şi şolduri - felul de femeie la care visase Toller în timpul exilului său în Haffanger. Mesteca, obraznică, o crenguţă de prietenul-fecioarei. Îşi amintea limpede figura ei rotundă, deschisă, necomplicată, cu obrajii îmbujoraţi din cauza vinului. Zâmbetul ei fusese foarte deschis, tulburat doar de lipsa unei mici plăcuţe triunghiulare de pe un incisiv din faţă. Toller găsise că-i uşor să-i vorbească, că-i uşor să râdă cu ea, iar la sfârşit i se păruse cel mai normal lucru din lume să petreacă noaptea împreună.

— Mi-e foame, zise ea brusc, ridicându-se şi aşezându-se lângă el. Vreau ceva de mâncare.

Toller aruncă o privire apreciativă asupra pieptului ei gol, splendid, şi zâmbi:

— Dar dacă eu vreau altceva mai întâi?

Ea păru dezamăgită, dar numai o clipă, apoi îi răspunse la zâmbet şi se aplecă, atingându-i pieptul cu sânii.

— Dacă nu eşti atent, te călăresc până mori!

— Încearcă! zise Toller, iar zâmbetul i se transformă într-un chicotit încântat.

O trase spre el. O căldură plăcută îi aprinse trupul şi mintea când se sărutară, dar după un moment Toller îşi dădu seama că se întâmpla ceva rău, avea un simţământ meschin de stânjeneală. Deschise ochii şi identifică imediat una dintre sursele îngrijorării sale - lumina din dormitor indica faptul că zorile trecuseră demult. Era dimineaţa zilei două sute şi promisese fratelui său că se va trezi odată cu ivirea luminii, să-l ajute să transporte nişte hărţi şi un şevalet la Marele Palat. O sarcină banală, pe care putea s-o facă oricine, dar Lain păruse dornic s-o facă el, probabil ca să nu-l lase singur în casă cu Gesalla cât timp dura şedinţa lungă a consiliului.

Gesalla!

Toller aproape gemu când îşi aminti că n-o văzuse pe Gesalla în ziua precedentă. Sosise de la Haffanger în ziua precedentă dimineaţa devreme şi, după o scurtă discuţie cu fratele său - în care timp Lain fusese preocupat doar de hărţile lui - se dusese să chefuiască în cârciumi. Gesalla, ca unică soţie a lui Lain, era stăpâna casei şi se aştepta ca Toller să-şi exprime respectul cuvenit la masa de seară. Altă femeie ar fi ignorat greşeala lui de comportare, dar mofturoasa şi neînduplecata Gesalla trebuia să fie furioasă. În timpul zborului spre Ro-Atabri,

Toller jurase că, pentru a evita să producă încordare în casa fratelui său, va sta liniştit în dreapta Gesallei - şi o insultase din prima zi. O limbă umedă ce se freca de a lui îi aminti lui Toller că încălcarea protocolului casnic fusese mai mare decât ştia Gesalla.

— Îmi pare rău, spuse el, eliberându-se din îmbrăţişare, dar acum trebuie să pleci acasă.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Ce?

— Hai, grăbeşte-te!

Toller se ridică, îi strânse hainele într-o legătură şi i-o împinse în braţe. Apoi deschise un dulap şi începu să aleagă haine curate pentru el însuşi.

— Ce-i cu gustarea mea?

— N-avem timp, trebuie să te scot de aici.

— Grozav! spuse ea cu amărăciune, începând să sorteze fâşiile şi panglicile de stofă aproape transparentă, care reprezentau singura ei îmbrăcăminte.

— Ţi-am spus că-mi pare rău, mormăi Toller în timp ce se silea să-şi pună nişte nădragi ce păreau că se opun pătrunderii lui în ei.

— Mult îmi foloseşte... spuse ea, oprindu-se din înfăşurarea sânilor într-o fâşie subţire şi privind camera din tavan până-n podea. Eşti sigur că locuieşti aici?

Toller fu amuzat, în ciuda agitaţiei sale.

— Crezi că am ales o casă la întâmplare şi am pătruns în ea ca să am un pat?

— Ai fost cam ciudat noaptea trecută... ai luat o trăsură până aici. Ai fost atât de tăcut. Aici e Muntele Verde, nu?

Privirea ei bănuitoare se plimbă pe braţele foarte musculoase, pe umeri. El bănui ce gânduri îi treceau prin minte. Dar în expresia ei nu era urmă de condamnare, aşa că nu se simţi insultat.

— E o dimineaţă bună de plimbare, îi zise şi, după ce o ridică, o conduse, sprijinind-o - cu hainele doar parţial aranjate - către singura ieşire a camerei.

Deschise uşa exact în momentul potrivit pentru a se găsi nas în nas cu Gesalla Maraquine, care tocmai trecea pe coridor. Gesalla era palidă, arăta bolnavă, mai slabă decât fusese când o văzuse ultima oară, dar privirea ochilor ei cenuşii nu-şi pierduse nimic din forţă - şi se vedea limpede că-i furioasă.

— Bună preziua, zise ea cu o corectitudine rece. Mi *s-a spus* că te-ai întors.

— Îmi cer scuze pentru seara trecută. Am fost... reţinut.

— Evident! ripostă Gesalla privind spre însoţitoarea lui cu dispreţ vădit. Ei bine?

— Ei bine ce?

— Nu ai de gând să-mi prezinţi... prietena?

Toller înjură în gând, dându-şi seama că n-avea nici cea mai mică şansă să salveze situaţia. Chiar dacă accepta faptul că navigase pe o mare de vin când îşi întâlnise partenera de pat, cum putuse să ignore o cerinţă de bază ca aceea de a o întreba cum o cheamă? Gesalla era ultima persoană din lume căreia putea să-i explice în ce hal fusese seara trecută. Deci, acesta fiind cazul, n-avea rost să încerce să scape de femeie. *Îmi pare rău, dragă frate,* gândi el, *n-am intenţionat să iasă aşa...*

— Această femelă glacială este cumnata mea Gesalla Maraquine, spuse el, punându-şi braţul pe umerii tovarăşei sale, apoi sărutând-o pe frunte. Vrea să-ţi cunoască numele şi - ţinând seama de distracţia de azi noapte - acelaşi lucru îl doresc şi eu.

— Fera, se prezentă femeia, terminând să-şi aşeze veşmântul. Fera Rivoo.

— Nu-i un nume drăguţ? îi zâmbi Toller Gesallei. Acum puteţi fi prietene.

— Te rog să ai grijă să iasă pe una dintre porţile laterale, îi ceru Gesalla. Apoi se întoarse şi plecă, ţinând capul drept şi punând un picior exact în faţa celuilalt, în timp ce mergea.

— Ce crezi că-i cu ea? întrebă Toller, clătinând din cap.

— Unele femei se supără uşor, răspunse Fera, împingându-l pe Toller de lângă ea. Arată-mi ieşirea.

— Credeam că vrei să mănânci.

— Credeam că vrei să plec.

— M-ai înţeles greşit. Doresc să rămâi cât timp vrei *tu.* Te grăbeşti undeva?

— Oh, am o slujbă foarte importantă în piaţa Samlue - curăţ peşte. De unde crezi că m-am ales cu astea? întrebă ea, întinzând mâinile înroşite şi însemnate de o mulţime de tăieturi mărunte.

— Uită de muncă, o rugă Toller, cuprinzându-i mâinile în ale lui. Du-te în pat şi aşteaptă-mă acolo. O să-ţi trimit de mâncare. Poţi să te odihneşti, să mănânci şi să bei toată ziua. Iar la noapte o să ne plimbăm cu parjele de agrement.

Fera zâmbi, umplând gaura triunghiulară din dinte cu vârful limbii.

— Cumnata ta.

— E doar cumnata mea. M-am născut în casa asta, am crescut aici şi am dreptul să invit oaspeţi. Rămâi?

— Ai carne de porc cu mirodenii?

— Te asigur că, zilnic, crescătorii întregi sunt transformate aici în carne cu mirodenii, zise Toller, conducând-o pe Fera înapoi în cameră. Rămâi aici până mă întorc. Atunci o să stabilim unde o să ne ducem.

— Bine, acceptă ea, întinzându-se comod pe pat. Încă

un lucru, înainte să pleci.

— Da?

— Poate ar fi bine să-mi spui cum te numeşti *tu,* zâmbi femeia.

Toller chicotea încă, atunci când ajunse pe scările de la capătul coridorului. Se duse către zona centrală a casei, de unde răzbătea sunetul mai multor voci. Tovărăşia Ferei era relaxantă, dar prezenţa ei în casă însemna un afront prea mare, pentru ca Gesalla s-o tolereze prea mult. Două sau trei zile ar fi fost suficiente ca Gesalla să înţeleagă că nu avea dreptul să-l insulte, nici pe el, nici pe oaspeţii lui. Şi că orice încercare de a-l domina - aşa cum făcea cu fratele lui - era sortită eşecului.

Când Toller ajunse la capătul de jos al scării principale, găsi vreo zece persoane strânse în holul de la intrare. Câţiva asistenţi pentru calcule, servitori şi grăjdari, care păreau că se strânseseră să-şi conducă stăpânul spre întâlnirea de la Marele Palat. Lain Maraquine purta veşmântul oficial, în stil antic, al unui filosof principal - o robă lungă, de cenuşiul turturelei, împodobită la poale şi manşete cu triunghiuri negre. Materialul mătăsos scotea în evidenţă subţirimea trupului, dar ţinuta lui Lain era dreaptă şi demnă. Figura lui, sub chica de păr negru, arăta foarte palidă. Toller se simţi cuprins de afecţiune şi îngrijorare - întrunirea consiliului reprezenta o ocazie importantă pentru fratele lui, se vedea că era încordat.

— Ai întârziat, zise Lain, privindu-l critic. Trebuia să fi îmbrăcat uniforma cenuşie.

— N-am avut timp s-o pregătesc. Am trecut printr-o noapte grea.

— Tocmai mi-a povestit Gesalla ce fel de noapte ai avut, spuse Lain, cu o expresie ce dovedea un amestec de amuzament şi exasperare. E adevărat că nici nu

cunoşteai numele femeii?

Toller dădu din umeri, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

— Ce contează numele?

— Dacă nu ştii, n-are rost să-ţi explic.

— N-am nevoie de tine ca să... începu Toller, apoi respiră adânc, decis să nu mai creeze probleme fratelui său. Unde-s lucrurile pe care vrei să le car?

Reşedinţa oficială a regelui Prad Neldeever se remarca mai mult prin dimensiuni, decât prin calităţi arhitecturale. Generaţii succesive de conducători îi adăugaseră aripi, turnuri şi cupole, conform toanelor lor, de obicei în stilul momentului, cu rezultatul că palatul semăna a coral sau a construcţie ridicată de anumite soiuri de insecte. Un grădinar din alte timpuri încercase să impună o anumită ordine, plantând straturi sincrone de parblă şi copaci-plutaşi, dar în decursul secolelor, acestea fuseseră năpădite de alte varietăţi. Palatul, pestriţ din cauza zidurilor de feluri diferite, era acoperit de vegetaţie - şi ea de culori diferite - iar de la distanţă nu puteai deosebi zidurile de vegetaţie.

Toller Maraquine nu se lăsă tulburat de asemenea probleme estetice, în timp ce venea călare dinspre Muntele Verde, în coada modestului cortegiu al fratelui său. Plouase înainte de zori, iar aerul dimineţii era limpede şi înviorător, plin de spiritul unui nou început. Discul uriaş al Supralumii sclipea cu o strălucire pură şi multe stele pluteau pe albăstrimea cerului din jur. Oraşul însuşi reprezenta o răspândire incredibil de complexă de pete multicolore, ce se întindeau spre panglica albastră a Borannului, pe care velele luceau ca nişte romburi de zăpadă.

Bucuria lui Toller că se afla din nou în Ro-Atabri, că scăpase din pustietatea de la Haffanger, îi izgonise obişnuita nemulţumire de viaţa de membru neimportant al ordinului filosofilor. După debutul nefericit al zilei, pendulul dispoziţiei sale se afla în urcare. Mintea lui gemea de planuri formulate doar pe jumătate - să-şi mărească capacitatea de citit, să găsească un aspect interesant al muncii ordinului, căreia să-şi dedice toată energia, încât Lain să fie mândru de el. Dacă se gândea bine, Gesalla avea toate motivele să fie supărată. Ar fi fost doar un gest normal de curtoazie s-o scoată pe Fera din casă deîndată ce se întorcea.

Corn-albastrul ce-i fusese repartizat de maestrul grajdurilor era un animal liniştit, care părea că ştie drumul spre palat. Lăsându-l de capul lui să tropăie pe străzile din ce în ce mai aglomerate. Toller încerca să-şi imagineze mai clar viitorul imediat, unul cu care să-l impresioneze pe Lain. Auzise de un grup de cercetare care încerca să obţină fâşii alcătuite din sticlă şi ceramică, suficient de tari pentru a înlocui brakka în fabricarea armurilor şi spadelor. Nu credea că se va ajunge la vreun succes, dar subiectul îl interesa mai mult decât roboteli mărunte, precum măsurarea cantităţii de ploaie. Iar Lain va fi încântat să afle că sprijină mişcarea de conservare a copacilor. Următorul pas consta în găsirea unei căi cu care să câştige încrederea Gesallei.

Între timp, delegaţia filosofilor trecuse prin centrul oraşului şi traversase râul pe podul Bytran. Palatul şi anexele lui ocupau tot spaţiul din faţa lor. Grupul trecu peste cele patru şanţuri concentrice cu apă, presărate cu flori, a căror ornamentare le ascundea funcţia, şi se opri la poarta principală a palatului. Mai mulţi paznici, arătând ca nişte gândaci negri, uriaşi, în armurile lor grele, se

apropiară cu pas lent. În timp ce comandantul lor verifica, greoi, numele vizitatorilor pe o listă, unul dintre lăncieri veni lângă Toller şi, fără să scoată o vorbă, începu să răscolească printre planşele făcute sul, din coşuri. Când termină, scuipă pe sol şi-şi îndreptă atenţia spre şevaletul demontat, ce fusese legat de coapsele corn-albastrului. Smuci de bucăţile de lemn lustruit atât de tare, încât animalul făcu un pas spre el.

— Ce-i cu tine? mârâi el, aruncându-i lui Toller o privire înveninată. Nu poţi stăpâni sacul ăsta de purici?

Sunt un om nou, se asigură pe sine Toller, *nu pot fi atras într-un scandal.* Apoi zâmbi şi spuse:

— Poţi să-l condamni că vrea să stea lângă tine?

Buzele lăncierului se mişcară în tăcere, bărbatul se apropie de Toller, dar în acel moment comandantul gărzii dădu semnalul ca grupul să plece mai departe. Toller îşi grăbi animalul şi se opri în spatele caleştii lui Lain. Micul conflict cu paznicul îl încurajase un pic. Se simţea încântat de felul în care se comportase. Fusese un exerciţiu bun de evitare a necazurilor inutile, o artă pe care intenţiona s-o practice tot restul vieţii. Stând comod în şa, bucurându-se de ritmul pasului ţanţoş al corn-albastrului, îşi concentră gândurile asupra treburilor care-i aşteptau.

Toller fusese în Marele Palat doar o dată, pe când era copil, şi avea doar amintiri vagi despre Sala Curcubeului, în care urma să se ţină întrunirea consiliului. Se îndoia că era atât de vastă şi de impresionantă pe cât şi-o amintea, dar încăperea avea un rol important în palat, iar folosirea ei ca loc de adunare în ziua aceea era semnificativă. Regele Prad considera întrunirea importantă, lucru care, într-un fel, îl mira pe Toller. Toată viaţa îi auzise pe conservaţioniştii de felul fratelui său lansând

avertismente sumbre în privinţa irosirii rezervelor de brakka, dar viaţa cotidiană din Kolcorron continuase exact ca înainte. Adevărat că în ultimii ani existaseră perioade în care lipsiseră cristalele energetice şi lemnul negru, iar preţurile crescuseră, dar întotdeauna fuseseră descoperite noi rezerve. Oricât ar fi încercat, Toller nu-şi putea imagina că resursele naturale ale planetei nu vor satisface nevoile poporului său.

Când delegaţia filosofilor ajunse la terasa pe care se găsea palatul, Toller văzu că în curtea principală se îngrămădeau multe trăsuri. Printre ele, faetonul viu colorat - în roşu şi portocaliu - al seniorului Glo. Trei bărbaţi, în cenuşiul filosofilor, stăteau alături, iar când zăriră trăsura lui Lain, îi făcură semn să oprească. Toller identifică mai întâi silueta măruntă a lui Vomdal Sisstt. Apoi pe Duthoon, conducătorul secţiei pentru halvell. După aceea remarcă trăsăturile colţuroase ale lui Borreat Hargeth, şeful cercetărilor pentru armament. Toţi trei păreau nervoşi şi nefericiţi. Se strânseră în jurul lui Lain, de îndată ce acesta coborî din caretă.

— Avem necazuri, spuse Hargeth, făcând semn cu capul în direcţia faetonului lui Glo. Mai bine te-ai uita la stimatul nostru conducător.

— E bolnav? se încruntă Lain.

— Nu, nu-i bolnav. Aş zice că nu s-a simţit niciodată mai bine.

— Să nu-mi spui că-i...

Lain se duse la faeton şi deschise larg uşa. Seniorul Glo, care picotea cu capul în piept, se îndreptă şi privi în jur, uimit. Îşi aţinti ochii albaştri deschis asupra lui Lain, apoi îşi dezveli cioturile dinţilor, într-un zâmbet.

— Mă bucur că te văd, băiete! Ţi-am spus că asta va fi ziua... hmm... noastră. Îi vom convinge pe toţi.

Toller descălecă şi-şi legă animalul de fundul caleştii, întorcându-se cu spatele la ceilalţi, pentru a-şi ascunde amuzamentul. Contrastul dintre euforia lui Glo, care era roşu la faţă, şi reţinerea scandalizată a ajutoarelor lui, cenuşii la faţă, făcea situaţia şi mai comică. Orice iluzie despre impresia bună pe care ar fi putut s-o facă la întrunire fusese spulberată iute şi dureros. Toller nu se putea împiedica să nu se bucure că altă persoană primea criticile ce-i erau rezervate lui, de obicei. Mai ales că vinovatul era însuşi seniorul filosofilor.

— Seniore, întrunirea trebuie să înceapă, zise Lain. Dacă sunteţi indispus…

— Indispus? Ce vorbeşti? se răţoi Glo, îndreptându-şi capul şi ieşind din vehicul cu o rigiditate nenaturală. Ce mai aşteptăm? Să ne ocupăm locurile!

— Foarte bine, seniore, răspunse Lain, ducându-se lângă Toller. Quate şi Locranan vor duce planşele şi şevaletul. Vreau să stai aici, lângă trăsură, şi să fii… Ce găseşti atât de amuzant?

— Nimic! răspunse iute Toller. Nimic!

— N-ai idee ce-i în joc azi?

— Conservarea e importantă şi pentru mine, replică Toller, încercând să pară sincer.

— Toller Maraquine! exclamă seniorul Glo, venind spre Toller cu braţele deschise şi ochii plini de încântare. Nu ştiam că eşti aici! Ce mai faci, băiete?

Toller fu surprins că Glo îl recunoscuse, fără a mai pomeni de salutul exuberant.

— Sunt sănătos, seniore.

— Se vede, zise Glo, punându-şi braţul pe umerii lui şi întorcându-l cu faţa spre ceilalţi. Priviţi acest bărbat frumos! îmi aminteşte de mine când… hmm… eram tânăr.

— Ar trebui să ne ocupăm locurile, interveni Lain. Nu

vreau să vă grăbesc, dar...

— Ai dreptate, nu trebuie să amânăm momentul nostru... hmm... de glorie, spuse Glo, dându-i lui Toller o palmă pe spate şi împrăştiind în jur miros de vin. Hai, Toller, povesteşte-mi ce-ai făcut în Haffanger!

Lain se arătă îngrijorat.

— Fratele meu nu face parte din delegaţie, seniore. Trebuie să aştepte aici.

— Aiurea! Suntem împreună.

— Dar nu poartă uniforma cenuşie.

— Nu contează, face parte din cortegiul meu, replică Glo, cu o blândeţe care nu permitea să fie contrazis. Să mergem!

Toller întâlni privirea lui Lain şi făcu un gest de refuz tăcut, ridicând din sprâncene, în timp ce grupul se îndrepta spre intrarea principală a palatului. Se bucura de întorsătura neaşteptată a evenimentelor, care-l salvase, de ceea ce se anunţase a fi o plictiseală teribilă, dar era decis să păstreze relaţii bune cu fratele său. Trebuia să rămână cât mai neobservat în timpul întrunirii şi, mai ales, să păstreze o figură serioasă, indiferent de felul cuvântării seniorului Glo. Ignorând privirile curioase ale celor pe lângă care treceau, intră în palat cu Glo atârnat de braţul lui şi făcu tot posibilul să răspundă în mod acceptabil întrebărilor bătrânului, chiar dacă atenţia îi era atrasă de cele din jur.

Palatul constituia sediul administraţiei kolcorroniane şi părea un oraş în oraş. Coridoarele şi sălile de primire erau pline de bărbaţi cu figuri sumbre, ale căror maniere proclamau că grijile lor nu semănau cu cele ale oamenilor obişnuiţi. Toller nu putea să le ghicească funcţiile, nici subiectul conversaţiilor purtate în şoaptă. Simţurile îi fuseseră copleşite de opulenţa carpetelor şi draperiilor, a

picturilor şi sculpturilor, de complexitatea tavanelor boltite. Chiar şi cea mai lăturalnică uşă părea a fi cioplită într-o singură bucată de perette, elevart sau lemn-sticlă şi reprezenta, probabil, munca de un an a unui meşter.

Seniorul Glo părea obişnuit cu atmosfera din palat, dar Lain şi ceilalţi arătau foarte impresionaţi. Înaintau grupaţi, ca nişte soldaţi aflaţi în teritoriu inamic. După ce merseră timp îndelungat, ajunseră la o uşă dublă, enormă, păzită de doi ostiari în armuri negre. Glo pătrunse primul în încăperea imensă, în formă de elipsă. Toller se trase înapoi, lăsându-şi fratele să i-o ia înainte, apoi rămase cu gura căscată, văzând, pentru prima oară ca adult, faimoasa Sală a Curcubeului. Tavanul boltit era făcut în întregime din plăci pătrate, din sticlă, fixate într-un grilaj complicat din brakka. Majoritatea lor erau de-un albastru deschis sau albe, pentru a reprezenta cerul senin şi norii, dar şapte fâşii alăturate, curbate, aveau culorile curcubeului. Lumina ce cobora prin baldachin alcătuia o minunăţie ce se amesteca, se contopea, făcând ca mobila din sală să lucească într-un foc colorat.

În focarul îndepărtat al elipsei se afla un tron mare, dar neîmpodobit, situat pe treapta de sus a unei estrade. Trei tronuri mai mici fuseseră aşezate pe un nivel inferior, pentru prinţii care urmau să fie prezenţi. În timpurile din vechime, prinţi fuseseră fiii domnitorului, dar, odată cu extinderea şi dezvoltarea ţării, devenise mai eficient ca unele posturi din guvern să fie ocupate de descendenţi colaterali. Aceştia erau numeroşi, datorită libertăţii sexuale acordate nobililor. Astfel, responsabilităţile principale fuseseră repartizate unor oameni potriviţi. În monarhia actuală, doar Leddravohr şi insipidul Pouche, controlorul finanţelor publice, erau fiii recunoscuţi ai regelui.

În faţa tronurilor se găseau scaune aşezate în secţiuni radiale, pentru ordinele care se ocupau de o gamă largă de probleme, de la artă şi medicină la religie şi educaţia proletară. Delegaţia filosofilor ocupa sectorul din mijloc, conform unei tradiţii ce data de pe vremea lui Bytran IV, cel care crezuse că temelia pe care putea construi Kolcorron-ul un imperiu planetar era cunoaşterea ştiinţifică. În secolele următoare se dovedise că ştiinţa aflase tot ce merita aflat despre funcţionarea universului, iar influenţa ideilor lui Bytran slăbise. Dar ordinul filosofilor păstra încă semnele poziţiei înalte de altă dată, în ciuda unora, mai pragmatici.

Toller simţi o admiraţie sinceră pentru seniorul Glo, când omuleţul gras, ţinând ţanţoş capul mare şi cu burta în afară, merse în sală şi-şi ocupă locul din faţa tronurilor. Ceilalţi membri ai delegaţiei filosofilor se aşezară, în linişte, în spatele lui, schimbând priviri cu opozanţii din sectoarele vecine. Erau prezenţi mai mulţi oameni decât se aşteptase Toller - probabil vreo sută - celelalte delegaţii fiind suplimentate cu funcţionari şi consilieri. Toller, recunoscător pentru statutul său de om în plus, se strecură în rândul din spatele asistenţilor lui Lain şi aşteptă începerea lucrărilor.

Urmă o pauză plină de şoapte, punctată, din când în când, de tuse şi râsete nervoase, apoi răsună un corn de ceremonii, iar regele Prad şi cei trei prinţi intrară în sală printr-o uşă particulară, din spatele estradei.

Conducătorul, care avea peste şaizeci de ani, îşi purta bine anii, în ciuda unui ochi cuprins de albeaţă, pe care refuzase să-l acopere. Deşi Prad era o figură impunătoare, regală, în roba lui sângerie, interesul lui Toller fu atras de făptura puternică, ce mergea lent, a prinţului Leddravohr. Acesta purta o cuirasă albă, făcută din mai multe straturi

din pânză de in, modelată în formă de tors masculin perfect dezvoltat. Dar, din ceea ce se putea vedea din braţele şi picioarele lui, era evident că armura nu înfrumuseţa trupul pe care-l acoperea. Figura lui Leddravohr, netedă, de-un cafeniu închis, sugera putere meditativă. După purtarea lui, se putea deduce că nu dorea să participe la întrunirea consiliului. Toller ştia că prinţul participase la peste o sută de bătălii sângeroase şi-l cuprinse invidia remarcând dispreţul evident cu care Leddravohr privise adunarea, înainte să se aşeze pe tronul central de pe a doua treaptă. Toller şi-ar fi dorit să joace un rol similar, de prinţ războinic, chemat împotriva voinţei lui de la frontierele ameninţate pentru a participa la banalitatea existenţei civile.

Un funcţionar bătu de trei ori în podea cu bastonul, pentru a semnala că întrunirea consiliului începuse. Prad, celebru la curte pentru lipsa lui de formalism, începu să vorbească imediat.

— Vă mulţumesc pentru că aţi venit astăzi aici, zise el, folosind kolcorroniana celor de sus. După cum ştiţi, subiectul discuţiei este lipsa de brakka şi de cristale energetice - dar, înainte să vă ascult opiniile, vă anunţ că doresc să fie tratată şi altă problemă, chiar dacă numai pentru a stabili relativa ei lipsă de importanţă pentru siguranţa imperiului. Nu mă refer la rapoartele, din diferite surse, că ptertha ar fi crescut mult ca număr în cursul acestui an. Consider că *aparenta* creştere numerică poate fi explicată prin faptul că armatele noastre acţionează, pentru prima oară, în regiuni ale Lumii unde, din cauze naturale, au existat întotdeauna ptertha în număr mare. I-am dat instrucţiuni seniorului Glo să iniţieze o supraveghere atentă, care să-mi furnizeze statistici mai corecte. Oricum, nu avem de ce să ne

alarmăm. Prinţul Leddravohr m-a asigurat că procedeele folosite şi armele antiptertha existente sunt mai mult decât adecvate. O problemă mult mai îngrijorătoare o reprezintă zvonurile că au murit soldaţi, ca urmare a faptului că au intrat în contact cu cadavre ale unor oameni morţi din cauza ptertha. Se pare că asemenea zvonuri au apărut în unităţi ale Armatei a Doua, de pe frontul Sorka, şi s-au răspândit iute - aşa cum se întâmplă cu toate închipuirile dăunătoare - până în Loongl, la est, şi pe teatrul de luptă din Yaltrofac, la vest.

Prad se opri şi se aplecă înainte, cu ochiul orb strălucind.

— Efectul demoralizator al acestor scorneli reprezintă o ameninţare a intereselor noastre naţionale mai mare decât o creştere de două, trei ori, a numărului sferelor. Toţi cei din sală ştiu că pterthacoza *nu poate* fi transmisă prin contact fizic sau alte mijloace. E datoria fiecărui om să combată aceste poveşti dăunătoare cu toată graba şi rigoarea posibilă. Să facem tot ce ne stă în putere să promovăm un scepticism sănătos în minţile proletariatului. În privinţa aceasta mă adresez îndeosebi învăţătorilor, poeţilor şi preoţilor.

Toller privi în jur şi văzu conducătorii mai multor delegaţii dând din cap, în timp ce luau note. Îl surprindea că regele se ocupa personal de o problemă minoră, iar pentru moment cochetă cu gândul că s-ar putea să existe un sâmbure de adevăr în zvonurile acelea bizare. Soldaţii de rând, marinarii şi aeronauţii erau, de obicei, indivizi apatici, ignoranţi şi creduli. Judecând la rece, nu credea că aveau vreun motiv să se teamă de ptertha mai mult în momentul acela decât în alte perioade ale îndelungatei istorii kolcorroniane.

— ...principalul subiect al discuţiei, spunea regele

Prad. Actele autorităţilor portuare arată că, în anul 2625, importul de brakka din şase provincii s-a ridicat doar la 118426 tone. Al doisprezecelea an succesiv în care cantitatea scade. Au scăzut corespunzător cantităţile de pikon şi halvell. Nu avem cifre despre recoltarea casnică, dar estimările sunt mai puţin încurajatoare ca de obicei. Situaţia este îngreunată de faptul că a continuat creşterea consumului militar şi industrial, în principal de cristale. Devine evident că ne apropiem de o perioadă crucială în bunul mers al ţării şi că trebuie să stabilim strategii pe termen lung pentru rezolvarea problemei. Aştept propunerile voastre.

Prinţul Leddravohr, care păruse nerăbdător în timpul discursului tatălui său, se ridică imediat în picioare.

— Maiestate, nu intenţionez să fiu nerespectuos, dar mărturisesc că m-am plictisit să tot aud de economii şi de resurse în scădere. Adevărul este că există brakka din belşug - suficient cât să acopere satisfacerea nevoilor noastre în secolele ce vor veni. Există păduri mari de brakka, neatinse. *Adevărata* lipsă se află în noi. Ne lipseşte hotărârea de a ne îndrepta spre ţara Zilelor Lungi, de a ne duce acolo pentru a lua ce-i de drept al nostru.

În sală se porni imediat un vuiet, pe care Prad îl potoli ridicând mâna. Toller se alarmă brusc.

— Nu accept îndemnuri împotriva ţării Chamteth, spuse Prad, cu vocea mai răguşită şi mai puternică decât înainte.

Leddravohr se întoarse spre el.

— Lucrul acesta se va întâmpla, mai devreme sau mai târziu. De ce nu mai devreme?

— Repet că nu vom discuta despre un război important!

— În acest caz, maiestate, cer permisiunea să mă retrag, zise Leddravohr, aproape insolent. Nu pot să-mi aduc contribuţia la o discuţie care-i stearpă chiar prin logica ei.

Prad dădu din cap o singură dată, abia sesizabil.

— Aşază-te şi potoleşte-ţi nerăbdarea - interesul tău cel nou pentru logică s-ar putea dovedi folositor.

Apoi zâmbi către restul adunării - felul lui de a spune *chiar şi un rege are probleme cu copii săi neascultători* şi-l invită pe prinţul Chakkell să-şi expună ideile privind reducerea consumului industrial de cristale energetice.

Toller se relaxă iar în timp ce vorbea Chakkell, dar nu-şi putea lua privirea de la Leddravohr, care avea o înfăţişare exagerat de plictisită. Era intrigat, uimit şi teribil de captivat de descoperirea faptului că prinţul militar considera războiul cu Chamteth de dorit şi inevitabil. Se ştia prea puţin despre ţara exotică aflată în partea îndepărtată a planetei, care rămânea neatinsă de umbra Supralumii, deci avea o zi neîntreruptă.

Hărţile disponibile erau foarte vechi şi de o acurateţe îndoielnică, dar arătau că Chamteth avea mărimea cât a imperiului kolcorronian, şi o populaţie pe măsură. Puţini călători pătrunseseră în interiorul ei şi se întorseseră de acolo, dar relatările lor fuseseră unanime în descrierea pădurilor vaste de brakka. Rezervele nu fuseseră epuizate niciodată, pentru că chamtethanii considerau un păcat suprem întreruperea ciclului vieţii unui copac brakka. Extrăgeau o cantitate limitată de cristale făcând găuri înguste în camerele de combustie şi-şi restricţionau utilizarea lemnului negru doar la cantitatea pe care o obţineau din copacii morţi din cauze naturale.

Existenţa unei asemenea visterii atrăsese interesul conducătorilor kolcorroniani din trecut, dar nu se trecuse

cu adevărat la acţiune. Un motiv fusese faptul că ţara aceea se afla la mare distanţă; un altul, că chamtethanii aveau reputaţia de luptători ambiţioşi, tenaci şi talentaţi. Se credea că armata era singura utilizatoare a rezervelor de cristale. Chamtehanii foloseau tunurile pe scară largă - o metodă extravagantă pentru consumarea cristalelor. Duceau o existenţă izolată, respingând orice contact comercial şi cultural cu alte naţiuni.

Costul încercării de a exploata bogăţia din Chamteth, într-un fel sau altul, fusese considerat, dintotdeauna, ca fiind prea mare, iar Toller acceptase situaţia existentă ca făcând parte din ordinea firească, permanentă, a lucrurilor. Dar aflase acum că exista posibilitatea unei schimbări, şi era profund interesat de această posibilitate.

Diviziunea socială din Kolcorron avea o asemenea structură încât, în circumstanţe normale, un membru al unei mari familii grupate vocaţional nu avea voie să-i încalce barierele. Toller, nemulţumit de faptul că se născuse în cadrul ordinului filosofilor, încercase zadarnic să fie acceptat în armată. Lipsa de succes îl înveninase şi mai mult, pentru că ştia că ar fi fost primit fără probleme, dacă ar fi făcut parte din masele populare. În acest caz, ar fi fost instruit, ca soldat de rând, într-unul dintre avanposturile neospitaliere ale imperiului. Dar unul cu rangul său social nu putea accepta un grad inferior celui de ofiţer - o onoare păstrată doar pentru cei din casta militară.

Toate acestea, îşi dădea seama Toller, corespundeau felului tradiţional, vechi de secole, al treburilor ţării. Un război cu Chamteth ar fi impus schimbări profunde în Kolcorron. Iar regele Prad nu va sta veşnic pe tron. După toate probabilităţile, locul lui va fi luat de Leddravohr, într-un viitor nu prea îndepărtat. Iar când se va întâmpla

acest lucru, vechea ordine va fi spulberată. Toller avea impresia că norocul lui era legat direct de cel al lui Leddravohr. Iar această perspectivă îi provoca, în conştiinţă, o maree de aţâţare. Întrunirea consiliului, pe care se aşteptase s-o găsească rutinieră şi plictisitoare, se dovedise a fi una dintre ocaziile importante ale vieţii sale.

Pe estradă, oacheşul, chelul şi dolofanul prinţ Chakkell încheia partea introductivă a discursului cu declaraţia că avea nevoie de o cantitate de pikon şi halvell de două ori mai mare decât cea actuală, dacă se dorea continuarea principalelor proiecte de construcţii.

— Se pare că nu eşti de acord cu scopul declarat al acestei adunări, comentă Prad, începând să dea semne de enervare. Îţi reamintesc că aşteptam idei despre reducerea cantităţilor de cristale.

— Scuze, maiestate, zise Chakkell, dar tonul încăpăţânat îi contrazicea cuvintele.

Fiu al unui nobil obscur, îşi câştigase rangul printr-un amestec de energie, viclenie şi ambiţie, de care dăduse dovadă în conducere. În eşalonul superior al societăţii kolcorroniane se zvonea că nutrea speranţa să provoace o schimbare în regulile de succesiune, care să permită unuia dintre copiii lui să ajungă pe tron. Aceste aspiraţii, împreună cu faptul că era primul competitor al lui Leddravohr în consumul de brakka, duceau la un antagonism teribil între cei doi. Dar, de data aceasta, cei doi erau de acord. Chakkell se aşeză şi-şi încrucişă braţele, arătând că ideile pe care le avea despre subiectul discuţiei n-ar fi fost pe placul regelui.

— Se pare că lipseşte înţelegerea pentru această problemă extrem de serioasă, spuse cu severitate Prad. Trebuie să vă atrag atenţia că ţara se află în faţa unei

perioade de mai mulţi ani de reducere acută a unei resurse vitale. Aştept, pentru restul consfătuirii, o atitudine mai pozitivă din partea funcţionarilor şi consilierilor mei. Poate că gravitatea situaţiei vă va fi mai clară dacă-i voi cere seniorului Glo să raporteze despre progresele făcute până în prezent în tentativele de a produce pikon şi halvell prin mijloace artificiale. Deşi speranţele noastre sunt mari, rămâne încă, după câte am auzit, cale lungă de străbătut şi trebuie să acţionăm conform planului stabilit. Să auzim ce ai de spus, seniore Glo.

Urmă o tăcere prelungită, în care nu se întâmplă nimic, apoi Boreatt Hargeth, din al doilea rând al sectorului filosofilor, fu văzut întinzându-se şi bătându-l pe Glo pe umăr. Seniorul sări în picioare, vizibil zăpăcit, iar cineva din dreapta lui Toller chicoti.

— Mă scuzaţi, maiestate, îmi adunam gândurile, zise Glo cu o voce nenecesar de puternică. Care fusese... hmm... întrebarea dumneavoastră?

Pe estradă, prinţul Leddravohr îşi acoperi faţa cu o mână, cu degetele răşchirate, mimând stânjeneala, iar acelaşi individ din dreapta lui Toller, încurajat, chicoti mai tare. Toller se întoarse în direcţia lui, încruntat, iar bărbatul - un funcţionar din delegaţia medicală a seniorului Tunsfo - îl văzu şi încetă subit să mai pară amuzat.

Regele oftă, indulgent.

— Întrebarea mea, dacă vrei să ne onorezi silindu-ţi mintea s-o accepte, a fost una generală, referitoare la experienţele cu pikon şi halvell. Cum stăm?

— Ah, da! Maiestate, situaţia este... hmm... aşa cum am raportat la ultima întrunire. Am făcut paşi mari, fără precedent, în extracţia şi purificarea grăunţelor verzi şi

purpurii. Suntem mândri de asta. Tot ce ne rămâne de făcut în acest... hmm... stadiu este să găsim o cale pentru a elimina contaminantul care le împiedică să intre în reacţie. Acest lucru se dovedeşte... hmm... dificil.

— Te contrazici, Glo. Faceţi progrese sau nu?

— Progresăm, maiestate. Totul e doar o problemă de solvenţi, temperatură şi... hmm... reacţii chimice complexe. Nu avem solventul potrivit.

— Probabil că bătrânul nebun l-a băut! îi spuse Leddravohr lui Chakkell, fără să se străduiască să vorbească în şoaptă.

Râsul care izbucni după cuvintele sale fu urmat de un moment de jenă - mulţi dintre cei prezenţi nu mai văzuseră insultat un om de rangul lui Glo într-un mod atât de direct.

— Ajunge! strigă Prad, strângând şi deschizând de mai multe ori ochiul cu albeaţă, semn că era bine să nu i se opună cineva. Seniore Glo, când am discutat, acum zece zile, am rămas cu impresia că vei începe producţia de cristale în doi sau trei ani. Acum îmi spui altceva?

— Nu ştie *ce spune,* interveni Leddravohr, rânjind şi privind dispreţuitor spre sectorul filosofilor.

Toller, incapabil să reacţioneze în alt fel, îşi îndreptă umerii, încercând să iasă în evidenţă, şi-l privi în ochi pe Leddravohr, în timp ce vocea lui interioară îl ruga să-şi amintească de făgăduiala lui că-şi va folosi mintea să se ferească de necazuri.

— Maiestate, e o problemă de mare... hmm... complexitate, răspunse Glo, ignorându-l pe Leddravohr. Nu putem trata separat subiectul cristalelor energetice. Chiar dacă am avea acum o rezervă nelimitată de cristale. Aici e vorba de arborele brakka. De plantaţiile noastre. Durează şase secole de la semănat la maturitate

şi…

— Ai vrut să spui şase decenii, nu?

— Cred că am spus decenii, maiestate, dar am altă propunere pe care vreau s-o supun atenţiei dumneavoastră.

Vocea lui Glo tremura, iar el se legăna uşor.

— Am onoarea să vă prezint un plan vizionar, care va dirija viitorul marii noastre naţiuni. O mie de ani de aici încolo, urmaşii vor privi spre domnia dumneavoastră cu uimire şi veneraţie.

— Seniore Glo! se răsti Prad, furios. Eşti bolnav sau beat?

— Niciuna, nici alta, maiestate.

— Atunci nu mai trăncăni despre viziuni şi răspunde la întrebarea mea, despre cristale.

Glo păru că se sileşte să respire, pieptu-i gras negăsindu-şi liniştea sub roba cenuşie.

— Mă tem că nu mă simt prea bine, zise el, ducând o mână la piept şi prăbuşindu-se cu zgomot pe scaun. Matematicianul meu principal, Lain Maraquine, va prezenta faptele, în… hmm… locul meu.

Toller privi cu încordare crescândă cum fratele său se ridică, se înclină spre estradă şi făcu semn asistenţilor să aducă şevaletul şi planşele în faţă. Aceştia se supuseră cu o grabă neîndemânatică, prelungind pauza. Se străduiau să deruleze desenul şi să-l întindă, ca să stea neted. Pe estradă, până şi insipidul prinţ Pouche începuse să fie nerăbdător. Toller se îngrijoră văzându-l pe Lain tremurând, din cauza nervozităţii.

— Ce intenţii ai, Maraquine? întrebă regele, fără să fie răuvoitor. Voi avea parte de ore de şcoală, ca în copilărie?

— Graficele sunt folositoare, maiestate. Reprezintă factorii care guvernează.

Restul replicii nu se înţelese.

— Nu te aud! se răsti Chakkell, enervat. Vorbeşte mai tare!

— Unde-ţi sunt manierele? îl certă Leddravohr, întorcându-se spre el. Aşa te adresezi unei fecioare ruşinoase?

Un număr de indivizi din auditoriu, pricepând sugestia, hohotiră puternic.

Asta nu trebuie să se întâmple! gândi Toller, ridicându-se în picioare, cu sângele bubuindu-i în urechi. Codul kolcorronian de comportare spunea că a interveni şi a replica unei provocări - iar o insultă era considerată aşa ceva - de către o a treia persoană sporea insulta iniţială, implicând că cel insultat era prea laş ca să-şi apere onoarea. Lain declarase deseori că datoria unui filosof este să se ridice deasupra unor asemenea lucruri iraţionale, codul străvechi fiind mai potrivit pentru animale cârcotaşe decât pentru oameni capabili de gândire, ştiind că fratele său nu voia şi nu putea să răspundă provocării lui Leddravohr, ştiind că el nu putea interveni direct, Toller porni pe singura cale care-i rămăsese. Se ridică în picioare, detaşându-se de cei care stăteau pe scaune, aşteptând ca Leddravohr să-l observe şi să-i înţeleagă poziţia fizică şi intelectuală.

— Ajunge, Leddravohr! zise regele, lovind cu palma în tron. Vreau să aud ce are de spus laureatul în matematică. Continuă, Maraquine.

— Maiestate, eu...

Lain tremura atât de violent, încât îi flutura roba.

— Linişteşte-te, Maraquine. Nu vreau un discurs lung. Îmi ajunge dacă-mi spui câţi ani vor trece, după opinia ta de expert, până vom obţine pikon şi halvell pur.

Lain respiră adânc, străduindu-se să se stăpânească.

— E imposibil de făcut preziceri în asemenea probleme.

— Spune-mi părerea ta. Crezi că-s necesari cinci ani?

— Nu, maiestate, răspunse Lain, privind spre seniorul Glo şi încercând ca vocea să-i sune cât mai decisă. Dacă vom mări eforturile de cercetare în această direcţie, şi vom fi norocoşi, putem produce cristale energetice peste douăzeci de ani. Dar nu avem nicio garanţie că vom reuşi. Există o singură cale sigură şi logică pentru această ţară: interzicerea doborârii copacilor brakka pentru următorii douăzeci sau treizeci de ani. În acest fel...

— *Refuz* să ascult mai departe! zise Leddravohr, ridicându-se în picioare şi coborând de pe podium. Am zis fecioară? Am greşit. E o babă! Strânge-ţi fustele şi fugi de aici. Babo! Ia-ţi beţele şi cârpele cu tine!

Leddravohr se îndreptă spre şevalet şi-l lovi cu palma, dărâmându-l pe podea.

În gălăgia care urmă. Toller îşi părăsi locul şi se duse, împleticindu-se, alături de fratele său. Pe podium, regele îi ordonă prinţului să se întoarcă pe scaun, dar vocea lui fusese acoperită de strigătele furioase ale lui Chakkell şi de hărmălaia din sală. Un funcţionar al curţii bătea cu toiagul în podea, dar singurul efect obţinut era mărirea gălăgiei. Leddravohr îl privi pe Toller cu ochi mari, dar se părea că nu-l văzuse, pentru că se întoarse spre tatăl său.

— Acţionez în folosul dumneavoastră, maiestate, strigă el cu un glas care făcu sala să amuţească. Urechile voastre nu trebuiesc mânjite cu murdăriile pe care le-am auzit de la aşa-zişii gânditori ai noştri.

— Sunt încă în stare să iau singur decizii, replică dârz Prad. Îţi reamintesc că aceasta e o întrunire a înaltului consiliu, nu un loc de ceartă al soldăţimii tale jegoase!

Prinţul nu se potoli şi-l privi cu dispreţ pe Lain.

— Am mai multă stimă pentru cel de pe urmă soldat

care slujeşte Kolcorron-ul, decât pentru baba asta laşă!

Nesupunerea sa faţă de rege făcu să se întindă tăcerea sub cupola din sticlă, iar în acea tăcere mormântală, Toller se auzi lansându-şi propria-i provocare. Dacă unul de rangul lui lua iniţiativa şi provoca un membru al casei regale, săvârşea o crimă apropiată de trădare, ce se pedepsea cu moartea. Dar codul de comportare îi permitea să se mişte în anumite limite, să încerce să declanşeze o reacţie.

— *Babă* pare a fi epitetul favorit al prinţului Leddravohr, îi spuse el lui Vomdal Sisstt, care stătea lângă el. Nu înseamnă că-i foarte prudent în alegerea oponenţilor?

Sisstt se uită la el cu gura căscată, alb la faţă, şi se îndepărtă speriat când Leddravohr se întoarse să vadă cine vorbise. Văzându-l pe prinţ de aproape, pentru prima oară, Toller observă că figura acestuia, cu fălci puternice, era fără riduri, că avea o netezime statuară ciudată, de parcă muşchii ar fi fost imobili, lipsiţi de nervi. O figură inumană, netulburată de expresiile obişnuite, în care doar ochii semnalau că în spatele frunţii late se întâmplă ceva. În momentul acela, ochii lui Leddravohr arătau că era mai degrabă neîncrezător decât furios, în timp ce-l privea pe tânăr cu atenţie, examinând în detaliu fizicul şi îmbrăcămintea acestuia.

— Cine eşti? întrebă prinţul, în cele din urmă. Sau, mai bine zis, ce eşti?

— Mă numesc Toller Maraquine, prinţe, şi mă mândresc că sunt un filosof.

Leddravohr se uită spre tatăl lui şi zâmbi, de parcă ar fi vrut să-i spună că numai din datorie filială îndura o asemenea provocare. Lui Toller nu-i plăcu zâmbetul, care apăru doar o clipă, ca o cută, fără să afecteze restul

figurii.

— Bine, Toller Maraquine! Noroc că în casa tatălui meu nu-s permise armele personale.

Potoleşte-te! se îndemnă Toller. *Ai făcut ce-ai vrut să faci şi - împotriva tuturor şanselor - s-ar putea să scapi.*

— Noroc? întrebă el amabil. Pentru cine?

Zâmbetul lui Leddravohr nu dispăru, dar ochii prinţului deveniră opaci, semănând cu nişte pietre cafenii lustruite. Făcu un pas înainte, iar Toller se pregăti de încăierare, dar, în acel moment, direcţia confruntării fu schimbată printr-o intervenţie neaşteptată.

— Maiestate, strigă seniorul Glo, ridicându-se în picioare, cu înfăţişare jalnică, dar vorbind surprinzător de fluent şi cu voce răsunătoare. Vă implor, pentru binele iubitului nostru Kolcorron, să ascultaţi propunerea despre care am amintit mai înainte. Scurta mea indispoziţie să nu vă împiedice să auziţi un plan ale cărui implicaţii merg dincolo de prezent şi viitorul apropiat, pentru că priveşte, pe termen lung, chiar existenţa marii noastre naţiuni.

— Aşteaptă, Glo, zise regele Prad, ridicându-se şi el în picioare, îndreptând spre Leddravohr degetele arătătoare ale ambelor mâini şi adresându-i-se cu toată forţa autorităţii sale. Leddravohr, ocupă-ţi locul!

Prinţul se uită la rege, câteva secunde, cu figura impasibilă, apoi se duse lent pe estradă. Toller tresări când fratele lui îl apucă de braţ.

— Ce-ai încercat să faci? şopti Lain, privindu-l speriat. Leddravohr a ucis oameni pentru mai puţin!

— Trăiesc încă, răspunse Toller, dând din braţul liber.

— N-aveai dreptul să intervii.

— Îmi cer scuze pentru insultă, dar nu cred că una în plus mai contează.

— Ştii ce părere am despre purtarea ta copilărească.

Lain se întrerupse, pentru că seniorul Glo se apropie de el.

— Băiatul nu poate să nu fie impetuos. Aşa eram şi eu, la vârsta lui, zise Glo.

În lumina de deasupra se vedea că fiecare por al frunţii lui era plin de transpiraţie. Sub cutele ample ale robei, pieptul se dilata şi se contracta cu o rapiditate impresionantă, răspândind miros de vin.

— Seniore, cred că ar trebui să vă aşezaţi şi să vă reveniţi, spuse calm Lain. Nu-i nevoie să…

— Nu! Tu trebuie să stai jos! arătă el două scaune din apropiere şi aşteptă până când Lain şi Toller se aşezară. Eşti un om bun. Lain, dar am greşit împovărându-te cu o sarcină pentru care, prin fire… hmm… eşti nepotrivit. E vremea îndrăznelii. Îndrăznelii în viziune. Cea care ne-a adus respectul regilor de altădată.

Toller, devenit maladiv de sensibil la orice mişcare a lui Leddravohr, observă că prinţul termina o discuţie în şoaptă cu tatăl său. După care se aşeză şi îşi întoarse privirea meditativă spre Toller. La un gest abia perceptibil al regelui, funcţionarul lovi în podea cu bastonul, pentru a opri murmurul din sală.

— Seniore Glo, zise Prad cu o voce calmă, îmi cer scuze pentru lipsa de curtenie arătată faţă de membrii delegaţiei tale, dar timpul consiliului nu trebuie irosit cu sugestii frivole. Dacă îţi permit să ne expui esenţa marelui tău plan, te angajezi s-o faci repede şi succint, fără să mă mai indispui în ziua asta, în care am văzut şi aşa prea multe?

— Cu bucurie!

— Atunci, începe!

— Aşa voi face, maiestate, spuse Glo şi se întoarse spre Lain, îl privi îndelung şi-i şopti: îţi aminteşti că ai

spus că zbor mai sus şi văd mai departe? Gândeşte-te la aceste cuvinte, băiete. Graficele tale spun o poveste pe care tu nu o înţelegi, dar eu…

— Seniore Glo, interveni Prad, aştept!

Glo făcu o plecăciune ceremonioasă, completată cu mişcări elegante ale mâinii, potrivite pentru folosirea limbii înalte.

— Maiestate, filosoful are multe datorii, multe responsabilităţi. Nu numai că mintea lui trebuie să cuprindă trecutul şi prezentul, dar şi să lumineze multiplele cărări ale viitorului. Cu cât mai întunecate şi mai… hmm… periculoase sunt acele cărări, cu atât mai înalt…

— Treci la subiect, Glo!

— Foarte bine, maiestate. Analiza situaţiei în care se găseşte în acest moment Kolcorron arată că dificultăţile în obţinerea lemnului de brakka şi a cristalelor vor creşte până când… hmm… se vor lua cele mai viguroase şi mai vizionare măsuri pentru a se evita dezastrul naţional. Opinia mea este că, pe măsură ce problema care ne preocupă se extinde, trebuie să ne dezvoltăm corespunzător capacităţile. Dacă vrem să ne menţinem prima poziţie pe Lume, să nu mai privim către naţiunile mărunte de la graniţele noastre, cu resurse reduse, ci să privim spre cer. Întreaga planetă a Supralumii stă deasupra noastră, aşteptându-ne ca un fruct copt, bun de cules. Stă în puterile noastre să creăm mijloace pentru a ajunge acolo şi…

Restul frazei lui Glo fu acoperit de talazul năvălitor al râsetelor.

Toller, care îl privise în ochi pe Leddravohr, întoarse capul când auzi strigăte furioase din dreapta. Văzu că, dincolo de delegaţia medicilor lui Tunsfo, seniorul

prelaţilor, Balountar, se ridicase în picioare şi, cu gura strâmbată din cauza emoţiei, arăta spre Glo.

Borreat Hargeth se întinse, de pe rândul din spatele lui Toller, şi-l apucă pe Lain de umăr.

— Fă-l pe nebun să se aşeze! ordonă el, într-o şoaptă scandalizată, ştii ce-i pe cale să facă?

— Nu! ripostă Lain, cu figură aprigă, şi cum să-l opresc?

— Fă ceva, înainte să ne facă să părem toţi nişte idioţi!

— ...se ştie de mult că Lumea şi Supralumea au atmosfera comună, continua Glo, fără să se sinchisească de rumoarea pe care o provocase. Arhivele Muntelui Verde conţin planuri detaliate ale unor baloane cu aer cald, capabile să urce...

— În numele bisericii, îţi ordon să încetezi această blasfemie! strigă seniorul prelaţilor, Balountar, părăsindu-şi locul şi înaintând spre Glo, cu capul înainte şi legănându-se dintr-o parte în alta, ca o pasăre ce trecea prin apă.

Toller, care era nereligios din instinct, deduse din violenţa reacţiei lui Balountar că acesta era un alternaţionist strict. Spre deosebire de mulţi clerici importanţi, care-şi afirmau credinţa din vârful buzelor, numai pentru a căpăta stipendii generoase, Balountar credea cu adevărat că, după moarte, spiritul migrează pe Supralume, unde se reîncarnează într-un prunc nou născut, iar mai târziu se reîntorcea pe Lume în acelaşi fel, făcând parte dintr-un ciclu nesfârşit de existenţe.

Glo făcu un gest de respingere spre prelat şi continuă.

— Principala dificultate se află în regiunea de gravitaţie... hmm... neutră, de la mijlocul zborului unde, bineînţeles, diferenţa de densitate dintre aerul cald şi cel rece nu are efect. Această problemă poate fi rezolvată

înzestrând fiecare aparat cu propulsoare cu reacţie, care...

Glo tăcu subit, când Balountar parcurse distanţa dintre ei printr-un salt. Cu veşmintele negre fâlfâind, îşi puse mâna peste gura seniorului filosofilor. Toller, care nu se aşteptase ca prelatul să folosească forţa, sări de pe scaun. Îl apucă pe cleric de încheieturile osoase şi-i trase braţele. Glo se apucă de gât, sufocându-se. Balountar încercă să se elibereze, dar Toller îl ridică uşor, ca pe o păpuşă din paie, şi-l aşeză la o distanţă de câţiva paşi, conştient că, dacă nu face asta, regele se va ridica din nou în picioare. Râsul din sală încetă, înlocuit de-o tăcere încordată.

— *Tu!* exclamă Balountar, iar buzele i se mişcau spasmodic, în timp ce-l privea pe Toller. M-ai atins!

— Mi-am apărat stăpânul, răspunse tânărul, dându-şi seama că acţiunea lui reflexă însemnase o încălcare majoră a protocolului.

Auzi un zgomot înăbuşit de vomitare şi se întoarse. Lui Glo i se făcuse rău şi stătea cu mâinile la gură. Printre degete i se scurgea vin negru, ce-i păta roba, se împrăştia pe podea.

Regele vorbi tare şi limpede, fiecare cuvânt fiind ca o lovitură de pumnal:

— Seniore Glo, nu ştiu ce să consider mai jignitor: conţinutul stomacului tău sau al minţii tale. Tu şi grupul tău veţi pleca imediat din prezenţa mea şi te avertizez acum, aici, că deîndată ce voi rezolva problemele mai grabnice, mă voi gândi îndelung şi serios la viitorul tău.

Glo îşi descoperi gura şi încercă să vorbească, cioturile cafenii ale dinţilor se mişcară în sus şi-n jos, dar nu reuşi să scoată decât nişte sunete ininteligibile.

— Luaţi-l din faţa mea, spuse Prad, întorcându-se apoi

spre seniorul prelaţilor. Cât despre tine, Balountar, eşti de dojenit pentru că ai atacat unul dintre miniştrii mei, indiferent cât de mare a fost provocarea. Pentru acest motiv, nu ai de ce să ceri satisfacţie de la tânărul care te-a reţinut, deşi a dat dovadă de oarecare lipsă de discreţie. Să te întorci la locul tău şi să rămâi acolo, fără să vorbeşti, până când seniorul filosofilor şi cortegiul lui de bufoni se vor retrage. Regele se aşeză şi privi fix în faţă, în timp ce Lain şi Borreat Hargeth se apropiară de Glo şi-l conduseră către uşa principală a sălii. Toller îl ocoli pe Vomdal Sisstt, care îngenunchease să şteargă podeaua cu poala robei, şi-i ajută pe asistenţii lui Lain să ridice şevaletul căzut şi planşele. În timp ce stătea cu ele sub braţ, îi trecu prin minte că prinţul Leddravohr fusese certat zdravăn, de rămăsese atât de liniştit. Se uită spre podium şi văzu că prinţul, tolănit pe tron, se uita atent la el. Toller, copleşit de ruşinea colectivă, privi imediat în altă parte. Nu înainte de a zări apărând zâmbetul lui Leddravohr.

— Ce aştepţi? mormăi Sisstt. Ia lucrurile alea înainte ca regele să dea ordin să fim snopiţi în bătaie!

Mersul prin coridoare şi camerele imense ale palatului păru de două ori mai lung ca înainte. În timp ce Glo îşi revenise suficient ca să înlăture mâinile ce-l susţineau, Toller îşi dădu seama că ştirea despre dizgraţia filosofilor zburase, ca prin farmec, înaintea lor şi era discutată în şoaptă de fiecare grup pe lângă care treceau. Simţise de la început că seniorul Glo nu va fi în stare să se descurce la întrunire, dar nu anticipase o catastrofă de asemenea dimensiuni. Regele Prad era celebru pentru toleranţa şi lipsa de formalism cu care conducea treburile statului, dar Glo reuşise să păcătuiască atât de grav, încât pusese sub semnul întrebării viitorul întregului ordin. Mai mult,

planul embrionar al lui Toller de a intra în armată, cândva, printr-o favoare, a lui Leddravohr, nu mai avea nicio valoare, prinţul militar având reputaţia că nu uită şi nu iartă.

Ajungând în curtea principală, Glo îşi scoase burta în afară şi merse dezinvolt spre faeton. Se opri lângă el. Se întoarse spre restul grupului şi spuse:

— N-a fost prea rău. Nu? Cred că am plasat sămânţa în mintea... hmm... regelui. Ce ziceţi?

Lain, Hargeth şi Duthorn schimbară priviri îngrozite, dar Sisstt răspunse imediat:

— Aveţi absolută dreptate, seniore.

Glo dădu din cap spre el.

— Asta-i singura cale de a introduce o idee nouă, radicală. Să plasezi sămânţa. S-o laşi să... hmm... germineze.

Toller se întoarse, gata să izbucnească în râs, în ciuda a tot ce se întâmplase, şi duse şevaletul la corn-albastrul priponit. Legă artefactul din lemn de animal, strânse planşele rulate de la Quate şi Locranan şi se pregăti să plece. Soarele se afla doar la jumătate de marginea estică a Supralumii - încercarea umilinţei fusese milostiv de scurtă - şi era timpul să ia o gustare târzie, ca prim pas pentru salvarea restului zilei. Pusese un picior în scară, când fratele lui se ivi lângă el.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Lain. Comportarea ta la palat a fost îngrozitoare - chiar şi după standardele tale!

Toller rămase cu gura căscată.

— Comportarea *mea?*

— Da! Într-un minut ţi-ai făcut duşmani doi dintre cei mai periculoşi oameni din imperiu. Cum ai reuşit?

— Simplu, răspunse cu duritate Toller. Purtându-mă ca un bărbat.

Lain oftă, exasperat.

— O să discut cu tine mai târziu, după ce o să ne întoarcem pe Muntele Verde.

— Nu mă îndoiesc!

Toller se urcă pe corn-albastru şi goni, fără să mai aştepte trăsura. În drum spre Casa Pătrată, îi trecu supărarea pe fratele său, în timp ce analiza situaţia de neinvidiat a lui Lain. Seniorul filosofilor făcuse ordinul de ruşine, dar fiind de origine regească, nu putea fi destituit decât de rege. A încerca să-l subminezi însemna răzvrătire.

În orice caz, Lain îi era prea loial lui Glo pentru a-l critica - nici măcar în particular. Când ştirea că Glo propusese să se trimită nave spre Supralume va ajunge la urechile tuturor, cei care aveau legătură cu el vor fi batjocoriţi - iar Lain va suferi în tăcere, retrăgându-se printre cărţile şi graficele lui, în timp ce dreptul filosofilor de a stăpâni Muntele Verde va deveni tot mai nesigur.

Când ajunse la casa cu multe acoperişuri, mintea lui Toller obosise de atâtea chestiuni abstracte şi se preocupa doar de faptul că era flămând. Nu numai că ratase gustarea de dimineaţă, dar nu mâncase nimic din ziua precedentă, iar acum în stomacul lui se afla un gol furios. Priponi animalul în incintă şi, fără să descarce bagajele de pe el, intră iute în casă, cu intenţia de a se duce direct la bucătărie.

Pentru a doua oară în ziua aceea, se trezi pe neaşteptate în prezenţa Gesallei, care traversa holul de la intrare spre salonul din vest. Femeia se întoarse spre el, orbită de lumina din uşă, şi-i zâmbi. Zâmbetul dură doar un moment, cât îi trebui ca să-şi dea seama cine era bărbatul, dar avu un efect bizar asupra lui Toller. I se păru că o vede pe Gesalla pentru prima dată, o figură de zeiţă

cu ochi strălucind de soare, iar în clipa aceea avu un sentiment inexplicabil de irosire - nu al lucrurilor materiale, ci chiar al potenţialului vieţii. Senzaţia dispăru la fel de iute cum apăruse, dar îi lăsă un sentiment de tristeţe şi de o bizară purificare.

— Oh, tu erai! zise Gesalla, cu răceală în glas. Am crezut că-i Lain.

Toller zâmbi, întrebându-se dacă ar putea începe o nouă şi mai constructivă relaţie cu Gesalla.

— Te-a înşelat lumina.

— De ce te-ai întors atât de repede?

— Ah... Întrunirea n-a mers aşa cum am plănuit. Am avut ceva necazuri. O să-ţi povestească Lain. E în drum spre casă.

Gesalla dădu din cap şi se mişcă din loc, să aibă avantajul luminii.

— De ce nu-mi povesteşti tu? E ceva în legătură cu tine?

— Cu *mine?*

— Da. L-am sfătuit pe Lain să nu te lase să te apropii de palat.

— Poate că s-a săturat, ca şi mine, de torentul tău nesfârşit de sfaturi, zise Toller, încercând să se stăpânească, dar febra vorbitului era mai puternică. Poate că a început să regrete că s-a însurat cu o nuia veştedă, în loc de o femeie adevărată.

— Mulţumesc! O să-i transmit comentariul complet lui Lain.

Buzele Gesallei se strâmbară, arătând că, în loc să fie jignită, era încântată că provocase acel fel de răspuns năvalnic, care putea duce la izgonirea lui Toller din Casa Pătrată.

— Trebuie să înţeleg că ideea ta despre o femeie

adevărată e întrupată de târfa care aşteaptă acum în patul tău?

— Poţi să... mormăi Toller, încercând să ascundă faptul că uitase complet de tovarăşa sa de peste noapte, ţine-ţi gura! Felise nu-i târfă!

Ochii Gesallei scânteiară.

— Numele ei e Fera.

— Felise sau Fera, nu-i târfă!

— N-o să mă cert cu tine asupra definiţiilor, replică Gesalla, cu un ton rece, enervant. Bucătarul mi-a spus că i-ai dat instrucţiuni ca... musafira ta să primească oricâtă mâncare doreşte. Dacă vom considera cantitatea pe care a consumat-o în această prezi ca unitate de măsură, ar trebui să te consideri fericit că nu trebuie s-o întreţii ca nevastă.

— O s-o fac! exclamă Toller, văzând şansa de a da o lovitură verbală şi-i dădu drumul din reflex, fără să-i pese de consecinţe. Am încercat să-ţi spun că i-am acordat Ferei statutul de soţie elementară, înainte s-o părăsesc aici, în dimineaţa asta. Sunt convins că te vei bucura de compania ei în casă, iar atunci vom fi cu toţi prieteni. Acum, scuză-mă...

Zâmbi, savurând şocul şi neîncrederea de pe figura Gesallei, apoi se întoarse şi ţopăi spre scara principală, având grijă să-şi ascundă propria-i uimire prostească provocată de faptul că, în câteva secunde de furie, putuse să-şi schimbe cursul vieţii. Ultimul lucru pe care-l dorea era responsabilitatea unei neveste, chiar de gradul al patrulea. Spera doar ca Fera să refuze oferta pe care se condamnase singur s-o facă.

Capitolul 5

Generalul Risdel Dalacott se trezi în zori şi părăsi imediat patul, conform unei rutine care se schimbase prea puţin în cei şaizeci şi opt de ani ai vieţii sale.

Ocoli camera de mai multe ori, iar pasul îi deveni mai ferm pe măsură ce înţepeneala şi durerea dispăreau din piciorul drept. Trecuseră aproape treizeci de ani din dupăziua aceea, din timpul campaniei Sorka, când un lăncier merrilian îi zdrobise osul, chiar deasupra genunchiului. De atunci, rana îl deranjase periodic, dar intervalele în care se simţea bine deveneau tot mai scurte şi mai rare.

Îndată ce fu mulţumit de comportarea piciorului, se duse în camera de toaletă alăturată şi trase de maneta din lemn de brakka, împodobită cu email, care ieşea dintr-un perete. Apa care curse peste el, din tavanul ciuruit, era fierbinte - un lucru care-i amintea că nu se află în locuinţa sa spartană din Trompha. Lăsând deoparte simţământul iraţional de vinovăţie, se bucură pe deplin de căldura care-i pătrundea în muşchi şi-i înmuia.

După ce se şterse, se opri în faţa unei oglinzi montate în perete, oglindă făcută din două plăci de sticlă limpede, dar cu indici de refracţie foarte diferiţi, şi-şi examină imaginea. Deşi vârsta avea un efect inevitabil asupra trupului cândva puternic, disciplina austeră a modului său de viaţă îl apărase de deformarea îngrăşării. Figura lui lungă, gânditoare, se ridase zdravăn, dar cărunţeala ce-i cuprinsese părul tuns scurt abia se distingea de nuanţa deschisă a acestuia, iar aspectul general era acela al unei sănătăţi durabile.

Sunt încă bun de serviciu, îşi spuse el. *O să mai lucrez doar un an. Armata mi-a luat prea mult.*

În timp ce-şi îmbrăca veşmintele albastre, neoficiale, se gândi la ziua ce-l aştepta. Ziua de naştere a nepotului său Hallie, care împlinea doisprezece ani. Şi în care - ca o parte a ritualului ce trebuia să dovedească faptul că era pregătit să intre la şcoala militară - băiatul urma să acţioneze singur împotriva ptertha. Un moment important, care-i reaminti lui Dalacott de mândria cu care-l urmărise pe fiul său, Oderan, trecând acelaşi test. Cariera militară a lui Oderan fusese întreruptă brutal, de moarte, la vârsta de treizeci şi trei de ani - ca rezultat al prăbuşirii unei aeronave, în Yalrofac - iar datoria dureroasă a lui Dalacott era să-l înlocuiască în timpul sărbătorilor din ziua aceea. Termină cu îmbrăcatul, părăsi dormitorul şi coborî pe scări în sufragerie, unde, în ciuda faptului că era devreme, o găsi pe Conna Dalacott stând la masa cea rotundă - o femeie înaltă, ale cărei forme se transformaseră în soliditatea vârstei medii.

— Bună ziua, Conna, zise el, remarcând că-i singură. Hallie mai doarme?

— De ziua lui? răspunse ea, făcând semn cu capul spre grădina înconjurată de ziduri care se vedea, în parte, prin fereastra mare cât peretele E pe undeva, pe-acolo, antrenându-se. Nici n-a vrut să mănânce!

— E o zi mare pentru el. Pentru noi toţi!

— Da, spuse Conna, cu o voce ce arăta încordare. O zi minunată!

— Ştiu că eşti îngrijorată, zise generalul, cu glas blând; dar Oderan ar fi vrut să facem ce trebuie, pentru binele lui Hallie.

Conna îi zâmbi, liniştită.

— Nu mănânci decât terci? Nu te tentează nişte peşte-

alb? Cârnaţi? O prăjitură cu carne-de-putere?

— Am trăit prea mult timp cu raţii soldăţeşti, o refuză el, fiind însă de acord, în mod tacit, să se rezume la discuţii lipsite de importanţă.

Conna se descurcase singură, fără ajutorul lui, în cei zece ani de la moartea lui Oderan. Ar fi fost o impertinenţă din partea lui să-i dea vreun sfat în momentul acela.

— Foarte bine, acceptă ea situaţia şi începu să-l servească dintr-un castron de pe masă. Dar la ospăţul din timpul miciinopţi nu vor exista raţii soldăţeşti.

— De acord.

În timp ce Dalacott mânca terciul, în care pusese puţină sare, glumea cu nora lui, dar clocotul amintirilor continua neabătut şi - aşa cum se întâmplase de multe ori - gândurile despre fiul său treziră altele, despre un fiu pe care nu-l recunoscuse. Analizându-şi viaţa, remarcă felul în care momentele cruciale nu erau recunoscute ca atare, felul în care lucruri aparent insignifiante se dovedeau a fi importante.

Dacă n-ar fi fost surprins neatent, în cursul unei încăierări minore din Yalrofac, cu ani în urmă, n-ar fi fost rănit grav la picior. Rana dusese la o convalescenţă lungă, în liniştea provinciei Redant.

Acolo, pe când se plimba de-a lungul râului Bes-Undar, găsise cel mai ciudat obiect natural pe care-l văzuse vreodată, unul pe care-l căra după el oriunde se ducea. Îl avea de un an când, în cursul uneia dintre rarele lui vizite în capitală, îl dusese, dintr-o toană, la centrul ştiinţific din Muntele Verde, pentru a afla dacă proprietăţile sale bizare puteau fi explicate.

Nu aflase nimic despre obiect, ci multe despre el însuşi.

Ca soldat de carieră, îşi luase o unicăsoţie mai mult din

datorie faţă de stat, pentru a avea un moştenitor şi cine să aibă grijă de nevoile sale între campanii. Relaţia cu Toriane fusese plăcută, chiar caldă, şi o considerase o împlinire până în ziua în care ajunsese în incinta Casei Pătrate de pe
Muntele Verde, şi o văzuse pe Aytha Maraquine. Întâlnirea sa cu tânăra, zvelta matroană fusese ca un amestec de cristale verzi şi purpurii - produsese un amestec de pasiune, extaz şi, în cele din urmă, de durere intensă, cum nu crezuse că-i posibil...

— Trăsura s-a întors, bunicule! strigă Hallie, ciocănind în fereastră. Suntem gata să pornim spre munte!

— Vin imediat, răspunse Dalacott băiatului blond, care ţopăia de aţâţare, în curtea interioară.

Hallie era înalt şi solid, în stare să mânuiască bastonul lung, pentru ptertha, care-i atârna la cingătoare.

— Nu ţi-ai terminat terciul, zise Conna, când bărbatul se ridică, dar tonul ei, în aparenţă normal, nu-i ascundea emoţia.

— N-ai de ce să fii îngrijorată. O ptertha plutind deasupra unui teren deschis, la lumina zilei, nu reprezintă o ameninţare. E o joacă de copii s-o distrugi. Oricum, o să fiu în vecinătatea lui tot timpul.

— Mulţumesc.

Conna rămase pe locul ei, privind mâncarea de care nu se atinsese, până când Dalacott părăsi camera.

Bărbatul ieşi din grădina care, conform standardelor din zonele rurale, avea ziduri înalte, deasupra cărora se aflau paravane antiptertha, care puteau fi unite pe timpul nopţii şi a vremii ceţoase. Hallie veni în fugă spre el - aşa cum făcuse şi tatăl lui, la aceeaşi vârstă - şi-l luă de mână. Se duseră la trăsura în care se aflau trei oameni, prieteni din partea locului ai familiei, care fuseseră să fie

martori la împlinirea vârstei băiatului. Dalacott, care-şi reînnoise relaţiile cu ei în seara precedentă, îi salută în timp ce se aşeza, împreună cu Hallie, pe băncile capitonate ale caleştii. Vizitiul pocni din bici deasupra atelajului din corn-albaştri, iar vehiculul se puse în mişcare.

— Oho! Avem aici un războinic încercat! exclamă Gehate, un negustor pensionar, aplecându-se ca să atingă un baston în formă de Y, pe care-l observase printre cele normale, kolcorroniane, din arsenalul băiatului.

— E ballinnian, îi explică, mândru, băiatul, mângâind lemnul lustruit şi sculptat al armei pe care i-o dăruise Dalacott în urmă cu un an. Zboară mai departe decât celelalte. E eficient la treizeci de yarzi şi gethanii folosesc aşa ceva. Gethanii şi cissoranii.

Generalul răspunse, cu un zâmbet, zâmbetelor indulgente provocate de parada de cunoştinţe ale băiatului. Aruncarea beţelor, de o formă sau alta, fusese o metodă de apărare împotriva sferelor folosită de aproape fiecare naţiune de pe Lume, din cele mai vechi timpuri. Pentru că era eficientă. Globurile enigmatice explodau la fel de uşor ca baloanele de săpun, după ce ajungea vreun om în raza lor de ucidere, dar în afara acesteia dovedeau un grad surprinzător de rezistenţă. Un glonţ, o săgeată sau chiar o lance puteau trece printr-o ptertha, fără să-i facă vreun rău - sfera tremura puţin şi-şi repara găurile din pielea-i transparentă. Era nevoie de un proiectil ce se rotea şi izbea, pentru a sparge trupul unei ptertha şi a-i împrăştia praful toxic în aer.

Bilele legate cu o sfoară ucideau ptertha, dar acestea erau dificil de mânuit şi prea grele ca să poţi căra o cantitate mare cu tine, în timp ce bastoanele de aruncat

multilamă erau plate, deci mult mai uşoare şi comod de transportat. Dalacott se minuna că până şi triburile cele mai primitive descoperiseră că, făcând fiecare lamă cu o muchie rotunjită şi una ascuţită, obţineau o armă care plutea în aer ca o pasăre, mult mai departe ca un proiectil obişnuit. O însuşire ce părea magică - de aceea unii, precum ballinnianii, şlefuiau şi împodobeau cu grijă bastoanele. Dimpotrivă, pragmaticilor kolcorroniani le plăceau armele simple, extensibile, cu patru lame, potrivite pentru producţia în masă, fiind alcătuite din două bucăţi drepte, lipite în centru.

Trăsura lăsă în urmă câmpurile cu grâne şi livezile de lângă Klinterden şi începu să urce panta muntelui Pharote. În cele din urmă, ajunse într-un loc în care drumul dispărea pe un platou plin de iarbă, dincolo de care solul se înălţa brusc în ceţurile ce nu fuseseră niciodată îndepărtate de soare.

— Am ajuns, îi spuse, jovial, Gehate lui Hallie, când vehiculul se opri. Abia aştept să văd ce reuşeşte să facă băţul ăla caraghios. Treizeci de yarzi ai zis?

Thessaro, un bancher rumen la faţă, se încruntă şi clătină din cap.

— Nu zori băiatul! Nu-i bine să arunce prea devreme!

— O să descoperiţi că ştie ce are de făcut, zise Dalacott, ieşind din trăsură şi privind în jur.

Cerul arăta ca o cupolă de culoarea perlei, ce se transforma într-un albastru deschis deasupra lor. Nu se vedeau stele, iar discul mare al Supralumii, vizibil doar în parte, părea pal, lipsit de substanţă. Dalacott venise în sudul provinciei Kail, ca să viziteze familia fiului său, iar la această latitudine Supralumea era deplasată spre nord, climatul fiind mult mai temperat decât în ecuatorialul Kolcorron - un factor care, combinat cu micanoaptea mai

scurtă, făcea ca regiunea să fie unul dintre principalii producători de hrană ai imperiului.

— O mulţime de ptertha, mormăi Gehate, arătând în sus, unde se vedeau pete purpurii plutind în înalturi, purtate de curenţii de aer ce coborau din munţi.

— Am văzut o mulţime de ptertha zilele astea, comentă Ondobirtre, al treilea martor. Aş jura că s-au înmulţit, indiferent ce spun alţii. Am auzit că, acum câteva zile, câteva au pătruns chiar în centrul Ro-Baccantei.

— Nu intră în oraşe, îl contrazise Gehate, clătinând din cap.

— Spun doar ce-am auzit.

— Eşti prea credul, prietene. Asculţi prea multe poveşti.

— Nu-i cazul să stăm la palavre, interveni Thessaro. Acesta-i un eveniment important!

Deschise sacul din pânză de in, pe care-l căra, şi începu să împartă câte şase bastoane fiecărui bărbat.

— N-ai nevoie de ele, bunicule, zise Hallie, părând jignit. N-o să greşesc.

— Ştiu, Hallie, dar aşa-i obiceiul. Iar unii dintre noi au nevoie de antrenament.

Dalacott puse braţul pe umerii băiatului şi merse, împreună cu el, spre gura unei alei alcătuită din două plase, întinse pe şiruri paralele de stâlpi care traversau platoul, urcau panta de dincolo de acesta şi dispăreau în acoperişul de ceaţă. Era un sistem tradiţional şi servea pentru a ghida un număr mic de ptertha în josul muntelui. Globurile puteau să scape uşor, zburând în sus, dar unele dintre ele urmau întotdeauna aleea până la capătul de jos, de parcă ar fi fost creaturi conştiente, mânate de curiozitate. Asemenea ciudăţenii de comportare

reprezentau principalul motiv al credinţei pe care o împărtăşeau mulţi, că globurile aveau un anumit grad de inteligenţă. Dalacott nu se lăsase convins de asemenea păreri, pentru că ţinea seama de lipsa completă de structură internă a sferelor.

— Poţi să mă laşi singur, bunicule, zise Hallie. Sunt pregătit.

— Foarte bine, tinere.

Generalul se dădu înapoi, vreo zece paşi, şi se aşeză în rând cu ceilalţi. Era prima oară când se gândea la nepotul lui altfel decât la un băiat. Hallie începu proba cu demnitate şi curaj. Nu avea să mai fie niciodată copilul care se jucase în grădină, în dimineaţa aceea. Dalacott se gândi că, la masă, îi dăduse Connei asigurări eronate - ea ştiuse foarte bine că băiatul nu se va întoarce. Ideea merita să fie notată în jurnal, la căderea nopţii. Nevestele de soldaţi treceau şi ele prin probe, iar adversarul lor era însuşi timpul.

— Nu avem mult de aşteptat, şopti Ondobirtre.

Dalacott îşi îndreptă atenţia spre peretele de ceaţă de la capătul îndepărtat al îngrăditurii. În ciuda încrederii pe care o avea în Hallie, se simţi alarmat când văzu apărând, simultan, două ptertha. Globurile vineţii, fiecare având diametrul de doi yarzi, pluteau jos, pe traiectorii şerpuitoare, fiind greu de distins când ajunseră pe panta acoperită de iarbă. Hallie, care ţinea în mână un baston cu patru lame, îşi schimbă uşor poziţia, pregătindu-se de aruncare.

Nu încă! îi comandă Dalacott în gând, ştiind că prezenţa celei de-a doua ptertha măreşte tentaţia de a distruge una dintre sfera la distanţa maximă de lovire. Praful eliberat de o ptertha care plesnea îşi pierdea toxicitatea aproape imediat ce era expus în aer, deci

distanţa sigură de ucidere a unui glob putea fi chiar de şase paşi, funcţie de direcţia din care bătea vântul. Nu puteai da greş de la o asemenea distanţă, ceea ce însemna că o ptertha nu reprezenta un pericol pentru un om calm. Dar Dalacott văzuse novici care-şi pierduseră brusc judecata şi coordonarea acţiunilor. Asupra unora, sferele tremurătoare aveau un efect ciudat, hipnotic şi descurajator, mai ales când, apropiindu-se de pradă, îşi încetau planarea întâmplătoare şi se îndreptau spre aceasta, decise, în tăcere, ucigătoare.

Cele două sfere ce pluteau spre Hallie se aflau la mai puţin de treizeci de paşi, planând chiar deasupra ierbii, ricoşând orbeşte dintr-o plasă în alta. Hallie îşi trase braţul drept în spate, dar se abţinu să-şi arunce arma. Privind silueta solitară, pregătită, ce-şi ţinea firea, deşi ptertha se apropiau, generalul simţi un amestec de mândrie, dragoste şi teamă elementară. Apucă un baston şi se pregăti să-l arunce. Hallie se mută mai aproape de plasa din stânga, fără să-şi lanseze băţul.

— Vezi ce face drăcuşorul? gâfâi Gehate. Nu cred că…

În momentul acela, meandrele fără sens ale globurilor le aduseră alături, una în spatele celeilalte, iar Hallie aruncă bastonul. Lamele armei în formă de cruce se estompară, în timp ce zburau drept la ţintă, iar o clipă mai târziu globurile purpurii nu mai existau.

Hallie deveni din nou un băieţel, care făcu un salt plin de entuziasm în aer. Apoi îşi reluă poziţia de pândă, când o a treia ptertha apăru din ceaţă Luă alt baston de la cingătoare, iar Dalacott văzu că era arma ballinniană, în formă de Y.

Gehate îl împunse cu cotul pe general.

— Prima lovitură a fost pentru tine dar aceasta va fi pentru mine, ca să învăţ să-mi ţin gura.

Băiatul nu permise globului să se apropie mai mult de treizeci de paşi, înainte de a arunca o doua oară. Arma zbură de-a lungul aleii ca o pasăre cu culori strălucitoare, aproape fără să coboare. Tocmai începea să-şi piardă stabilitatea, când spintecă ptertha şi o distruse. Hallie rânjea, când se întoarse spre bărbaţii care-l urmăreau şi le făcu o plecăciune ceremonioasă. Îndeplinise cele trei ucideri necesare şi intrase, acum, în faza adultă a vieţii.

— Băiatul a avut ceva noroc, dar l-a meritat, zise, generos, Gehate. Să-l fi văzut Oderan...

— Da...

Dalacott, răscolit de emoţii dulci-amare, se mulţumi cu răspunsul monosilabic şi se simţi uşurat când ceilalţi se îndepărtară, Gehate şi Thessaro ca să-l îmbrăţişeze pe Hallie, Ondobirtre ca să aducă din trăsură sticla rituală de coniac. Grupul celor şase - incluzând şi vizitiul angajat doar pentru acea ocazie - se reuni când Ondobirtre distribui păhărelele emisferice, a căror latură fusese prelucrată astfel încât să reprezinte ptertha-le dispărute. Dalacott îşi observă nepotul, când acesta sorbi pentru prima oară din alcoolul arzător, şi fu amuzat văzând că băiatul, care tocmai învinsese un inamic ucigător, se strâmbă.

— Cred că toţi cei prezenţi au remarcat aspectul neobişnuit al acestei plimbări matinale, spuse Ondobirtre în timp ce umplea din nou păhărele adulţilor.

— Da, chicoti Gehate şi-a încântat că n-ai dat gata coniacul înainte să venim şi noi.

— Nu mă refeream la asta, replică Ondobirtre, refuzând să se lase provocat. Credeţi că-s idiot, dar în toţi anii în care ne ocupăm de lucruri de felul ăsta, a remarcat cineva o zi în care să apară trei globuri înainte ca animalele de la trăsură să fi terminat de păscut? Vă spun

vouă, prieteni cu vederi înguste, ptertha s-au înmulţit! De fapt, cred că, dacă nu-s beat, mai avem doi vizitatori!

Se întoarseră cu toţii să privească în spaţiul dintre plase şi văzură încă două sfere, care se iviseră din obscuritatea acoperişului de nori, şi-şi urmau drumul în zigzag, printre barierele din sfori.

— Sunt ale mele! strigă Gehate şi alergă spre ele.

Se opri, se pregăti şi aruncă două bastoane, într-o succesiune rapidă, distrugând cu uşurinţă ambele globuri. Praful lor umplu, scurt timp, aerul.

— Gata! se bucură bărbatul. Nu trebuie să ai statură de soldat ca să te aperi. Aş putea să te învăţ câte ceva, tinere Hallie!

Băiatul îi înapoie paharul lui Ondobirtre şi alergă să i se alăture lui Gehate, dornic de a se întrece cu acesta. După un al doilea coniac, Dalacott şi Thessaro se duseră şi ei să distrugă globurile ce tot apăreau, renunţând cu toţii doar când ceaţa se ridică de pe capătul de sus al aleii, iar ptertha se retraseră la o altitudine mai înaltă. Dalacott era impresionat de faptul că, într-o oră, se iviseră vreo patruzeci de sfere, mult mai multe decât s-ar fi aşteptat. În timp ce ceilalţi recuperau bastoanele, discută despre acest lucru cu Ondobirtre.

— Spun mereu asta, declară Ondobirtre, care continuase să bea coniac şi devenise palid şi morocănos. Dar lumea mă crede idiot.

Când trăsura ajunse în Klinterden, soarele se apropiase de marginea de est a Supralume, iar sărbătorirea de micănoapte a lui Hallie era gata să înceapă.

Vehiculele şi animalele oaspeţilor se strânseseră în curtea din faţă a vilei şi nişte copii se jucau în grădina înconjurată de ziduri. Hallie, care sărise primul din trăsură, alergă în casă, s-o găsească pe mama lui.

Dalacott îl urmă, mult mai încet, pentru că durerea din picior îi revenise în timpul drumului lung cu trăsura. Nu-l entuziasmau petrecerile şi nu-l încânta modul în care urma să-şi petreacă restul zilei, dar n-ar fi fost politicos să nu rămână peste noapte.

Aranjase ca o aeronavă militară să-l ducă, în ziua următoare, la cartierul general al Armatei a Cincea, în Trompha.

Conna îl primi, când intră în vilă, cu o îmbrăţişare călduroasă.

— Mulţumesc că ai avut grijă de Hallie! A fost atât de grozav pe cât pretinde?

— Evident! A dat un spectacol minunat! L-a făcut pe Gehate să tacă şi să ia notiţe! povesti Dalacott, încântat s-o vadă pe Conna veselă, stăpână pe sine.

— Mă bucur. Aminteşte-ţi ce mi-ai spus la micul dejun. Vreau să te văd *mâncând,* nu doar ciugulind.

— Aerul proaspăt şi mişcarea m-au flămânzit, minţi el.

O lăsă apoi pe femeie să-i salute pe cei trei martori şi se duse în partea centrală a casei, plină de oameni care discutau animat, în grupuri mici. Încântat că nu băgase nimeni în seamă sosirea lui, luă un pahar cu suc de fructe, de pe masa pregătită pentru copii, şi se duse lângă fereastră. De acolo putea să vadă peisajul agricol ce se întindea mult spre vest, umbrit, în depărtare, de un şir de coline joase, albastre-verzi. Parcelele arătau clar evoluţia celor şase culori, de la verdele deschis ale plantelor abia răsărite la galbenul profund al recoltei bună de secerat.

În timp ce se uita, colinele şi terenurile mai îndepărtate străluciră în culorile curcubeului, apoi se întunecară brusc. Umbra întunecată a Supralumii alerga peste câmpuri cu viteza planetei de pe orbită, urmată îndeaproape de negreala umbririi totale. Dură doar o

fracţiune de minut până ce peretele năvălitor de întuneric atinse, acoperi casa - începuse micanoaptea. Un fenomen pe care generalul îl privea fără să se plictisească. După ce ochii i se adaptară la noile condiţii, cerul păru că înfloreşte, plin de stele, spirale luminoase şi comete, iar el se trezi întrebându-se dacă existau - aşa cum pretindeau unii - alte planete locuite, rotindu-se în jurul sorilor îndepărtaţi. În zilele de altădată, armata îi absorbise prea mult din energia mentală pentru a se gândi serios la asemenea probleme. Dar, în ultimul timp, găsea oarecare sprijin în ideea că putea exista o infinitate de planete, că pe una dintre ele ar fi putut fi un alt Kolcorron, identic cu cel pe care-l cunoştea în toate privinţele - cu excepţia uneia. Era posibil să existe o altă Lume, pe care iubita lui să trăiască încă?

Mirosul felinarelor cu ulei şi al lumânărilor abia aprinse îi duse gândurile spre trecut, la cele câteva nopţi minunate pe care le petrecuse cu Aytha Maraquine. În timpul orelor perioadei fierbinţi a patimii, Dalacott ştiuse, cu o siguranţă absolută, că vor învinge toate dificultăţile, că vor depăşi orice obstacol ce stătea în calea căsătoriei lor. Aytha, care avea statut de unicăsoţie, trebuia să îndure dubla neplăcere a divorţului de un soţ bolnav şi a căsătoriei în afara castei - străbătând cea mai mare prăpastie socială, cea care despărţea clasa militară de celelalte. Bărbatul trebuia să înfrunte greutăţi similare, cu o problemă în plus: despărţindu-se de Toriane - fiica unui guvernator militar - îşi distrugea cariera.

Nimic din toate astea nu-l impresionase pe Dalacott, care fusese cuprins de o monomanie febrilă. Dar avusese loc campania padaliană - care ar fi trebuit să fie scurtă - iar evenimentele îl ţinuseră departe de Aytha aproape un an. Când se întorsese, aflase că iubita lui murise, dând

naştere unui băiat. Primul impuls al îndureratului Dalacott fusese să recunoască pruncul şi, în acest fel, să rămână credincios Aythei. Intervenise însă vocea rece a logicii şi interesului. Ce folos ar fi avut să mânjească postum bunul renume al femeii şi, în acelaşi timp, să-şi prejudicieze cariera şi să aducă nefericire în propria-i familie? N-ar fi folosit nici băiatului - Toller - care ar fi crescut mai bine în mediul confortabil al rudelor lui materne.

Până la urmă, Dalacott urmase calea raţiunii. Nu încercase nici măcar să-şi vadă fiul, iar anii trecuseră şi talentul îi adusese gradul meritat de general. Acum, spre sfârşitul vieţii, întreaga poveste îi părea mai mult un vis, care pierduse puterea de a-l îndurera. Numai că alte întrebări şi îndoieli începuseră să-i tulbure orele de solitudine. Intenționase cu adevărat să se însoare cu Aytha? Nu se simţise uşurat - într-un ungher ascuns al conştiinţei - aflând de moartea ei, care făcuse să nu mai fie nevoie să ia vreo decizie? Pe scurt, el, generalul Dalacott, era cel care crezuse întotdeauna că este? Sau un...

— *Aici* eşti! exclamă Conna, apropiindu-se de el cu un pahar cu vin de grâu, pe care i-l puse în mână, după ce-i luă sucul de fructe. Trebuie să mergi printre oaspeţi, altfel vor crede că te consideri prea faimos şi prea important ca să-i bagi în seamă.

— Îmi pare rău, zâmbi el, obosit. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi amintesc mai mult de trecut.

— Te gândeai la Oderan?

— La multe lucruri...

Dalacott bău vinul şi se duse cu nora sa, să discute banalităţi cu o sumedenie de femei şi bărbaţi. Observă că puţini dintre aceştia aveau legături cu armata - probabil un lucru ce arăta adevăratele sentimente ale Connei faţă

de o organizaţie care-i răpise soţul şi, acum, îşi îndreptase atenţia spre unicul ei copil. Oboseala produsă de conversaţia silită cu nişte străini era considerabilă. Ascultă cu uşurare îndemnul de a merge la masă. Datoria lui consta în ţinerea unui scurt discurs ceremonial, despre aniversarea nepotului său. Apoi putea să se dea la fund. Merse spre masă, îndreptându-se spre singurul scaun cu spetează, împodobit cu flori-de-lance albastre, în onoarea lui Hallie. Abia atunci îşi dădu seama că nu văzuse băiatul de câtva timp.

— Unde-i eroul nostru? strigă un bărbat. Aduceţi eroul!

— Probabil că s-a dus în camera lui, spuse Conna. Mă întorc imediat cu el.

Zâmbi a scuză şi se despărţi de cei cu care discuta. După un interval de câteva minute, apăru în uşă, cu figura ciudat de pasivă, parcă îngheţată. Îi făcu un semn generalului şi plecă, fără să spună nimic. Bărbatul se duse după ea, spunându-şi că senzaţia de frig care-l cuprinsese nu prevestea nimic. Merse pe coridor, până în camera lui Hallie. Băiatul zăcea pe spate, întins pe patul lui îngust. Avea figura roşie, lucind de transpiraţie, iar membrele i se mişcau spasmodic, lipsite de coordonare.

Nu se poate, îşi zise Dalacott, îngrozit, în timp ce se apropia de el. Se uită la Hallie, văzu groaza din ochii lui şi-şi dădu seama că răsucirile ciudate ale mâinilor şi picioarelor reprezentau încercări inutile de a se mişca normal. Paralizie şi febră! *Nu îngădui aşa ceva!* ţipă el în gând, în timp ce îngenunchea. *Nu pot permite!*

Puse mâna pe trupul zvelt al băiatului, chiar sub coaste, descoperi imediat umflarea semnificativă a splinei, şi gemu deznădăjduit.

— Ai promis că o să ai grijă de el, zise Conna, cu o voce lipsită de viaţă. E doar un copil!

Dalacott se ridică şi o prinse de umeri.

— Există vreun doctor aici?

— La ce-ar folosi?

— Ştiu a ce seamănă, Conna, dar Hallie n-a fost nicio clipă mai aproape de douăzeci de paşi de vreun glob, iar vântul n-a bătut.

Ascultându-şi propria-i voce - vocea unui străin - Dalacott încerca să se convingă că avea dreptate.

— Pe de altă parte, pterthacoza are nevoie de două zile ca să se manifeste. Nu putea să apară aşa, deodată! E vreun doctor aici?

— Visigann, şopti ea, privindu-l cu ochi înlăcrimaţi, plini de speranţă. Mă duc să-l chem.

Se răsuci şi fugi din dormitor.

— O să te faci bine, Hallie, spuse generalul, îngenunchind din nou lângă pat.

Şterse transpiraţia de pe faţa băiatului cu marginea cearceafului şi descoperi, dezamăgit, că simţea căldura radiind din piele. Hallie îl privi mut, iar buzele i se strâmbară, încercând să schiţeze un zâmbet. Bărbatul observă că bastonul ballinnian se afla pe pat. Îl luă şi-l puse în mâna băiatului, strângând degetele neputincioase ale acestuia pe lemnul lustruit. Apoi îşi sărută nepotul pe frunte, prelungind sărutul, de parcă ar fi încercat să absoarbă febra ce-l consuma în propriul lui trup. Treptat, îşi dădu seama de două fapte bizare. Conna întârzia să vină cu doctorul şi, în altă parte a casei, ţipa o femeie.

— Mă întorc imediat, soldat! îi spuse el băiatului.

Se ridică încet, ca în transă, şi se duse în sufragerie. Acolo văzu că oaspeţii se strânseseră în jurul unui om care zăcea pe podea.

Bărbatul era Gehate - iar după figura încinsă şi mişcările slabe ale mâinilor lui, se vedea că se afla într-un

stadiu avansat de pterthacoză.

În timp ce aştepta să fie ridicată ancora aeronavei, Dalacott vârî mâna în buzunar şi găsi obiectul ciudat, fără nume, pe care-l descoperise, cu decenii în urmă, pe malurile râului Bes-Undar. Degetul lui parcurse un drum circular pe suprafaţa netedă a pepitei, lustruită de mulţi ani de frecare asemănătoare. Încerca să înţeleagă grozăvenia celor întâmplate în ultimele nouă zile. Statistica stearpă reda prea puţin din îngrijorarea ce-i bântuia spiritul.

Hallie murise înainte de sfârşitul miciinopţi în care ar fi trebuit să-şi sărbătorească aniversarea. Gehate şi Ondobirtre sucombaseră până la sfârşitul zilei, din cauza formei noi, îngrozitoare, de pterthacoză. Iar în dimineaţa următoare o găsise pe mama lui Hallie, în camera ei, moartă din aceeaşi cauză. Aceasta fusese prima indicaţie că boala era contagioasă. Implicaţiile unui asemenea lucru îi frământa încă mintea, când primise ştirea privind soarta celor ce fuseseră prezenţi la sărbătorire.

Din cei vreo patruzeci de bărbaţi, femei şi copii care fuseseră în vilă, treizeci şi doi - printre care toţi copiii - decedaseră în aceeaşi noapte. Iar mareea morţii nu se oprise aici. Populaţia cătunului Klmterden şi a districtului înconjurător a fost redusă de la aproximativ trei sute de persoane la doar şaizeci, în numai trei zile. După aceea, ucigaşul invizibil păru că-şi pierde virulenţa. Începură înmormântările.

Nacela aeronavei se clătină şi se smuci un pic. Când fu eliberată din legături, Dalacott se apropie de un vizor de observare şi privi, ştiind că o face pentru ultima oară, spre peisajul familiar cu clădiri cu acoperişuri roşii, livezi şi parcele lungi cu grâne. Aspectul lui calm ascundea

schimbările profunde din străfundul său, pentru că înfăţişarea fizică nemodificată nu arăta că, în nouă zile, îmbătrânise.

Simţămintele - apatia îngrozitoare, lipsa de optimism - erau noi pentru el, dar nu avusese nicio dificultate în a le identifica, pentru că, pentru prima oară în viaţă, ştia de ce-i poţi invidia pe cei morţi.

PARTEA A DOUA

Zborul de probă

Capitolul 6

Staţiunea de Cercetări pentru Arme se afla în suburbia de sud-vest a Ro-Atabri, în vechiul district manufacturier al Cheilor Mardavane. Zona era joasă şi scăldată de un curs de apă plin de meandre şi poluat, care se vărsa în Borann, în partea de jos a oraşului. Secolele de folosinţă industrială făcuseră ca solul să fie sterp în unele locuri, dar în altele existau răzoare întinse de vegetaţie cu culoare urâtă, hrănită de infiltraţii şi secreţii necunoscute, produse de străvechile haznale şi depozite de gunoaie. În peisaj erau răspândite o mulţime de fabrici şi depozite, legate între ele prin drumuri de pământ. Printre acestea, abia vizibile, se aflau grupuri de clădiri dărăpănate, la ferestrele cărora apărea doar rareori lumină.

Staţiunea de cercetări nu părea nelalocul ei în ansamblu, fiind alcătuită dintr-o adunătură de ateliere jalnice, magazii şi clădiri ponosite pentru birouri, toate cu un singur etaj. Chiar şi cea în care se instalase şeful staţiunii era atât de soioasă, încât modelul tradiţional kolcorronian, în romburi alcătuite din cărămizi, fusese acoperit complet.

Toller Maraquine considera staţiunea un loc de muncă deprimant. Când îşi amintea de momentul numirii în funcţie, îşi dădea seama că imaginea pe care şi-o făcuse despre o instituţie de cercetări în domeniul armamentului fusese copilăresc de naivă. Îşi închipuise că va avea de-a

face cu o pajişte bătută de vânt, plină cu spadasini, ce testau noi tipuri de lame, sau de arcaşi care verificau, meticuloşi, performanţele arcurilor laminate şi noi modele de vârfuri de săgeţi.

La sosirea pe Chei descoperise, doar după câteva ore, că sub conducerea lui Borreat Hargeth se făceau puţine studii în domeniul armelor. Numele staţiunii ascundea faptul că majoritatea fondurilor se cheltuiau pentru găsirea unor materiale care să înlocuiască brakka în fabricarea mecanismelor şi componentelor maşinilor. Munca lui Toller consta, îndeosebi, în amestecarea de diferite fibre şi prafuri cu tot felul de răşini, folosind apoi produsul rezultat în modelarea unor piese pentru teste. Nu-i plăcea mirosul iritant al răşinii, nici natura repetitivă a muncii, mai ales că instinctul îi spunea că proiectul însemna doar pierdere de timp. Niciunul dintre materialele produse nu se putea compara cu brakka, cea mai tare şi mai rezistentă substanţă de pe planetă. Iar dacă natura fusese atât de amabilă şi furnizase un material ideal, ce rost avea să cauţi altul?

În afară de ciorovăielile mărunte cu Hargeth, Toller lucra serios, şi conştiincios, fiind hotărât să dovedească fratelui său că nu era un membru iresponsabil al familiei. Căsătoria cu Fera provocase, într-un fel, această nougăsită seriozitate, un folos neaşteptat al unui lucru pe care-l făcuse doar pentru a o scandaliza pe cumnata sa. Îi oferise Ferei gradul al patrulea - temporar, neexclusiv, care putea fi întrerupt oricând de bărbat - dar ea avusese curajul să insiste pentru gradul trei, care-l lega de el pentru şase ani.

Asta se întâmplase cu cincisprezece zile în urmă. Toller sperase că, în timp, Gesalla îşi va îmblânzi atitudinea faţă de el şi Fera, dar relaţia triunghiulară se deteriorase

continuu. Factorii care provocau enervare erau pofta monumentală de mâncare a Ferei, precum şi indolenţa ei, ambele constituind un afront pentru sârguincioasa Gesalla. Iar Toller nu se îndura să-şi pedepsească nevasta, care refuza să se schimbe. Femeia cerea dreptul de a fi cea care fusese până atunci, fără să-i pese dacă supăra pe cineva, exact aşa cum el îşi apăra dreptul de a locui în casa familiei Maraquine. Gesalla pândea un pretext pentru a-i izgoni din Casa Pătrată, iar Toller, din încăpăţânare, refuza să-şi caute altă locuinţă.

Toller analiza, într-o prezi, situaţia sa domestică, întrebându-se cât timp putea menţine echilibrul acela instabil, când îl văzu pe Hargeth intrând în atelierul în care tocmai cântărea fibre de sticlă tocate. Hargeth era un om fără astâmpăr, de peste patruzeci de ani. La el toate păreau ascuţite: nasul, bărbia, urechile, coatele, umerii... În ziua aceea părea mai agitat ca de obicei.

— Vino cu mine, Toller, îi zise el. Am nevoie de muşchii tăi.

Toller puse căuşul de-o parte.

— Ce vrei să fac?

— Te plângi tot timpul că nu lucrezi la maşinării de război. Ai ocazia acum.

Hargeth îl conduse spre o macara portabilă, care fusese ridicată pe un petec de sol, între două ateliere. O construcţie din lemn de plută, cu excepţia roţilor, care, la o macara obişnuită erau din brakka, dar pentru aceasta fuseseră modelate dintr-un compus verzui, produs de staţiunea de cercetări.

— Seniorul Glo urmează să sosească în curând. Vrea să facă o demonstraţie cu macaraua unui inspector financiar al prinţului Pouche. Trebuie s-o testăm. Vreau să verifici cablurile, să ungi roţile şi să umpli coşul cu pietre.

— Vorbeai de-o maşinărie de război! E doar o macara!

— Inginerii armatei construiesc fortăreţe şi ridică echipamente grele, deci e o maşinărie de război. Trimisul prinţului trebuie să fie mulţumit, altfel pierdem finanţarea. Treci la treabă, Glo va sosi peste o oră.

Toller dădu din cap şi se apucă de pregătiri. Soarele se afla la jumătatea drumului său zilnic spre Supralume dar nu bătea pic de vânt, care să împrăştie căldura din valea joasă. Iar temperatura urca mereu. O tăbăcărie din apropiere îşi adăuga duhoarea aerului şi aşa încărcat de fum Toller se trezi tânjind după o cană cu bere rece. Dar districtul Cheiului găzduia doar o singură tavernă, atât de împuţită, că nici nu-i trecu prin minte să trimită acolo un ucenic după ceea ce poftea.

Răsplata unei vieţi virtuoase e mizerabilă, îşi spuse el, amărât. *La Haffanger aerul era mai respirabil*...

Abia terminase de pus pietre în coşul macaralei, când auzi zgomot de roţi şi copite. Faetonul pestriţ, roşu şi portocaliu, al seniorului Glo, pătrunse pe poarta staţiunii şi se opri în faţa biroului lui Hargeth, arătând bizar printre cădirile cenuşii. Glo coborî din vehicul şi discută îndelung cu vizitiul său, înainte să se întoarcă ca să-l salute pe şeful staţiunii, care avusese curajul să-i iasă în întâmpinare. Cei doi discutară liniştiţi un minut, apoi veniră împreună spre macara.

Glo ţinea o batistă la nas. Se vedea, după culoarea feţei şi rigiditatea mersului, că băuse zdravăn. Toller clătină din cap, cu un respect amuzat pentru încăpăţânarea cu care seniorul filosofilor continua să se facă incapabil pentru funcţia pe care o avea. Încetă să zâmbească în clipa în care observă că mai mulţi lucrători, care treceau pe acolo, şuşoteau pe furiş. De ce nu-şi preţuia Glo ceva mai mult demnitatea?

— Aici erai, tinere! strigă Glo, văzându-l. Îmi aminteşti, mai mult ca niciodată, de mine însumi... hm... când eram tânăr. Nu arată splendid, Borreat? întrebă el, întorcându-se spre Hargeth. Aşa arătam şi eu!

— Foarte bine, seniore, răspunse şeful staţiunii, fără a fi impresionat. Aceste roţi sunt din amestecul 18, cel vechi, dar am încercat să-l tratăm la temperatură joasă, iar rezultatul este încurajator, chiar dacă macaraua nu-i un model standard. Oricum, e un pas în direcţia cea bună.

— Sunt convins că ai dreptate, dar să văd... hmm... rezultatele.

— Bineînţeles.

Hargeth îi făcu un semn lui Toller, iar acesta începu să folosească macaraua la diferite viteze. Utilajul fusese proiectat pentru a fi manevrat de doi oameni, dar tânărul era în stare să ridice greutatea fără efort vizibil. Dirijat de Hargeth, învârti manivela timp de câteva minute, demonstrând capacitatea maşinăriei de a muta greutatea. Avea grijă să facă mişcări cât mai line, pentru a evita şocuri în roata dinţată. Testul se termină cu bine, părţile mobile ale macaralei rămânând, cel puţin aparent, nevătămate.

Toller tocmai lăsa încărcătura în jos când, dintr-odată, clichetul care controla coborârea reteză mai mulţi dinţi ai roţii principale, provocând un sunet strident. Coşul plin cu pietre căzu, pe o distanţă scurtă, înainte ca toba cablului să se înţepenească, iar macaraua - cu Toller încă la comenzi - se legănă periculos pe baza ei, fiind salvată de la prăbuşire doar pentru că lucrătorii din jur se aruncară pe piciorul utilajului, trăgându-l, cu greutatea lor, la sol.

— Felicitările mele! i se adresă sarcastic Hargeth, când Toller ieşi din instalaţia care trosnea din toate încheieturile. Cum ai reuşit să faci asta?

— Dacă ai fi inventat un material mai rezistent decât budinca...

Toller se întrerupse, uitându-se în spatele lui Hargeth. Seniorul Glo căzuse şi zăcea cu faţa pe o movilă de lut uscat, părând incapabil să se mişte. Temându-se să nu fi fost lovit de vreun dinte al roţii, Toller alergă şi îngenunche lângă el. Ochii albaştri ai bătrânului se aţintiră asupra lui, dar trupul dolofan rămase inert.

— Nu-s beat, şopti Glo, doar cu un colţ al gurii. Du-mă de aici, băiete. Cred că-s pe jumătate mort.

Fera Rivoo se adaptase bine la noul ei stil de viaţă, din Turnul Muntelui Verde, dar, oricât o sâcâise Toller, n-o convinsese să încalece pe un corn-albastru, nici măcar pe un corn-alb, un animal mai mic, preferat deseori de femei. Ca urmare, când Toller voia să plece din Turn împreună cu soţia, la aer curat sau doar să privească şi alt peisaj, trebuiau să meargă pe jos. Dar mersul reprezenta o formă de exerciţiu fizic şi de a călători care nu-l atrăgea, fiind prea banal, cu un ritm prea lent. Însă Fera îl considera singura metodă prin care putea străbate districtele oraşului, când nu avea la dispoziţie o caleaşcă.

— Mi-e foame! îl anunţă ea, când ajunseră în Piaţa Navigatorilor, în apropiere de centrul Ro-Atabrilui.

— Sigur că ţi-e! A trecut aproape o oră de când ai luat al doilea mic dejun!

Femeia îl înghionti cu cotul în coaste şi-i zâmbi cu subînţeles.

— Nu-i aşa că vrei să-mi păstrez puterile?

— Ţi-ai închipuit vreodată că viaţa înseamnă şi altceva, în afară de sex şi mâncare?

— Da. Mai există şi vinul, răspunse ea.

Duse mâna la ochi, apărându-i de soarele timpuriu al

prezilei şi se uită la cea mai apropiată tarabă, dintre cele înşirate de-a lungul perimetrului pieţii.

— Aş vrea nişte prăjituri cu miere… poate şi nişte vin alb, kailian…

Deşi protestă, Toller cumpără ce i se ceruse, apoi se aşezară pe una dintre băncile aflate în faţa statuilor navigatorilor celebri, din trecutul imperiului. Piaţa era mărginită de clădiri publice şi comerciale. Majoritatea aveau faţadele împodobite cu modelul tradiţional kolcorronian, alcătuit din romburi îmbinate, formate din cărămizi de diferite culori. Copacii, în etape diferite ale ciclului de maturizare, şi veşmintele pestriţe ale trecătorilor ieşeau în evidenţă, în clarobscurul luminii soarelui. O briză dinspre vest menţinea aerul proaspăt, înviorător.

— Trebuie să recunosc, zise Toller, sorbind din vinul slab, rece, că-i mult mai bine acum, decât să lucrez pentru Hargeth. N-am înţeles de ce cercetarea ştiinţifică implică aproape întotdeauna duhoare.

— Sărmana creatură delicată! îl compătimi Fera, ştergându-şi firimiturile de pe bărbie. Dacă vrei să afli ce înseamnă duhoare *adevărată,* ar trebui să lucrezi în piaţa de peşte.

— Nu, mulţumesc, prefer să rămân acolo unde sunt, replică Toller.

Trecuseră vreo douăzeci de zile de la declanşarea bruscă a bolii seniorului Glo, dar Toller aprecia încă schimbările produse în modul lui de viaţă şi de muncă. Glo suferise o paralizie a părţii stângi a trupului şi avea nevoie de un asistent personal, de preferinţă unul cu multă putere fizică. Când îi fusese oferită slujba lui Toller, acesta o acceptase imediat şi se mutase cu Fera în rezidenţa spaţioasă a seniorului, aflată pe panta de vest a

Muntelui Verde. Noul angajament, pe lângă faptul că-l scăpase de truda de pe Cheiul Mardavan, rezolvase şi situaţia dificilă din locuinţa familiei Maraquine, de aceea Toller avea motive să fie mulţumit. Uneori îl cuprindea o melancolie plină de nelinişte, când compara existenţa lui de servitor cu felul de viaţă care i-ar fi plăcut. Dar păstra asemenea gânduri doar pentru el. Ca parte pozitivă a lucrurilor, Glo se dovedise un patron atent şi, deîndată ce-şi recăpătase o parte a puterilor şi mobilităţii, apelase cât mai puţin posibil la Toller.

— Seniorul Glo a fost ocupat în dimineaţa asta, spuse Fera. Am auzit clinchetul transmiţătorului său solar. Răsuna în toată casa.

— După aceea a discutat îndelung cu Tunsfo, o aprobă Toller. Cred că-i îngrijorat din cauza rapoartelor din provincii.

— Sper să nu avem cu adevărat o molimă, zise Fera, împingându-şi umerii în faţă, făcând să i se lărgească decolteul. Nu-mi place să am bolnavi în preajmă.

— Nu te îngrijora. Din câte am auzit, n-or să-ţi rămână mult timp în jur. Se pare că durata medie a bolii e doar de două ore.

— *Toller!*

Fera îl privi cu reproş, cu gura căscată, având limba mânjită de prăjitură.

— N-ai de ce să fii îngrijorată, o asigură bărbatul, deşi aflase de la Glo că ceva, asemănător unei molime, se declanşase simultan în opt locuri, aflate la mare distanţă unul de altul.

Primele cazuri fuseseră raportate din provinciile palatine Kail şi Middac, apoi din regiunile, mai puţin importante şi mai îndepărtate, Sorka, Merill, Padale, Ballin, Yalofac şi Loongl. După aceea urmase o pauză de

câteva zile. Toller ştia că autorităţile sperau, împotriva oricărei evidenţe, că nenorocirea fusese trecătoare, că molima trecuse, că patria mamă Kolcorron şi capitala vor rămâne neafectate, înţelegea sentimentele, dar nu vedea niciun motiv de optimism. Dacă ptertha îşi măriseră aria şi capacitatea de ucidere la dimensiunile îngrozitoare sugerate de depeşe, probabil că aveau să-şi folosească noile puteri la maximum. Răgazul de care se bucura omenirea însemna că ptertha acţiona ca un inamic inteligent şi nemilos care, testând cu succes o armă nouă, se retrăsese doar pentru a se regrupa şi a pregăti atacul principal.

— Trebuie să ne întoarcem repede la Turn, zise Toller, golind cupa din porţelan cu vin şi punând-o sub bancă, ca s-o găsească vânzătorul. Glo vrea să facă baie înainte de micanoapte.

— Sunt încântată că nu trebuie să te ajut.

— În felul lui, e un om curajos. Nu cred că aş suporta viaţa de infirm. Iar el nu s-a plâns niciodată.

— De ce vorbeşti mereu de boală? Ştii că nu-mi place! îi reproşă Fera, ridicându-se şi netezindu-şi hainele mototolite. Mai avem timp să ne plimbăm pe lângă Fântânile Albe?

— Doar câteva minute.

Toller îşi luă nevasta de braţ şi traversară Piaţa Navigatorilor, apoi merseră pe bulevardul aglomerat, care ducea spre grădinile municipale. Fântânile sculptate în marmură padalliană, albă ca zăpada, umpleau aerul cu o răcoare plăcută. Grupuri de oameni, mulţi însoţiţi de copii, colindau prin insula de verdeaţă, iar râsetele lor completau idilismul scenei.

— Cred că parcurile pot fi considerate esenţa vieţii civilizate, spuse Toller. Singurul lucru rău - şi asta doar

din punctul meu de vedere - este prea mult...

Se opri, pentru că de pe un acoperiş din vecinătate răsună sunetul puternic al unui corn, urmat imediat de altele, din diferite părţi ale oraşului.

— Ptertha! exclamă el, privind spre cer.

— E o greşeală, nu-i aşa, Toller? întrebă Fera, lipindu-se de el. Sferele nu vin în oraş!

— Mai bine să plecăm din spaţiul liber! o grăbi bărbatul către clădirile din partea de nord a grădinii.

Oamenii din jur priveau spre înalturi dar - din puterea convingerii şi obişnuinţei - doar puţini se duceau la adăpost. Ptertha era un inamic natural implacabil, dar se stabilise de mult timp un echilibru, iar civilizaţia fusese construită pornind de la premisa că modul de comportare al sferelor rămânea constant şi previzibil. Era de neimaginat ca globurile răuvoitoare să-şi schimbe radical obiceiurile - în privinţa asta, Toller nu se deosebea de cei din jur - dar ştirile din provincii îi plantaseră în conştiinţă sămânţa îndoielii. Dacă ptertha se poate schimba într-un fel, de ce n-ar face-o şi în altul?

O femeie ţipă undeva, în stânga, la oarecare distanţă, iar acel unic impuls sonor, nearticulat, reprezenta răspunsul lumii reale la meditaţiile sale abstracte. Se uită în direcţia strigătului şi văzu o singură ptertha coborând din conul de strălucire al soarelui. Globul albastru şi purpuriu pătrunse într-o zonă aglomerată, din centrul grădinii. Acum ţipau şi bărbaţii, iar la strigătele lor se adăuga sunetul continuu al cornurilor de alarmă. Trupul Ferei deveni rigid, din cauza şocului, când femeia văzu sfera aflată în ultimele secunde de existenţă.

— Hai!

Toller o prinse de mână şi fugi spre clădirile din nord ale ghildelor. În timp ce tropăia pe terenul deschis, avu

timp să se uite după alte ptertha, dar nu avu nevoie să le caute. Puteau fi văzute cu uşurinţă, plutind printre acoperişuri şi cupole, în lumina placidă a soarelui.

Probabil că existau puţini cetăţeni ai imperiului care să nu fi avut un coşmar în care să fi fost surprinşi, de un stol de ptertha, pe un teren expus. În ora următoare, Toller nu numai că trăi coşmarul din plin, dar pătrunse în noi tărâmuri ale groazei. Dovedind noi capacităţi, terifiante, sferele coborâseră la nivelul străzilor, în tot oraşul - tăcute şi strălucitoare - invadând grădini şi incinte, planând lent prin pieţe publice, strecurându-se în arcade şi colonade. Erau distruse de populaţia cuprinsă de panică, iar termenul de coşmar deveni nepotrivit pentru ceea ce se întâmpla - pentru că Toller îşi dădu seama, cu o siguranţă deprimantă, inexprimabilă, că invadatorii reprezentau un soi nou de ptertha.

Erau purtători de molimă.

În dezbaterile îndelungate despre natura globurilor, cei care sprijineau ideea că sferele aveau oarece inteligenţă subliniaseră faptul că ocoleau, judicios, oraşele şi târgurile mari. Chiar dacă veneau în stoluri, ptertha puteau fi nimicite cu uşurinţă dacă se aventurau în mediul urban, mai ales dacă vizibilitatea era bună. Se argumentase că nu se preocupau de propria lor siguranţă, ci că evitau să piară zadarnic, în atacuri inutile - dovadă clară de inteligenţă - iar teoria avusese oarecare valabilitate, cât timp zona de ucidere a unei ptertha fusese limitată doar la câţiva paşi.

Dar, după cum intuise imediat Toller, globurile vinete care coborâseră în Ro-Atabri erau purtătoare de molimă.

Pentru fiecare sferă distrusă urmau să piară mulţi cetăţeni, din cauza noului soi de praf otrăvitor, care ucidea de la mare distanţă, iar oroarea nu se oprea aici -

noile reguli ale conflictului decretau că orice victimă directă a unei ptertha va contamina şi va târî după ea în mormânt, în scurtul răstimp ce-i rămânea de trăit, zeci de oameni.

Trecu o oră înainte ca starea vântului să se schimbe şi să pună capăt primului atac asupra capitalei. Dar, într-un oraş în care fiecare bărbat, femeie sau copil devenise, subit, un potenţial duşman de moarte, care trebuia tratat ca atare, coşmarul lui Toller continuă mult timp după aceea.

O ploaie rară se scursese în timpul nopţii, iar acum, în primele minute de linişte de după răsărit, Toller Maraquine se trezi privind de pe Muntele Verde o lume străină. Pete şi fâşii de ceaţă ce se târau pe sol încununau peisajul de jos, acoperind în unele locuri Ro-Atabri mai eficient decât pătura de paravane antiptertha ce fusese întinsă peste oraş, după primul atac, cu doi ani în urmă. Conturul triunghiular al muntelui Opelmer se ivea dintr-un abur auriu, dinspre est, cu pantele superioare colorate de soarele roşu, ce abia apăruse.

Toller se trezise devreme şi, mânat de neastâmpărul care-l îmboldea din ce în ce mai mult, decisese să se scoale şi să se plimbe singur, la baza Turnului.

Începu să umble prin interiorul paravanului defensiv, verificând dacă plasele erau la locul lor. Până la masacrul făcut de molimă, numai în zonele rurale se obişnuia să se folosească paravane antiptertha - dar, după aceea, în oraş, ca şi la ţară, se ridicaseră paravane mai complicate, care creau o zonă tampon de treizeci de yarzi în jurul suprafeţelor apărate. Un singur strat de plasă ajunsese să acopere mai multe incinte, pentru că toxinele ptertha erau purtate orizontal de vânt, dar perimetrele trebuiau

înconjurate de două paravane, aflate la distanţă unul de celălalt şi fixate pe schele solide.

Seniorul Glo îl răsplătea pe Toller dându-i, în plus faţă de treburile obişnuite, sarcina, plină de responsabilitate şi, uneori, periculoasă, de a supraveghea construirea paravanelor pentru Turn şi alte clădiri ale filosofilor. Simţământul că făcea, în sfârşit, ceva important şi folositor, îl determinase pe Toller să fie mai puţin morocănos, iar lucrul în aer liber îi adusese altfel de satisfacţii. Singura contribuţie semnificativă a lui Borreat Hargeth la arsenalul antiptertha constase în proiectarea unui baston de aruncat ce arăta ciudat, în formă de L, dar care zbura mai repede şi mai departe decât cele standard, cruciforme. Mânuit de un om priceput, putea distruge globurile la mai mult de patruzeci de yarzi. În timp ce supraveghease construcţiile, Toller se antrenase cu noua armă şi se mândrea că nu pierduse niciun lucrător prin contact direct cu ptertha.

Faza aceasta a vieţii îl cuprinsese în ordinea ei prestabilită, iar acum, în ciuda tuturor eforturilor sale, îl copleşise sentimentul că se prinsese ca un peşte, chiar în plasele la a căror construcţie ajutase. Având în vedere că două treimi din populaţia imperiului murise de noua formă virulentă de pterthacoză, ar fi trebuit să se considere fericit că trăieşte şi-i sănătos, că are mâncare, adăpost şi o femeie pătimaşă, cu care împărţea patul. Dar toate acestea nu-i înlăturau convingerea chinuitoare că viaţa lui se irosea. Respingea din instinct învăţătura bisericii că-l aştepta un şir nesfârşit de încarnări, că va pendula între Lume şi Supralume. Avea doar o viaţă, o felie preţioasă de existenţă, iar perspectiva de a risipi ce-i rămăsese din ea i se părea intolerabilă.

În ciuda prospeţimii binefăcătoare a aerului dimineţii,

Toller simţea că-l doare pieptul, că plămânii luptă să nu se sufoce. Aproape cuprins de o panică subită, iraţională, dorind cu disperare o exteriorizare fizică a emoţiilor sale, reacţionă aşa cum nu mai făcuse de pe vremea exilului său în peninsula Loongl. Deschise o poartă în paravanul interior, traversă zona tampon şi ieşi dincolo de paravanul exterior, să stea pe panta neprotejată a Muntelui Verde. În faţa lui se întindea o fâşie de fâneaţă - dăruită ordinului filosofilor cu mult timp în urmă - al cărui capăt dispărea printre copaci şi ceaţă. Aerul era aproape nemişcat, deci existau puţine şanse să întâlnească vreo ptertha, dar gestul simbolic de provocare avea efectul că-i uşura presiunea psihologică ce se strânsese în el.

Scoase de la brâu un baston antiptertha şi se pregăti să meargă în josul colinei, când atenţia îi fu atrasă de o mişcare, la marginea de jos a fâneţei. Un călăreţ singuratic ieşise din fâşia de pădure ce despărţea domeniul filosofilor de districtul adiacent al oraşului, Silarbri. Toller scoase telescopul, posesiunea lui preţioasă, şi, cu ajutorul lui, descoperi că bărbatul călare era în slujba regelui, că purta pe piept emblema albastră-albă a penei şi spadei, simbol al curierilor.

Cu interesul stârnit, Toller se aşeză pe o bancă naturală din stâncă, urmărind apropierea necunoscutului. Îşi amintea de o ocazie anterioară, când sosirea unui mesager regal îi anunţase salvarea din mizeria staţiunii de cercetări din Loongl, dar acum circumstanţele erau foarte diferite. Seniorul Glo fusese ignorat de Marele Palat, de la dezmăţul din Sala Curcubeului. În alte vremuri, sosirea unui mesager personal ar fi implicat ceva privat, care nu putea fi transmis prin emiţător solar, dar acum era greu de imaginat că regele Prad voia să comunice cu seniorul Glo.

Călăreţul se apropia încet, nonşalant. Dacă ar fi luat-o pe o rută puţin mai ocolitoare, ar fi putut să facă toată călătoria pe sub plasele protectoare ale paravanelor antiptertha, dar se părea că se bucura de porţiunea redusă de cer deschis, în ciuda unui oarecare risc de a se trezi cu o sferă coborând spre el. Toller se întreba dacă mesagerul avea un spirit similar cu al lui. Unul care fierbea din cauza precauţiunilor stricte ce permiteau populaţiei supravieţuitoare să-şi continue existenţa asediată.

Marele recensământ din 2622, doar cu patru ani în urmă, stabilise că populaţia imperiului consta în aproape două milioane de persoane cu cetăţenie kolcorroniană deplină şi vreo patru milioane cu statut de plătitori de biruri. La sfârşitul primilor doi ani de molime, rămăseseră, cu totul, mai puţin de două milioane. O proporţie redusă dintre supravieţuitori se bucurase, într-un fel inexplicabil, de un soi de imunitate faţă de molipsirea prin contaminare, dar marea majoritate trăia într-o teamă continuă, în vizuinile lor, ca nişte animale inferioare. Clădirile fără paravane fuseseră înzestrate cu obloane ermetice, care se aplicau peste uşi, ferestre şi deschiderile coşurilor în perioada alarmelor, iar în afara oraşelor şi târgurilor, oamenii obişnuiţi părăsiseră fermele şi trăiau prin codri şi păduri, fortăreţe naturale în care globurile nu puteau pătrunde.

Ca rezultat, producţia agricolă scăzuse la un nivel inacceptabil, chiar ţinând seama de nevoile scăzute ale unei populaţii epuizate, dar Toller - cu egocentrismul inconştient al tinereţii - nu se sinchisea de statisticile ce arătau calamitatea la scară naţională. Pentru el, însemnau doar un joc de umbre, un fundal înceţoşat al dramei principale a propriilor lui probleme. În speranţa că

va afla ceva care să-i folosească personal, se ridică să-l salute pe mesagerul regal ce sosea.

— Bună preziua, spuse el, zâmbind. Ce te aduce la Turnul Muntelui Verde?

Curierul era un bărbat slab, ce părea sătul de lume. Dar care dădu destul de amabil din cap când trase de hăţuri, să-şi oprească animalul.

— Mesajul pe care-l aduc e numai pentru seniorul Glo.

— Seniorul Glo doarme încă. Sunt Toller Maraquine, asistentul personal al seniorului Glo şi membru ereditar al ordinului filosofilor. Nu vreau să fac greutăţi nimănui, dar seniorul meu e bolnav şi s-ar supăra dacă l-aş trezi la o asemenea oră, dacă nu-i vorba de o problemă de urgenţă maximă. Spune-mi care-i esenţa mesajului, ca să decid ce-am de făcut.

— Tubul care conţine scrisoarea e sigilat, zâmbi ironic curierul. Iar eu n-am de unde să ştiu ce conţine.

Toller ridică din umeri, jucând un rol cunoscut.

— Păcat. Speram să ne facem reciproc vieţile mai uşoare.

— Frumoasă păşune, zise curierul, răsucindu-se în şa, ca să privească terenul pe care-l străbătuse. Îmi imaginez că gospodăria seniorului n-a fost foarte afectată de raţionalizarea alimentelor.

— Probabil că eşti flămând, după atâta drum, spuse Toller. Mi-ar face plăcere să te invit la o gustare, dar probabil că nu avem timp. Ar trebui să mă duc imediat să-l trezesc pe seniorul Glo…

— Poate ar fi mai înţelept s-o laşi pe senioria sa să se bucure de odihnă, declară curierul, descălecând şi aşezându-se lângă Toller. Regele l-a convocat la Marele Palat, pentru o întrevedere specială, dar peste patru zile. Nu mi se pare o problemă foarte urgentă.

— Poate că da, răspunse Toller, încruntându-se şi încercând să analizeze informaţia cea nouă, surprinzătoare. Sau poate că nu...

Capitolul 7

— Nu-s convins că fac un lucru bun, spuse seniorul Glo, în timp ce Toller Maraquine termina să-l lege de cadrul pentru mers. Cred că ar fi mai prudent - fără a menţiona că ar fi mai corect faţă de tine - să iau cu mine la palat un servitor şi... hmm... să te las acasă. Ai destulă treabă de făcut aici şi ai sta departe de necazuri.

— Au trecut doi ani, replică Toller, decis să nu se lase dat de o parte. Iar Leddravohr are destule pe cap, aşa că, probabil, a uitat de mine.

— Nu m-aş bizui pe asta, băiete, prinţul are o anumită reputaţie. Nu mai pomenesc faptul că, după cât te cunosc, ai fi dispus să-i reaminteşti...

— De ce-aş face un lucru atât de lipsit de înţelepciune?

— Te-am observat. În ultimul timp, eşti ca un copac brakka, gata să explodeze.

— Nu mă mai ţin de chestii de-astea, protestă Toller, aşa cum obişnuia, dar îi trecu prin minte că, de fapt, se schimbase considerabil de la ultima lui întâlnire cu prinţul militar.

Chiar momentele lui ocazionale de neastâmpăr şi nemulţumire erau dovezi ale schimbării, ţinând seama de modul în care le rezolva. În loc să ajungă într-o stare în care cea mai uşoară enervare ar fi putut declanşa o izbucnire, învăţase - ca şi alţi oameni - să-şi îndrepte în altă parte energiile emoţionale sau să le sublimeze. Mai învăţase să accepte o acumulare de bucurii şi satisfacţii minore, în loc să aştepte o unică, mare împlinire, care era refuzată multora şi destinată doar câtorva.

— Foarte bine, tinere, zise Glo, strângând o cataramă.

O să am încredere în tine, dar te rog să ţii minte că-i vorba de o situaţie deosebită, importantă, şi vreau să te porţi corespunzător. Mă bizui pe cuvântul tău. Îţi închipui de ce a considerat regele necesar... hmm... să mă convoace?

— S-au întors zilele în care eram consultaţi în problemele nelămurite ale vieţii? Regele vrea să ştie de ce bărbaţii au sâni, dar nu pot alăpta?

— Şi fratele tău are aceeaşi înclinaţie nefericită spre sarcasm, se strâmbă Glo.

— Îmi pare rău...

— Nu-ţi pare, dar o să mă fac că te cred. Ideea pe care am sădit-o în mintea regelui, acum doi ani, a rodit, în cele din urmă. Îţi aminteşti că ai spus că zbor mai sus şi văd... Nu, a fost Lain... Dar o să-ţi spun ceva la care... hmm... să te gândeşti, tinere Toller. Am îmbătrânit şi nu mai am mult de trăit, dar pun pariu pe o mie de nobili că voi apuca să pun piciorul pe Supralume.

— Nu m-am îndoit niciodată de cuvântul dumneavoastră, răspunse cu diplomaţie Toller, care se minuna de talentul bătrânului de a se autoamăgi.

Oricare altul în locul lui - poate cu excepţia lui Vomdal Sisstt - şi-ar fi amintit de reuniunea consiliului şi s-ar fi ruşinat. Dizgraţia filosofilor fusese atât de mare, încât ar fi fost alungaţi de pe Muntele Verde, dacă monarhul n-ar fi fost preocupat de molimă şi consecinţele ei. Dar Glo credea că regele îl respecta şi că fanteziile lui despre colonizarea Supralumii puteau fi luate în serios. De la începutul bolii, seniorul renunţase la alcool şi, ca urmare, se comporta mai bine, dar senilitatea îl făcea să deformeze realitatea. Toller presupunea că Glo fusese chemat la palat ca să dea socoteală de eşecul producţiei de arme antiptertha eficiente, cu bătaie lungă - vitale

pentru reluarea activităţii agricole normale.

— Să ne grăbim, spuse bătrânul. Nu putem risca să întârziem în ziua triumfului nostru…

Cu ajutorul lui Toller, îşi puse roba cenuşie peste cadrul din trestie care-i permitea să stea în picioare. Trupul lui, altădată dolofan; ajunsese numai pielea şi oasele. Dar Glo nu-şi strâmtase veşmintele, pentru a ascunde cadrul, sperând astfel să nu i se observe invaliditatea. O slăbiciune omenească, ce trezise simpatia lui Toller.

— O să ajungem la timp, îl linişti tânărul, întrebându-se cum să-l pregătească pe Glo pentru greaua dezamăgire prin care avea să treacă.

Drumul până la Marele Palat fu parcurs în tăcere. Glo mormăia din când în când, de parcă ar fi repetat discursul pe care intenţiona să-l ţină.

Era o dimineaţă umedă, cenuşie, cu atmosfera sumbră accentuată de paravanele antiptertha de deasupra. Nivelul de iluminare nu fusese redus mult pe străzi, peste care se întinsese doar un acoperiş din plasă sau zăbrele orizontale, de la o streaşină la alta. Dar acolo unde acoperişurile sau parapetele aveau înălţimi diferite, se ridicaseră construcţii complicate, greoaie, multe dintre ele căptuşite cu cârpe acoperite cu lac, pentru a împiedica formarea curenţilor şi vârtejurilor de aer, care să ducă praful de ptertha în clădirile cu numeroase deschideri, clădiri concepute pentru climatul ecuatorial. Multe dintre bulevardele - cândva strălucitoare - din centrul capitalei aveau acum întunecimea peşterilor, arhitectura oraşului fiind acoperită de linţoliul defensiv.

Podul Bytran, principala trecere peste râu spre sud, fusese acoperit complet cu cherestea şi arăta ca un tunel uriaş. De la el, un drum tot acoperit, tot ca un tunel,

ducea la Marele Palat, care era ascuns sub draperii şi coviltire. Primul gând al lui Toller, când remarcă lipsa trăsurilor din curtea principală, fu că întrunirea se va deosebi de cea care avusese loc în urmă cu doi ani. În afară de câteva echipaje oficiale, lângă intrare aştepta doar careta uşoară a fratelui său - vehicul cumpărat după interzicerea celor trase de mai multe animale. Lain stătea singur lângă trăsură, cu un sul subţire de hârtie sub braţ. Figura lui îngustă arăta palidă şi obosită. Toller sări din faeton şi-l ajută pe Glo să coboare, sprijinindu-l discret, până bătrânul reuşi să se ţină pe picioare.

— Nu mi-ai spus că va fi o audienţă particulară, îi reproşă Toner.

Glo îl privi cu un dispreţ ironic, părând, pentru o clipă, a fi cel de altă dată.

— Nu te aştepta să-ţi spun totul, tinere. Trebuie ca seniorul filosofilor să fie rezervat şi... hmm... enigmatic, din când în când.

Apoi se târî, agăţat de braţul lui Toller, către arcada sculptată a intrării. Acolo li se alătură Lain.

În timpul schimbului de saluturi, Toller - care nu-şi mai văzuse fratele de vreo patruzeci de zile - se îngrijoră, văzându-i slăbiciunea evidentă.

— Lain, sper că nu lucrezi prea mult...

— Lucrez prea mult şi dorm prea puţin. Gesalla e gravidă din nou, iar acest lucru o afectează mai mult ca rândul trecut.

— Îmi pare rău...

Toller fu surprins să afle că, după avortul din urmă cu doi ani, Gesalla mai dorea să aibă copii. Asta dovedea un instinct matern care nu se potrivea cu restul comportării ei. Existase doar o singură abatere în perceperea de către ei a cumnatei sale - atunci când se întorsese de la

întrunirea dezastruoasă a consiliului. În rest, fusese prea rece, prea ordonată şi prea preocupată de autonomia ei personală. Nu şi-o închipuia dornică să fie mamă.

— Apropo, îţi trimite salutări, adăugă Lain.

Toller zâmbi, ascunzându-şi neîncrederea, în timp ce pătrundeau în palat. Glo îi conduse, prin activitatea mută de pe coridoare, către o uşă din lemn-de-sticlă, aflată departe de zona funcţionarilor. Ostiarii cu armuri negre, din faţa ei, arătau că regele se afla înăuntru. Toller simţi trupul lui Glo îndreptându-se, încercând să arate cât mai bine, iar el, la rândul lui, se strădui să pară că-i dă doar un ajutor minim, când intrară în camera de audienţe.

Încăperea era hexagonală şi destul de mică, luminată doar de o singură fereastră, iar mobilierul consta doar într-o masă şi şase scaune. Regele Prad stătea în partea opusă ferestrei, iar lângă el se aflau prinţii Leddravohr şi Chakkell - toţi trei în veşminte largi, neoficiale, din mătase. Singurul semn al rangului lui Prad era o nestemată mare, albastră, atârnată la gât, de un lanţ din sticlă. Toller, care dorea să treacă neobservat, de dragul fratelui său şi al seniorului Glo, evita să privească în direcţia lui Leddravohr. Se uită în jos, până când regele făcu semn ca Glo şi Lain să ia loc. Atunci îşi îndreptă toată atenţia asupra sarcinii de a-şi aşeza stăpânul pe scaun, cu un minim de trosnituri ale cadrului.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, maiestate, zise Glo, în kolcorroniana înaltă, când, în cele din urmă, stătu comod. Doriţi ca asistentul meu să se retragă?

— Poate să rămână, ca să te ajute, seniore Glo, spuse Prad, clătinând din cap. Nu mi-am dat seama de gravitatea invalidităţii tale.

— O anumită recalcitranţă a… hmm… membrelor, asta-i tot, răspunse cu stoicism seniorul filosofilor.

— Oricum, îţi sunt recunoscător pentru efortul pe care l-ai făcut ca să vii aici. După cum vezi, am renunţat la orice formalism, pentru a avea un schimb direct de idei. Circumstanţele ultimei noastre întâlniri n-au fost tocmai potrivite pentru discuţii libere.

Toller, care stătea în spatele scaunului lui Glo, fu surprins de tonul amabil şi rezonabil al regelui. Se părea că pesimismul lui nu fusese justificat, că Glo va fi scutit de alte umilinţe. Se uită, pentru prima oară, dincolo de masă şi văzu că, într-adevăr, expresia lui Prad era atât de liniştitoare cât putea fi aceea a unei figuri dominată de un ochi neomenesc, alb ca marmura. Privirea lui alunecă apoi, fără să-şi dea seama, spre Leddravohr şi Toller avu un şoc când îşi dădu seama că ochii prinţului fuseseră aţintiţi asupra lui tot timpul, plini de-o ironie şi un dispreţ de neconfundat.

Sunt o altă persoană, îşi spuse Toller, stăpânindu-şi îndreptarea reflexă a umerilor. *Glo şi Lain nu trebuie să sufere din cauza legăturilor cu mine.*

Îşi plecă din nou capul, nu înainte de a zări apărând zâmbetul lui Leddravohr - răsucirea iute, ca un şarpe, a buzei de sus. Toller nu se simţi în stare să decidă dacă să reacţioneze sau nu. Se părea că tot ce se şoptea despre Leddravohr era adevărat, că avea o memorie excelentă a figurilor şi - una şi mai bună - a insultelor. Dificultatea imediată consta în faptul că, deşi nu dorea să-şi încrucişeze privirile cu prinţul, nu putea să stea cu capul plecat toată preziua. Trebuia să găsească un pretext pentru a părăsi încăperea.

— Vreau să discutăm despre zborul pe Supralume, zise regele, iar cuvintele lui provocară o explozie ideatică ce şterse orice altceva din conştiinţa lui Toller. Afirmi, în calitatea ta oficială de senior al filosofilor, că acest lucru e

posibil?

— Da, maiestate, răspunse Glo, uitându-se la Leddravohr şi la brunetul Chakkell, de parcă aceştia ar fi îndrăznit să obiecteze. Putem zbura pe Supralume.

— Cum?

— Cu ajutorul unui balon mare, cu aer cald, maiestate.

— Continuă.

— Puterea lui de înălţare va fi suplimentată de jeturi de gaz. În zonele în care balonul va înceta să se înalţe, jeturile vor fi mult mai eficiente.

Glo vorbea clar. Fără ezitări, aşa cum făcea când era inspirat.

— Jeturile vor folosi şi la răsturnarea balonului, dincolo de jumătatea zborului, permiţându-i să coboare normal pe Supralume. Repet, maiestate, putem călători pe planeta soră.

Cuvintele lui Glo fură urmate de o tăcere în care Toller se uită, uluit, la fratele lui, să vadă dacă discuţia însemnase - precum rândul trecut - un şoc pentru acesta. Lain părea nervos şi stânjenit, dar deloc surprins. Colaborase cu Glo şi, dacă Lain credea că se putea zbura, atunci chiar se putea! Toller simţi un fior pe şira spinării, care însoţea la el, de obicei, o experienţă intelectuală şi emoţională complet nouă. *Am un viitor,* gândi el. *Am aflat de ce sunt aici.*

— Spune-ne mai mult, seniore Glo, ceru regele. Balonul acela cu aer cald, de care ai pomenit - a fost proiectat?

— Nu numai că a fost proiectat, maiestate. Arhivele menţionează că un prototip a fost fabricat în anul 2187. Un filosof, numit Usader, a zburat cu el în acel an. Şi se crede - deşi însemnările sunt... hmm... destul de vagi - că în 2188 a încercat să zboare spre Supralume.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu s-a mai auzit de el.

— Asta nu-mi inspiră de loc încredere, interveni Chakkell, vorbind pentru prima oară. Ăsta nu-i un raport despre un succes.

— Depinde de punctul de vedere, refuză Glo să se lase descurajat. Dacă Usader s-ar fi întors după câteva zile, am fi putut considera zborul lui drept un eşec. Dar faptul că *nu* s-a întors arată că a reuşit.

— Mai degrabă că a murit! hohoti Chakkell.

— Nu pretind că o asemenea încercare e uşoară sau fără... hmm... riscuri, cred că noi, având cunoştinţe ştiinţifice superioare, putem reduce riscul la un nivel acceptabil. Cu suficientă hotărâre - şi resurse financiare şi materiale - putem produce nave capabile să zboare pe Supralume.

Prinţul Leddravohr oftă zgomotos şi se mişcă pe scaun, dar se abţinu să spună ceva. Toller îşi dădu seama că regele îl avertizase serios, înainte de începerea întrunirii.

— Prezinţi lucrurile ca şi cum ar fi vorba de o excursie de dupăzi, spuse Prad. Nu-i adevărat că Lumea şi Supralumea sunt despărţite de o distanţă de cinci mii de mile?

— Cele mai bune măsurători indică 4650 mile, maiestate. De la suprafaţă la suprafaţă.

— Cât va dura parcurgerea în zbor a acestei distanţe?

— Regret că, în acest moment, nu pot da un răspuns clar.

— Totuşi e o problemă importantă.

— Fără îndoială. Viteza de înălţare a balonului are un rol mare, dar există şi alte variabile care... hmm... trebuiesc luate în calcul.

Glo îi făcu semn lui Lain să desfăşoare sulul de hârtie.

— Savantul meu principal, care-i un matematician mai

bun ca mine, a făcut calculele preliminare. Cu consimţământul dumneavoastră vă va explica problema.

Lain desfăcu, cu mâinile tremurătoare, desenul, iar Toller văzu, uşurat, că, de data asta, avusese grijă să-l facă pe o hârtie elastică, din cârpe care rămase întinsă. O parte a planşei era ocupată de o diagramă ce reprezenta planetele surori şi relaţia lor spaţială. Restul înfăţişa schiţe detaliate de baloane în formă de pară, cu nacele complicate. Toller se încorda, temându-se că fratele său nu va fi în stare să vorbească.

— Acest cerc reprezintă planeta noastră... cu diametrul de 4100 mile, reuşi să articuleze Lain. Celălalt, mai mic, reprezintă Supralumea, al cărui diametru e apreciat la 3220 mile; în punctul fix de deasupra ecuatorului nostru, la meridianul zero, care trece prin Ro-Atabri.

— Cred că am învăţat atâta astronomie elementară în copilărie, zise Prad. De ce nu-mi spui cât de mult va dura călătoria?

Lain ridică din umeri.

— Maiestate, mărimea balonului şi greutatea încărcăturii vor influenţa viteza de urcare liberă. Diferenţa de temperatură dintre gazul din interior şi atmosfera înconjurătoare constituie alt factor, dar cel mai important rămâne cantitatea de cristale disponibile pentru producerea jetului. O mare economie de combustibil se va face permiţând balonului să urce singur până la înălţimea maximă - reducându-şi continuu viteza - şi folosind jeturile doar pentru a depăşi atracţia gravitaţională a Lumii. Acest lucru va lungi, bineînţeles, durata traversării, va mări cantitate de hrană şi de apă ce trebuie cărată, ceea ce implică...

— Destul, destul! Mi se învârte capul! exclamă regele, întinzând mâinile cu degetele uşor îndoite, de parcă ar fi

ţinut un balon invizibil. Gândeşte-te la un balon care va transporta, să zicem, douăzeci de oameni. Imaginează-ţi că ai cristale din belşug. Cât va dura până această navă va ajunge pe Supralume? Nu mă aştept să fii foarte precis. Dă-mi doar o cifră pe care s-o pot ţine minte.

Lain, mai palid ca niciodată, dar cu o siguranţă crescândă, trecu degetele peste nişte coloane cu cifre, de pe marginea desenului.

— Douăsprezece zile, maiestate.

— În sfârşit! zise Prad, uitându-se semnificativ spre Leddravohr şi Chakkell. Acum spune-mi - pentru aceeaşi navă - care-i cantitatea necesară de cristale verzi şi purpurii?

Lain se uită, tulburat, la rege. Prad îl privi calm şi atent, aşteptând răspunsul. Toller simţi comunicarea fără cuvinte, simţi că se întâmplă ceva dincolo de puterea lui de înţelegere. Fratele lui părea să fi depăşit orice nervozitate şi nehotărâre, să fi căpătat o autoritate ciudată - măcar pentru moment - care-l plasa la nivelul conducătorului său. Iar Toller mai simţi un fel de mândrie de familie văzând că regele părea a recunoaşte noua stare a lui Lain, că era dispus să-i lase tot timpul necesar pentru a-şi formula răspunsul.

— Să înţeleg, maiestate, spuse Lain, în cele din urmă, că discutăm despre un zbor într-o singură direcţie?

Ochiul alb al regelui se îngustă.

— Da.

— În acest caz, maiestate, nava va avea nevoie de aproximativ câte treizeci de livre de pikon şi halvell.

— Mulţumesc. Nu ignori cumva faptul că o proporţie mai mare de halvell ar da rezultate mai bune într-o ardere continuă?

— În aceste circumstanţe, nu, clătină din cap Lain.

— Eşti un om preţios, Lain Maraquine!

— Maiestate, nu înţeleg! protestă Glo, reflectând uimirea lui Toller. Nu există niciun motiv rezonabil pentru a aproviziona nava cu combustibil doar pentru o traversare!

— Nu în cazul unei singure nave. Nici al unei flote mici. Dar când vorbim despre...

Regele se întoarse către Lain.

— Câte nave vor fi?

Lain zâmbi fără vlagă.

— O mie mi se pare o cifră potrivită, maiestate.

— O mie!

Se auzi trosnind cadrul de trestie al lui Glo, când acesta încercă, inutil, să se ridice, iar când seniorul vorbi din nou, în glas i se simţea mâhnirea.

— Sunt singura persoană de aici care ignoră subiectul discuţiei?

— Nu-i nicio conspiraţie, spuse Prad, făcând un gest conciliant. Se pare doar că savantul tău principal are capacitatea de a citi gândurile. Mi-ar plăcea să aflu cum a ghicit ce era în mintea mea.

Lain privi în jos, spre mâinile lui, şi spuse gânditor, de parcă ar fi vorbit de unul singur:

— Timp de două sute de zile n-am putut să obţin niciun fel de statistici ale producţiei agricole, sau ale pierderilor provocate de ptertha. Explicaţia oficială a fost că administratorii provinciilor erau prea ocupaţi ca să mai aibă timp de rapoarte - şi am încercat să mă conving că aşa stăteau lucrurile. Dar datele se aflau deja aici, maiestate. Într-un fel, simt o uşurare văzându-mi confirmate cele mai groaznice temeri. Singura cale de a rezolva o criză este de a-i face faţă.

— Sunt de acord cu tine. N-am dorit să provoc o panică

generală, de aceea am ţinut datele secrete. Trebuia să fiu sigur.

— Sigur? întrebă Glo, întorcându-şi capul mare dintr-o parte în alta. Sigur?

— Da, seniore Glo, spuse cu gravitate regele. Trebuia să fiu sigur că lumea noastră s-a sfârşit.

Auzind această declaraţie teribilă, Toller fu cuprins de o durere emoţională deosebită. Frica din ea dispăru imediat, în faţa curiozităţii şi a unui simţământ copleşitor, egoist şi desfătător, de privilegiat. Cele mai monstruoase evenimente din istorie avuseseră loc în folosul lui personal. Pentru prima oară în viaţă, se îndrăgostise de viitor.

— ...ca şi cum ptertha ar fi fost încurajate de evenimentele din ultimii doi ani, precum un războinic care vede că inamicul slăbeşte, spunea regele. Numărul sferelor creşte. Cine poate şti dacă emanaţia lor molipsitoare nu va deveni şi mai ucigătoare? S-a întâmplat o dată, se poate întâmpla şi altă dată. Noi, cei din Ro-Atabri am fost norocoşi până acum, dar în imperiu oamenii mor de o formă nouă, perfidă, de pterthacoză, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a elimina globurile. Iar noii născuţi, cei de care depinde viitorul nostru, sunt cei mai vulnerabili. Trebuie să luăm în considerare posibilitatea de a ne transforma, treptat, într-o mână jalnică de bătrâni sterpi, condamnaţi pieirii - dacă vom scăpa de spectrul foametei ce ne pândeşte. Regiunile agricole nu mai pot produce hrană în cantităţile necesare aprovizionării oraşelor, cu toată reducerea imensă a populaţiei urbane.

Regele se opri şi zâmbi cu tristeţe auditoriului.

— Unii dintre noi susţin că mai avem motive de

speranţă, că soarta se va schimba - dar Kolcorron n-a ajuns mare bizuindu-se doar pe noroc. O asemenea atitudine e străină caracterului nostru naţional. Când suntem obligaţi să ne retragem, într-o bătălie, ne refugiem într-o redută sigură, unde ne strângem puterile şi hotărârea, pentru a năvăli din nou şi a ne copleşi duşmanii. În acest caz, ne rămâne o singură redută - Supralumea. Decizia mea regală este să ne pregătim de retragere pe cealaltă planetă - nu să fugim de duşmani, ci pentru a redeveni numeroşi şi puternici, pentru a pregăti mijloace cu care să nimicim globurile în totalitate, iar apoi să ne întoarcem - indiferent cât de mult va dura acest lucru - cu o armată invincibilă pe planeta natală, pe care o vom revendica triumfători ca fiind de drept a noastră!

Discursul regelui, susţinut de formalismul limbii superioare, îl captivase pe Toller. Îşi dădu seama, surprins, că nici fratele lui, nici Glo, nu răspunseră. Ultimul rămăsese imobil, de parcă ar fi murit, iar Lain continua să-şi privească mâinile şi să-şi răsucească inelul de brakka de pe al şaselea deget. Toller se întreba dacă Lain se gândea la Gesalla şi la copilul care urma să se nască în vremurile acelea tulburi.

Prad întrerupse tăcerea preferând - în mod ciudat, după părerea lui Toller - să se adreseze lui Lain.

— Ei, laureatule? Ne mai faci o demonstraţie de citire a gândurilor?

Lain se uită în ochii regelui.

— Maiestate, chiar când armatele noastre au fost în culmea puterii, au evitat să pornească împotriva Chamtethului.

— Mă simt jignit de implicaţiile acestei remarci! se răsti prinţul Leddravohr. Cer...

— *Ai promis,* Leddravohr! i se adresă furios regele fiului

său. Ai răbdare. Va veni şi timpul tău!

Leddravohr ridică ambele mâini, într-un gest de resemnare, şi se aşeză din nou pe scaun. Deodată privirea lui gânditoare rămase aţintită asupra lui Lain. Simţământul de mulţumire ce-l cuprinsese pe Toller, din cauza bunei comportări a fratelui, său, dispăru, înlocuit de un protest tăcut împotriva menţionării Chamteth-ului. De ce-şi dăduse atât de târziu seama că o flotă de migrare planetară - dacă va fi construită - va avea nevoie de o asemenea cantitate de cristale energetice, încât aceasta nu putea fi găsită decât într-un singur loc? Dacă planul uluitor al regelui includea şi declanşarea războiului împotriva enigmaticului şi izolatului Chamteth, atunci viitorul apropiat urma să fie mai tulbure decât îşi închipuise Toller...

Chamteth era o ţară atât de uriaşă, că puteai ajunge la ea la fel de repede călătorind spre est sau spre vest, îndreptându-te spre ţara Zilelor Lungi, aflată pe emisfera planetei pe care nu ajungea umbra Supralumii şi unde nu exista micanoapte, care să întrerupă înaintarea soarelui pe cer. În trecutul îndepărtat, mai mulţi conducători ambiţioşi încercaseră să pătrundă în Chamteth, dar rezultatul fusese atât de convingător de dezastruos, încât regatul duşman fusese, practic, şters din conştiinţa naţională. Exista, dar existenţa lui - ca şi a Supralumii - nu conta în treburile cotidiene.

Până acum, gândi Toller, încercând să realcătuiască imaginea universului, *Chamteth şi Supralumea par a fi legate... înlănţuite... dacă iei una, o iei şi pe cealaltă...*

— Războiul a devenit inevitabil, zise regele. Unii cred că fusese, oricum, inevitabil. Ce părere ai, seniore Glo?

— Maiestate, eu... Glo tuşi, apoi continuă. Maiestate, m-am considerat întotdeauna un gânditor creativ, dar

recunosc că grandoarea şi scopul viziunii dumneavoastră mi-au tăiat... hmm... respiraţia. Când am propus, iniţial, să zburăm spre Supralume, mi-am imaginat că o să trimitem un număr mic de cercetaşi, că o să întemeiem, treptat, mici colonii... N-am visat la o migraţie de amploarea la care v-aţi gândit, dar vă asigur că-mi asum partea de responsabilitate ce-mi revine. Proiectarea unei nave potrivite şi planificarea a tot ce-i necesar...

Glo se opri, văzând că Prad clătina din cap.

— Dragul meu senior Glo. Nu eşti un om sănătos şi n-ar fi corect să-ţi permit să-ţi consumi puterile rămase cu o sarcină atât de dificilă.

— Dar, maiestate...

Regele se încruntă.

— Nu mă întrerupe! O situaţie extremă cere măsuri extreme. Toate resursele Kolcorronului trebuiesc reorganizate şi mobilizate, de aceea dizolv toate vechile structuri dinastice familiale. În locul lor - din acest moment - există o singură piramidă a autorităţii. Conducătorul executiv este fiul meu, prinţul Leddravohr, care va coordona orice aspect - militar şi civil - al afacerilor naţionale. Va fi secondat de prinţul Chakkell, care va răspunde în faţa lui de construcţia flotei de migrare.

Regele făcu o pauză, iar când vorbi din nou, vocea lui nu mai avea nimic omenesc.

— Se înţelege că autoritatea prinţului Leddravohr este absolută, că puterea lui e fără limite, că a te împotrivi voinţei lui, în vreun fel, este o crimă echivalentă cu înalta trădare.

Toller închise ochii, ştiind că atunci când îi va deschide, lumea copilăriei şi tinereţii va deveni trecut, iar în locul ei va exista un cosmos nou, periculos, în care locul lui s-ar

putea să fie prea mic.

Capitolul 8

Leddravohr se simţise obosit, după întrunire, şi sperase să se relaxeze în timpul mesei, dar tatăl său - cu energia cerebrală abundentă, caracteristică unor bătrâni - vorbise fără încetare. Trecuse iute şi fără efort de la strategie militară la planuri de raţionalizare a alimentelor, apoi la probleme tehnice ale zborului interplanetar, arătându-şi pasiunea pentru detalii şi încercând să exploreze posibilităţi incompatibile mutual. Leddravohr, căruia nu-i plăcea să jongleze cu noţiuni abstracte, se simţi uşurat când masa se termină, iar tatăl lui ieşi pe balcon, pentru a bea o cupă cu vin înainte de a se retrage în apartamentul lui.

— Blestemată sticlă! bombăni Prad, ciocănind în cupola transparentă care închidea balconul. Îmi plăcea să stau la aer aici, noaptea... Acum abia pot respira.

— Dacă n-ar fi geamul, n-ai respira deloc!

Leddravohr ridică degetul şi-i arătă un grup de trei ptertha, ce pluteau sus, în dreptul feţei strălucitoare a Supralumii. Soarele dispăruse, iar planeta soră intrase în faza de creştere, aruncându-şi lumina blândă asupra părţii de sud a oraşului, a Plajei Arie şi a întinderii de-un indigo profund a golfului Tronom. Se putea citi la lumina aceea, care urma să sporească, pe măsură ce Supralumea, ţinând pasul cu rotaţia Lumii, se îndrepta către punctul de opoziţie faţă de soare. Deşi cerul se întunecase doar până la un albastru mediu, stelele, dintre care unele erau destul de strălucitoare pentru a fi vizibile în plină zi, alcătuiau modele lucitoare de la marginea Supralumii către orizont.

— Afurisitele de ptertha! exclamă Prad. Ştii, fiule, una dintre marile tragedii ale trecutului nostru este că n-am reuşit să aflăm de unde vin globurile. Chiar dacă s-ar înmulţi undeva, în atmosfera superioară, ar fi fost posibil să le detectăm şi să le distrugem la sursă. Dar acum e prea târziu.

— Cum rămâne cu întoarcerea triumfătoare de pe Supralume?

— Pentru mine e prea târziu. Istoria îşi va aminti de mine doar în legătură cu zborul de plecare...

— Ah da, istoria! mormăi Leddravohr, minunându-se, încă o dată, de grija tatălui său de a-şi asigura imortalitatea palidă, neautentică, oferită de cărţi şi monumente ridicate după moarte.

Viaţa era un lucru trecător, imposibil de lungit dincolo de termenul ei natural, iar timpul pierdut încercând să faci un asemenea lucru însemna o irosire a ceva ce trebuia trăit. Leddravohr credea că singura cale de a înşela moartea - sau cel puţin de a fi împăcat cu ea - consta în a-ţi realiza orice ambiţie, de a-ţi satisface orice poftă iar când va veni vremea să părăseşti viaţa, s-o faci ca şi cum ai arunca o ploscă goală.

Singura lui ambiţie fusese să-şi extindă viitorul regat pe orice petec al Lumii - inclusiv pe Chamteth - dar acest lucru îi fusese refuzat de soartă. În locul lui i se oferea perspectiva unui zbor, nesigur şi *nenatural,* în cer, şi o existenţă doar cu puţin deasupra celei tribale, pe o planetă necunoscută. Din cauza asta era supărat, îl ardea ulcerul unei furii ce nu semăna cu nimic din ceea ce simţise până atunci. Cineva trebuia să plătească...

Prad sorbi gânditor din vin şi întrebă:

— Ai pregătit toate depeşele?

— Da. Mesagerii vor pleca în zori.

Leddravohr îşi petrecuse timpul de după întrunire scriind personal ordine către cei cinci generali pe care dorea să-i aibă în echipa sa.

— I-am învăţat să nu lenevească, aşa că voi avea tovarăşi de valoare.

— Am auzit că l-ai ales şi pe Dalacott.

— E cel mai bun tactician pe care-l avem

— Nu ţi-e teamă că lama lui s-a tocit? Trebuie să aibă vreo şaptezeci de ani, iar faptul că a fost în Kail când a izbucnit molima nu i-a făcut bine. Nu şi-a pierdut fiica şi nepotul chiar în prima zi?

— Ceva de genul ăsta, răspunse nepăsător Leddravohr. Dar el e sănătos şi încă de valoare.

— Poate că-i imun! exclamă Prad, cu figura animată, ca atunci când descoperea alt subiect de discuţie, ştii, Glo mi-a trimis câteva statistici interesante, întocmite de Maraquine. Acestea arată că numărul deceselor cauzate de molimă în rândul personalului militar este ceva mai redus decât cel din rândul populaţiei în general, deşi te-ai aştepta să fie mai mare, din cauza riscului suplimentar, şi - lucru semnificativ - soldaţii şi aeronauţii cu serviciul îndelungat pier cel mai rar. Maraquine sugerează că anii în care au fost în apropierea globurilor, ani în care au absorbit cantităţi infime de praf toxic, le-a antrenat trupul să reziste pterthacozei. O idee care m-a intrigat...

— O idee complet nefolositoare.

— N-aş zice. Dacă odraslele unor bărbaţi şi femei imuni vor fi şi ei imuni, din naştere, s-ar putea obţine o nouă rasă, pentru care globurile să nu reprezinte o ameninţare...

— Şi la ce ne-ar folosi? întrebă Leddravohr, folosind argumentul satisfacerii personale. În ce mă priveşte, Glo, Maraquine şi cei de teapa lor sunt doar nişte zorzoane de

care mă pot lipsi. Eu privesc către ziua când...

— *Ajunge!*

Tatăl lui deveni brusc regele Prad Neldeever, conducătorul imperiului Kolcorron, un bărbat înalt şi rigid, cu un ochi teribil, orb, şi cu unul văzător, la fel de teribil, care ştia tot ce-ar fi vrut Leddravohr să ţină secret.

— Nu casa noastră va rămână în amintire pentru că a întors spatele învăţăturii! Dă-mi cuvântul tău că nu le vei face rău lui Glo şi lui Maraquine!

— Ai cuvântul meu, zise Leddravohr, ridicând din umeri.

— Ai cedat prea repede, mormăi regele, nemulţumit. Să nu te atingi nici de fratele lui Maraquine, cel care are acum grijă de Glo!

— Caraghiosul ăla! Am treburi mai importante la care să mă gândesc.

— Ştiu. Ţi-am dat puteri cum n-a avut nimeni, niciodată, pentru că ai calităţile necesare de a duce la capăt o mare sarcină, cu succes. Asemenea puteri nu trebuiesc batjocorite.

— Scuteşte-mă, tată, protestă prinţul, râzând pentru a ascunde supărarea că fusese admonestat ca un copil încăpăţânat. Intenţionez să-i tratez pe filosofii noştri cu toată consideraţia pe care o merită. Mâine mă voi duce pe Muntele Verde pentru două, trei zile - ca să aflu tot ce trebuie să ştiu despre astronavele lor - iar dacă te vei interesa, vei afla că am fost plin de amabilitate şi dragoste.

— Nu exagera, spuse Prad, după ce-şi goli cupa şi o aşeză pe balustrada lată, din piatră. Noapte bună, fiule, şi ţine minte - viitorul ne priveşte!

Îndată după plecarea regelui, Leddravohr înlocui vinul cu un coniac padalian şi se întoarse pe balcon. Se aşeză

pe o canapea din piele şi privi gânditor spre cerul din sud, unde trei comete mari măturau câmpul de stele. *Viitorul ne priveşte!* Tatăl lui nutrea încă speranţa că va rămâne în istorie ca un alt rege Bytran, fără să bage în seamă posibilitatea că nu vor mai exista istorici, care să-i înregistreze isprăvile. Istoria Kolcorranului ajunsese la un sfârşit bizar şi ruşinos, tocmai când intrase în cea mai glorioasă perioadă a sa.

Eu sunt cel care pierde cel mai mult, gândi prinţul. *Nu voi fi niciodată un rege adevărat.*

În timp ce bea coniacul, iar noaptea devenea tot mai strălucitoare, lui Leddravohr îi trecu prin minte că exista o anomalie în contrastul dintre atitudinea sa şi cea a tatălui său. Optimismul era prerogativa tinerilor, dar regele privea viitorul cu încredere; pesimismul reprezenta trăsătura celor bătrâni, dar Leddravohr era cel mohorât şi înclinat spre presimţiri amarnice. De ce?

Pentru că tatăl lui se lăsase cuprins de entuziasmul lui pentru problemele ştiinţifice şi nu înţelegea că migraţia era imposibilă? Prinţul analiză tot ce ştia şi fu silit să abandoneze această teorie. Într-un anumit moment al întrunirii ce durase toată ziua, fusese convins şi el de planşe, grafice şi cifre, iar acum credea că o astronavă putea ajunge pe planeta soră. Atunci, care era cauza esenţială a indispoziţiei ce-i cuprinsese sufletul? Viitorul nu se întrevedea a fi complet negru - se anticipa războiul definitiv cu Chamteth.

Când Leddravohr dădu capul pe spate, să dea coniacul pe gât, privirea i se îndreptă spre zenit - şi află deodată răspunsul. Marele disc al Supralumii era luminat aproape complet, iar faţa ei începuse să arate schimbările de culoare ce precedau plonjonul nocturn în umbra Lumii.

Adâncanoapte - perioada în care planeta cunoştea adevăratul întuneric - începea, iar acest fenomen avea o dublură în mintea prinţului.

Era soldat, imun prin profesie la frică, de aceea recunoscuse greu emoţia care stătuse ascunsă în conştiinţa sa, majoritatea zilei.

Îi era frică să zboare spre Supralume!

Atunci când se gândea că urma să urce mii de mile în albăstrimea nemiloasă a cerului, nu simţea o înţelegere conştientă a riscurilor implicate de aventură, ci o teroare deplină, primitivă, nebărbătească. Forţa groazei devenise atât de mare, încât probabil că, atunci când va sosi momentul înspăimântător al îmbarcării, nu se va putea stăpâni. El, prinţul Leddravohr Neldeveer, va ceda psihic şi se va tupila ca un copil speriat, va trebui să fie cărat pe navă, în văzul a mii de oameni...

Leddravohr sări în picioare şi aruncă paharul, spărgându-l de podeaua din piatră a balconului. Ce ironie hidoasă că iniţierea lui în frică nu avusese loc pe un câmp de bătălie, ci în liniştea unei cămăruţe, produsă de nişte indivizi de nimic bâlbâiţi, prin intermediul unor mâzgălituri, pălăvrăgeli şi viziuni stupide despre lucruri de neînchipuit!

Respirând adânc, regulat, pentru a-şi stăpâni emoţiile, prinţul privi întunericul adânciinopţi învăluind planeta, iar când, în cele din urmă, se duse să se culce, figura sa îşi recăpătase trăsăturile statuare.

Capitolul 9

— S-a făcut târziu, spuse Toller. Poate că Leddravohr nu mai vine.

— O să aşteptăm şi o să vedem ce se va întâmpla, răspunse Lain şi-i zâmbi scurt, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre hârtiile şi instrumentele matematice de pe pupitru.

— Da, mormăi Toller, uitându-se în tavan. Nu-i o discuţie prea interesantă...

— Nu-i nicio discuţie, replică Lain. Eu încerc să lucrez, iar tu mă întrerupi!

— Îmi pare rău...

Toller ştia că ar fi trebuit să iasă din cameră, dar nu se îndura să plece. Nu mai fusese de mult în casa familiei, iar multe dintre amintirile puternice din copilărie erau legate de camera aceea - cu lambriuri din lemn de perette şi ceramică lucitoare - când Lain stătea la acelaşi pupitru, străduindu-se să facă un lucru de neînţeles - să devină matematician. Instinctul îi spunea lui Toller că el şi fratele lui trăiau un moment liniştit al vieţii lor. De aceea dorea să petreacă o oră în tovărăşia lui Lain, cât timp acest lucru mai era posibil. Se jena oarecum, din cauza sentimentelor sale, şi nu încerca să le transpună în cuvinte, rezultatul fiind că-l încurca pe fratele lui prin prezenţa sa.

Hotărându-se să stea liniştit, Toller se duse la un raft cu manuscrise vechi, care fuseseră aduse din arhivele Muntelui Verde. Alese un volum legat în piele şi se uită la titlu. Ca de obicei, cuvintele părură şiruri de litere cu un înţeles neclar, până folosi un truc pe care i-l arătase Lain.

Acoperi titlul cu palma şi trase încet mâna spre dreapta, încât literele să-i apară pe rând. De data asta, simbolurile îşi dezvăluiră înţelesul: *Zboruri cu aerostatele în nordul îndepărtat,* de Muel Webrey, 2136.

Aici se oprea, de obicei, interesul lui Toller pentru cărţi, dar ascensiunea cu balonul nu-i dispăruse din minte de la întrunirea memorabilă din ziua precedentă, iar curiozitatea îi fusese stârnită când îşi dăduse seama că era vorba de o carte veche de cinci sute de ani. Cum se zburase pe deasupra planetei în zilele de dinaintea unificării, în imperiul kolcorronian, a vreo zece naţiuni războinice? Se aşeză şi deschise volumul pe la mijloc, sperând să-l impresioneze pe Lain, şi începu să citească. Unele ortografieri şi construcţii gramaticale nefamiliare făceau textul mai dificil decât i-ar fi plăcut, dar perseveră, lunecând mâna peste paragraf după paragraf. Dar, spre dezamăgirea lui, cartea avea mai mult de-a face cu politica decât cu aviaţia. Începu să-şi piardă răbdarea, când atenţia îi fu atrasă de o referire la ptertha:... *şi, departe în stânga, globurile roz ale ptertha se ridicau...*

Toller se încruntă şi îşi plimbă degetele peste adjectiv de mai multe ori, înainte să ridice capul.

— Lain, aici se spune că ptertha sunt roz!

— Ai citit greşit, răspunse Lain, fără să-l privească. Cuvântul e *purpuriu.*

Toller examina din nou adjectivul.

— Nu, scrie roz.

— Trebuie să accepţi unele abateri în descrierile subiective. Pe de altă parte, înţelesul cuvintelor se schimbă, într-o perioadă atât de mare de timp...

— Da, dar... mormăi Toller, nemulţumit. Deci nu crezi că ptertha au fost dif...

— Toller! se răsti Lain, aruncând tocul. Să nu crezi că

nu mă bucur că te văd - dar de ce te-ai instalat în biroul meu?

— N-am vorbit niciodată, spuse stânjenit Toller.

— Bine. Despre ce vrei să vorbeşti?

— Despre orice. N-o să mai avem... timp, oftă Toller. Ai putea să-mi povesteşti la ce lucrezi.

— Nu te-ar interesa. N-ai înţelege.

— Dar am fi discutat, zise Toller, apoi se ridică şi puse cartea cea veche pe raft.

Se îndrepta spre uşă, când fratele lui spuse:

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Vezi, am început eseul acesta acum un an şi vreau să-l termin înainte de a fi prea ocupat cu alte probleme. Dar poate că nu-i atât de important...

— Trebuie să fie important, dacă ai lucrat la el atât de mult timp. Te las în pace.

— Te rog să nu pleci, spuse iute Lain. Vrei să vezi ceva cu adevărat uimitor? Priveşte!

Luă un disc mic, din lemn, îl aşeză pe o foaie de hârtie şi trasă un cerc în jurul lui. Trase discul într-o parte şi desenă alt cerc, alipit de primul. Repetă procesul şi obţinu trei cercuri. Puse câte un deget pe cele din margini şi întrebă:

— De aici până dincoace sunt exact trei diametre, nu?

— Corect, răspunse Toller, stânjenit, întrebându-se dacă a pierdut din atenţie ceva.

— Acum ajungem la partea amuzantă.

Lain făcu un semn cu cerneală pe marginea discului şi-l aşeză vertical pe hârtie, având grijă ca semnul să se găsească pe extremitatea din afară a primului cerc. După ce se uită la Toller, să se convingă că acesta îl urmăreşte, Lain rostogoli discul peste şirul de cercuri. Semnul de pe marginea acestuia descrise o curbă lentă şi se opri exact

pe marginea exterioară a ultimului cerc.

— Sfârşitul demonstraţiei, anunţă Lain. Asta-i o parte din ceea ce scriam.

— Circumferinţa unei roţi e egală cu trei diametre? se minună Toller.

— *Exact* trei diametre. Demonstraţia e primitivă, dar chiar dacă merg până la limita măsurabilului, rezultatul este exact trei. Nu ţi se pare uluitor?

— De ce? întrebă Toller, zăpăcit. Dacă aşa trebuie să fie...

— Da, dar de ce *exact* trei? Asta şi faptul că avem douăsprezece degete fac calculele absurd de simple. Ca şi cum am fi primit un dar nemeritat din partea naturii...

— Dar... Dar aşa-s lucrurile. Cum altfel ar fi putut fi?

— Ne apropiem de tema eseului. Ar putea exista alte... *locuri,* în care raportul să fie trei şi un sfert, sau doi şi jumătate. De fapt, nu-i niciun motiv să nu existe numere complet iraţionale, care să dea matematicienilor dureri de cap.

— Alt loc... Vrei să spui altă planetă? Precum îndepărtatalume?

— Nu, răspunse Lain, privindu-l oarecum enigmatic. O altă lume în totalitate - în care legile fizicii, constantele, sunt diferite de cele pe care le cunoaştem.

Toller se uită la fratele lui, de parcă ar fi încercat să străbată bariera care se crease între ei.

— Foarte interesant. Îmi dau seama de ce-a durat atât de mult să scrii eseul...

Lain izbucni în râs şi ocoli pupitrul, venind să-l îmbrăţişeze pe Toller.

— Te iubesc, frăţioare!

— Şi eu te iubesc.

— Foarte bine. Să ţii minte asta când va veni

Leddravohr. Sunt un pacifist declarat, Toller, şi evit orice formă de violenţă. Faptul că nu-mi place Leddravohr e lipsit de importanţă - m-aş fi purtat cu el exact la fel, chiar dacă situaţia socială sau fizică s-ar schimba. Leddravohr şi cei de felul lui fac parte din trecut, iar noi reprezentăm viitorul. De aceea vreau să juri că, indiferent cât mă va insulta prinţul, vei sta de-o parte şi-mi vei lăsa conducerea treburilor.

— Acum sunt o altfel de persoană, răspunse Toller. Iar Leddravohr s-ar putea să fie binedispus...

— Dă-ţi cuvântul, Toller!

— Ţi-l dau. E în interesul meu să mă înţeleg cu Leddravohr, dacă vreau să ajung pilot de astronavă, zise Toller, mirat el însuşi de propriile-i cuvinte. Lain, de ce acceptăm totul atât de liniştiţi? Abia ni s-a spus că lumea, aşa cum o cunoaştem noi, s-a sfârşit... că unii dintre noi vor încerca să ajungă pe altă planetă... iar noi ne vedem de treburi, de parcă totul ar fi normal! Nu-i în regulă!

— E o reacţie mult mai normală decât crezi. Nu uita că zborul pentru migrare e doar o ipoteză. S-ar putea să nu aibă loc.

— Războiul cu Chamteth va avea loc.

— Asta-i responsabilitatea regelui, replică Lain, cu vocea devenită subit aspră. Nu-i a mea. Acum trebuie să-mi reiau lucrul.

— Mă duc să văd cum se simte seniorul meu.

În timp ce Toller mergea pe coridor către scara principală, se întreba din nou de ce Leddravohr preferase să vină în Casa Pătrată, în loc să-l viziteze pe Glo în mult mai marele Turn al Muntelui Verde. Mesajul primit prin transmiţător solar de la palat anunţa doar că prinţii Leddravohr şi Chakkell vor sosi înainte de micanoapte, pentru instruirea tehnică iniţială, iar infirmul Glo fusese

obligat să călătorească, pentru a-i întâlni. Acum era dupăziuă, Glo probabil că obosise şi-şi consumase puterile, în efortul de a-şi ascunde neputinţa.

Toller coborî în holul de la intrare şi coti la stânga, în camera de zi în care îl lăsase pe Glo, în îngrijirea temporară a Ferei. Cei doi se înţelegeau foarte bine, concluzionase Toller, mai degrabă din cauza, decât în ciuda originii de jos a femeii şi a manierelor ei necizelate. Un alt mod al lui Glo de a aminti celor din jur că el era mai mult decât un filosof retras din lume. Seniorul stătea la masă, citind o cărţulie iar Fera la fereastră, privind mozaicul cerului. Purta un veşmânt dintr-o singură bucată, din batist verde, care-i arăta formele statuare. Se întoarse, auzindu-l pe Toller intrând, şi spuse:

— M-am plictisit. Vreau să mă întorc acasă.

— Credeam că vrei să vezi de aproape un prinţ adevărat.

— M-am răzgândit.

— Vor sosi curând. De ce nu faci precum seniorul nostru şi nu-ţi petreci timpul citind?

Fera îl înjură muţeşte, mişcându-şi buzele în aşa fel încât să nu existe nicio îndoială asupra a ceea ce gândea despre ideea lui.

— Poate n-ar fi atât de rău dacă aş avea ceva de mâncare.

— Dar abia ai mâncat acum o oră! exclamă Toller, amuzat, şi se uită la silueta nevestei sale. Nu-i de mirare că te-ai îngrăşat!

— Nu m-am îngrăşat!

Fera îşi supse pântecul, iar acţiunea produse o umflare voluptoasă a pieptului. Toller privi spectacolul cu o apreciere plină de afecţiune. Se mira deseori că Fera, în ciuda poftei ei de mâncare şi a obiceiului de a-şi petrece

întreaga zi tândălind în pat, arăta exact ca în urmă cu doi ani. Singura schimbare care se observa era că dintele ei ciobit începuse să devină cenuşiu. Îşi petrecea mult timp frecându-l cu o pulbere albă, despre care se spunea că ar fi din perle zdrobite, pe care o cumpăra din târgul Samlue.

Seniorul Glo ridică privirea din carte, cu figura-i bolnăvicioasă însufleţită pentru moment.

— Du femeia sus, îi spuse el lui Toller. Aşa aş face eu, de-aş fi cu cinci ani mai tânăr.

Fera îi ghici imediat dispoziţia şi rosti ceea ce se aştepta de la ea.

— Îmi doresc să fi fost cu cinci ani mai tânăr, seniore. Doar faptul că urcă scările îl dă gata pe soţul meu.

Glo chicoti încântat.

— În cazul ăsta, o s-o facem chiar aici, zise Toller.

Se repezi, o luă în braţe pe Fera, o trase lângă el, simulând pasiunea. În ceea ce făceau, el şi Fera, exista un element neîndoielnic de excitare sexuală a lui Glo, dar relaţia dintre cei trei fusese clădită astfel încât ideea precumpănitoare rămânea aceea de amiciţie şi maimuţăreală prietenească. După câteva secunde de contact fizic, Toller o simţi pe Fera mişcându-se lângă el cu un scop precis.

— Vechiul dormitor îţi mai aparţine? şopti ea, apăsându-i buzele pe ureche. Încep să simt...

Se opri şi, deşi rămase în braţele lui, Toller îşi dădu seama că intrase cineva în cameră.

Se întoarse şi o văzu pe Gesalla Maraquine, privindu-l cu un dispreţ rece - expresie pe care părea că o rezervă numai pentru el. Veşmântul larg, de culoare închisă, îi exagera slăbiciunea. Era prima oară când se întâlneau după doi ani şi fu uimit de faptul că şi în cazul ei, ca şi al

Ferei, înfăţişarea nu i se schimbase într-un mod semnificativ. Boala asociată celei de-a doua sarcini - care o făcuse să lipsească de la masa din timpul miciinopţi - îi investise trăsăturile palide cu o demnitate ce-l făcea să simtă că fusese străin de tot ce-i important în viaţă.

— Bună dupăzi, Gesalla, zise el. Văd că nu ţi-ai pierdut talentul de a te materializa exact în momentul cel mai nepotrivit!

Fera se desprinse de el. Toller zâmbi şi se uită spre Glo, aşteptând sprijinul moral al acestuia, dar seniorul îl trădă, uitându-se în carte, prefăcându-se cufundat în citit şi că nu-şi dăduse seama ce făceau cei doi.

Ochii cenuşii ai Gesallei îl examinară iute pe Toller, în timp ce femeia decidea dacă merită un răspuns. După care Gesalla îşi îndreptă atenţia spre Glo.

— Seniore, grăjdarul prinţului Chakkell e în incintă. A anunţat că prinţii se îndreaptă spre colină.

— Mulţumesc, draga mea.

Glo închise cartea şi aşteptă până când Gesalla părăsi încăperea, înainte de a-şi rânji resturile dinţilor spre Toller.

— Cred că nu-ţi e frică... hm... de ea.

— Frică? se indignă Toller. De ce să-mi fie frică?

— Ce-a fost nepotrivit? interveni Fera, care-şi reluase locul la fereastră.

— Despre ce vorbeşti?

— I-ai spus că a venit într-un moment nepotrivit. Ce-a fost nepotrivit?

Toller se uita la ea, exasperat, fără să-şi găsească vorbele, când Glo îl trase de mânecă, semnalizându-i că vrea să stea în picioare. În hol se auzeau paşi şi vocea unui bărbat. Toller îl ajută pe Glo să se ridice şi să-şi fixeze cadrul de trestie. Apoi, merseră împreună în hol,

Toller susţinând, neobservat, greutatea bătrânului. Grăjdarul, care avea vreo patruzeci de ani, pielea ca de ceară şi buzele de culoarea ficatului, discuta cu Lain şi Gesalla. Tunica de-un verde închis şi pantalonii individului erau împodobite cu şiruri de mărgele mărunte din cristal. Purta spadă subţire, de duelist.

— Sunt Canrell Zotiern şi-l reprezint pe prinţul Chakkell, anunţă el cu o impetuozitate care s-ar fi potrivit mai bine stăpânului său. Seniorul Glo şi membrii familiei Maraquine - nu şi alţii - vor sta aici în linie, cu faţa spre uşă, şi vor aştepta sosirea prinţului.

Toller, care fusese şocat de aroganţa lui Zotiern, îl conduse pe Glo la locul indicat, lângă Lain şi Gesalla. Îl privi pe senior, aşteptând ca acesta să-l pună la punct pe grăjdar, dar bătrânul părea prea preocupat de chinurile mersului ca să mai observe altceva. Mai mulţi servitori pândeau din uşa ce ducea spre bucătărie. În faţa arcadei intrării principale, soldaţii călare, din garda lui Chakkell, obturau şuvoiul de lumină din hol. Toller îşi dădu seama că grăjdarul se uita la el.

— Hei, servitorule! îl strigă Zotiern. Eşti surd? Du-te la treaba ta!

— Asistentul meu este un Maraquine şi rămâne cu mine, zise ferm Glo.

Toller auzi schimbul de cuvinte, ca şi cum ar fi fost dincolo de-o distanţă tumultoasă. Nu mai simţise bubuitul fierbinte în urechi de multă vreme. Se simţi dezamăgit descoperind că imunitatea pe care şi-o cultivase se dovedise iluzorie. *Sunt o altfel de persoană*, îşi spuse el, în timp ce un fior îi trecea prin obraz. *SUNT o altfel de persoană.*

— Şi te avertizez, continuă Glo, vorbind în kolcorroniana înaltă şi recăpătând ceva din vechea-i

autoritate în timp ce-l înfrunta pe Zotiern. Puterile fără precedent, acordate de rege lui Leddravohr şi lui Chakkell, nu se extind, după cum se pare că-ţi închipui, şi asupra lacheilor lor. Nu voi tolera o altă încălcare a protocolului din partea ta!

— O mie de scuze, seniore, zise Zotiern, fără sinceritate şi netulburat, consultând o listă pe care o scosese din buzunar. Ah, da, Toller Maraquine... şi o nevastă numită Fera. Dacă tot discutăm despre protocol, Toller Maraquine, unde-i nevasta ta? Nu ştii că toate femeile, membre ale casei, trebuie să fie prezente?

— Soţia mea este alături, răspunse cu răceală Toller. O voi...

Se întrerupse, pentru că Fera, care trăsese, probabil, cu urechea, apăru în uşa camerei de zi şi se apropie, cu o modestie şi o timiditate ce n-o caracterizau.

— Da, înţeleg de ce-o ascundeai! rânji Zotiern. Trebuie s-o verific îndeaproape!

Când Fera trecu pe lângă el, o opri, apucând-o de păr. Bubuitul din urechile lui Toller încetă, întinse mâna stângă şi-l lovi pe grăjdar în umăr, dezechilibrându-l. Individul se prăvăli într-o parte, căzând în patru labe. Sări imediat sus şi duse mâna la spadă, iar Toller ştiu că, atunci când va fi în picioare, lama va fi scoasă din teacă. Împins de instinct, furie şi panică, Toller se repezi la inamicul său şi-l izbi în ceafă, cu toată puterea braţului drept. Zotiern zbură cu membrele învârtindu-se în aer, ca lamele unui baston antiptertha, se prăbuşi pe podea şi alunecă mai mulţi yarzi pe suprafaţa lustruită. Se opri pe spate, nemişcat, cu capul aplecat spre umăr. Gesalla ţipă puternic.

— Ce se întâmplă aici?

Strigătul furios aparţinea prinţului Chakkell, care

tocmai intrase, urmat de patru paznici. Se duse la Zotiern, se aplecă deasupra lui - scalpul lui, aproape chel, străluci - şi-şi îndreptă privirea spre Toller, care înţepenise într-o poziţie de luptă.

— Tu! *Iar tu!* exclamă Chakkell, înnegrindu-se şi mai mult la faţă. Ce înseamnă asta?

— L-a insultat pe seniorul Glo, răspunse Toller, privindu-l pe prinţ în ochi. Mi-a insultat şi molestat soţia.

— Corect, interveni Glo. Comportarea individului a fost…

— Tăcere! M-am săturat de neghiobul ăsta! răcni prinţul, apoi făcu semn paznicilor să înainteze spre Toller. Ucideţi-l!

Soldaţii avansară, scoţând săbiile negre din teci. Toller se dădu înapoi, până atinse peretele, regretând că-şi lăsase arma acasă. Oştenii formară un semicerc, privindu-l cu ochi aprigi, pe sub marginea coifurilor din brakka. În spatele lor, Toller o văzu pe Gesalla, adăpostită în îmbrăţişarea lui Lain; pe Glo, în robă cenuşie, ţintuit locului, cu mâna ridicată într-un protest ineficient; pe Fera, privindu-l printre degetele mâinii ridicate. Până în momentul acela, paznicii rămăseseră toţi la aceeaşi distanţă de ei, dar cel din dreapta luă iniţiativa, iar vârful săbiei descrise cercuri mici, iuţi, în timp ce omul pregătea prima lovitură.

Toller se rezemă de perete şi se pregăti să se arunce în faţă, să întâmpine lovitura, hotărât să-şi rănească şi el călăii, nu să se lase măcelărit. Vârful spadei rămase locului, iar Toller pricepu mesajul: se terminase cu el. Perceperea amplificată îl făcu să-şi dea seama că în hol intrase alt bărbat. În acel moment de ananghie regreta doar că nou-venitul era prinţul Leddravohr, sosit la ţanc să se bucure de moartea lui…

— Lăsaţi în pace omul acela! comandă Leddravohr.

Vocea nu-i fusese deosebit de puternică, dar cei patru soldaţi se supuseră imediat, depărtându-se de Toller.

— Ce...! exclamă Chakkell, întorcându-se spre Leddravohr. Oamenii ăştia fac parte din garda mea şi primesc ordine doar de la mine!

— Oare? întrebă calm Leddravohr.

Ridică un deget spre soldaţi şi le arătă partea opusă a holului. Oştenii se duseră în şir spre locul indicat, ca manevraţi de sfori invizibile, şi se aliniară.

— Nu înţelegi! protestă Chakkell. Mocofanul ăsta de Maraquine l-a ucis pe Zotiern!

— N-ar fi trebuit să se întâmple asta. Zotiern era înarmat, iar mocofanul de Maraquine, nu. Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti înconjurându-te de incompetenţi.

Leddravohr se apropie de grăjdar. Se uită la el şi chicoti încet.

— Nici măcar nu-i mort. E vătămat, nevindecabil, dar nu-i mort. Nu-i aşa, Zotiern?

Leddravohr sublinie întrebarea izbind cu piciorul bărbatul prăbuşit. Grăjdarul scoase un sunet bolborosit. Toller văzu că ochii individului rămăseseră deschişi, privind îngroziţi, în timp ce trupul zăcea inert. Prinţul îşi puse zâmbetul în funcţiune, adresându-l lui Chakkell...

— Dacă ai o părere atât de bună despre Zotiern, fă-i onoarea să-l trimiţi pe Drumul Luminos. Poate l-ar fi ales el însuşi, dacă putea vorbi, spuse Leddravohr, apoi le ordonă celor patru soldaţi: Duceţi-l afară şi aveţi grijă de el!

Oştenii, vizibil uşuraţi că scăpau de prezenţa prinţului, salutară în grabă şi-l înhăţară pe grăjdar, ieşind cu el în incintă. Chakkell se luă după ei, apoi se răzgândi şi se întoarse. Leddravohr îl bătu ironic pe umăr, duse mâna la

spadă şi traversă holul. Se opri în faţa lui Toller.

— Se pare că îţi place să-ţi primejduieşti viaţa. De ce-ai făcut asta?

— Prinţe, l-a insultat pe seniorul Glo. M-a insultat pe mine şi mi-a molestat soţia.

— Soţia ta? se miră Leddravohr şi se uită la Fera. Ah, da. Şi *cum* l-ai învins pe Zotiern?

Toller era uluit de tonul cu care-i vorbea prinţul.

— L-am lovit cu pumnul.

— O dată?

— N-a fost nevoie de mai mult...

— Înţeleg, zise Leddravohr, cu figura netedă, inumană, enigmatică. E adevărat că ai încercat de mai multe ori să intri în serviciul militar?

— Da, Prinţe.

— În acest caz, am ştiri bune pentru tine, Maraquine. Acum eşti *în* armată. Îţi promit că o să ai ocazia să-ţi potoleşti cheful de scandal în Chamteth. Să te prezinţi la cazarma Mithold, în zori!

Leddravohr se întoarse, fără să aştepte răspuns, şi începu să discute în şoaptă cu Chakkell. Toller rămase locului, cu spatele rezemat de perete, încercând să-şi stăpânească vârtejul gândurilor. Cu tot temperamentul lui nestăpânit, până atunci nu luase decât o singură dată viaţa unui om, când fusese atacat de hoţi, în districtul Flylien din Ro-Atabri, şi ucisese doi dintre ei. Nici măcar nu le zărise figurile, iar incidentul nu-l afectase deloc. Dar, în cazul lui Zotiern, auzise trosnetul vertebrelor şi văzuse ochii îngroziţi ai omului. Faptul că nu-l omorâse pe loc făcea evenimentul şi mai traumatizant. Zotiern avusese la dispoziţie o eternitate subiectivă, stând neajutorat ca o insectă zdrobită, în care să aştepte lovitura finală de spadă. Toller se chinuise să-şi

potolească emoţiile, în momentul în care Leddravohr îşi slobozise bomba verbală, iar acum universul se transformase într-un haos de fragmente învârtejite.

— Prinţul Chakkell şi cu mine ne vom retrage într-o cameră cu Lain Maraquine, anunţă Leddravohr. Să nu fim deranjaţi!

Glo îi făcu semn lui Toller să vină lângă el.

— Am pregătit totul, prinţe. Pot să sugerez...

— Nu-mi sugera nimic, seniore olog, n-am nevoie de prezenţa ta în acest moment.

Figura lui Leddravohr era lipsită de expresie, în timp ce se uita la Glo, de parcă acesta n-ar fi fost demn nici măcar de dispreţ.

— Vei rămâne aici, pentru cazul că voi avea vreun motiv să te convoc mai târziu. Deşi mărturisesc că mi-e greu să-mi imaginez că poţi fi de folos cuiva. Unde vom sta? întrebă Leddravohr, îndreptându-şi privirea calmă spre Lain.

— Pe aici, prinţe, spuse Lain în şoaptă, tremurând vizibil în timp ce se îndrepta spre scări.

Leddravohr şi Chakkell îl urmară. Îndată ce dispărură, Gesalla fugi din hol, lăsându-l pe Toller împreună cu Glo şi Fera. Trecuseră doar câteva minute de când aceştia stătuseră în camera de zi. Acum respirau alt aer, trăiau în altă lume. Toller îşi dădea seama că nu va simţi întregul impact al evenimentelor decât mai târziu.

— Ajută-mă să mă aşez... hmm... pe scaun, băiete.

Glo rămase tăcut, până fu instalat pe acelaşi scaun din camera de zi, apoi îi zâmbi ruşinat lui Toller:

— Viaţa nu încetează să fie interesantă, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, seniore, zise Toller, încercând să găsească vorbele potrivite. Nu puteam face altfel.

— Fii liniştit. Ai scăpat cu bine, deşi mă tem că

Leddravohr n-a intenţionat să-ţi facă un serviciu, când te-a înrolat în serviciul lui.

— Nu înţeleg. Când s-a îndreptat spre mine, am crezut că vrea să mă ucidă cu mâinile lui.

— Îmi pare rău că o să te pierd.

— Cu mine ce-o să se întâmple? întrebă Fera. S-a gândit cineva la mine?

Toller se enervă.

— Poate n-ai observat, dar am avut alte lucruri la care să mă gândesc!

— N-ai motiv de îngrijorare, zise Glo. Poţi să rămâi în Turn cât... hmm... timp vei dori.

— Mulţumesc, seniore. M-aş duce acolo chiar acum.

— Şi eu, draga mea, dar nu se poate. Niciunul dintre noi nu-i liber să plece, dacă nu-i dă voie prinţul. Aşa-i obiceiul.

— Obiceiul! mormăi Fera, privind nemulţumită în cameră, înainte de a se uita la Toller. Moment nepotrivit!

El îi întoarse spatele, nedorind să înfrunte enigma sufletului feminin, şi se duse la fereastră. *Omul pe care l-am ucis merita să moară,* îşi spuse el, *aşa că n-am de ce să fiu posomorât.* Îşi îndreptă gândurile spre misterul comportării lui Leddravohr. Glo avea dreptate - prinţul nu acţionase din mărinimie, făcându-l la repezeală soldat. Fără îndoială, spera ca Toller să fie omorât în luptă. Dar de ce nu profitase de ocazie să se răzbune personal? Ar fi putut fi de acord cu Chakkell în privinţa uciderii grăjdarului, iar problema ar fi fost încheiată. Leddravohr era capabil să născocească o astfel de distrugere a celui care-i stătuse în cale, încât să obţină maximum de satisfacţie. Dar probabil că dădea prea multă importanţă unui membru obscur al unei familii de filosofi.

Gândul la originea lui îi reaminti lui Toller faptul uluitor

că acum făcea parte din armată, iar acest lucru îl şocă mai puternic decât atunci când îl anunţase Leddravohr. Ce ironie că ambiţia cea mai dragă vieţii lui se îndeplinise într-un mod atât de bizar, tocmai când începuse să renunţe la idee… Ce se va întâmpla cu el, după ce se va prezenta la cazarma Mithold, a doua zi de dimineaţă? Îl nemulţumea faptul că nu avea o viziune coerentă a viitorului, că, după noaptea care se apropia, tiparul vieţii lui se făcea ţăndări... imagini reflectate ciobite... Leddravohr… armata… Chamteth… zborul de migrare… Supralumea... necunoscutul care pătrundea în necunoscut…

Un sforăit subţire îi arătă că Glo adormise. O lăsă pe Fera să se asigure că bătrânul stătea confortabil, iar el continuă să privească pe fereastră. Paravanele antiptertha din jur acopereau, în parte, imaginea Supralumii, dar putea să vadă progresul liniei de demarcaţie dintre lumină şi întuneric. Când aceasta va ajunge la jumătate, împărţind planeta soră în două emisfere, de mărimi egal, dar de luminozitate diferită, soarele se va ivi la orizont.

Cu puţin timp înainte ca acest punct să fie atins, prinţul Chakkell părăsi conferinţa îndelungată şi se duse spre reşedinţa sa, palatul Tannoffern, care se afla la est de Marele Palat. Acum, când străzile principale din Ro-Atabri arătau ca nişte tunele, ar fi putut rămână în Casa Pătrată, dar Chakkell era cunoscut pentru devotamentul faţă de soţia şi copiii săi. După ce el şi însoţitorii săi plecară, liniştea din incintă îi reaminti că Leddravohr sosise neînsoţit la întrunire. Se ştia că prinţul militar călătorea peste tot singur - în parte pentru că însoţitorii îl enervau, dar în principal pentru că dispreţuia folosirea gărzilor. Credea că reputaţia şi propria-i spadă îl protejau

îndeajuns în orice oraş al imperiului.

Toller sperase că Leddravohr va pleca imediat după Chakkell, dar orele treceau, fără vreun semn că discuţia se terminase. Se părea că prinţul decisese să asimileze cât mai multe cunoştinţe astronautice într-un răstimp scurt.

Pendula din lemn-de-sticlă, de pe perete, arăta ora a zecea când sosi un servitor cu tăvi pline cu hrană simplă, în principal plăcinte cu peşte şi pâine, şi o notă cu scuze de la Gesalla, prea bolnavă pentru a-şi îndeplini obligaţiile normale de gazdă. Fera se aşteptase la un prânz substanţial şi se scandaliză aflând de la Glo că nu se servea masa, până când Leddravohr decidea că-i e foame. Femeia mâncă o mare parte din ceea ce li se trimisese, apoi se aşeză pe un scaun şi se prefăcu că doarme. Glo încerca să citească, la lumina slabă de la gura sobei, sau privea trist în gol. Toller avea impresia că autorespectul bătrânului fusese grav afectat de cruzimea lui Leddravohr.

Aproape de ora a unsprezecea, Lain intră în cameră.

— Vă rog să vă întoarceţi în hol, seniore, zise el.

Glo tresări şi-şi întoarse capul.

— Deci prinţul s-a decis să plece.

— Nu, răspunse Toller, puţin speriat. Cred că prinţul îmi face onoarea de a rămâne peste noapte în casa mea. Trebuie să ne prezentăm, şi tu, Toller, împreună cu soţia ta.

Toller nu-şi explica hotărârea neobişnuită a lui Leddravohr. Îl ridică pe Glo în picioare şi-l ajută să părăsească încăperea. În circumstanţe normale, ar fi fost o mare onoare ca un membru al familiei regale să doarmă în Casa Pătrată, mai ales că palatul se afla în apropiere. Iar Leddravohr nu putea fi suspectat că încerca să fie

amabil. Gesalla aştepta la capul scărilor, dreaptă, în ciuda slăbiciunii ei evidente. Ceilalţi se aliniară lângă ea - Glo în centru, flancat de Lain şi Toller - şi aşteptară apariţia lui Leddravohr.

Prinţul întârzie câteva minute, apoi apăru în capătul de sus al scării. Mânca dintr-un copan fript, de pasăre-iute, şi-şi exageră lipsa de politeţe continuând să roadă osul până îl lăsă fără pic de carne. Toller începu să aibă presimţiri sumbre. Leddravohr aruncă resturile pe podea. Îşi şterse buzele cu dosul palmei şi coborî încet scara. Purta spadă - altă lipsă de politeţe - iar figura lui netedă nu arăta vreun semn de oboseală.

— Seniore Glo, se pare că te-am ţinut toată ziua fără să fie nevoie, zise el cu un ton care arăta limpede că nu-şi cere scuze. Am aflat cea mai mare parte a celor pe care voiam să le ştiu şi voi termina treaba aici în cursul dimineţii. Multe alte probleme îmi solicită atenţia, de aceea, pentru a nu irosi timpul ducându-mă la palat şi întorcându-mă, voi dormi aici. Mă veţi aştepta la ora a şasea. Poţi să te trezeşti atât de devreme?

— Voi fi aici la ora a şasea, prinţe, zise Glo.

— Bine că ştiu, replică Leddravohr, cu un sarcasm jovial.

Merse de-a lungul şirului, se opri când ajunse în faţa lui Toller şi a Ferei, şi scoase la iveală zâmbetul său instantaneu, care n-avea nimic de-a face cu umorul. Toller rămase ţeapăn - cât era posibil - presimţind că o zi care începuse prost trebuia să se termine şi mai prost. Prinţul încetă să zâmbească, se întoarse spre scări şi începu să le urce. Toller tocmai se întreba dacă presimţirea sa fusese greşită, când Leddravohr se opri pe a treia treaptă.

— Ce-i asta? mormăi el, cu spatele la grupul care

aştepta. Mintea mi-e obosită, dar trupul are nevoie de activitate. Trebuie să mă hotărăsc. Iau o femeie sau nu?

Toller, ştiind deja răspunsul la întrebarea retorică, îi şopti Ferei la ureche.

— E vina mea. Leddravohr mă urăşte mai tare decât mă aşteptam. Vrea să te folosească drept armă împotriva mea. Nu putem face nimic. Va trebui să te duci cu el.

— Vom vedea, răspunse Fera, fără să-şi schimbe expresia.

Prinţul bătu darabana cu degetele în balustradă, prelungind momentul de încordare, apoi se întoarse cu faţa spre hol.

— Tu! spuse el. Arătând-o pe Gesalla. Vino cu mine!

— Dar...

Toller făcu un pas înainte, stricând rândul, cu trupul ca o coloană de sânge pulsând. O privi jignit şi neajutorat pe Gesalla, care atinse mâna lui Leddravohr şi merse pe scări, cu o mişcare ciudată, plutitoare, de parcă ar fi fost în transă şi nu-şi dădea seama cu adevărat de ceea ce se întâmpla. Figura ei frumoasă arăta aproape luminoasă, din cauza palorii. Leddravohr o luă înaintea ei, iar cei doi dispărură în semiîntunericul pâlpâitor al primului etaj.

— E soţia ta şi e gravidă! exclamă Toller, întorcându-se spre fratele său.

— Mulţumesc pentru informaţie, spuse Lain cu o voce moartă, privindu-l cu ochi morţi.

— Dar, aşa ceva e *rău!*

— Ăsta-i felul de viaţă kolcorronian.

Incredibil, dar Lain fu în stare să-şi strâmbe buzele într-un zâmbet.

— Unul dintre motivele pentru care suntem dispreţuiţi de toate naţiunile de pe planetă, explică el.

— Cui îi pasă de alte... începu Toller, dar îşi dădu

seama că Fera, cu mâinile în şolduri, îl privea cu o furie evidentă. Ce-i cu tine?

— Probabil că, dacă m-ai fi dezbrăcat şi m-ai fi aruncat prinţului, lucrurile ar fi mers după placul tău! şuieră ea.

— Ce vrei să zici?

— Că abia aşteptai să mă duc cu el.

— Nu înţelegi! protestă Toller. Credeam că Leddravohr voia să mă pedepsească *pe mine.*

— Exact asta face, spuse Fera, uitându-se la Lain, apoi se întoarse spre soţul ei. Eşti un prost, Toller Maraquine! Îmi doresc să nu te fi întâlnit!

Se răsuci pe călcâie, cu o măreţie subită, cum n-o văzuse niciodată înainte, apoi se duse repede în camera de zi şi trânti uşa după ea.

Toller rămase cu gura căscată. Se întoarse spre Lain şi Glo. Ultimul, arătând mai obosit şi mai şubrezit ca niciodată, îl apucă de mână pe Lain.

— Ce vrei să fac, băiete? întrebă el cu blândeţe. Pot să mă întorc în Turn, dacă vrei să rămâi singur.

— Nu, seniore. E foarte târziu. Dacă îmi faceţi onoarea să rămâneţi aici, vă voi pregăti o cameră.

— Foarte bine.

Lain se duse să dea ordine servitorilor, iar Glo întoarse capul spre Toller.

— Nu-ţi ajuţi fratele cu nimic alergând ca un animal în cuşcă.

— Nu-l înţeleg, mormăi Toller. Cineva trebuie *să facă* ceva!

— Şi ce-ai… hmm… sugera?

— Nu ştiu. Ceva.

— Ar ajuta-o pe Gesalla cu ceva dacă Lain ar fi ucis?

— Probabil, răspunse Toller, refuzând să fie logic. Ar avea măcar motiv să fie mândră de el.

Glo oftă, apoi zise:

— Du-mă pe un scaun şi adu-mi un pahar cu ceva care să mă încălzească. Vin negru kailian.

— Vin? exclamă Toller, surprins, în ciuda vârtejului din minte. Vreţi vin?

— Ai spus că trebuie să facă cineva ceva. Asta am de gând să fac, spuse încet Glo. Vei dansa după propria-ţi muzică.

Toller îl aşeză pe Glo pe un scaun cu spetează, de la marginea holului, şi se duse după un clondir cu vin, întrebându-se cum putea să se împace cu intolerabilul. Un asemenea mod de gândire nu-i era caracteristic şi i se păru că trecuse mult timp înainte să-i vină inspiraţia. *Leddravohr se joacă doar cu noi,* decise el, plin de speranţă. *Gesalla nu poate place cuiva obişnuit cu cele mai bine pregătite curtezane. Leddravohr stă cu ea în cameră şi râde de noi. De fapt, îşi exprimă mai bine dispreţul refuzând să se atingă de una dintre femeile noastre...*

În ora care urmă, Glo bău patru pahare mari cu vin, devenind stacojiu la faţă şi aproape complet neajutorat. Lain se retrăsese în singurătatea biroului său, fără să arate urmă de emoţie, iar Toller era deprimat când Glo îl anunţă că dorea să se culce, ştia că n-o să adoarmă şi nu voia să rămână singur cu gândurile lui. Îl cără pe senior în camera ce-i fusese atribuită, îl ajută să-şi facă toaleta şi-l vârî în pat. Apoi se duse pe coridorul lung, care lega principalele dormitoare. Auzi un zgomot uşor în stânga.

Se întoarse şi o văzu pe Gesalla apropiindu-se de el, în drum către camera ei. Veşmântul negru, lung şi larg, precum şi figura albă, îi dădeau o înfăţişare spectrală, dar ţinuta îi era dreaptă şi demnă. Rămăsese aceeaşi Gesalla Maraquine pe care o cunoscuse - rece, închisă în sine,

încăpăţânată - iar la vederea ei, simţi un amestec de grijă şi uşurare.

— Gesalla, spuse el, îndreptându-se spre ea, cum...

— Nu te apropia de mine! se răsti ea, privindu-l veninos cu ochii îngustaţi şi trecând pe lângă el fără să-şi încetinească mersul.

Dezamăgit de scârba din glasul ei, Toller o urmări cu privirea până dispăru. Apoi se uită la podeaua din mozaic de culoare deschisă. Urma însângerată de paşi îi spuse o poveste mai îngrozitoare decât toate acelea pe care încercase să le izgonească din minte.

Leddravohr, oh Leddravohr, oh Leddravohr, cântă el în gând. *Acum suntem cununaţi, noi doi... Te-ai dăruit mie... şi doar moartea ne va despărţi...*

Capitolul 10

Decizia de a ataca Chamteth-ul din vest fusese luată din motive geografice.

La marginea de vest a imperiului kolocorronian, undeva la nord de ecuator, se afla un lanţ de insuliţe vulcanice, care se terminau printr-un triunghi jos de sol, cu latura de opt mile. Insula nelocuită, numită Oldock, avea multe trăsături cu importanţă strategică pentru Kolcorron: se afla suficient de aproape de Chamteth pentru a alcătui un punct excelent de atac pentru o forţă de invazie venită dinspre mare; era acoperită cu copaci rafter şi talion, două specii care creşteau înalte şi ofereau o bună apărare împotriva ptertha.

Faptul că Oldock şi întregul arhipelag Faironde se aflau în zona de acţiune a unui curent de aer ce sufla dinspre vest reprezenta încă un avantaj pentru cele cinci armate kolcorroniane. Deşi corăbiile trupelor înaintau mai încet, iar aeronavele erau obligate să folosească în mod exagerat propulsoarele, vântul puternic care bătea dinspre marea deschisă avea un efect puternic asupra globurilor, împiedicându-le să ajungă aproape de pradă. Telescoapele arătau sferele vinete înotând în contracurenţii de înaltă altitudine, dar cele mai multe erau împinse spre est, când încercau să pătrundă în straturile mai joase ale atmosferei. Când plănuise invazia, comandamentul imperial presupusese că a şasea parte din personal va muri din cauza globurilor, dar pierderile fuseseră neglijabile.

În timp ce armatele înaintau spre vest, avea loc o schimbare perceptibilă în structura zilei şi nopţii. Preziua

era mai scurtă şi dupăziua mai lungă, pe măsură ce Supralumea se îndepărta de zenit şi se apropia de orizontul dinspre est. Mai apoi, preziua se reduse la o scurtă strălucire, în culorile curcubeului, în vreme ce soarele parcurgea fâşia îngustă dintre orizont şi discul Supralumii, iar curând după aceea planeta soră poposea pe marginea dinspre est a Lumii. Micanoapte deveni o prelungire a nopţii, iar printre invadatori apăru un sentiment de speranţă când semnele cereşti le arătară că pătrunseseră în ţara Zilelor Lungi.

Stabilirea unui cap de pod în Chamteth fusese altă fază a operaţiunilor în timpul căreia urmau - după aşteptările comandanţilor - să existe pierderi mari, de aceea acestora nu le venise să creadă în norocul lor când descoperiră malurile împădurite lipsite de orice pază.

Cele trei coloane de invazie, distanţate, nu întâmpinară nicio rezistenţă. Se reuniră şi se consolidară fără pierderi, cu excepţia deceselor şi rănirilor accidentale, inerente când mase mari de oameni şi materiale pătrund într-un teritoriu inamic. Aproape imediat fură descoperite crânguri de brakka, printre alte tipuri de vegetaţie de pădure. Din ziua aceea, grupuri de mucoşi dezbrăcaţi se apucară de lucru în spatele armatei care avansa. Sacii cu cristale verzi şi purpurii, extrase din brakka, fură încărcate în nave de transport - separate - nu erau cărate niciodată împreună cantităţi mari de pikon şi halvell - şi, într-un timp incredibil de scurt, se stabili un lanţ de aprovizionare ce se întindea până în Ro-Atabri.

Se renunţase la recunoaşterea aeriană, baloanele fiind prea vizibile, dar, ghidându-se după hărţi străvechi, invadatorii avansau spre vest în ritm accelerat. Terenul era uneori mlăştinos şi infestat de şerpi otrăvitori, dar nu prezenta obstacole serioase pentru soldaţii bine instruiţi,

cu condiţie fizică şi morală de nivel înalt.

În a douăsprezecea zi, o patrulă de cercetare observă o aeronavă cu formă nefamiliară, ce străbătea în tăcere cerul din faţa lor.

În momentul acela, avangarda Armatei a Treia se îndepărtase de litoral şi ajunsese în zone mai înalte, caracterizate prin văi îndreptate de la nord la sud. Copacii şi vegetaţia erau mai rare. Un tip de teren pe care o armată căreia nu i se opune rezistenţă putea înainta foarte bine. Dar apărură primii apărători chamtethani.

Bărbaţi oacheşi, musculoşi, cu bărbi negre, purtând armuri flexibile, făcute din bucăţi mărunte de coajă de brakka, cusute împreună ca nişte solzi de peşte. Se năpustiră asupra invadatorilor, cu o ferocitate pe care nici cei mai deprinşi cu războiul dintre kolcorroniani n-o întâlniseră până atunci. Unii dintre apărători păreau a alcătui grupuri sinucigaşe, trimise pentru a produce maximum de pagube şi panică, creând diversiuni ce permiteau altora să atace folosind o mulţime de arme cu bătaie lungă - tunuri, mortiere şi catapulte mecanice care aruncau bombe cu pikon-halvell.

Trupele de şoc kolcorroniane, veterane a multor lupte de frontieră, îi distruseră pe chamtethani în cursul unor bătălii haotice, cu multe focare, ce durară aproape întreaga zi. Se descoperi că muriseră mai puţin de o sută de soldaţi, iar inamicul pierduse cam de două ori pe atât. Iar când ziua următoare trecu fără niciun incident, invadatorii fură încântaţi.

Din acel moment, când surpriza nu mai era posibilă, infanteriştii fură precedaţi de protecţia aeriană a navelor de bombardament şi observare, iar cei de la sol se liniştiră văzând aparatele în formă de elipsă străbătând cerul.

Comandanţii erau mai puţin încântaţi, ştiind că întâlniseră doar o forţă de apărare locală, că ştirea despre invazie ajunsese chiar în mijlocul Chamtethului, că puterea unui continent uriaş se îndrepta împotriva lor.

Capitolul 11

Generalul Risdel Dalacott destupă sticluţa cu otravă şi-i mirosi conţinutul.

Lichidul limpede avea o aromă ciudată, dulce şi iute în acelaşi timp. Un distilat de extract de prietenul-fecioarei, iarba care, mestecată de femei, le împiedica să rămână gravide. În formă concentrată, otrava era un inamic şi mai puternic al vieţii, asigurând o scăpare blândă, fără dureri şi absolut sigură de chinurile cărnii. O substanţă foarte preţuită de aristocraţii kolcorronieni care nu aveau chef să folosească metodele tradiţionale de sinucidere, mai onorabile, dar mai sângeroase.

Dalacott goli sticluţa în cupa cu vin, iar după o uşoară ezitare, gustă din lichid. Otrava abia se simţea, mai degrabă îmbunătăţise calitatea băuturii, adăugându-i un pic de dulceaţă picantă. Mai sorbi o înghiţitură, apoi puse cupa de-o parte, nedorind să piară prea repede. Îşi impusese să mai rezolve o problemă.

Privi în cort. În el se găseau doar un pat îngust, pupitrul portabil şi câteva scaune pliante, toate aşezate pe nişte rogojini din pai. Alţi ofiţeri din comandament se înconjurau cu lux, pentru a-şi uşura viaţa de campanie, dar Dalacott nu proceda aşa. Fusese întotdeauna soldat şi trăise ca un soldat, iar motivul pentru care alesese să piară de otravă şi nu de spadă fusese că nu se considera demn de o moarte de ostaş.

În cort era semiîntuneric, singura lumină fiind cea a unui felinar militar, care se încărca singur atrăgând gândaci-de-ulei. Generalul aprinse un al doilea felinar şi-l aşeză pe pupitru, părându-i-se oarecum bizar faptul că

avea nevoie de asemenea măsuri pentru a citi noaptea. În vestul îndepărtat al Chamtethului, dincolo de Râul Portocaliu. Supralumea se afla în spatele orizontului, iar ciclul diurn consta din douăsprezece ore de zi neîntrerupte, urmate de douăsprezece ore de întuneric continuu. Dacă imperiul kolcorronian ar fi fost aşezat în această emisferă, probabil că savanţii săi ar fi imaginat cu mult timp în urmă un sistem eficient de iluminare.

Dalacott ridică tăblia pupitrului şi scoase ultimul volum al jurnalului său, cel pentru anul 2629. Era legat în piele verde şi avea câte o filă pentru fiecare zi a anului. Deschise caietul şi răsfoi încet paginile, compactând întreaga campanie împotriva Chamtethului în câteva minute, alegând evenimentele cruciale care - la început pe nesimţite - duseseră la descompunerea sa personală, ca soldat şi ca om...

ZIUA 84. Prinţul Leddravohr era într-o dispoziţie bizară la conferinţa de azi a statului major. Simţeam că e mulţumit şi încurajat, în ciuda ştirilor despre pierderile grele de pe frontul de sud. Repeta mereu că în această parte a Lumii sunt puţine ptertha. Nu ne-a mărturisit gândurile sale, dar, adunând remarci întâmplătoare şi referiri indirecte, am rămas cu impresia că nutreşte iluzia că va reuşi să-l convingă pe rege să abandoneze ideea migrării pe Supralume.

Crede, probabil, că o asemenea măsură disperată nu va fi necesară, dacă se va dovedi că, din motive necunoscute, condiţiile din ţara Zilelor Lungi sunt nefavorabile globurilor. În acest caz, ar fi suficient ca imperiul să cucerească Chamteth-ul şi să transfere sediul puterii şi al populaţiei pe acest continent - un proces mult mai logic şi mai natural decât acela de a încerca să ajungi pe altă

planetă...

ZIUA 93. Războiul merge prost. Oamenii de aici sunt hotărâţi, curajoşi şi luptători talentaţi. Nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la o posibilă înfrângere. Adevărul este că am fi trecut printr-o grea încercare chiar dacă am fi pornit împotriva Chamtethului în zilele când puteam trimite în luptă un milion de soldaţi bine pregătiţi. Acum avem doar o treime din acest număr, cu o proporţie mare de recruţi, şi avem nevoie de noroc, pe lângă pricepere şi curaj, ca să avem succes.

Un factor important în favoarea noastră constă în faptul că ţara aceasta e bogată în resurse, îndeosebi în brakka şi recolte comestibile. Sunetul bubuiturilor polenizărilor copacilor brakka este confundat sistematic de către oamenii mei cu tunurile sau bombele duşmanului. Avem din belşug cristale energetice pentru armamentul greu. Nu întâmpinăm dificultăţi în hrănirea armatei, în ciuda eforturilor chammthanilor de a arde câmpurile pe care le abandonează.

Femeile localnice - chiar şi copiii - se ocupă de aceste distrugeri, dacă-s lăsaţi de capul lor. Având trupele împrăştiate, nu putem irosi forţele combatante în misiuni de pază. De aceea Leddravohr a decretat că nu vom lua prizonieri, indiferent de vârstă sau sex.

Acest ordin pare a corespunde mentalităţii militare, dar dimensiunile măcelului m-au scârbit. Chiar soldaţii cei mai căliţi îşi fac treaba cu figurile cenuşii, iar noaptea, în tabere, veselia este răutăcioasă şi nenaturală.

În minte mi-a apărut un gând răzvrătitor, pe care nu-l exprim decât în aceste pagini: una este să împrăştii foloasele imperiului printre triburile barbare, războinice, şi alta să distrugi o mare naţiune, a cărui singură vină constă

în faptul că şi-a gestionat bine rezervele de brakka.

N-am avut niciodată timp pentru religie, dar acum, pentru prima oară, încep să înţeleg sensul cuvântului „păcat”...

Dalacott se opri din citit şi luă cupa împodobită. Privi în fundul ei o clipă, rezistând tentaţiei de a sorbi zdravăn, şi se mulţumi doar să-şi înmoaie buzele. Atât de mulţi oameni păreau a-l chema de dincolo de bariera ce-i separa pe cei vii de cei morţi - soţia sa Toriane, Aytha Maraquine, fiul său Oderan, Conna Dalacott şi micul Hallie...

De ce fusese ales să depăşească şaptezeci de ani, având falsa binecuvântare a imunităţii, când alţii ar fi folosit mai bine ca el darul vieţii?

Fără să-şi dea seama, mâna dreaptă a lui Dalacott se strecură în buzunar şi căută obiectul ciudat pe care-l găsise pe malul râului Bes-Undar, cu ani în urmă. Făcu cu degetul o mişcare circulară pe suprafaţa netezită şi începu, din nou, să răsfoiască paginile jurnalului.

ZIUA 102. Ce poţi face împotriva loviturilor sorţii?

În această dimineaţă, după ce amânasem treaba mai multe zile, am început să semnez documentele de decorare aflate pe pupitru. Am descoperit că fiul meu - Toller Maraquine - serveşte ca soldat simplu într-un regiment de sub comanda mea!

S-a dovedit că fusese recomandat de trei ori pentru a primi discurile de merit, în ciuda faptului că slujeşte de puţin timp şi n-a fost instruit. În teorie, un recrut nu trebuie să petreacă mult timp pe linia frontului, dar poate că familia Maraquine a folosit relaţiile sale de la curte pentru a-i permite lui Toller să avanseze în tardiva lui

carieră militară. Trebuie să văd despre ce-i vorba - dacă grijile conducerii îmi vor permite.

Cu adevărat că vremurile s-au schimbat. Casta militară nu numai că acceptă oameni din afară în rândurile ei, dar îi şi catapultează în cel mai mare pericol şi în ceea ce se consideră a fi glorie.

Voi face tot ce-i posibil să-mi văd fiul, dacă acest lucru poate fi făcut fără să-i trezesc vreo bănuială, nici comentarii din partea celorlalţi. O întâlnire cu Toller va însemna o rază de lumină în noaptea adâncă a acestui război criminal.

ZIUA 103. O companie din batalionul 8 a fost complet distrusă într-un atac surpriză, în sectorul Cil. Doar o mână de oameni au scăpat din măcel. Mulţi dintre ei erau atât de grav răniţi, că nu aveau altă opţiune în afară de Drumul Luminos. Dezastre ca acesta au devenit ceva obişnuit. Sunt mult mai preocupat de rapoartele din dimineaţa aceasta care sugerează că armistiţiul de care ne-am bucurat până în prezent din partea globurilor a încetat.

Observaţiile prin telescop din aeronave, la est de locul în care ne aflăm, până în peninsula Loongl, au dovedit, cu câteva zile în urmă, că un mare număr de ptertha pluteau la sud de ecuator. Observaţiile au fost parţiale, pentru că avem puţine nave în Oceanul Fyallon, dar opinia savanţilor este că ptertha înaintează spre sud, pentru a profita de vântul care le poartă spre vest, pe o mare distanţă, apoi din nou spre nord, în Chamteth.

N-am fost niciodată de acord cu teoria că globurile au o inteligenţă rudimentară, dar dacă sunt capabile cu adevărat de o asemenea comportare - adică să folosească structura climatului de pe glob - nu pot să nu concluzionez că au un scop duşmănos. Poate că, precum furnicile şi alte

creaturi, special li se formează o minte compusă, deşi indivizii nu-s capabili de inteligenţă.

ZIUA 106. Visul lui Leddravohr despre un Kolcorron eliberat de ptertha s-a sfârşit brusc. Globurile au fost văzute de militari din flota Primei Armate. Se apropie de coasta de sud, în regiunea Adrian.

Există şi un raport ciudat, încă neconfirmat, din zona condusă de mine.

Doi infanterişti, dintr-o zonă înaintată, pretind că au văzut o ptertha roz. Conform poveştii lor, globul a ajuns la vreo patruzeci de paşi de poziţia lor, dar nu părea să intenţioneze să vină mai aproape. Apoi s-a ridicat şi a plutit spre vest. De ce-ar povesti cineva asemenea ciudăţenii? Cei doi soldaţi, obosiţi de luptă, doreau să se aleagă cu câteva zile de interogatoriu în siguranţa taberei principale?

ZIUA 107 Astăzi - deşi nu găsesc motiv de mândrie sau plăcere în faptă - am justificat încrederea prinţului Leddravohr în abilitatea mea de tactician.

Succesul, poate culmea carierei mele militare, a început cu o greşeală făcută de mine. Una pe care n-ar fi săvârşit-o un locotenent debutant, abia ieşit din academie.

Totul s-a declanşat în ora a opta. M-am enervat când căpitanul Kadal a întârziat să ocupe o fâşie de teren deschis, în sectorul D14. S-a retras la adăpostul pădurii, pentru că harta aeriană, făcută în grabă, arăta că teritoriul era traversat de mai multe văi de pârâuri. Iar el a crezut că sunt tranşee adânci, capabile să adăpostească un mare număr de duşmani. Kadal e un ofiţer competent şi ar fi trebuit să-l las să cerceteze terenul aşa cum ştia el. Dar m-am temut că prea multe retrageri îl făcuseră fricos. M-a

cuprins dorinţa prostească să-i dau, lui şi oamenilor lui, un exemplu.

Ca urmare, am luat un sergent şi doisprezece soldaţi călare şi am pornit, în fruntea lor. Terenul era potrivit pentru corn-albaştri şi l-am străbătut repede. Prea repede, chiar!

La distanţă de o milă de liniile noastre, sergentul a început să fie îngrijorat, dar eu mă împăunam prea mult din cauza succesului, ca să-i dau atenţie. Traversasem două pârâuri care erau, după cum indica harta, prea puţin adânci pentru a fi folosite ca ascunziş şi mă încânta ideea să-i ofer toată zona lui Kadal, ca un trofeu câştigat datorită curajului meu.

Înainte să-mi dau seama, înaintasem vreo două mile şi, chiar în starea mea de megalomanie, auzeam vocea bunului simţ care mă avertiza, mai ales că traversasem o movilă şi nu mai puteam fi văzuţi din liniile noastre.

Atunci îşi făcură apariţia chamtethanii.

Se ridicară de la sol din două părţi, ca printr-o vrajă, deşi nu era vorba de magie - se ascunseseră în albiile de a căror existenţă uitasem. Vreo două sute de oameni, arătând ca nişte reptile negre, în armurile lor din brakka. Dacă ar fi fost doar infanterişti, am fi scăpat, dar un sfert dintre ei erau călăreţi şi goneau să ne blocheze retragerea.

Mi-am dat seama că oamenii mă priveau, aşteptând. Faptul că nu citeam niciun reproş în ochii lor îmi îngreuna situaţia. Le pusesem vieţile în pericol, din cauza ambiţiei mele stupide, iar ei îmi cereau, în acel moment teribil, o hotărâre privind felul în care aveau să moară!

M-am uitat în jur şi am văzut o movilă acoperită de copaci, la câteva sute de yarzi de noi. Ne puteam apăra acolo şi aveam posibilitatea să transmitem un mesaj din

vârful unui arbore, prin emiţător solar, şi să chemăm ajutor.

Am dat ordinele necesare, apoi am gonit cu toată viteza spre dâmb, surprinzându-i pe duşmani, care se aşteptau să fugim în cealaltă direcţie. Am ajuns la copaci cu mult înaintea urmăritorilor, care nu se grăbeau prea mult. Timpul era de partea lor şi ştiam că, şi dacă aş lua legătura cu Kadal, asta nu ne-ar folosi prea mult.

Când unul dintre oamenii mei a început să se caţăre într-un arbore, cu transmiţătorul solar atârnat la brâu, m-am uitat prin binoclu, încercând să-l identific pe comandantul chamtethan şi să-i ghicesc intenţiile. Dacă îmi recunoscuse gradul, ar fi trebuit să încerce să mă captureze, iar asta nu puteam permite. În timp ce examinam şirul soldaţilor inamici, am văzut ceva care, chiar şi în acel moment de pericol, m-a făcut să mă cutremur de groază.

Ptertha!

Patru globuri purpurii se apropiau din sud, purtate de briza uşoară, planând deasupra ierbii. Duşmanii le vedeau - am zărit mai mulţi oameni care le arătau cu degetul - dar spre surpriza mea, nu s-a luat nicio măsură defensivă. Sferele se apropiau şi - atât de mare e puterea reflexelor -

abia m-am stăpânit să nu-i avertizez. Unul dintre globuri ajunse în mijlocul soldaţilor şi, brusc, încetă să existe. Explodase între ei.

Dar n-a avut loc nicio acţiune de apărare sau de fugă. Am văzut un soldat lovind degajat, cu sabia, o ptertha. În câteva secunde, cele patru globuri se dezintegrară, împrăştiindu-şi praful ucigător printre inamici, care nu se sinchiseau.

Dacă lucrurile de până atunci fuseseră surprinzătoare, ce-a urmat a fost şi mai şi.

Chamtethanii se împrăştiau, intenţionând să formeze un cerc în jurul micii noastre fortăreţe, când am văzut oarecare agitaţie în rândul lor. Am zărit prin binoclu că unii dintre soldaţii în armuri negre se prăbuşiseră. Deja! Camarazii lor îngenunchează lângă ei, să-i ajute şi - în câteva secunde - se prăvăliră şi ei!

Sergentul veni lângă mine şi zise:

— Domnule, caporalul spune că vede liniile noastre. Ce mesaj să transmită?

Mi-am reglat binoclul pentru distanţă medie şi, după un moment, am zărit alte ptertha plutind şi vălurind deasupra câmpiei.

— Să-l informeze pe căpitanul Zadal că am întâlnit un detaşament mare al inamicului, dar să rămână pe loc. Să nu înainteze până la noi ordine.

Sergentul era prea disciplinat ca să protesteze, dar perplexitatea sa, când se grăbi să-mi transmită dispoziţiile, era evidentă. Am reluat supravegherea duşmanilor. Între timp, lucrurile evoluaseră în rău, după felul în care alergau de colo-colo soldaţii inamici. Oamenii care se îndreptau spre noi se întoarseră - fără să înţeleagă că singura lor speranţă de supravieţuire era să fugă din locul acela - şi se alăturară grupului principal. Am privit, simţind un fior rece în pântec, cum se împleticeau şi cădeau.

Am auzit, în spate, exclamaţiile uluite ale soldaţilor mei, care-şi dădeau seama, şi fără binoclu, că duşmanii erau distruşi grabnic de o forţă teribilă, invizibilă. Într-un interval de timp extraordinar de scurt, până şi ultimul inamic se prăbuşise, pe câmp nu mai mişca nimic, în afară de grupurile de corn-albaştri, care păşteau nepăsătoare printre trupurile stăpânilor lor. (De ce toţi membrii regatului animalelor, cu excepţia unor specii de maimuţe, sunt imuni la otrava globurilor?)

Când m-am săturat de scena îngrozitoare, m-am întors şi aproape că am izbucnit în râs văzând că oamenii mei mă priveau cu un amestec de uşurare, respect şi adoraţie. Se crezuseră pierduţi, iar acum - aşa funcţionează minţile soldaţilor - recunoştinţa lor pentru că scăpaseră se concentrase asupra mea, de parcă salvarea lor ar fi fost rezultatul unei strategii măiestre a mea. Păreau să nu remarce implicaţiile mai largi ale faptelor.

Cu trei ani în urmă, Kolcorron fusese îngenuncheat de schimbarea bruscă, duşmănoasă, a comportării globurilor, iar acum se părea că avusese loc o altă modificare a puterii acestora. Noua formă de pterthacoză - pentru că asta-i ucisese pe chamtethani - care omora un om în câteva secunde, în loc de ore, însemna o prevestire sumbră a zilelor ce ne aşteptau...

Am transmis un mesaj lui Kadal, avertizându-l să rămână în pădure şi să fie atent la ptertha, apoi m-am întors la pânda mea. Vedeam prin binoclu grupuri alcătuite din două, trei sfere plutind în briza dinspre sud. Ne aflam în siguranţă, datorită protecţiei copacilor, dar am aşteptat până când cerul a fost curat cu desăvârşire, apoi am dat ordinul de întoarcere în liniile noastre, cu viteză maximă.

ZIUA 109. Se zvoneşte că am greşit bănuind că ptertha au puteri noi, sporite.

Leddravohr a descoperit adevărul printr-o metodă directă, caracteristică lui. A legat un grup de localnici, bărbaţi şi femei, într-un loc deschis, iar alături a aşezat alt grup, din oameni de-ai noştri, răniţi cu puţine şanse de salvare. După un timp, oamenii au fost găsiţi de ptertha. Evenimentele au fost urmărite prin lunetă. Kolcorronianii, în ciuda slăbiciunii lor, au murit după două ore, iar nefericiţii chamtethani aproape imediat.

De ce această anomalie bizară?

O teorie pe care am aflat-o spune că băştinaşii, ca rasă, au o slăbiciune moştenită, care-i face foarte vulnerabili la pterthacoză. Cred că adevărata explicaţie e mult mai complicată - cea oferită de consilierii noştri medicali. Se pare că aici există două varietăţi distincte de ptertha - cea neagră-purpurie, existentă din vechime în Kolcorron, foarte veninoasă, şi una roz, din Chamteth, care-i nevătămătoare - sau aproape (între timp, globurile roz au fost zărite de mai multe ori în zonă.)

Teoria susţine că, în decursul secolelor de război cu globurile, timp în care au fost nimicite milioane de sfere, întreaga populaţie din Kolocorron a inhalat cantităţi microscopice de praf toxic. Asta ne-a creat un oarecare grad de rezistenţă la otravă, printr-un mecanism similar celui ce face ca anumite boli să nu poată fi contractate decât o singură dată. Chamtethanii nu aveau niciun fel de rezistenţă, iar întâlnirea cu o ptertha otrăvitoare e mai catastrofală pentru ei decât pentru noi.

Un experiment, care va face mult pentru a demonstra corectitudinea acestei teorii ar consta în expunerea unor grupuri de kolcorroniani şi chamtethani atacurilor unor ptertha roz. Fără îndoială că Leddravohr va pregăti acest experiment de îndată ce vom pătrunde într-o regiune în care se află multe sfere cu această culoare.

Dalacott se opri din citit şi se uită la aparatul de timp, de la încheietura mâinii - din acela cu tub de sticlă, preferat de militari în lipsa unui cronometru compact şi corect. Gândacul-păşitor din el se apropia de a opta diviziune a bucăţii gradată de trestie. Timpul întâlnirii finale se apropia.

Sorbi o înghiţitură de vin şi deschise jurnalul la ultima

pagină scrisă. Făcuse însemnarea cu multe zile în urmă. După aceea îşi abandonase obiceiul de-o viaţă şi încetase să-şi noteze activităţile şi gândurile zilnice.

Într-un fel, fusese o sinucidere simbolică, pregătindu-se pentru cea adevărată, din noaptea aceea...

ZIUA 114. Războiul s-a terminat.

Molima ptertha a făcut treaba în locul nostru.

În cele şase zile, de când ptertha purpurii şi-au făcut apariţia în Chamteth, molima s-a întins în lungul şi în latul continentului, ucigând locuitorii cu milioanele! Un genocid iute, facil!

Nu mai trebuia să înaintăm pe jos, luptând pas cu pas împotriva unui inamic dârz. Avansăm cu aeronave, cu propulsoarele funcţionând continuu. Călătorind astfel, consumăm o mare cantitate de cristale energetice - atât în tuburile de propulsare, cât şi în tunurile antiptertha - dar nu mai contează.

Suntem mândrii posesori ai unui întreg continent, plin de brakka maturi şi de munţi de grăunţe verzi şi purpurii. Nu împărţim cu nimeni această bogăţie. Leddravohr n-a anulat ordinul de a nu se lua prizonieri, iar grupuleţele izolate de chamtethani sălbăticiţi, demoralizaţi, pe care le întâlnim, sunt trecute prin spadă.

Am zburat peste oraşe, târguri, sate şi ferme, în care nu trăia nimic, în afară de animale domestice rătăcitoare. Arhitectura este impresionantă - frumoasă, bine proporţionată, demnă - dar trebuie s-o admirăm de departe. Duhoarea cadavrelor ce putrezesc se înalţă până la cer.

Nu mai suntem soldaţi.

Suntem purtători de molimă.

SUNTEM molima.

Nu mai am nimic de zis.

Capitolul 12

Pe cerul nopţii - mult mai puţin luminos decât în Kolcorron - se vedea o spirală uriaşă, din lumină ceţoasă. Braţele ei din stele lucitoare - albe, albastre şi galbene - scânteiau. Era flancată de alte două, eliptice. Pe restul boltei se zăreau, presărate cu generozitate, vârtejuri, smocuri şi pete de luminozitate, plus cozile lucitoare ale multor comete. Deşi Copacul nu se vedea, cerul gemea de stele mari, a căror intensitate le făcea să pară mai apropiate decât toate celelalte obiecte cereşti, dând imaginii un aspect de adâncime.

Toller se obişnuise să vadă aceste constelaţii când Lumea se afla în partea întunecată a drumului în jurul soarelui, când erau dominate de discul Supralumii. Stătea nemişcat în beznă, privind reflectarea stelelor tremurând pe apele liniştite ale Râului Portocaliu. Deasupra, miriadele de lumini ale cartierului general al Armatei a Treia străluceau prin potecile din pădure - zilele taberelor în spaţiu liber trecând odată cu apariţia molimei ptertha.

Îl chinuise toată ziua o întrebare: *De ce dorise generalul Dalacott să discute în particular cu mine?*

Petrecuse mai multe zile de lenevealǎ într-o tabără de tranzit, la douăzeci de mile spre vest - o parte a armatei care, subit, nu mai avea nimic de făcut - şi încercase să se adapteze la noul ritm de viaţă, când comandantul de batalion îi ordonase să se prezinte la cartierul general. La sosire, fusese interogat de mai mulţi ofiţeri, dintre care unul trebuia să fie Vonct, aghiotantul principal. I se spusese că generalul Dalacott voia să-i înmâneze personal discurile de merit. Ofiţerii fuseseră uimiţi şi

încercaseră, discret, să obţină alte informaţii de la Toller, înainte să accepte faptul că nici el nu ştia mai mult ca ei.

Un căpitan tânăr veni spre Toller prin întunericul înstelat şi-i spuse:

— Locotenente Maraquine, generalul te primeşte acum.

Toller salută şi se duse, împreună cu ofiţerul, spre un cort care, spre surprinderea lui, era mic şi neîmpodobit. Căpitanul îl conduse înăuntru, apoi plecă imediat. Toller rămase în poziţie de drepţi în faţa unui bărbat slab, cu înfăţişare austeră, care stătea în faţa unui pupitru portabil. Nu se distingea, la lumina slabă a două felinare de tabără, dacă părul lui, tuns scurt, era alb sau blond. Arăta surprinzător de tânăr pentru un om cu cincizeci de ani de serviciu. Dar ochii îi erau bătrâni, ochi care văzuseră prea multe pentru a mai fi compatibili cu darul de a visa.

— Stai jos, fiule. Nu-i o discuţie oficială.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Toller, uimit din ce în ce mai mult, şi se aşeză pe scaunul indicat.

— Am văzut în acte că ai intrat în armată, cu un an în urmă, ca simplu infanterist, ştiu că-s timpuri ale schimbării, dar nu-i un lucru neobişnuit pentru un om cu statutul tău social?

— A fost un aranjament făcut de prinţul Leddravohr.

— Leddravohr ţi-e prieten?

Încurajat de comportarea corectă, dar amabilă, a generalului, Toller îndrăzni să zâmbească.

— Nu pot pretinde că am această onoare, domnule.

— Bine, îi răspunse la zâmbet Dalacott. Deci ai ajuns la gradul de locotenent, în mai puţin de-un an, prin merite proprii.

— E doar o numire pe câmpul de luptă, domnule. Se poate să nu fie definitivată.

— Va fi, spuse Dalacott şi sorbi dintr-o cupă emailată. Scuză-mă că nu-ţi ofer de băut - e o licoare exotică şi mă îndoiesc că-ţi va fi pe plac.

— Nu mi-e sete, domnule.

— Poate că preferi astea, zise Dalacott şi trase un sertar al pupitrului, apoi scoase din acesta cele trei discuri de merit - plăci circulare din brakka, cu încrustaţii din sticlă albă şi roşie.

Le înmână lui Toller şi se rezemă de speteaza scaunului, urmărindu-i reacţia.

— Mulţumesc, rosti tânărul, pipăind discurile, înainte de a le vârî în buzunar. Sunt onorat.

— Nu prea se vede...

Toller păru stânjenit şi încurcat.

— Domnule, n-am intenţionat să...

— E în regulă, fiule. Viaţa în armată nu-i cum te-ai aşteptat?

— De când sunt copil am visat să fiu războinic, dar...

— Erai pregătit să-ţi ştergi sângele duşmanului de pe spadă, dar ai descoperit pe ea şi bucăţi din dejunul lui.

Toller îl privi pe general în ochi:

— Domnule, nu înţeleg de ce m-aţi chemat aici...

— Cred că pentru a-ţi da asta.

Dalacott deschise mâna dreaptă şi-i arătă un obiect mic, pe care-l lăsă să pice în palma lui Toller. Tânărul fu surprins de greutatea acestuia, de impactul pe care-l produse în mâna lui. Apropie obiectul de lumină şi fu intrigat văzând culoarea şi luciul suprafeţei şlefuite. O culoare cum nu mai văzuse, albă - dar mai mult decât albă -, semănând cu marea când reflectă razele oblice ale soarelui în zori. Un obiect rotund, ca o piatră de prund, dar care putea fi o sculptură în miniatură a unui craniu, ale cărui detalii fuseseră şterse de timp.

— Ce-i asta?

— Nu ştiu. Nimeni nu ştie. L-am găsit în provincia Redant, cu mulţi ani în urmă, pe malul râului Bes-Undar, dar nimeni n-a fost în stare să-mi spună ce-i.

Toller strânse mâna în jurul pietrei calde şi descoperi că degetul mare începu să descrie cercuri pe suprafaţa netedă.

— O întrebare duce la alta, domnule. De ce mi-l daţi *mie?*

— Pentru că, zâmbi ciudat Dalacott, m-a reunit pe mine cu mama ta.

— Înţeleg, răspunse mecanic Toller, fără să creadă, când înţelesul cuvintelor îi trecu prin minte, ca un val puternic ce modifică înfăţişarea plajei, şi rearanjă fragmente de amintiri într-o nouă formă, într-un model necunoscut, dar nu complet străin, pentru că se aflase în vechea ordine şi fusese nevoie doar de un mic impuls distrugător, pentru a deveni vizibil.

Urmă o tăcere îndelungată, întreruptă doar de un zgomot slab când un gândac-de-ulei se lovi de tubul lămpii şi alunecă în rezervor. Toller îşi privi solemn tatăl, încercând să trezească emoţia potrivită, dar în el se afla doar năuceală.

— Nu ştiu ce să spun, recunoscu el, în cele din urmă. Totul se întâmplă atât de... târziu...

— Mai târziu decât crezi, zise Dalacott, cu o expresie indescifrabilă, ducând cupa cu vin la buze. Am avut multe motive să nu te recunosc, Toller. Unele nu chiar egoiste. Îmi porţi ranchiună?

— Nu, domnule.

— Mă bucur, declară generalul şi se ridică în picioare. Nu ne vom mai întâlni. Vrei să mă îmbrăţişezi... o singură dată... aşa cum îşi îmbrăţişează un bărbat tatăl?

— Tată...

Toller se sculă de pe scaun şi cuprinse în braţe trupul drept, în scurta perioadă de contact, simţi un miros ciudat, de mirodenii, în răsuflarea tatălui său. Se uită la cupa de pe pupitru, făcu o legătură - pe jumătate intuitiv - iar când se despărţiră şi se întoarse spre scaun, simţi înţepături în ochi. Dalacott părea calm, stăpânit.

— Ce vei face acum, fiule? Kolcorron-ul şi noul său aliat - ptertha - au câştigat o glorioasă victorie. Treaba soldaţilor s-a terminat. Ce planuri de viitor ţi-ai făcut?

— Nu cred că am vreun viitor. A existat un timp când Leddravohr m-ar fi omorât cu mâinile lui, dar s-a întâmplat ceva, un lucru pe care nu-l înţeleg. M-a introdus în armată - probabil intenţionând ca ptertha să facă treaba în locul lui.

— Are gândurile şi energia ocupate. Trebuie jefuit un întreg continent - chiar dacă asta reprezintă preliminariile construcţiei flotei de migrare. Poate prinţul te-a uitat...

— Eu nu l-am uitat.

— E ceva ce se poate rezolva doar prin moarte?

— Aşa cred.

Toller se gândi la urmele însângerate de pe mozaicul de culoare deschisă, dar viziunea devenise ceţoasă, copleşită de sute de imagini de masacru.

— Acum mă îndoiesc că spada înseamnă răspunsul la orice...

— Mă bucur să te aud spunând asta. Chiar dacă Leddravohr nu-i atras de migrare, este totuşi omul cel mai potrivit să ducă treaba la bun sfârşit. Poate că viitorul rasei depinde de el.

— Sunt conştient de acest lucru, tată.

— Şi crezi că-ţi poţi rezolva problema fără sfatul meu. Mi-ar fi plăcut să te am lângă mine. Să revenim la

întrebarea iniţială. Ce planuri de viitor ai?

— Mi-ar plăcea să pilotez o navă spre Supralume. Dar cred că-i o ambiţie zadarnică...

— De ce? Familia ta se bucură de influenţă...

— Fratele meu este consilierul şef pentru proiectarea astronavelor, dar prinţul îl antipatizează la fel de mult ca şi pe mine.

— Doreşti cu adevărat să pilotezi o astronavă? *Vrei* să urci mii de mile spre înalturi? Doar cu un balon, câteva funii şi nişte bucăţi de lemn, pe care să stai?

Toller fu surprins de întrebare.

— De ce nu?

— O eră nouă scoate la iveală oameni noi, spuse încet Dalacott, vorbind ca pentru sine, după care se învioră. Acum trebuie să pleci. Am de scris nişte scrisori. Mă bucur de oarecare influenţă la Leddravohr - şi de multă la Carranald, conducătorul Serviciilor Aeriene ale Armatei. Dacă ai aptitudinile necesare, vei pilota o astronavă.

— Nu ştiu ce să spun, tată...

Toller se ridică, dar nu-i venea să plece. Se întâmplaseră atât de multe în câteva minute, iar nepriceperea de a răspunde îi dădea un simţământ de ratare. Cum să-ţi cunoşti tatăl şi să-ţi iei adio de la el cât ai clipi din ochi?

— Nu trebuie să spui nimic, fiule. Acceptă doar faptul că am iubit-o pe mama ta şi...

Dalacott se opri, părând surprins, apoi privi în cort ca şi cum ar fi bănuit prezenţa unui intrus.

Toller se alarmă.

— Eşti bolnav?

— N-am nimic. Noaptea-i prea lungă şi prea întunecoasă, în partea asta a Lumii...

— Poate ar trebui să te întinzi... spuse Toller,

apropiindu-se de el.

Generalul Risdel Dalacott îl opri, cu o privire.

— Acum pleacă, locotenente!

Toller salută reglementar şi părăsi cortul. În timp ce trăgea după el placa de la intrare, văzu că tatăl lui luase tocul şi începuse să scrie. Toller dădu drumul plăcii, iar triunghiul de lumină palidă - o imagine ce se infiltra printre faldurile subţiri ale probabilităţii, a vieţilor netrăite şi a poveştilor ce nu vor fi spuse niciodată - dispăru imediat. Începu să plângă, în timp ce mergea prin întunericul acoperit de stele. Izvorul adânc al emoţiilor se deschisese, iar lacrimile erau cu atât mai multe cu cât veneau prea târziu.

Capitolul 13

Ca întotdeauna, noaptea era timpul pentru ptertha.

Mamn Ibbler se afla în armată de la vârsta de cincisprezece ani şi - precum mulţi soldaţi cu serviciu îndelungat - îşi dezvoltase un sistem propriu de alarmă, care-l avertiza când un glob se găsea prin apropiere. Rareori îşi dădea seama că se păzeşte, dar tot timpul ştia ce se întâmplă în jurul său. Chiar când era beat sau obosit cunoştea, instinctiv, dacă se afla vreo ptertha în vecinătate.

De aceea a fost primul om care a fost avertizat că în natura vechiului duşman are loc o altă schimbare.

Era de gardă la tabăra permanentă a Armatei a Treia, din Trompha, în Middac-ul de sud. O slujbă uşoară. Doar câteva unităţi fuseseră lăsate acolo, când Kolcorron invadase Chamteth-ul. Baza se afla aproape de inima imperiului, în siguranţă, şi doar un nebun s-ar fi aventurat pe câmp noaptea.

Ibbler era de gardă împreună cu doi recruţi, care se plângeau cu amărăciune de mâncare şi plată. Îi aproba, în sinea lui, în prima privinţă - niciodată nu fuseseră raţiile militare atât de mici şi de nedigerabile - dar, ca un vechi soldat, replica la toate reclamaţiile lor cu poveşti despre dificultăţile din campanii de altă dată. Stăteau în apropierea peretelui interior, dincolo de care se afla o zonă tampon de treizeci de yarzi şi paravanul exterior. Câmpiile fertile din Middac se vedeau prin plasă, întinzându-se spre orizontul de vest, sub lumina Supralumii în creştere.

Afară n-ar fi trebuit să se vadă mişcare - dacă nu ţinea

seamă de clipitul continuu al stelelor îndepărtate - aşa că, atunci când simţurile lui antrenate detectară o alunecare subtilă de umbră prin umbră, îşi dădu imediat seama că era o ptertha. Nu spuse tovarăşilor lui că zărise ceva - se aflau în siguranţă, în spatele dublei bariere - şi continuă conversaţia. Dar o parte a conştiinţei lui rămase la pândă.

După un moment, observă o a doua ptertha, apoi o a treia. Într-un minut, văzu opt globuri, toate alcătuind un singur stol, împinse de o briză blândă dinspre nord-vest. Dispărură din vedere la oarecare distanţă în dreapta, unde plasa era deasă ca o pânză.

Ibbler, atent dar neîngrijorat, se aştepta ca sferele să reapară imediat în câmpul lui vizual, întâlnind paravanul exterior, sferele, supunându-se împingerii curentului de aer, trebuiau să-şi urmeze drumul spre sud, de-a lungul perimetrului bazei. Apoi, negăsind nicio pradă, urmau să plutească către coasta de sud-vest a Mării Otollane.

Dar, în cazul acela, păreau că se comportă imprevizibil.

Trecură minute întregi, fără ca globurile să se vadă. Însoţitorii lui mai tineri observară că Ibbler încetase să discute. Se amuzară când veteranul le explică motivul preocupării şi deciseră că ptertha - dacă nu existaseră doar în imaginaţia lui - fuseseră purtate de un curent de aer şi trecuseră pe deasupra acoperişurilor din plasă ale taberei. Temându-se să nu fie considerat o babă nevricoasă, Ibbler nu insistă, deşi rareori se întâmpla ca sferele să zboare sus când se aflau oameni în vecinătate.

În dimineaţa următoare, cinci salahori fură găsiţi în cortul lor, morţi de pterthacoză. Soldatul care dăduse de ei muri şi el, ca şi alţi doi, care fuseseră cu el şi fugiseră înainte să se aplice instrucţiunile de izolare, iar cei contaminaţi să fie trimişi pe Drumul Luminos de către arcaşi.

Cortul salahorilor, remarcă Ibbler, se afla în apropiere - şi în bătaia vântului - de locul în care grupul de ptertha ar fi trebuit să atingă perimetrul bazei, în noaptea precedentă. Discută cu ofiţerul care-l comanda şi emise teoria că globurile se distruseseră singure, lovindu-se în grup de paravanul exterior, producând un nor de praf toxic atât de concentrat, încât avusese efect dincolo de limita standard de treizeci de yarzi. Cuvintele lui fură ascultate cu scepticism, dar fenomenul pe care-l descrisese fu observat şi în alte locuri.

Nicio izbucnire ulterioară a molimei n-a fost atât de puternică precum cea din Tompha. Sute de oameni muriră înainte ca autorităţile să-şi dea seama că războiul cu ptertha intrase într-o nouă fază.

Populaţia imperiului îi simţi efectul în două feluri. Zonele tampon fură dublate ca mărime, fără a le garanta cineva eficienţa. Briză uşoară devenise manifestarea cea mai temută a vremii, pentru că putea transporta cantităţi invizibile de otravă într-o comunitate, înainte de a atinge un nivel letal de concentraţie. Dar chiar şi pe vijelie, un stol suficient de mare de globuri putea îndrepta mâna hoţească a morţii spre un copil care dormea, iar în cursul dimineţii se molipsea întreaga familie, poate chiar tot cvartalul.

Al doilea factor care a accelerat reducerea populaţiei a fost scăderea continuă a producţiei agricole. Regiuni care furnizaseră alimente cunoşteau foametea. Sistemul tradiţional de culturi continue se întorcea împotriva kolcorronianilor, pentru că nu se pricepeau la stocarea de lungă durată a grânelor şi a altor recolte comestibile. Rezervele mici de hrană putrezeau sau erau atacate de boli, în silozurile improvizate, iar boli fără legătură cu ptertha îşi luară tributul de vieţi omeneşti.

Munca de transferare a cantităţilor uriaşe de cristale energetice din Chamteth în Ro-Atabri continua, cu toată criza care se accentua, iar organizarea militară rămase neafectată. Nu numai că armatele rămaseră în Chamteth - li se refuzase transportul în Kolcorron şi în provinciile de baştină, dându-se ordinul să rămână permanent în ţara Zilelor Lungi, unde globurile se strângeau în număr tot mai mare, de parcă ar fi simţit vulnerabilitatea oamenilor. Doar unităţile ocupate cu doborârea pădurilor de brakka şi cu încărcarea transporturilor de cristale verzi şi purpurii rămăseseră sub umbrela protectoare a conducerii lui Leddravohr.

Iar prinţul se schimbă şi el.

La început, acceptase responsabilitatea organizării migraţiei spre Supralume doar din loialitate faţă de tatăl său, ascunzându-şi rezervele şi pentru că putea duce războiul definitiv împotriva Chamtethului. Cu toate pregătirile pentru construirea flotei de astronave, nutrise credinţa că aventura aceea neatrăgătoare nu se va materializa niciodată, că se vor găsi soluţii mai puţin radicale pentru problemele Kolcorronului, soluţii mai apropiate de modelele stabile ale istoriei omeneşti.

Dar prinţul era, în primul rând, un realist, un om care înţelegea importanţa echilibrului dintre ambiţie şi abilitate, iar când prevăzu rezultatul inevitabil al războiului cu ptertha, îşi modifică poziţia.

Migraţia spre Supralume ţinea acum de viitorul lui personal, iar cei din jur, simţindu-i noua atitudine, înţeleseră că nimic nu-i va sta în cale.

Capitolul 14

— Tocmai astăzi, dintre toate zilele! exclamă colonelul Kartkang. Îţi dai seama că decolarea ta e prevăzută pentru ora a zecea?

Colonelul arăta slăbuţ, pentru un membru al castei militare, cu o figură rotundă şi o gură atât de mare, încât se vedeau spaţii considerabile între dinţii mărunţi. Talentul pentru administraţie şi detectarea fără greş a detaliilor îi aduseseră numirea ca şef al Escadrei Experimentale de Astronave (EEA). Nu-i plăcea ideea ca un pilot de testare să părăsească baza cu puţin timp înainte de cel mai important zbor de încercare prevăzut în programul său.

— Voi fi înapoi cu mult înainte, domnule, ştiţi că n-aş risca nimic.

— Da, dar... ştii că prinţul Leddravohr doreşte să urmărească personal ascensiunea?

— Un motiv în plus să fiu înapoi la timp. N-am chef să fiu acuzat de înaltă trădare.

Kartkang, încă neconvins, se uită la o foaie de hârtie de pe birou.

— Seniorul Glo a fost o persoană importantă pentru tine?

— Cât am fost în serviciul său, eram gata să-mi risc viaţa pentru dânsul.

— În acest caz, cred că poţi să-i aduci un ultim omagiu, acceptă colonelul. Dar ţine minte că prinţul va fi aici!

— Mulţumesc, domnule!

Toller salută şi părăsi biroul, cu mintea câmp de bătălie al unor emoţii incompatibile. I se părea de-o ironie crudă,

aproape o dovadă a existenţei unor zeităţi rele, ca Glo să fie înmormântat chiar în ziua în care o astronavă urma să dovedească posibilitatea zborului spre Supralume. Proiectul fusese conceput de mintea lui Glo şi, la început, îl făcuse de râs, îi adusese dizgraţia, apoi o pensionare ruşinoasă. Iar când urma să fie dezvinovăţit, trupul prea încercat îl trădase. În curtea Marelui Palat nu se va ridica nicio statuie cu burtă… Puţin probabil că numele lui Glo va fi ţinut minte de naţiunea pe care o ajutase să se stabilească pe o altă planetă. Totul ar fi trebuit să fie altfel…

Viziunea flotei de migrare ajungând pe Supralume îi produse din nou lui Toller senzaţia de aţâţare rece, cu care trăia de un timp. Fusese în ghearele monomaniei atât de mult timp, acţionând cu o angajare totală pentru a fi selectat pentru prima misiune interplanetară, încât pierduse oarecum legătura cu realitatea uimitoare a acesteia. Nerăbdarea lui încetinise scurgerea timpului atât de mult, încât începuse să creadă, fără să-şi dea seama, că nu-şi va ajunge niciodată ţelul, care va pluti în faţa lui ca un miraj. Acum, şocant de brusc, prezentul se ciocnise de viitor.

Sosise timpul marii călătorii, iar în timpul acesteia urma să înveţe multe lucruri, nu toate legate de tehnica zborului interplanetar.

Toller părăsi clădirea administrativă a EEA şi ieşi pe câmpia care se întindea la nord de Ro-Atabri, până la poalele munţilor Slaskitani. Luă un corn-albastru de la grajduri şi porni pe drumul, lung de două mile, spre Muntele Verde. Calea acoperită cu pânză lăcuită, ca un tunel, strălucea în lumina prezilei, înconjurându-l cu o lumină difuză, galbenă. Aerul dinăuntru era înăbuşitor şi duhnea a balegă. Majoritatea traficului se îndrepta spre

cazarmă - căruţe încărcate cu bucăţi de nacele şi cilindri din brakka, pentru propulsoare.

Toller ajunse repede la intersecţia din est, pătrunse în coridorul care ducea spre Muntele Verde şi sosi curând într-o zonă protejată de paravane vechi, din plasă, aflată în suburbiile capitalei. Parcurse o morenă de clădiri administrative, aflate pe flancul expus al colinei, apoi ajunse la cimitirul mic, particular, de lângă aripa din vest, cu coloane, a Turnului.

Acolo aşteptau deja mai multe grupuri. Printre oamenii strânşi îi văzu pe fratele său şi silueta zveltă, îmbrăcată în cenuşiu, a Gesallei Maraquine. O vedea pentru prima oară după un an, după noaptea în care fusese violată de Leddravohr, iar inima îi tresări, când îşi dădu seama că nu ştie cum să se poarte cu ea.

Descălecă, îşi aranjă jupa brodată, albastră, a uniformei de astrocăpitan, şi se îndreptă spre fratele său şi soţia acestuia, simţindu-se ciudat de nervos şi de sfios. Văzându-l că se apropie, Lain îi zâmbi calm, arătând mândria amestecată cu neîncredere a familiei, pe care o manifestase de fiecare dată când se întâlniseră la consfătuiri tehnice. Lui Toller îi plăcea că-şi surprinsese şi-şi impresionase fratele cu depăşirea sa încăpăţânată a oricărui obstacol, inclusiv dificultăţile de citire, în drumul lui de a deveni astropilot.

— O zi tristă, îi spuse el lui Lain.

Gesalla, care nu-l văzuse venind, se întoarse, ducându-şi o mână la gât. Bărbatul dădu din cap, curtenitor, evitând un salut verbal, lăsând-o pe ea să accepte sau să - refuze iniţiativa conversaţiei. Femeia dădu şi ea din cap, fără semne vizibile ale vechii antipatii, iar Toller se linişti un pic. În amintirea lui, Gesalla avea faţa buhăită de boala sarcinii, dar acum obrajii arătau plini, cu un strop

de roz. Părea mai tânără ca înainte. Îşi dădu seama că Lain îl privea şi spuse:

— De ce Glo n-a dispus de mai mult timp?

Lain ridică din umeri - un gest neaşteptat din partea cuiva atât de apropiat de seniorul filosofilor.

— Ai primit aprobarea pentru ascensiune?

— Da. Va avea loc la ora a zecea.

— Ştiu. Voiam să ştiu dacă te duci.

— Bineînţeles! răspunse Toller, privind spre cerul senin şi spre secera sidefie, de dimineaţă, a Supralumii. Mă voi năpusti spre munţii invizibili ai lui Glo.

— Ce vrei să zici? se interesă Lain, părând amuzat şi curios.

— Ştim că atmosfera se întinde între cele două planete. Rata de rarefiere a fost măsurată grosolan, trimiţând baloane cu gaz şi urmărindu-le dilatarea prin telescoape calibrate. Sigur, trebuia verificat înainte de zborul de încercare, dar credem că-i suficient aer, chiar şi la mijloc, încât să menţină viaţa.

— Ascultaţi-l pe noul expert! se amuză Lain.

— Am avut cei mai buni profesori, replică Toller, fără să se simtă jignit, uitându-se din nou la Gesalla. Seniorul Glo spunea că zborul poate fi comparat cu ascensiunea pe un munte invizibil, iar asolizarea pe Supralume cu coborârea pe un altul.

— N-am crezut că era un poet, spuse Gesalla.

— Există multe lucruri care nu-i vor fi recunoscute niciodată.

— Da, precum faptul că a avut grijă de nevasta ta, când ai plecat să te joci de-a soldaţii, zise Lain. Ce s-a întâmplat cu ea?

Toller se uită la fratele său un moment, uimit şi întristat din cauza urmei de ironie din glasul acestuia. Lain îl mai

întrebase acelaşi lucru cu câtva timp în urmă, iar acum se părea că adusese vorba despre Fera fără alt motiv decât că era un lucru care o supăra pe Gesalla. Oare Lain devenise gelos pe frăţiorul lui, care-şi câştigase un loc în zborul de încercare, cel mai mare experiment ştiinţific al epocii?

— Fera s-a plictisit repede de viaţa din Turn şi s-a dus să locuiască în oraş. Cred că-i bine - sper să fie - dar n-am încercat s-o găsesc. De ce m-ai întrebat?

— Din simplă curiozitate.

— Dacă această curiozitate se extinde şi asupra serviciului meu militar, te asigur că expresia joacă nu-i potrivită. Eu...

— Linişte! exclamă Gesalla, punând câte o mână pe braţul fiecărui bărbat. Începe ceremonia!

Toller tăcu, copleşit de emoţie, văzând grupul de înmormântare venind dinspre casă. În testament, Glo îşi exprimase preferinţa pentru cea mai simplă şi mai scurtă ceremonie care putea fi ţinută pentru un aristocrat kolcorronian. Cortegiul consta doar din seniorul prelaţilor, Balountar, şi patru diaconi în robe de culoare închise, care cărau blocul cilindric din ghips în care fusese închis trupul lui Glo. Balountar, cu capul sus şi veşminte negre pe silueta-i osoasă, semăna cu un corb, în timp ce se ducea încet spre groapa circulară, ce fusese săpată în solul stâncos al cimitirului.

Intonă o scurtă rugă, încredinţând carapacea goală a seniorului Glo solului rudă al planetei, pentru resorbire. Solicită ca spiritul lui să facă un drum fără primejdii spre Supralume, urmat de o renaştere norocoasă şi o viaţă lungă, prosperă, pe planeta soră.

Toller se simţea vinovat, în timp ce privi coborârea

cilindrului în groapă şi acoperirea acestuia cu ciment turnat dintr-o urnă împodobită. Ar fi vrut să fie cuprins de amărăciune şi tristeţe acum, când se despărţea de Glo pentru totdeauna, dar conştiinţa lui era dominată de faptul că Gesalla - care nu-l mai atinsese până atunci - îşi lăsase mâna să se odihnească pe braţul lui. Acest lucru însemna o schimbare de atitudine faţă de el, sau ceva accidental, legat de vreo încordare a relaţiilor ei cu Lain? Iar acesta se purta bizar. Iar deasupra tuturor acestor probleme, în mintea lui Toller se afla ideea că va urca în albastrul cerului atât de mult, încât nu va fi văzut nici cu cele mai puternice telescoape.

Se simţi uşurat când scurta ceremonie se termină, iar mulţimea - alcătuită, în majoritate, din rude de sânge - începu să se împrăştie.

— Trebuie să mă întorc la bază, zise el. Am multe lucruri...

Lăsă fraza neterminată, observând că seniorul prelaţilor se despărţise de însoţitorii săi şi venea către ei. Presupunând că Balountar avea treabă cu Lain, Toller se trase, discret, înapoi. Fu surprins când prelatul se îndreptă spre el, privindu-l intens şi furios, izbindu-l în piept cu degetele-i tremurătoare.

— Te ţin minte, Maraquine! Eşti cel care a ridicat mâna asupra mea, în Sala Curcubeului, de faţă cu regele!

Îl împunse pe Toller din nou, cu intenţia clară ca gestul să fie jignitor.

— Acum, că aţi egalat scorul, spuse liniştit Toller, cu ce vă pot fi de folos, seniore?

— Aruncă această uniformă! E o jignire adusă bisericii în general şi mie în particular!

— În ce fel vă jigneşte?

— *În toate* felurile! Această culoare simbolizează cerul.

Arată intenţia ta de a ocoli Drumul Înalt, nu-i aşa? Chiar dacă ambiţia îţi va fi zădărnicită, Maraquine, acest veşmânt albastru reprezintă un afront pentru orice cetăţean drept-gânditor din această ţară!

— Port această uniformă în slujba Kolcorronului, seniore. Dacă aveţi obiecţii, prezentaţi-le direct regelui. Sau prinţului Leddravohr.

— Ha! exclamă Balountar, cu figura schimonosită de o furie frustrată. N-o să scapi aşa! Chiar dacă indivizi ca tine şi fratele tău întorc spatele bisericii, cu sofisticării şi aroganţă, vei învăţa pe pielea ta că oamenii se vor împotrivi! Vei vedea! Marea blasfemie, marele rău, nu vor scăpa nepedepsite!

Scuipă şi se duse spre poarta cimitirului, unde-l aşteptau cei patru diaconi.

Toller se uită după el, apoi se întoarse spre ceilalţi, ridicând din sprâncene.

— Seniorul prelaţilor pare nemulţumit.

— Altădată i-ai fi rupt mâna pentru asta, zise Lain, imitând gestul lui Balountar, împungându-l cu degetul în piept. Nu mai vezi roşu în faţa ochilor atât de uşor?

— Poate am văzut prea mult roşu.

— Oh! Cum de-am uitat!

Ironia din vocea lui Lain era neîndoielnică.

— Acesta-i noul tău rol: omul care a sorbit prea mult din apa experienţei.

— Lain, nu-mi dau seama ce-am făcut să-ţi displac şi-mi pare rău că n-am acum timp să aflu.

Toller dădu din cap spre fratele lui, apoi se înclină în faţa Gesallei, care-i privea îngrijorată pe cei doi. Se pregătea să plece când Lain, cu ochi înlăcrimaţi, îşi întinse brusc braţele, într-o îmbrăţişare care-i aduse alături pe Toller şi Gesalla.

— Nu risca prosteşte în cer, frăţioare! şopti Lain. E datoria ta faţă de familie să te întorci sănătos, pentru ca, atunci când va sosi timpul migrării, să zburăm împreună spre Supralume. N-o pot încredinţa pe Gesalla decât unui pilot foarte bun. Ai înţeles?

Toller dădu din cap şi nu încercă să vorbească. Simţământul produs de lipirea de el a trupului graţios al Gesallei era lipsit de conotaţii sexuale, după cum se cuvenea, dar era ceva plăcut, şi, împreună cu faptul că fratele său închidea circuitul psihic, produseseră în el o senzaţie de confort şi de bună dispoziţie, ce-i măreau energia vitală, nu i-o diminua.

Când Toller se desprinse din îmbrăţişare, se simţea uşor şi puternic, capabil să zboare pe altă planetă.

Capitolul 15

— Am primit rapoarte, prin emiţătoare solare, de la distanţa de cincizeci de mile în direcţia vântului, spuse Vato Armduran, inginerul şef al EEA. Observatorii spun că-i puţină activitate ptertha - aşa că n-o să ai probleme - dar viteza vântului e mai mare decât aş fi vrut.

— Dacă aşteptăm condiţii perfecte, n-o să plecăm niciodată.

Toller îşi apără ochii de soare şi privi cupola albastră-albă a cerului. Mănunchiuri de nori de înălţime acoperiseră stelele cele mai strălucitoare, fără a le face să dispară, iar semiluna de lumină de pe discul Supralumii arăta că e mijlocul prezilei.

— Ai dreptate, dar vei avea probleme cu falsa ascensiune, când vei părăsi îngrăditura. Să fii atent.

— Nu-i cam târziu să-mi ţii lecţii de aerodinamică? rânji Toller.

— Nu, pentru că eu voi da explicaţii, dacă te omori, răspunse sec Armduran.

Inginerul era un bărbat cu părul ţepos, cu nas turtit şi bărbie crestată de sabie, ceea ce-i dădea un aspect de soldat la pensie. Talentul lui de inginer îl făcuse pe prinţul Chakkell să-l numească în funcţie. Toller îl simpatiza pentru umorul caustic şi lipsa de condescendenţă faţă de subordonaţii mai puţin înzestraţi.

— Mă voi strădui, pentru binele dumneavoastră, să nu mor.

Toller trebuise să ridice glasul, pentru a fi auzit prin zgomotul din jur. Membrii echipei de umflare agitau un evantai mare, iar mecanismul acestuia şi lamele din lemn

scoteau un clănţănit continuu, în timp ce dirija aerul neîncălzit în balonul astronavei, care atârna de nacelă. Creau un spaţiu gol în anvelopă, încât gazul fierbinte, produs de arzătorul cu cristale energetice, să intre fără să împingă direct în pânza subţire. Tehnica fusese dezvoltată pentru a se evita pagubele prin ardere, în special a panourilor inferioare, de la gura balonului. Supraveghetorii răcneau ordine către oamenii care ţineau marginile balonului, ce se umfla treptat, întinzând funiile de ancorare.

Nacela pătrată, încăpătoare, stătea într-o parte, încărcată deja cu cele necesare zborului. În afară de hrană, băutură şi combustibil, în ea se aflau şi saci cu nisip, egali ca greutate cu şaisprezece oameni, care se adăuga la cea a echipajului, pentru ca nava să fie încărcată la maximul operaţional. Cei trei care urmau să zboare împreună cu Toller stăteau lângă nacelă, gata să urce la bord de îndată ce li se ordona. Toller ştia că ascensiunea va începe peste câteva minute, iar vârtejul emoţional, legat de Lain şi Gesalla, de înmormântarea lui Glo, se transforma într-un murmur slab, la nivelul inferior al cunoştinţei. În minte, călătorea deja în necunoscutul albastru, îngheţat - ca un suflet migrator - iar preocupările lui nu mai erau cele ale unui muritor legat de Lume.

În apropiere se auzi zgomot de copite. Se întoarse şi-l văzu pe prinţul Leddravohr pătrunzând călare în împrejmuire, urmat de o caleaşcă deschisă în care se aflau prinţul Chakkell, Dasene - soţia acestuia - şi cei trei copii ai lor. Leddravohr era îmbrăcat ca pentru o ceremonie militară, şi purta o cuirasă albă. Nelipsita spadă de luptă îi atârna la cingătoare, iar de antebraţ îşi prinsese un cuţit de aruncat. Prinţul coborî de pe corn-

albastrul înalt şi întoarse capul, de parcă ar fi examinat fiecare detaliu al activităţii din jur, apoi se îndreptă spre Toller şi Armduran.

Toller nu-l văzuse deloc cât fusese în armată, şi doar de la distanţă de când se întorsese în Ro-Atabri. Observă că părul negru, lucios, al prinţului, încărunţise la tâmple, că acesta se îngrăşase un pic, dar greutatea părea a-i fi fost adăugată într-un strat subcutaneu uniform, ascunzând un pic muşchii şi făcându-i figura statuară mai netedă ca oricând. Toller şi Armduran salutară, iar Leddravohr dădu din cap.

— Maraquine, ai devenit un om important, de când nu ne-am întâlnit - poate că şi mai uşor de suportat.

— Nu mă consider important, prinţe, răspunse Toller cu o voce neutră, aleasă cu grijă, încercând să-şi dea seama ce atitudine avea Leddravohr.

— Dar *eşti!* Primul om care va duce o navă până pe Supralume! O mare onoare, Maraquine. Ai muncit din greu pentru ea. Unii te consideră prea tânăr şi prea lipsit de experienţă pentru această misiune, care ar fi trebuit să fie încredinţată unui ofiţer cu o carieră îndelungată în serviciul aerian. N-am ţinut seama de părerea lor, pentru că ai obţinut cele mai bune rezultate la antrenamente şi nu eşti stânjenit de obiceiurile şi deprinderile unui aerocăpitan şi eşti un om cu un curaj neîndoielnic. Aşa că am decis că tu vei dirija zborul de încercare. Ce zici?

— Vă sunt profund recunoscător, prinţe.

— N-am nevoie de recunoştinţă, spuse Leddravohr, iar zâmbetul lui cel vechi, care n-avea de-a face cu prietenia, îi apăru o clipă pe figură, apoi dispăru. Vei primi roadele trudei tale.

Toller înţelese imediat că nu se schimbase nimic, că Leddravohr rămăsese acelaşi duşman de moarte, care nu

uită şi nu iartă. Aparenta îngăduinţă a prinţului din ultimul an reprezenta un mister, dar - fără nicio îndoială - Leddravohr tânjea să-i ia viaţa. *Speră că zborul va da greş! Speră că mă trimite la moarte!*

Intuiția îl făcu pe Toller să vadă brusc, adevăratele intenţii ale prinţului. Analizându-şi propriile simţăminte faţă de acesta, găsi în ele doar indiferenţă - poate şi un strop de milă pentru o creatură atât de captivă a emoţiilor negative, o creatură care se scălda în propriul venin.

— Oricum, voi ţine minte, zise Toller, subliniind dublul înţeles al vorbelor lui.

Îşi făcuse griji când se gândise că se va afla iar faţă în faţă cu prinţul, dar întâlnirea dovedise că-şi depăşise cu adevărat vechiul eu - o dată pentru totdeauna. De acum, spiritul lui plutea mult deasupra lui Leddravohr şi a celor ca el - aşa cum astronava se va ridica deasupra continentelor şi oceanelor Lumii. Iar asta însemna un motiv adevărat de bucurie.

Leddravohr îl privi un moment, examinându-i figura, apoi îşi îndreptă atenţia spre navă. Echipa de umflare ajunsese în faza de ridicare a balonului pe cele patru lonjeroane de accelerare - care constituiau principala diferenţă dintre el şi un aparat proiectat pentru zboruri normale, atmosferice. Pe trei sferturi plin, balonul atârna ca un leviatan grotesc, lipsit de suportul mediului său natural.

— Dacă nu mă înşel, zise Leddravohr, e timpul să te duci pe navă, Maraquine.

Toller salută, îl bătu pe Armduran pe umăr şi fugi spre nacelă. Făcu un semn, iar Zavotle, copilotul şi responsabilul cu completarea jurnalului de bord pe timpul zborului, urcă, urmat de Rillomyner, mecanicul, şi de silueta micuţă a lui Flenn, gabierul. Toller se duse după ei,

ocupându-şi locul lângă arzător. Nacela era încă într-o parte, aşa că trebui să se rezeme cu spatele de un perete împletit din trestie, pentru a putea manevra comenzile arzătorului.

Componenta principală a acestuia fusese făcută din trunchiul unui brakka tânăr. În partea stângă a bazei ca un bulb se găsea un rezervor mic, umplut cu pikkon, cu o valvă care permitea accesul cristalelor în camera de combustie, sub presiune pneumatică. În partea opusă, un dispozitiv similar controla fluxul de halvell. Ambele valve erau comandate de acelaşi levier. Canalele din dreapta aveau diametrul mai mare, alimentând automat camera cu o cantitate mai mare de halvell, după cum reieşise, în urma probelor, că-i mai bine.

Toller acţionă manual dispozitivul pneumatic, apoi făcu semn celui ce supraveghea umflarea că va începe arderea. Zgomotul din îngrăditură încetă, pentru că echipa de la evantai se opri din zăngănit.

Toller împinse levierul de comandă, timp de o secundă. Se auzi un şuierat, în momentul în care cristalele energetice se combinară şi declanşară un jet de gaz fierbinte în gura deschisă a balonului. Satisfăcut de performanţele arzătorului începu o serie de insuflări de gaz încins - scurte, ca să reducă riscul de a arde pânza balonului - iar anvelopa începu să se întindă, să se ridice deasupra solului. Pe când aceasta se înălţa treptat în poziţie verticală, oamenii care ţineau funiile se apropiară şi le legară de cadrul de rezistenţă al nacelei, în timp ce alt grup răsuci nacela în poziţie normală. În acel moment, nava era gata de zbor, fiind ţinută locului doar de ancora principală.

Amintindu-şi de avertismentul lui Armduran - referitor la falsa ascensiune - Toller continuă arderea încă un

minut şi, în timp ce gazul fierbinte scotea tot mai mult aer neîncălzit prin gura balonului, întregul ansamblu începu să se ridice. În cele din urmă, fiind prea atent la munca sa pentru a simţi ceva festiv, Toller desprinse ancora, iar nava părăsi solul.

La început se înălţă iute, apoi partea de sus a balonului pătrunse în curentul de deasupra zidurilor incintei, generând o înălţare suplimentară atât de puternică, încât Rillomyner ţipă când nava se năpusti spre cer. Toller, nelăsându-se înşelat de fenomen, declanşă un jet puternic din arzător. În câteva secunde, balonul intră complet în curentul de aer, fu purtat de acesta şi, pe măsură ce şuvoiul relativ din vârf se reduse, înălţarea suplimentară dispăru.

În acelaşi timp, o răsucire produsă de impactul iniţial al vântului împinse o parte din gaz prin gura balonului, iar nava pierdu din înălţime, în timp ce era purtată spre est, cu vreo zece mile pe oră. Viteza nu era mare, în comparaţie cu cea a altor forme de transport, dar astronava fusese proiectată pentru zbor vertical, iar un contact cu solul, în această fază, s-ar fi dovedit catastrofal.

Toller luptă împotriva coborârii nedorite cu insuflări prelungite de gaz fierbinte. Timp de câteva minute, nacela se îndrepta direct spre şirul de copaci elvart, de la marginea de est a aerodromului, ca trasa de o funie invizibilă, apoi flotabilitatea balonului se stabiliză. Solul coborî lent sub ei, iar Toller opri arzătorul. Privind în jos, către şirul de îngrădituri, unele încă în construcţie, reuşi să zărească, printre sutele de spectatori, lucirea albă a cuirasei lui Leddravohr. Dar - deja - prinţul părea a face parte din trecut, importanţa lui psihologică reducându-se odată cu peisajul.

— Vrei să notezi ceva? îi ceru Toller lui Ilven Zavotle. Se pare că viteza maximă de împingere, a vântului din această regiune, este de zece mile pe oră, pentru o încărcătură completă. Copacii ăia trebuie să dispară.

— Am scris deja asta, îi răspunse de la masa sa din împletitură Zavotle, un tânăr cu cap lunguieţ, cu urechi clăpăuge şi frunte proeminentă, dar meticulos şi tipicar ca un bătrân, care era veteran al mai multor zboruri de testare.

Toller se uită în nacelă, verificând dacă totul se afla în ordine. Mecanicul Rillomyner se întinsese pe sacii cu nisip dintr-un compartiment pentru pasageri, palid şi plin de autocompasiune. Ree Flenn, gabierul, se căţărase, ca un animal arboricol, pe traversele nacelei, strângând legăturile unui lonjeron de accelerare, care atârna. Toller simţi un spasm în stomac văzând că gabierul nu-şi legase funia de traversă.

— Ce-ţi închipui că faci acolo, Flenn? întrebă el. Leagă-ţi funia!

— Lucrez mai bine fără ea, căpitane. Nu mi-e frică de înălţime, rânji individul cu nas cârn şi ochii ca mărgeaua.

— Ţi-e frică *de ceva?* se interesă Toller cu glas blând, aproape curtenitor, iar rânjetul lui Flenn dispăru imediat, după care omul îşi prinse funia de traversa din brakka.

Toller se întoarse cu spatele, pentru a-şi ascunde amuzamentul. Profitând de statura lui de pitic şi înfăţişarea comică, Flenn încălca disciplina în feluri ce-ar fi dus la biciuirea altora. Firea lui Toller îl făcea să simpatizeze rebelii şi nesupuşii.

Nava plutea pe deasupra suburbiilor vestice ale capitalei. Configuraţia familiară a oraşului era ascunsă de straturile de paravane antiptertha, care se întinseseră precum ciupercile, dar imaginea plajei Arie şi a golfului

erau aşa cum le ţinea minte dintr-o excursie aeriană din copilărie. Albastrul lor nostalgic se transforma într-o ceaţă purpurie spre orizontul deasupra căruia străluceau, în ciuda luminii soarelui, cele nouă stele ale Copacului.

Privind în jos, Toller reuşi să vadă Marele Palat, pe malul sudic al râului Borann. Se întrebă dacă regele Prad stătea la fereastră în clipa aceea, uitându-se la ansamblul fragil din pânză şi lemn, care reprezenta jalonul lui în posteritate. După ce-şi numise fiul într-un post cu puteri absolute, regele se transformase într-un adevărat sihastru. Unii spuneau că sănătatea i se deteriorase, alţii că nu suporta să se plimbe pe străzile cu grilaje ale propriei capitale, ca un animal captiv.

Privind scenele complexe, variate, de sub el, Toller descoperi, surprins, că nu era emoţionat. Se părea că-şi retezase legăturile cu trecutul făcând primul pas al drumului lung de cinci mii de mile spre Supralume. Dacă va ajunge pe planeta soră, într-un zbor ulterior, şi va începe acolo o nouă viaţă - asta ţinea de viitor. Prezentul lui se limita la lumea măruntă a astronavei. Microcosmosul nacelei - cu latura doar de patru paşi - urma să fie universul lui pentru douăzeci de zile. Nu trebuia să-l preocupe altceva.

Toller îşi întrerupse brusc meditaţia, observând o pată purpurie pe cerul cu nori albi, la oarecare distanţă spre nord-vest.

— În picioare, Rillomyner! strigă el. E timpul să-ţi plăteşti călătoria!

Mecanicul se ridică şi ieşi din compartimentul pentru pasageri.

— Îmi pare rău, căpitane. Modul în care ne înălţăm îmi face rău la măruntaie.

— Du-te la tun, dacă nu vrei să fii cu adevărat bolnav.

S-ar putea să avem vizitatori în curând...

Rillomyner înjură şi se repezi la cel mai apropiat tun. Zavotle şi Flenn îl urmară, fără să mai aştepte ordine. Existau două tunuri antiptertha, în fiecare parte a nacelei, cu ţevile din fâşii de brakka lipite cu răşină şi înfăşurate cu frânghii din sticlă, astfel încât alcătuiau un tub. În spatele fiecărei arme se găsea o magazie conţinând capsule energetice din sticlă şi o rezervă din ultimul tip de proiectile - legături din bucăţi de lemn, care se deschideau radial în zbor. Tunurile cereau mai multă pricepere decât vechile arme de aruncat, dar compensau acest lucru prin distanţa mai mare de lovire.

Toller rămase la postul de pilotare şi transmise jeturi intermitente de gaz fierbinte în balon, pentru a menţine viteza de urcare. Nu-l preocupau globurile îndepărtate. Îl avertizase pe Rillomyner doar ca să-l trezească. După câte ştia, sferele depindeau de curenţii de aer care le transportau pe distanţe lungi şi înaintau, din voia lor, doar orizontal, când se găseau în apropierea prăzii. Felul în care se împingeau pe distanţa aceea, de câţiva yarzi, rămăsese un mister. O teorie spunea că ptertha începea deja procesul de autodistrugere, făcându-şi un mic orificiu în direcţia opusă victimei. Expulzarea de gaz intern propulsa globul până în zona în care ucidea, unde acesta îşi elibera încărcătura de praf toxic, înainte să i se dezintegreze întreaga-i structură. Fenomenul făcea obiectul speculaţiilor, din cauza imposibilităţii de a studia o ptertha în acţiune.

Globul se afla la vreo patru sute de yarzi de navă şi trebuia să rămână la distanţa aceea, pentru că poziţia lui şi a balonului depindeau de acelaşi curent de aer. Toller ştia că ptertha îşi controlau bine deplasarea pe verticală. Observaţiile prin telescop arătau că o sferă îşi putea

stabili altitudinea mărindu-şi sau micşorându-şi dimensiunile, deci modificându-şi densitatea, iar Toller dorea să facă o dublă experienţă, care putea fi preţioasă pentru flota de migrare.

— Fiţi atenţi la glob, îi spuse el lui Zavotle. Se pare că urcă la aceeaşi altitudine ca şi noi. Asta dovedeşte că ne simte prezenţa de la distanţă. Vreau să aflu până la ce înălţime se va ţine după noi, înainte să renunţe.

— Foarte bine, căpitane, răspunse copilotul, ridicând binoclul şi urmărind ptertha.

Toller se uită prin domeniul său restrâns, încercând să-şi imagineze cât de mare va fi înghesuiala când vor exista douăzeci de oameni la bord. Spaţiul pentru pasageri consta în două compartimente strâmte, la capetele opuse ale nacelei, pentru echilibrare. În fiecare încăpeau vreo nouă oameni înghesuiţi, fără să aibă loc să se întindă ca lumea sau să se mişte, iar la sfârşitul călătoriei starea lor fizică urma să fie jalnică.

Într-un colţ al nacelei se găsea bucătăria, iar în cel opus o toaletă primitivă, alcătuită dintr-o gaură în podea, plus câteva facilităţi. Centrul podelei era ocupat de cele patru posturi ale echipajului, în jurul arzătorului şi al propulsorului îndreptat în jos. Majoritatea spaţiului rămas fusese ocupat de rezervoare pentru pikon şi halvell - şi acestea în părţi opuse ale nacelei - dulapuri pentru hrană, apă şi echipament.

Toller prevedea că traversarea interplanetară, ca şi multe alte aventuri istorice glorioase, va implica mizerie şi decădere, va deveni un test de rezistenţă fizică şi mintală, în urma căruia nu vor supravieţui toţi.

În contrast cu înghesuiala din nacelă, elementul superior al navei era uimitor de spaţios, rarefiat, o formă gigantică aproape fără substanţă. Straturile de in ale

anvelopei fuseseră vopsite în cafeniu închis, pentru a absorbi căldura soarelui şi a obţine astfel o ascensiune suplimentară, dar când Toller se uită prin gura deschisă a balonului, văzu lumina lucind prin material. Cusăturile, precum şi benzile orizontale şi verticale de tracţiune semănau cu o reţea geometrică de linii negre, ce cuprindeau vastitatea curburii balonului. Deasupra se afla cupola din funigei a unei catedrale din nori, ce nu părea realizată prin munca unor simpli ţesători şi croitori.

Satisfăcut că nava era stabilă şi urca mereu, Toller dădu ordin să fie coborâte cele patru lonjeroane şi legate la capete de colţurile nacelei. Flenn îndeplini sarcina în câteva minute, adăugând ansamblului balon-nacelă un grad uşor de rigiditate structurală, necesară pentru a rezista forţelor ce vor acţiona când vor intra în funcţiune propulsoarele de direcţie sau de înălţare.

Legată de un cârlig de lângă postul pilotului se afla funia de despicare, care se întindea prin interiorul balonului până la un panou din partea superioară, care putea fi desprins, pentru a produce o coborâre rapidă. Un dispozitiv de siguranţă, dar şi un indicator rudimentar al vitezei de ascensiune, pentru că frânghia atârna când partea de sus a balonului era apăsată vertical de un curent de aer puternic. Toller pipăi funia şi estimă că urcau cu vreo douăzeci de mile pe oră, ajutaţi de faptul că gazul din balon era mai uşor decât aerul, chiar şi când nu era încălzit. Mai târziu puteau dubla viteza, folosind propulsorul, când nava va ajunge în regiuni cu gravitaţie redusă şi aer rarefiat.

După treizeci de minute de zbor, nava se afla deasupra culmii muntelui Opelmer şi încetase să plutească spre est. Rodnica provincie Kail se întindea spre orizontul din sud, cu fermele alcătuind un mozaic sclipitor al fâşiilor

cultivate, având terenurile împărţite în şase culori diferite, de la galben la verde. Spre vest, marea Otollan. Spre est, oceanul Mirigiver, cu albastrul pătat, ici, colo, de corăbii. Munţii portocalii din Kolcorran-ul Superior acopereau partea de nord, şirurile şi culmile lor părând compactate, din cauza perspectivei. Câteva aeronave străluceau ca nişte bijuterii mărunte, eliptice, pe drumurile comerciale din depărtare.

De la altitudinea de şase mile, faţa Lumii arăta liniştită şi teribil de frumoasă. Doar raritatea aeronavelor şi corăbiilor indicau că întregul peisaj, aparent calm sub lumina binefăcătoare a soarelui, fusese un câmp de luptă, o arenă în care omenirea luptase şi pierduse într-un duel de moarte.

Toller, după cum obişnuia când se cufunda în gânduri, căută obiectul ciudat, masiv, dăruit de tatăl său, şi-şi frecă degetul de suprafaţa lui lucitoare. Într-un curs normal al istoriei, se întreba el, câte secole ar fi aşteptat oamenii înainte să încerce să călătorească spre Supralume? Ar fi făcut un asemenea lucru, dacă n-ar fi trebuit să fugă de ptertha?

Amintindu-şi de vechiul şi implacabilul duşman, privi în jur, să verifice poziţia globului solitar pe care-l văzuse mai înainte. Distanţa laterală de navă nu se schimbase şi, lucru mult mai semnificativ, sfera păstrase aceeaşi viteză de ascensiune. Era oare o dovadă de inteligenţă, de scop? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce alesese ptertha omul, dintre toate speciile, drept inamic? De ce orice altă făptură de pe Lume, cu excepţia gibonului Sorka, era imună la pterthacoză?

Ca şi cum ar fi simţit interesul sporit al lui Toller, Zavotle lăsă jos binoclul şi spuse:

— Nu ţi se pare că-i mai mare, căpitane?

Toller îşi luă binoclul şi examină pata neagră-purpurie, dându-şi seama că transparenţa ei îl împiedică să-i observe marginile.

— Greu de spus...

— Curând va fi micanoapte, remarcă Zavotle. Nu-mi place ideea că avem chestia asta în vecinătate, în întuneric...

— Nu cred că se poate apropia - nava are aproape aceeaşi formă ca şi ptertha, va răspunde la curenţii de aer în acelaşi fel.

— Sper să ai dreptate...

Rillomyner se uită în jur, de la postul lui, şi zise:

— N-am mâncat din zori, căpitane...

Individul, un tânăr palid, dolofan, cu o poftă de mâncare enormă, hăpăia chiar şi cea mai proastă mâncare. Se zicea că se îngrăşase de când fuseseră introduse raţiile, pentru că aduna toată hrana de calitate inferioară, refuzată de camarazii lui. În ciuda aspectului său, era un mecanic bun, mândru de cunoştinţele lui.

— Mă bucur să aflu că măruntaiele tale au revenit la normal, răspunse Toller. Nu mi-ar fi plăcut să ştiu că am făcut o greşeală în conducerea astronavei.

— N-am vrut să critic decolarea, căpitane. Am doar un stomac delicat...

Toller plescăi din limbă, ironic, şi se întoarse spre Flenn.

— Dă-i ceva de mâncare, înainte să slăbească.

— Imediat, căpitane.

Când Flenn se ridică în picioare, cămaşa i se desfăcu la piept şi se văzu capul pătat cu verde al unui carble. Flenn acoperi în grabă, cu mâna, făptura miţoasă, şi o împinse în culcuşul ei.

— Ce-ai acolo? se răsti Toller.

— O cheamă Tinny, căpitane, replică Flenn, scoţând

animalul şi legănându-l în mână. N-am avut cu cine s-o las.

Toller oftă. Exasperat.

— Asta-i o misiune ştiinţifică! Îţi dai seama că majoritatea comandanţilor ţi-ar fi ordonat să arunci lighioana peste bord?

— Jur că n-o să ne facă necazuri, căpitane!

— Ar fi mai bine pentru ea... Acum scoate mâncarea!

Flenn rânji şi, agil ca o maimuţă, dispăru în bucătărie, să pregătească prima masă a călătoriei. Era suficient de mic pentru a fi ascuns de peretele din lemn, care ajungea celorlalţi doar până la piept. Toller se aşeză la loc, ca să verifice ascensiunea navei.

Decise să mărească viteza şi lungi injectările de gaz fierbinte, de la trei la patru secunde, apoi aşteptă să vadă cum răspunde balonul. Trecură mai multe minute înainte ca ascensiunea suplimentară pe care o provocase să devină inerţia multor tone de gaz din anvelopă, iar funia de sfâşiere să devină, vizibil, mai puţin întinsă. Satisfăcut de viteza de urcare, de optsprezece mile pe oră, se concentra să facă ritmul arzătorului - patru secunde funcţionare şi douăzeci pauză - parte din conştiinţa lui, ceva ce putea fi măsurat de ceasul intern al inimii şi plămânilor. Voia să fie în stare să detecteze orice variaţie chiar şi în somn, când va fi înlocuit la comandă de Zavotle.

Mâncarea pregătită de Flenn era din rezerva limitată de alimente proaspete şi avea gust mai bun decât se aşteptase Toller - felii de carne de vită suficient de slabă, în sos, boabe, turte de grâu şi ceai verde, fierbinte. Toller opri arzătorul în timpul mesei, lăsând nava să urce în tăcere, în baza acceleraţiei acumulate. Căldura emanată de camera de combustie se amesteca în aburul aromat

de la bucătărie, transformând nacela într-o oază ospitalieră în universul de pustietate azurie.

În timp ce mâncau, micanoapte se aşternu dinspre vest, o izbucnire scurtă de culori ale curcubeului precedând bezna subită. Ochii echipajului se adaptară la luminile cerului ce căpătară viaţă în jurul lor. Oamenii reacţionară la situaţia nepământeană printr-o camaraderie intensă, de parcă ar fi fost prieteni de-o viaţă, iar în atmosfera aceea orice anecdotă era interesantă, chiar cea mai incredibilă, iar orice glumă amuzantă. Când conversaţia încetă, comunicarea continuă în alte planuri.

Toller fusese, oarecum, ţinut de-o parte, din cauza responsabilităţilor lui, dar se încălzise şi el. Stând pe scaun, marginea nacelei se afla la nivelul ochilor, deci nu vedea decât vârtejuri enigmatice de lumină, cozi întinse, ceţoase, de comete, şi stele, stele şi iar stele. Singurul sunet era trosnetul întâmplător al unei funii, iar singura mişcare cea a meteoriţilor ce-şi scriau mesajul, ce dispărea iute, pe tabla nopţii.

Toller se imagina pierdut în adâncurile universului şi, pe neaşteptate, tânji să aibă alături o femeie, una care să dea, într-un fel, sens călătoriei. Ar fi fost bine să fie împreună cu Fera, dar senzualitatea ei nu s-ar fi potrivit cu starea lui de spirit. Femeia potrivită ar fi fost cea capabilă să surprindă calităţile mistice ale experienţei prin care trecea. Cineva precum...

Toller rămase singur cu imaginaţia sa, orb, dornic... Pentru o clipă, simţi, teribil de real, trupul zvelt al Gesallei Maraquine, lipit de al lui... Sări în picioare, simţindu-se vinovat şi confuz, provocând dezechilibrarea nacelei.

— S-a întâmplat ceva, căpitane? întrebă Zavotle, care abia se vedea pe întuneric.

— Nimic. O crampă. Ai grijă un timp de arzător. Continuă cu patru cu douăzeci.

Toller se duse la marginea nacelei şi se prinse de traversă. *Ce se întâmplă cu mine?* se întrebă el. *Lain a spus că jucam un rit - de unde ştia? Noul, calmul şi imperturbabilul Toller Maraquine... omul care a băut prea mult din cupa experienţei... care se uită de sus la prinţi... care-i chemat de hăul dintre planete... care, pentru că soţia fratelui său i-a atins braţul, începe să viseze la ea ca un adolescent... Lain, cu perceperea lui înspăimântătoare, nu m-a descoperit ca trădător? Altfel, de ce-ar fi fost pornit împotriva mea?*

Bezna de sub navă era totală, de parcă Lumea ar fi fost deja părăsită de oameni. Dar, în timp ce Toller privea, în partea de vest a orizontului apăru o linie de foc roşu, verde şi violet, care se lărgi, devenind din ce în ce mai strălucitoare, apoi, brusc, un val de lumină pură se revărsă peste planetă, cu o viteză de-ţi tăia răsuflarea, recreând, în amănunţime, oceane şi suprafeţe de sol, în culorile lor iniţiale. Toller se înfioră, aproape aşteptându-se la o explozie când dunga rapidă de lumină atinse globul, cuprinzându-l în razele puternice ale soarelui, după care se grăbi spre orizontul dinspre est. Umbra monumentală a Supralumii îşi încheiase trecerea zilnică peste Kolcorron, iar Toller simţi că el însuşi ieşise din altă eclipsă, dintr-o micănoapte a minţii.

Nu-ţi face griji, frate iubit! Nu te voi trăda nici în gând! Niciodată!

Ilven Zavotle se ridică de lângă arzător şi privi spre nord-vest.

— Cum ţi se pare acum ptertha, căpitane? E mai mare, mai apropiată sau amândouă?

— Parcă-i ceva mai aproape, răspunse Toller, încântat

să-şi îndrepte atenţia spre altceva, reglându-şi binoclul. Simţi că nava se leagănă uşor? Probabil că în timpul miciinopţi au existat curenţi de aer, iar ptertha a profitat de ei.

— A rămas la aceeaşi altitudine cu noi, chiar dacă am schimbat viteza.

— Da. Vrea să ne prindă.

— *Eu* ştiu ce voi face, anunţă Flenn, în timp ce trecea pe lângă Toller, îndreptându-se spre toaletă. Voi avea onoarea de a fi primul om care-şi face nevoile de la mare înălţime - şi sper ca totul să cadă chiar pe bătrânul Puehilter.

Numise un supraveghetor, ale cărui tiranii meschine îl făcuseră nepopular printre tehnicienii EEA. Rillomyner mormăi aprobator:

— Măcar să aibă un motiv adevărat ca să se plângă!

— O să fie mai rău când o să-ţi faci tu nevoile - vor fi nevoiţi să evacueze întreg Ro-Atabri când îţi vei dezlănţui bombardamentul!

— Ai grijă să nu cazi prin gaură, mârâi Rillomyner, neapreciind referirea la slăbiciunile lui digestive. N-a fost proiectată pentru pitici...

Toller nu interveni, ştia că cei doi îl testau, să vadă ce stil de conducere adaptase pe durata călătoriei. O interpretare strictă a regulamentului de zbor l-ar fi obligat să interzică orice ciorovăială în rândul echipajului, inclusiv grosolăniile, dar pe el îl interesau doar eficienţa, loialitatea şi curajul. Peste două ore, nava urma să ajungă mai sus decât urcase oricare alta - dacă nu se ţinea seama de semilegendarul Usader, cel din urmă cu cinci sute de ani - şi va pătrunde într-o zonă a bizarului, iar cei ce se aventurau acolo aveau nevoie de tot sprijinul uman posibil.

Pe de altă parte, subiectul provocase mii de glume, la fel de grosolane, în cazarma ofiţerilor, când se aflase despre forma utilitară a nacelei astronavelor. El însuşi se amuzase, oarecum, din cauza frecvenţei cu care personalul de la sol îi reamintise că toaleta trebuia folosită doar după ce nava va ajunge departe de bază.

Explozia pterthei îl surprinse.

Privea imaginea mărită a globului, când acesta încetă brusc să existe, iar în absenţa unui fond de contrast nu putea să descopere vreo urmă de praf. În ciuda încrederii în abilitatea lor de a face faţă ameninţării globurilor, dădu din cap satisfăcut. Somnul urma să fie greu în prima noapte şi fără grija privind apariţia unor curenţi capricioşi care ar fi adus inamicul tăcut la o distanţă de la care să-i poată ucide.

— Notează că ptertha s-a autodistrus, îi spuse lui Zavotle. Menţionează că asta s-a întâmplat după patru ore de zbor... chiar când Flenn folosea toaleta... dar că, probabil, nu există nicio legătură între cele două evenimente.

Toller se trezi imediat după apariţia zorilor, auzind o discuţie animată în centrul nacelei. Se ridică în genunchi, pe sacii de nisip, şi-şi frecă braţele, neştiind dacă frigul pe care-l simţea venea din afară sau era o consecinţă a somnului. Zgomotul intermitent al arzătorului fusese atât de sâcâitor, încât abia reuşise să aţipească, iar acum se simţea cu puţin mai odihnit decât dacă ar fi stat de gardă toată noaptea. Se târî spre ieşirea din compartimentul pasagerilor şi se uită la ceilalţi membri ai echipajului.

— Ar trebui să vezi ceva. Căpitane, îi zise Zavotle, ridicându-şi capul lunguieţ. Aparatul de măsurat altitudinea funcţionează!

Toller se duse spre postul pilotului, târşâindu-şi picioarele. Flenn şi Rillomyner stăteau lângă Zavotle şi se uitau la o tăblie din material uşor, de care fusese fixat aparatul de măsurat altitudinea. Acesta consta doar dintr-o stinghie verticală gradată, de vârful căreia atârna o greutate mică, prinsă de un arc, făcut din fâşii de brakka, subţiri cât firele de păr. În dimineaţa precedentă, la începutul zborului, greutatea se aflase în dreptul semnului cel mai de jos de pe scală, dar acum se ridicase cu mai multe gradaţii.

— S-a atins cineva de el? întrebă Toller.

— Nimeni! îl asigură Zavotle. Înseamnă că tot ce ni s-a spus e adevărat! Lucrurile devin mai uşoare, pe măsură ce urcăm! Suntem mai uşori!

— După cum era de aşteptat, declară Toller, nedorind să admită că, în sufletul lui, nu acceptase niciodată ideea, chiar după ce Lain îi explicase teoria în timpul unor meditaţii particulare.

— Da, dar asta nu înseamnă că, după trei, patru zile, nu vom avea de loc greutate. Vom pluti prin aer ca... ptertha! Aşa-i, căpitane?

— Ce înălţime arată?

— Trei sute cincizeci de mile. Coincide cu calculele noastre.

— Eu nu simt nicio diferenţă, interveni Rillomyner. Cred că arcul s-a slăbit.

— Şi eu cred acelaşi lucru, dădu din cap Flenn.

Toller avea nevoie de timp, să-şi ordoneze gândurile. Se duse la marginea nacelei şi avu o clipă de ameţeală, văzând Lumea aşa cum n-o văzuse niciodată - o convexitate imensă, circulară, jumătate în semiîntuneric, jumătate strălucind în scânteierea albastră a oceanului, cu continente şi insule uşor umbrite.

Lucrurile ar fi fost altfel dacă te-ai fi înălţat din centrul Chamtethului şi te-ai fi îndreptat spre spaţiul gol, răsună vocea lui Lain în mintea sa. *Însă atunci când călătoreşti între două planete, vei ajunge curând într-o zonă de mijloc - de fapt ceva mai aproape de Supralume - în care efectul gravitaţional al unei planete îl anulează pe cel al celelaltei în condiţii normale, în care nacela este mai grea decât balonul, nava are stabilitatea unui pendul - dar acolo unde nu-i nicio greutate, va deveni instabilă şi va trebui să foloseşti propulsoarele laterale pentru a o controla.*

Lain făcuse întreaga călătorie în minte, îşi dădu seama acum Toller. Tot ce prezisese se va îndeplini. Adevărat, intraseră într-o zonă a bizarului, dar inteligenţa lui Lain Maraquine şi a altora jalonaseră deja drumul. Trebuia să aibă încredere în ei.

— Nu te înfierbânta, că pierzi ritmul arzătorului, îl potoli Toller pe Zavotle. Şi nu uita să verifici aparatul de măsurat altitudinea, determinând, de patru ori pe zi diametrul aparent al Lumii.

Apoi se uită la Rillomyner şi Flenn.

— Voi doi - de ce s-a ostenit Escadra să vă trimită la cursuri? Arcul *nu* s-a destins. Am devenit mai uşori şi vom fi şi mai uşori. Voi considera orice discuţie despre asta drept insubordonare. E clar?

— Da, căpitane.

Cei doi răspunsesem la unison, dar Toller remarcase privirea îngrijorată a lui Rillomyner şi se întrebă dacă mecanicul avea probleme cu adaptarea la imponderabilitatea crescândă. *Asta înseamnă un zbor de încercare,* îşi spuse el. *Ne testăm şi pe noi, nu numai nava.*

La căderea nopţii, greutatea de la aparatul de determinat altitudinea se ridicase aproape de jumătatea

scalei, iar efectul gravitaţiei reduse deveniseră vizibile, nu mai puteau fi contestate.

Când dădeai drumul unui obiect mic, cădea spre podeaua nacelei cu o încetineală evidentă, iar membrii echipajului raportau senzaţii ciudate de gol în stomac. Rillomyner se trezise de două ori ţipând şi explicase după aceea că fusese convins că se prăbuşea.

Toller remarcă uşurinţa ca de vis cu care se mişca. Îşi dădu seama că ar fi bine ca oamenii să rămână tot timpul ancoraţi cu funii. Ideea unei mişcări bruşte ce ar fi despărţit un om de navă nu-l încânta.

Mai observă că, în ciuda greutăţii scăzute, nava avea tendinţa să se ridice mai încet. Efectul fusese prevăzut - ca rezultat al scăderii diferenţei de greutate dintre gazul cald din interiorul anvelopei şi atmosfera înconjurătoare. Pentru a menţine viteza, mări ritmul arzătorului la patru-optsprezece, apoi la patru-şaisprezece. Rezervoarele cu pikon şi halvell ale arzătorului, erau încărcate cu o frecvenţă tot mai mare şi, deşi aveau rezerve mari, Toller abia aştepta să ajungă la altitudinea de o mie trei sute de mile, la care greutatea navei urma să fie doar a patra parte din cea normală şi era mai economic să folosească puterea propulsoarelor până treceau de zona cu gravitaţie zero.

Nevoia de a interpreta fiecare acţiune şi eveniment în limbajul sec al matematicii, ingineriei şi ştiinţei se opunea reacţiei naturale a lui Toller faţă de noul mediu. Se trezi că petrecea perioade îndelungate la marginea nacelei, fără să mişte un muşchi, ca hipnotizat, cu toată energia anulată de uimire. Supralumea se afla chiar deasupra, fiind ascunsă vederii de imensitatea răbdătoare, neobosită a balonului. Jos, departe, planeta natală devenea treptat un loc al misterelor, pe măsură ce

trăsăturile familiare îi erau înceţoşate de miile de mile de aer.

În a treia zi a ascensiunii, cerul, care îşi păstrase culoarea normală, se întunecă în toate părţile, căpătând un albastru mai închis, strălucind de numărul crescut al stelelor.

Când Toller se pierdea în transa veghilor lui, conversaţia membrilor echipajului şi chiar zgomotul arzătorului îi dispăreau din conştiinţă, rămânea singur în univers, singurul posesor al turmelor strălucitoare ale acestuia. O dată, în timpul orelor de întuneric, stând la postul de pilotare, văzu un meteorit trecând pe sub navă. Trasă o linie de foc de la ceea ce părea a fi o margine a infinitului către cealaltă, iar după câteva minute ajunse la ei un singur impuls de sunet de frecvenţă joasă - vag înfundat, morocănos - zguduind nava şi provocând protestul unui om care dormea. Din instinct, dintr-un fel de avariţie spirituală. Toller ascunse evenimentul de ceilalţi.

Pe măsură ce ascensiunea continua, Zavotle era tot mai ocupat cu jurnalul de bord, multe însemnări referindu-se la efectele psihice. Chiar în vârful celor mai înalţi munţi de pe Lume nu exista o scădere sesizabilă a presiunii aerului, dar în zborurile anterioare la înaltă altitudine, unii membri ai echipajelor raportaseră o senzaţie de rarefiere a aerului şi nevoia de a respira mai adânc. Efectul fusese slab, iar cei mai buni savanţi estimau că atmosfera putea menţine viaţa între cele două planete, dar lucrul trebuia verificat.

Toller înfruntase senzaţia că plămânii lui acţionau mai greu în a treia zi - încă o dovadă că problemele zborului interplanetar fuseseră prevăzute corect - de aceea nu fu încântat când îi atrase atenţia un fenomen neaşteptat. De

un timp avusese impresia că-i era frig, dar nu se sinchisise. Dar ceilalţi se plângeau continuu, iar concluzia nu putea fi evitată - cu cât nava urca, aerul din jur devenea mai rece.

Savanţii EEA, inclusiv Lain Maraquine, crezuseră că temperatura va creşte când nava va pătrunde în aerul rarefiat, care n-o va apăra de razele soarelui. Ca orice băştinaş din ecuatorialul Kolcorron, Toller nu ştiuse ce înseamnă un frig zdravăn şi pornise în călătoria interplanetară îmbrăcat în cămaşă, nădragi şi robă fără mâneci. Acum, deşi nu tremura încă, era conştient de necazul ce creştea şi începuse să i se strecoare în minte un gând demobilizator - că trebuiau să abandoneze zborul de încercare din cauză că le lipsea un balot cu lână...

Dădu permisiunea oamenilor din echipaj să poarte, pe sub uniformă, toate hainele pe care le aveau, iar lui Flenn să fiarbă ceai la cerere. Ultima decizie, în loc să îmbunătăţească lucrurile, duse la o serie de certuri. De fiecare dată, Rillomyner îl acuza pe gabier că, din răutate sau nepricepere, infuza ceaiul înainte ca apa să fi fiert cum se cuvine sau că-l lăsa să se răcească înainte să-l servească. Abia când Zavotle, şi el nemulţumit, urmări cu atenţie procesul, adevărul ieşi la iveală - apa începuse să fiarbă înainte de a ajunge la temperatura potrivită. Era fierbinte, dar nu clocotită.

— Mă îngrijorează această descoperire, zise Zavotle, pe când nota evenimentul în jurnal. Singura explicaţie pe care o găsesc este că, pe măsură ce apa devine mai uşoară, fierbe la o temperatură mai redusă. Dacă aşa *este,* ce se va întâmpla cu noi în momentul în care greutatea va scădea la zero? Ne va fierbe scuipatul în gură? Ne vom pişa aburi?

— Ne vom întoarce înainte să suferi o asemenea

dezonoare, răspunse Toller, arătându-şi dezaprobarea pentru atitudinea negativă a celuilalt. Nu cred că se va ajunge la aşa ceva. Cred că motivul este altul. Ceva legat de aer...

— Nu văd cum aerul poate afecta apa, zise neîncrezător Zavotle.

— Nici eu, aşa că să nu mai pierdem timpul cu speculaţii inutile! Dacă ai nevoie de ceva care să-ţi ocupe gândurile, fii atent la aparatul de măsurat altitudinea. Arată că ne aflăm la o mie o sută de mile. Dacă aşa e, înseamnă că am subapreciat viteza din ziua asta.

Zavotle examină aparatul, pipăi funia de sfâşiere şi privi în balon, al cărui interior devenise întunecat, misterios, odată cu înserarea.

— *Asta* ar putea avea legătură cu aerul. Cred că tocmai ai descoperit că aerul rarefiat apasă mai mult pe anvelopă decât pe funie şi de aceea ni s-a părut că urcăm mai încet decât în realitate.

Toller se gândi, apoi zâmbi:

— Tu ai găsit soluţia - nu eu -, aşa că trece-o în jurnal pe numele tău. Vei fi pilot principal în următorul zbor.

— Mulţumesc, căpitane!

— Ai primit doar ce meriţi, spuse Toller, bătându-l pe umăr şi cerându-şi, în acest fel, scuze pentru nervozitatea sa. În ritmul ăsta, vom depăşi o mie trei sute de mile până în zori. După aceea vom opri arzătorul şi vom vedea cum se comportă nava când vom folosi propulsorul.

Mai târziu, pe când stătea întins pe sacii cu nisip, încercând să doarmă, identifică adevărata cauză a nervozităţii pe care o descărcase asupra lui Zavotle. Acumularea de fenomene nemaivăzute - frigul în creştere, comportarea ciudată a apei, indicaţiile greşite privind viteza balonului - îi lăsa impresia că se încrezuse

prea mult în previziunile savanţilor. Lain greşise în trei privinţe, iar dacă intelectul lui deosebit fusese înfrânt atât de curând - chiar la graniţa zonei bizarului - nimeni nu putea şti ce-i mai aştepta pe podul periculos, ca de sticlă, ce-i lega de cealaltă planetă.

După un moment, Toller îşi dădu seama că fusese naiv de optimist în privinţa viitorului, că fusese convins că zborul de încercare va conduce la o migraţie plină de succes şi la întemeierea unor colonii în care cei pe care-i iubea puteau să ducă vieţi pline de împliniri, îşi dădu seama că viziunea lui se bazase, în mare măsură, pe propriul lui egoism, că soarta nu era obligată să onoreze paşapoartele pe care le oferise el unor oameni precum Lain şi Gesalla, că evenimentele urmau să se întâmple, chiar dacă el le considera de neimaginat.

Şi, imediat, viitorul deveni înnorat, plin de nesiguranţă şi pericole.

În noua ordine a lucrurilor, gândi Toller, pe când aluneca în somn, trebuie să înveţi să pricepi noul fel de minuni. Banalităţi zilnice... precum gradul de întindere al unei frânghii... Prevestiri dăruite cu zgârcenie... avertismente spuse în şoaptă, prea slabe ca să le auzi limpede...

Dimineaţa, aparatul pentru altitudine arăta că se aflau la o mie patru sute de mile, iar scala suplimentară indica o gravitaţie doar de un sfert din cea normală.

Toller, intrigat de lipsa de greutate a trupului său, îşi testă starea sărind. Un experiment pe care-l făcu doar o dată. Se înălţă mult mai mult decât intenţionase şi, un moment, păru că atârnă în aer, având senzaţia teribilă că se despărţise de navă pentru totdeauna. Nacela deschisă, cu pereţii doar până la piept, făcuţi din grinzi şi panouri de împletitură, se dovedise a fi o construcţie nepotrivită

scopurilor lor. Îşi imagină ce s-ar fi întâmplat dacă o bucată de podea s-ar fi desprins când căzuse înapoi pe ea, şi ar fi nimerit în aerul rarefiat, albastru, la peste o mie de mile de suprafaţa planetei natale.

Ar fi avut nevoie de un timp îndelungat să cadă de la o asemenea distanţă, deplin conştient, neavând nimic altceva de făcut decât să privească Lumea repezindu-se, flămândă, sub el... Chiar cel mai curajos bărbat ar fi început să urle...

— Se pare că am pierdut ceva viteză în timpul nopţii, căpitane, raportă Zavotle, de la postul de pilotare. Funia de sfâşiere s-a încordat - deşi nu mă pot bizui pe ce arată ea.

— Venise, oricum, momentul să folosim propulsorul. De acum până la răsturnare, arzătorul va fi utilizat doar pentru a menţine balonul umflat. Unde-i Rillomyner?

— Aici, căpitane.

Mecanicul apăru dintr-un compartiment pentru pasageri. Stătea îndoit, se ţinea de perete şi privea în podea.

— Ce-i cu tine? Eşti bolnav?

— Nu, căpitane. Eu... Nu vreau să mă uit afară.

— De ce?

— Nu pot. Simt că mă atrage ceva peste bord. O să plutesc.

— Ştii că-i o aiureală! îl repezi Toller gândindu-se la momentele lui de teamă nebărbătească şi înţelegându-l. Povestea asta îţi va afecta munca?

— Nu, căpitane. Munca mă ajută.

— Bine. Verifică propulsorul principal apoi pe cele laterale şi ai grijă să aibă injecţie lină de cristale. În faza asta nu ne putem permite nici cel mai mic şoc.

Rillomyner adresă un salut spre podea şi-şi luă sculele.

Urmă o oră în care fură scutiţi de zgomotul arzătorului, pentru că o parte a aparaturii acestuia era comună şi propulsorului îndreptat în jos. Flenn pregăti o gustare din ovăz fiert, cu bucăţi de carne de porc sărată, văitându-se tot timpul din cauza frigului şi a dificultăţii de a menţine aprins focul din bucătărie. Se mai învioră când auzi că mecanicul nu avea chef de mâncare şi, ca o schimbare a glumelor despre closet, îşi supuse camaradul unui bombardament cu ironii privind pericolul în care se afla acesta de a slăbi până va ajunge o umbră.

Credincios meseriei sale de bază, gabierul părea neafectat de vidul absorbant ce strălucea prin crăpăturile împletiturii. La sfârşitul mesei se aşeză pe marginea nacelei, cu un braţ pe un lonjeron de accelerare, şi-şi bătu joc de nefericitul Rillomyner. Deşi Flenn se legase cu o funie, imaginea individului căţărat pe o stinghie ce avea cerul ca fundal produse un asemenea vârtej în măruntaiele lui Toller, încât acesta îl suportă doar câteva minute, după care comandă gabierului să coboare.

Când mecanicul îşi termină treaba şi se retrase să se întindă pe sacii de nisip, Toller îşi ocupă locul la postul de pilotare. Porni noul mod de ascensiune acţionând propulsorul cu jeturi de două secunde, la intervale mari, urmărind efectul acestora asupra balonului. Fiecare împingere făcea lonjeroanele şi velatura să trosnească, dar anvelopa era afectată mai puţin decât în zborurile de mică altitudine. Încurajat, Toller modifică ritmul şi, în cele din urmă, se opri la unul de două secunde cu pauză de patru, care acţiona ca un impuls continuu, fără să producă o acceleraţie excesivă. Un suflu scurt din arzător, timp de o secundă la trei minute, ţinea balonul umflat şi anvelopa întinsă, în timp ce nava îşi făcea loc prin aer.

— Se comportă bine, îi spuse el lui Zavotle, care scria

de zor în jurnal. Se pare că vom avea un zbor comod, o zi sau două, până vom ajunge la punctul de echilibru.

— E mai uşor şi pentru urechi, comentă Zavotle, clătinând din scăfârlia-i lunguiaţă.

Toller îşi exprimă acordul printr-un gest. Deşi propulsorul funcţiona mai des decât arzătorul, zgomotul nu mai era îndreptat spre camera de rezonanţă a balonului. Sunetul devenise mai înfundat, mai puţin deranjant, fiind absorbit iute de marele ocean de tăcere.

În timp ce nava se supunea docilă, Toller începu să creadă că presimţirile din timpul nopţii fuseseră doar un simptom al oboselii. Începuse să agreeze ideea incredibilă că, dacă totul va merge bine, după şapte, opt zile urmau să vadă de aproape cealaltă planetă. Nava nu trebuia să asolizeze pe Supralume - pentru asta ar fi trebuit să sfâşie un panou, iar fără aparatura de umflare n-ar fi putut s-o ridice iar în aer. Dar puteau să rămână la câţiva yarzi de suprafaţă şi să împrăştie ultimele mistere privind condiţiile de pe planeta soră.

Miile de mile de aer ce separau cele două planete împiedicaseră astronomii să ştie altceva în afară de faptul că în zona ecuatorială se găsea un continent, ce se întindea pe toată emisfera vizibilă. Se acceptase - în parte din motive religioase - că Supralumea semăna mult cu Lumea, dar exista posibilitatea ca planeta să fie neospitalieră, din cauza unor caracteristici ale suprafeţei ce nu puteau fi distinse prin telescoape. Şi mai exista posibilitatea - care reprezenta un element al credinţei, pentru biserică, iar pentru filosofi un motiv de litigiu - ca Supralumea să fie locuită.

Cum arătau supralumienii? Aveau oraşe? Şi cum vor reacţiona văzând o flotă de nave ciudate coborând din cer?

Toller îşi întrerupse meditaţia, dându-şi seama că frigul din nacelă se intensificase serios, de câteva minute. Iar de el se apropiase Flenn, care ţinea carble-ul la piept şi tremura. Figura omuleţului se albăstrise.

— Mă omoară, căpitane! zise el, încercând să rânjească, precum altădată. S-a făcut subit frig.

— Ai dreptate, răspunse Toller, alarmat de ideea că traversaseră o barieră invizibilă, din atmosferă, a pericolului. Deodată îi veni o idee. Din cauză că folosiseră mult mai rar arzătorul! Reculul suflului aducea căldură!

— Mai e şi altceva, adăugă Zavotle. Ne ajuta şi aerul care se scurgea de pe anvelopa fierbinte.

— Fir-ar să fie! mormăi Toller, privind încruntat la dungile geometrice, vizibile prin balon. Înseamnă că trebuie să facem mai multă căldură aici. Avem o mulţime de cristale. Dar vom avea probleme mai târziu.

— La coborâre, dădu din cap Zavotle, posomorât.

Toller strânse din buze. Se confrunta din nou cu dificultăţi prevăzute de savanţi EEA. Singura cale de a pierde altitudine era prin dispersarea căldurii - o metodă devenită brusc vitală pentru echipaj - iar pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, direcţia curentului de aer urma să se inverseze în timpul coborârii, ducând cantitatea şi aşa redusă de căldură în sus, departe de nacelă. Exista posibilitatea de a trebui să petreacă zile în şir în condiţii mai rele decât cele prezente - şi să moară.

Dilema trebuia rezolvată.

Faptul că prea multe depindeau de rezultatul zborului de încercare era un argument să meargă mai departe, chiar cu riscul de a depăşi limita imperceptibilă a locului de unde nu te mai întorci? Sau avea obligaţia, mai înaltă, de a fi prudent şi de a se înapoia cu bagajul de cunoştinţe strâns cu greu?

— Asta-i ziua ta norocoasă, îi zise Toller lui Rillomyner, care se uita la el, cocârjat, ca de obicei, dintr-un compartiment pentru pasageri, voiai ceva care să te ţină ocupat. Găseşte o cale să dirijăm o parte din căldura jetului arzătorului în nacelă.

Mecanicul îl privi uluit.

— Cum să fac asta, căpitane?

— Nu ştiu. E treaba ta să faci asemenea lucruri. Atârnă vreo placă sau altceva, dar dă-i drumul chiar acum M-am săturat să te văd zăcând ca o gravidă!

Ochii lui Flenn sclipiră.

— Aşa se vorbeşte cu pasagerii, căpitane?

— Şi tu ai petrecut prea mult timp tolănit, se întoarse Toller spre el. Ai ace şi aţă în trusă?

— Da, căpitane. Ace mari, ace mici... Suficientă aţă şi sfoară cât să ajungă pentru velatura unei corăbii.

— Atunci goleşte sacii cu nisip şi fă nişte haine din pânza lor şi mănuşi.

— Las' pe mine, căpitane! Vor fi pe măsură, ca pentru nişte regi!

Încântat să aibă ceva de făcut, Flenn vârî animalul în sân, se duse la cufărul lui şi începu să scotocească prin compartimente, fluierând.

Toller îl urmări un moment, apoi se întoarse spre Zavotle, care-şi sufla în mâini.

— Te-ai mai gândit cum o să-ţi faci nevoile în imponderabilitate?

— De ce mă întrebi, căpitane?

— Pentru ca nu ştiu dacă or să iasă din tine aburi sau zăpadă.

Cu puţin înainte de micanoapte a celei de-a cincea zi, aparatul înregistra o altitudine de 2600 mile şi o

gravitaţie de valoare zero.

Cei patru membri ai echipajului erau legaţi de scaunele lor, din jurul sistemului de energie, cu picioarele întinse către baza fierbinte a tubului propulsorului. Se înfăşuraseră în veşminte grosolane din zdrenţe de pânză de sac, ce le deformau siluetele şi le ascundeau truda piepturilor ce se chinuiau cu aerul rarefiat. În nacelă, singurele semne de mişcare erau cele ale aburilor respiraţiei. Meteoriţi îndepărtaţi pâlpâiau în infinitatea de-un albastru închis, legând la întâmplare, pentru scurt timp, stelele între ele...

— Am ajuns, zise Toller, întrerupând tăcerea îndelungată. Am trecut de partea cea mai grea a zborului, ne-am descurcat cu toate surprizele neplăcute pe care le-a aruncat cerul împotriva noastră şi suntem încă sănătoşi. Cred că avem dreptul să bem coniac la masă.

Urmă altă tăcere îndelungată, de parcă gândurile îngheţaseră în indolenţă, apoi Zavotle spuse:

— Mă îngrijorează coborârea, căpitane. Chiar dacă avem încălzitorul.

— Dacă am supravieţuit până acum, putem continua.

Toller se uită la instalaţia de încălzit pe care o proiectase Rillomyner şi o instalase cu ajutorul lui Zavotle. Consta într-un tub de brakka în formă de S, lipit cu fire de sticlă şi lut-de-foc. Capătul superior al acestuia se curba deasupra gurii arzătorului, iar cel de jos fusese prins de podea, lângă postul de pilotaj. O mică parte din fiecare injectare de aer cald era îndreptată, prin tub, în jos, răspândind gazul fierbinte în nacelă, ridicând considerabil nivelul temperaturii. Deşi arzătorul urma să fie folosit mai puţin în timpul coborârii, Toller considera că vor avea suficientă căldură ca să reziste în cele două zile mai aspre.

— E timpul să întocmim raportul medical, îi zise el lui Zavotle, făcându-i semn să noteze. Cum vă simţiţi?

— Ca şi cum m-aş prăbuşi, căpitane, răspunse Rillomyner, ţinându-se de scaun. Mi-e greaţă.

— Cum să cazi, dacă n-ai greutate? întrebă liniştitor Toller, ignorând golul mişcător din propriul stomac. Trebuie să te obişnuieşti. Dar tu, Flenn?

— În regulă, căpitane. Înălţimea nu mă sperie, afirmă gabierul, mângâind animalul cu dungi verzi, cuibărit la pieptul lui, cu capul scos printr-o gaură a veşmântului suplimentar. La fel şi Tinny. Ne încălzim unul pe celălalt.

— Presupun că şi eu mă aflu într-o stare rezonabilă, ţinând seama de împrejurări, spuse Zavotle, scriind greoi în jurnal cu mâna înmănuşată, apoi, se uită cu reproş la Toller. Să scriu că te simţi bine, căpitane? Că ai o sănătate grozavă?

— Da, şi tot sarcasmul din lume nu mă va face să-mi schimb decizia. Vom răsturna nava imediat după micanoapte.

Toller ştia că Zavotle nu-şi schimbase părerea - pe care şi-o exprimase mai devreme - că ar trebui să amâne răsturnarea balonului cu o zi după trecerea de punctul de gravitaţie zero. Motiva că, făcând astfel, vor trece prin regiunea cu frig maxim mai iute şi vor fi protejaţi de îngheţ de căldura provenită din balon. Toller recunoştea oarecari merite ideii, dar nu şi-ar fi ştirbit autoritatea aplicând-o.

Îndată ce veţi trece de punctul median, Supralumea va începe să vă atragă spre ea, îl învăţase Lain. *Impulsul va fi foarte lin la început, dar va creşte foarte iute. Dacă vei mări impulsul cu jeturile propulsoarelor, vei depăşi curând viteza prevăzută pentru navă - iar asta nu trebuie să se întâmple!*

Zavotle îl combătuse susţinând că savanţii EEA nu anticipaseră frigul ucigător, nici faptul că aerul rarefiat de la mijlocul drumului exercita mai puţină forţă asupra anvelopei, acest lucru mărind viteza sigură. Toller se încăpăţânase. În calitate de căpitan al navei avea puteri discreţionare, dar nu atât cât să încalce directivele de bază ale EEA.

Nu recunoştea că hotărârea lui fusese întărită de refuzul instinctiv de a zbura cu susul în jos. Deşi în timpul antrenamentelor fusese sceptic în privinţa imponderabilităţii, înţelesese foarte bine că, îndată ce nava va depăşi punctul median, va pătrunde în domeniul de gravitaţie al Supralumii. Într-un sens, călătoria se termina, pentru că - sub forma unui act al voinţei umane, transpus în acţiune - destinul navei şi al echipajului nu mai era afectat de planeta natală. Deveneau făpturi din afară, redefinite ca străini, în termenii fizicii cereşti.

Toller considerase că amânarea răsturnării până după micanoapte îi va permite să-şi lămurească toate îndoielile. În timpul ascensiunii, Supralumea, deşi ascunsă vederii de balon, îşi mărise constant dimensiunea aparentă, iar micanoapte se lungise corespunzător. Cea care se apropia urma să dureze mai mult de trei ore, iar după trecerea ei balonul va începe să cadă către planeta soră. Toller găsea că schimbarea progresivă a modelului nopţii şi zilei reprezenta un memento puternic al măreţiei călătoriei pe care o făceau. Pentru intelectul unui adult nu însemna o surpriză, dar copilul din el se minuna, era uluit de cele ce se întâmplau. Noaptea se scurta, micanoapte se lungea, curând ordinea naturală a lucrurilor se va răsturna. Noaptea Lumii se va ghemui, pentru a deveni micanoapte a Supralumii...

În timp ce aşteptau sosirea întunericului, Toller şi

ceilalţi investigau miracolul imponderabilităţii. Exista o fascinaţie deosebită în a suspenda mici obiecte în aer şi a le urmări cum stau locului, în ciuda a tot ce te învăţase viaţa, până când următorul impuls al propulsorului le făcea să cadă.

Ca şi cum propulsorul ar reinstaura, într-un fel, o parte a greutăţii lor naturale, spunea notiţa lui Zavotle din jurnal, *dar, bineînţeles, acesta-i un mod amuzant de a privi un fenomen. Adevărata explicaţie constă în faptul că sunt fixate, invizibil, în locul lor, iar impulsul propulsorului împinge nava spre ele.*

Micanoapte apăru mai brusc ca niciodată, înfăşurând nacela în bezna străbătută de briliante şi foc, iar pe durata ei conversaţia celor patru se reduse la acorduri în şoaptă, recreând starea de spirit a primei comuniuni a zborului de la lumina stelelor. Discuţiile mergeau de la viaţa în baza EEA la speculaţii despre lucrurile ciudate pe care le puteau găsi pe Supralume, încercau chiar să imagineze un zbor spre îndepărtatalume, care se vedea spre vest, atârnând ca un felinar verde. Nimeni nu era dispus, remarcă Toller, să vorbească despre faptul că stăteau suspendaţi între două planete, într-o cutie fragilă, deschisă deasupra, cu mii de mile de vid dincolo de margini.

Mai observă că echipajul încetase, pentru moment, să i se adreseze cu titlul de căpitan, iar asta nu-i displăcu, ştia că nu însemna o nerecunoaştere a autorităţii sale - doar o acceptare inconştientă a faptului că patru oameni obişnuiţi se aventuraseră în extraordinar, în zona bizarului, iar nevoia lor mutuală de ceilalţi era egală…

O sclipire în culorile curcubeului aduse universul cotidian înapoi în existenţă.

— Aţi amintit de coniac, căpitane? întrebă Rillomyner.

Mi-a trecut prin minte că oarecare căldură internă poate să-mi întărească stomacul afurisit. Proprietăţile medicale ale băuturii sunt binecunoscute...

— Vom bea coniacul la următoarea masă, răspunse Toller, clipind şi privind în jur, restabilind legătura cu realitatea. După ce răsturnăm nava.

Mai devreme fusese încântat să descopere că instabilitatea astronavei, care fusese prezisă că va avea loc în zona de imponderabilitate şi în apropierea acesteia, fusese uşor de stăpânit cu ajutorul propulsoarelor laterale. Jeturi ocazionale, de câte o jumătate, de secundă, ajunseseră pentru a păstra marginea nacelei în poziţia dorită faţă de stelele importante. Dar acum nava - sau universul - trebuia să stea în cap. Pompă în rezervorul pneumatic, până obţinu presiunea maximă, înainte, de a alimenta cu cristale propulsorul dinspre est, timp de trei secunde. Sunetul din orificiul minuscul fu devorat de infinitate.

Pentru moment, se părea că efortul minuscul va rămâne fără efect asupra masei navei, apoi - pentru prima oară de la începutul ascensiunii - discul imens al Supralumii se văzu complet, dincolo de curbura balonului.

În acelaşi timp, Lumea se ridică peste marginea nacelei din partea opusă şi, întrucât rezistenţa aerului fusese mai puternică decât impulsul propulsorului, nava se opri într-o poziţie care oferea echipajului imaginea celor două planete.

Dacă întorcea capul într-o parte, Toller putea să vadă Supralumea, aflată în mare parte în întuneric, pentru că se afla aproape de soare. În cealaltă direcţie se zărea convexitatea uluitoare a planetei natale, serenă şi eternă, scăldată de soare cu excepţia marginii dinspre est, unde o porţiune subţire, curbă, rămăsese încă în micanoapte.

Urmări, fascinat, cum umbra Supralumii se desprinde de Lume, simţindu-se ca şi cum el ar fi fost în punctul de sprijin al unei pârghii făcută din lumină, o maşinărie intangibilă care avea puterea să mute planeta din loc.

— Te rog, căpitane, strigă răguşit Rillomyner, împinge nava spre dreapta!

— Nu ne ameninţă niciun pericol.

Toller aprinse iar propulsorul lateral, iar Lumea alunecă maiestuos în sus, ascunzându-se sub balon, iar Supralumea coborî sub marginea nacelei. Velatura trosni de mai multe ori, atunci când Toller folosi propulsorul lateral pentru a echilibra nava, în noua poziţie. Manevra fusese executată iute şi fără accidente - forţele naturale care acţionaseră asupra navei făcuseră cea mai mare parte a trebii.

— Notează! îi spuse el lui Zavotle. Rezolvat cu succes situaţia de la punctul median. Nu prevăd obstacole majore în coborârea spre Supralume.

Zavotle îşi desprinse tocul din agrafa care-l ţinea locului.

— Vom îngheţa, căpitane...

— Ăsta nu-i un obstacol major. Dacă va fi necesar, vom arde cristale verzi şi purpurii aici, pe punte, îi replică Toller, care se simţea subit vesel şi optimist, după care îl întrebă pe Flenn: Cum te simţi? Cum se potriveşte înclinaţia ta pentru înălţimi cu circumstanţele actuale?

— Dacă doriţi de mâncare, căpitane, rânji gabierul, sunt omul dumneavoastră. Jur că pe curul meu s-a întins o pânză de păianjen!

— În cazul ăsta, vezi ce ne poţi pregăti.

Toller ştia că ordinul va fi primit cu bucurie deosebită, pentru că echipajul optase ca timp de o zi să renunţe la hrană şi băutură, pentru a diminua murdăria şi neplăcerea

de a folosi toaleta în imponderabilitate.

Îl privi cu îngăduinţă pe Flenn cum împinge carble-ul în sanctuarul cald al hainelor şi se dezleagă de scaun. Omuleţul se străduia vizibil să respire, în timp ce se îndrepta spre bucătărie, dar mărgelele negre ale ochilor lui străluceau de bucurie. Apăru imediat şi-i înmână lui Toller singura sticluţă cu coniac care fusese inclusă în rezervele navei. Apoi trecu o perioadă îndelungată de timp, în care fu auzit zăngănind echipamentul de bucătărie, văitându-se şi înjurând. Toller trase o înghiţitură şi-i trecu sticla lui Zavotle. Apoi îşi dădu seama că Flenn încerca să pregătească o cină caldă.

— Nu-i nevoie să încălzeşti mâncarea! strigă el. Ne ajunge nişte pastramă cu pâine!

— În regulă, căpitane, se auzi răspunsul gâfâit. Mangalul s-a aprins... e doar problemă... să-i fac vânt puternic. O să vă servesc... un adevărat banchet. Un om are nevoie... *Ce naiba!*

Odată cu ultimul cuvânt se auzi un zgomot. Toller se întoarse spre bucătărie exact la timp ca să vadă o bucată aprinsă de lemn-de-foc ridicându-se vertical deasupra peretelui. Băţul, răsucindu-se încet, înconjurat de o flacără de-un galben deschis, se lovi de un panou din partea de jos a balonului. Tocmai când părea că va ricoşa, fără să facă vreo pagubă, spre albastrul cerului, fu prins de un curent de aer care-l purtă către spaţiul strâmt dintre un lonjeron de accelerare şi anvelopă şi rămase între ele, încă arzând.

— E al meu! strigă Flenn. L-am prins!

Apăru pe peretele nacelei, la colţ, îşi dezlegă funia şi se duse repede spre lonjeron, folosindu-şi doar mâinile, într-o căţărare ciudată în imponderabilitate. Inima şi mintea lui Toller îngheţară când văzu fum cafeniu ieşind din

pânza lăcuită a balonului. Flenn prinse stinghia aprinsă şi o stinse cu mâna înmănuşată, după care o aruncă. Brusc, se desprinse de navă, răsucindu-se prin aer. Plutea încet, întinzând zadarnic mâinile spre lonjeron.

Conştiinţa lui Toller era împărţită între cele două focare de teroare. Frica să nu piară el însuşi îi îndrepta privirea spre petecul fumegând de pânză, până văzu că flacăra se stinse de la sine, dar, în acelaşi timp, îşi dădu seama de faptul îngrozitor că vidul strălucitor dintre Flenn şi balon se mărea.

Impulsul iniţial al lui Flenn nu fusese puternic, dar se dusese vreo treizeci de yarzi înainte ca rezistenţa aerului să-l oprească. Atârna în vidul albastru, strălucind în lumina soarelui - care nu ajungea la nacelă din cauza balonului - abia semănând a fiinţă umană din cauza zdrenţelor din pânză de sac cu care era îmbrăcat.

Toller se duse la marginea nacelei. Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi răcni:

— Flenn! Eşti în regulă?

— Nu-ţi face griji, căpitane! răspunse gabierul, făcând semn cu mâna, iar vocea - incredibil! — îi suna aproape veselă. Văd foarte bine anvelopa de aici. Există o zonă roasă în jurul funiilor, dar pânza nu-i găurită.

— O să te aducem înapoi! strigă Toller, apoi le spuse lui Zavotle şi Rillomyner. Nu-i departe. Să-i aruncăm o funie.

Mecanicul se ghemuise pe scaun.

— Nu pot, căpitane, şopti el. Nu pot să mă uit afară.

— Ai să te uiţi şi ai să lucrezi, îl asigură cu asprime Toller.

— Te ajut eu, se oferi Zavotle, părăsind scaunul.

Deschise lada gabierului şi scoase mai multe funii încolăcite. Toller, nerăbdător să efectueze salvarea,

apucă o funie, îi legă un capăt de nacelă şi aruncă spre Flenn. Dar piciorul îi alunecă pe punte, iar ceea ce se dorise a fi o aruncare puternică se dovedi a fi slabă şi greşită. Frânghia se descolăci doar în parte şi rămase ţeapănă, nefolositoare, păstrându-şi ondulaţiile.

Toller o trase înapoi şi, în timp ce o încolăcea, Zavotle o aruncă pe a sa, cu aceiaşi lipsă de succes. Rillomyner, care gemea slab la fiecare răsuflare, îndreptă spre exterior o funie mai subţire, din fire de sticlă. Se întinse în direcţia corectă, dar era prea scurtă.

— Nu eşti bun de nimic! îl ocărî Flenn, care nu părea impresionat de miile de mile de vid ce se întindeau sub el. Bunică-ta s-ar fi descurcat mai bine, Rillo!

Toller îşi scoase mănuşile şi încercă din nou, dar, deşi se sprijinise de perete, funia, înţepenită de frig, nu se desfăşură cum trebuia. În timp ce-o trăgea înapoi observă un fapt îngrijorător. La început Flenn fusese mult mai sus, în raport cu nava, la acelaşi nivel cu capătul de sus al lonjeronului de accelerare, dar acum se afla abia deasupra marginii nacelei.

După un moment de gândire, Toller îşi dădu seama că gabierul cădea, şi nava cădea, dar cât timp exista căldură în interiorul balonului, păstra un oarecare grad de flotabilitate şi cădea mai lent decât un obiect solid. În apropierea punctului median, vitezele relative erau neglijabile, dar Flenn fusese prins în ghearele gravitaţiei Supralumii şi începuse plonjonul cel lung către suprafaţa planetei.

— Ai observat ce se petrece? îl întrebă pe Zavotle, în şoaptă. Nu prea mai avem timp…

Copilotul înţelese situaţia.

— Nu putem folosi propulsoarele laterale?

— Am reuşi doar să ne rotim.

— O problemă serioasă... Mai întâi pagubele aduse balonului, apoi gabierul într-o situaţie că nu le poate repara...

— Mă îndoiesc că Flenn a făcut chestia asta intenţionat, mormăi Toller, apoi se întoarse spre Rillomyner. Tunul! Găseşte o greutate care să se potrivească în tun! Poate reuşim să lansăm o funie!

În acel moment Flenn, care rămăsese liniştit, păru să-şi dea seama de schimbarea treptată a poziţiei sale relative faţă de navă şi trase concluziile potrivite. Începu să se zbată şi să agite, făcând mişcări exagerate de înot, care, în alte circumstanţe, ar fi părut comice. Descoperind că acestea nu aveau niciun efect pozitiv, rămase din nou liniştit, cu excepţia unei mişcări involuntare a mâinii, când a doua încercare a lui Zavotle de a-i aruncă o funie eşuă.

— M-am speriat, căpitane!

Deşi Flenn striga, vocea lui părea slabă, energia ei scurgându-se în imensitatea înconjurătoare.

— Să mă duceţi acasă...

— Te tragem înăuntru. Avem...

Toller nu termină fraza. Intenţionase să-l asigure pe Flenn că aveau destul timp, dar vocea îi sunase lipsită de convingere. Nu numai că gabierul cădea mai repede decât nacela, dar - în conformitate cu legile inamovibile ale fizice - căpăta viteză. Acceleraţia era aproape imperceptibilă, dar efectele acţionau cumulativ. Cumulativ şi ucigător...

Rillomyner atinse braţul lui Toller.

— Nu se potriveşte nimic în tun, căpitane, dar am înnădit două bucăţi de fir de sticlă şi le-am legat de ăsta, zise el, arătându-i un ciocan cu cap greu, din brakka. Cred că o să ajungă la el.

— Bravo! îl lăudă Toller, apreciind felul în care

mecanicul îşi depăşise acrofobia într-un moment de necesitate.

Se dădu la o parte, lăsându-l pe Rillomyner să arunce. Acesta legă capătul liber al firului de traversă, aprecie distanţa şi zvârli ciocanul în spaţiu.

Toller văzu imediat că omul greşise, ochind în sus, compensând o atracţie gravitaţională care nu exista. Ciocanul întinse frânghia şi se opri în aer, doar la câţiva yarzi deasupra lui Flenn, care îşi agită inutil braţele, încercând să ajungă la el. Rillomyner legănă sfoara, pentru a o coborî, dar reuşi doar s-o tragă puţin spre navă.

— Nu-i bine! se răsti Toller. Trage-l înapoi şi aruncă-l, rândul viitor, drept în el!

Încerca să-şi stăpânească sentimentul crescând, de panică şi disperare. Flenn alunecase vizibil sub nivelul nacelei, iar ciocanul nu-l mai putea atinge dacă distanţa se mărea, iar unghiul devenea nepotrivit pentru aruncare. Flenn avea nevoie disperată de un mijloc care să reducă distanţă ce-l despărţea de nacelă, iar asta era imposibil, dacă... dacă...

O voce familiară vorbi în mintea lui Toller. *Acţiune şi reacţie,* spunea Lain. *Acesta-i principiul universal.*

— Flenn, poţi să te apropii! răcni Toller. Foloseşte animalul! Aruncă-l în direcţia opusă navei, cât de tare poţi! Vei aluneca spre noi!

Urmă o pauză, după care gabierul răspunse:

— Nu pot să fac asta, căpitane.

— E un ordin! se răţoi Toller. Aruncă animalul! *Acum!* Nu mai avem timp!

Urmă altă pauză, după care Flenn scotoci în haină, la piept. Razele soarelui luciră pe trupul lui, când scoase de la sân animalul tărcat cu verde.

Toller înjură, enervat.

— Grăbeşte-te! *Grăbeşte-te!* Te pierdem!

— M-aţi pierdut, căpitane, răspunse Flenn, resemnat. Vreau s-o duceţi pe Tinny acasă.

După o răsucire bruscă a braţului, se duse răsucindu-se în spate, în timp ce carble-ul plutea spre navă. Venea prea jos, iar Toller văzu, năuc, cum animalul terifiat, miorlăind, cu labele întinse, trecu pe sub nacelă, cu ochii galbeni privind drept în ai lui. Flenn parcurse o distanţă scurtă, înainte să se oprească, întinzând braţele şi picioarele. Rămase ca prăbuşit, plutind cu faţa în jos pe un ocean invizibil, uitându-se spre Supralumea - aflată la mii de mile mai jos - care-l prinsese în braţele ei gravitaţionale.

— Pitic stupid! se smiorcăi Rillomyner, aruncând iar ciocanul spre Flenn.

Scula se opri, abia vizibilă, la oarecare distanţă de ţintă. Flenn, cu trupul şi membrele rigide, continua să se prăbuşească, cu viteză sporită.

— Va cădea o zi, şopti Zavotle. Când mă gândesc… o zi întreagă… să cazi. Mă întreb dacă va fi în viaţă când va atinge solul.

— Am alte lucruri la care să mă gândesc, zise Toller cu asprime, plecând de lângă marginea nacelei, incapabil să-l urmărească pe gabier cum se îndepărtează.

Instrucţiunile îi cereau să întrerupă zborul dacă pierdea un membru al echipajului sau dacă nava avea stricăciuni serioase. Nimeni nu prevăzuse că ambele situaţii puteau apare ca urmare a unui incident banal din bucătărie, dar nu se simţea mai puţin responsabil - şi rămânea de văzut dacă şi conducătorii EEA îl vor considera responsabil.

— Să punem în funcţiune propulsorul, îi spuse el lui Rillomyner. Ne întoarcem.

PARTEA A TREIA

Regiunea ciudăţeniilor

Capitolul 16

Peştera se afla pe coasta unei culmi, într-o zonă de grohotişuri, în care albiile de torente, pietrele colţuroase şi tufişurile ţepoase făceau drumul dificil şi pentru oameni, şi pentru animale.

Lain Maraquine fusese încântat să lase corn-albastrul să-şi aleagă singur calea în jurul diferitelor obstacole, înghiontindu-l din când în când, pentru a-l îndruma către steagul portocaliu care marca intrarea în peşteră. Cei patru soldaţi călare din garda sa personală - obligatorie pentru orice funcţionar important al EEA - îl urmau la scurtă distanţă, murmurul conversaţiei lor amestecându-se cu bâzâitul puternic al insectelor. Mica noapte se terminase de curând, iar soarele ardea pământul, îmbrăcând orizontul în pături tremurătoare, colorate în purpuriu, alcătuite din aer fierbinte.

Lain se simţea neobişnuit de relaxat, bucurându-se de posibilitatea de a părăsi baza astronavelor şi de a se gândi la lucruri care n-aveau de-a face cu crize mondiale şi călătoriile interplanetare. Întoarcerea prematură a lui Toller, în urmă cu zece zile, avusese ca efect implicarea lui Lain într-un şir chinuitor de întruniri, consultaţii şi studii prelungite ale noilor date ştiinţifice obţinute. O parte din conducerea EEA dorea să efectueze un al doilea zbor de încercare, cu debarcare pe Supralume şi întocmire de hărţi ale continentului central. În

circumstanţe normale, Lain ar fi fost de acord, dar situaţia din Kolcorron, care se deteriora rapid, impunea altfel de măsuri...

Sarcina de a produce o mie de nave fusese realizată, chiar depăşită, datorită asprimii cu care acţionaseră Leddravohr şi Chakkell.

Cincizeci de nave fuseseră rezervate pentru transportul familiei regale şi a aristocraţilor - în grupuri mici, pe familii, în condiţii de lux în comparaţie cu ceilalţi. Dar nu toată nobilimea decisese să ia parte la migraţie. Alte două sute de nave fuseseră destinate transportului, pentru cărat hrană, vite, seminţe, arme, maşinării şi materiale deosebit de importante. Altă sută, pentru personalul militar. Mai rămâneau şase sute cincizeci de nave care, cu un echipaj redus la două persoane, aveau capacitatea de a duce pe Supralume circa douăsprezece mii de oameni obişnuiţi.

Într-o fază de început a măreţei isprăvi, regele Prad decretase că emigraţia se va face pe bază de voluntariat, numărul bărbaţilor fiind egal cu al femeilor, iar locurile disponibile vor fi repartizate, cu prioritate, celor care cunoşteau o profesiune folositoare.

Mult timp, cetăţenii căpoşi refuzaseră să ia în serios propunerea, considerând-o o diversiune, o nebunie regească de care se râdea prin cârciumi. Puţinii care se înscriseseră fuseseră ironizaţi şi se părea că flota de astronave va fi umplută doar sub ameninţarea armelor.

Prad preferase să aştepte, ştiind dinainte că forţe mai puternice decât cele pe care le putea manevra el se puseseră în mişcare. Molima ptertha, foametea şi prăbuşirea abruptă a ordinei sociale îşi săvârşiseră opera de convingere şi, în ciuda condamnării de către biserică, registrele cu voluntari începură să se completeze. Dar

atât de mare era conservatorismul kolcorronianilor, iar soluţia problemei lor atât de radicală, încât trebuia învinsă o anumită reţinere, un sentiment profund că orice pericol şi degradare de pe Lume erau preferabile unei morţi aproape inevitabilă şi teribil de nenaturală în afundurile străine, albastre, ale cerului.

Apoi se aflase că o navă EEA parcursese mai mult de jumătate din drumul către Supralume şi se întorsese intactă.

În câteva ore toate locurile libere fuseseră repartizate, iar cei care aveau actele necesare deveniră obiect al invidiei şi resentimentului. O răsturnare a opiniei publice, iute şi iraţională, iar cei care respinseseră ideea zborului spre planeta soră începură să se considere victime ale discriminării.

Chiar şi majoritatea populaţiei, prea apatică pentru a se sinchisi de căile rezolvării marii probleme a istoriei, fusese impresionată de poveştile despre căruţele pline cu proviziile strânse cu greu, care dispăreau pe porţile Cartierului General al Flotei...

În această atmosferă, Lain afirmase că zborul de încercare îşi atinsese obiectivele majore, reuşind să facă răsturnarea şi să treacă de punctul median. Coborârea pe suprafaţa Supralumii însemna o acţiune pasivă, previzibilă. Iar schiţele continentului central, făcute de Zavotle cu ajutorul binoclului, erau suficient de bune pentru a arăta că lipseau munţii abrupţi sau alte caracteristici ale solului care ar fi îngreunat asolizarea.

Chiar şi pierderea unui membru al echipajului avusese loc în asemenea condiţii, încât se dovedise o lecţie privind nerecomandibilitatea gătitului în imponderabilitate. Comandantul navei trebuia felicitat pentru felul în care condusese o misiune unică prin

dificultatea ei, concluzionase Lain, şi adăugase că migraţia trebuia să înceapă în viitorul foarte apropiat.

Argumentele lui fuseseră acceptate.

Prima escadră, de patruzeci de nave, majoritatea transportând soldaţi şi constructori, fusese planificată să plece în ziua a optzecea a anului 2630.

Adică peste şase zile, şi, în timp ce animalul lui Lain îşi croia drum pe pantă, spre peşteră, filosoful îşi dădu seama că se simţea ciudat de neaţâţat de perspectiva de a zbura pe Supralume. Dacă totul mergea conform planului, el şi Gesalla urmau să se îmbarce pe o navă din a zecea escadră, care - ţinând seama de întârzierile provocate de vreme şi de ptertha - trebuia să părăsească planeta natală abia peste douăzeci de zile. De ce se simţea atât de puţin impresionat de iminenţa a ceea ce urma să fie cea mai mare aventură din viaţa lui, cea mai importantă cucerire ştiinţifică pe care o putea concepe şi cea mai îndrăzneaţă faptă din întreaga istorie a omenirii?

Era prea fricos pentru a îndrăzni să se gândească la eveniment? Sau pentru că distanţarea crescândă de Gesalla - nerecunoscută, dar prezentă în conştiinţa lui - îi uscase o rădăcină spirituală, făcându-l sterp emoţional? Sau era doar vorba de lipsă de imaginaţie din partea cuiva care se mândrea cu calităţile superioare ale minţii lui?

Torentul de îndoieli şi întrebări continua, în timp ce corn-albastrul ajunse pe un prag de stâncă, iar Lain văzu, la mică distanţă în faţă, intrarea în peşteră. Recunoscător că poate amâna problemele proprii, descălecă şi aşteptă să-l ajungă soldaţii din urmă. Figurile celor patru şiroiau de transpiraţie, sub coifurile din piele. Oamenii erau vizibil uimiţi că fuseseră aduşi într-un loc atât de pustiu.

— Mă veţi aştepta aici, îi spuse Lain sergentului

mătăhălos. Unde veţi instala postul de observare?

Omul duse mâna la frunte, să-şi apere ochii de razele aproape verticale ale soarelui ce trecea pe lângă discul pictat cu foc al Supralumii.

— În vârful culmii, domnule. De acolo pot vedea cinci sau şase alte posturi de observare.

— Bine. Voi intra în peşteră şi nu vreau să fiu deranjat. Strigaţi-mă doar dacă apar ptertha.

— Da, domnule.

În timp ce sergentul descăleca şi repartiza oamenii, Lain deschise coşul legat de şa şi scoase patru felinare cu ulei. Aprinse fitilele cu o lentilă, luă lămpaşele de mânerele din sfoară de sticlă şi le duse în grotă. Intrarea era joasă şi îngustă, ca o uşă. Pentru moment, aerul păru mai cald decât afară, apoi pătrunse într-o regiune răcoroasă, unde pereţii se îndepărtau, formând o cameră spaţioasă. Aşeză felinarele pe podeaua murdară şi aşteptă ca ochii să i se adapteze la lumina slabă.

Peştera fusese descoperită la începutul anului, de către un supraveghetor care cercetase culmea, ca loc posibil pentru instalarea unui post de observare. Poate doar din entuziasm, poate din dorinţa de a gusta celebra ospitalitate a seniorului Glo, omul se dusese pe Muntele Verde şi făcuse o descriere a conţinutului uluitor al peşterii. Raportul ajunsese, curând după aceea, în mâna lui Lain. Acesta decisese să vadă descoperirea de îndată ce va avea timp disponibil. Acum, înconjurat de şirul de imagini înşirate, înţelese că sosirea sa în locul acela întunecat era simbolică. Se întorsese către trecutul Lumii, se îndepărtase de viitorul de pe Supralume, mărturisind că nu voia să participe la zborul de migrare şi le ceea ce urma după ei…

Picturile de pe pereţii peşterii deveniră vizibile.

Nu exista o ordine a scenelor reprezentate. Se părea că suprafeţele mai întinse şi mai netede fuseseră folosite mai întâi, apoi generaţiile succesive de artişti umpluseră spaţiile intermediare cu scene fragmentate, bizuindu-se pe ingeniozitatea lor pentru a incorpora ieşituri, găuri şi crăpături în modelul desenului.

Rezultatul fusese un montaj labirintic, în care ochiul era silit să rătăcească fără încetare de la vânători pe jumătate dezbrăcaţi la grupuri de familie, apoi la arbori brakka stilizaţi, la animale bizare sau familiare, scene erotice, demoni, oale de gătit, flori, schelete omeneşti, arme, sugari, desene geometrice abstracte, peşti, şerpi, artefacte necunoscute şi simboluri de neînţeles. În unele cazuri, liniile principale fuseseră săpate în stâncă şi umplute cu pigment, făcând ca imaginea să avanseze spre vedere cu o putere de nestăpânit. Altele constau dintr-o ambiguitate spaţială prin care o formă umană sau animală era definită doar prin schimbarea intensităţii unei pete de culoare. În cea mai mare parte, culorile rămăseseră vii acolo unde trebuiau să fie vii şi şterse acolo unde artistul preferase să fie subtil, dar, în unele locuri, timpul contribuise la complexitatea vizuală cu dungi de mucegai sau grupuri de ciuperci.

Lain fu copleşit, ca niciodată înainte, de simţul duratei.

Teza de bază a religiei kolcorroniane era că Lumea şi Supralumea existaseră întotdeauna, foarte asemănătoare celor din vremurile moderne, constituind doi poli pentru alternarea continuă a spiritelor umane lipsite de trup. Cu patru secole în urmă se dusese un război pentru înlăturarea ereziei bithiane, care proclama că o persoană va fi răsplătită, pentru viaţa virtuoasă de pe o planetă, prin reîncarnarea într-o situaţie mai înaltă pe planeta soră. Principala obiecţie a bisericii fusese împotriva ideii

de progres, de schimbare, care intra în conflict cu învăţătura sa esenţială, ce susţinea că ordinea prezentă este imuabilă şi eternă. Lain găsea că-i uşor să crezi că macrocosmosul a fost întotdeauna aşa cum este, dar în stadiile iniţiale ale istoriei umane existau dovezi de schimbare şi, înaintând în trecut, se putea ajunge la... *asta!*

Nu avea cum să estimeze vârsta peşterii pictate, dar instinctul îl făcea să gândească în milenii, nu în secole. Aici se aflau dovezi că omul trăise cândva într-un mediu foarte diferit, că gândise altfel, că împărţise planeta cu animale care nu mai existau de mult. Trăia o izbucnire de stimulare intelectuală complexă şi de regret dându-şi seama că aici, în interiorul cavităţii din stâncă, exista material de muncă pentru o viaţă. Ar fi putut să completeze abstractivitatea matematicii cu studiul celor de-un neam cu el, un lucru care i se părea infinit mai natural şi mai fructuos decât zborul pe o altă planetă.

Aş putea să fac asta?

Gândul, doar pe jumătate serios, părea a intensifica răceala peşterii, iar Lain se trezi că-i pe cale să tremure, şi se mai trezi - aşa cum i se întâmplase de mai multe ori în ultimul timp - că încearcă să analizeze atitudinea sa faţă de zborul spre Supralume.

Era un lucru logic - acţiunea, asumată la rece, a unui filosof - sau simţea că-i datorează asta Gesallei şi copiilor pe care dorea să-i aibă, oferindu-le un alt viitor? Până începuse să-şi examineze propriile motivaţii, totul i se păruse limpede - ori zboară pe Supralume şi se alătură viitorului, ori rămâne pe Lume şi moare împreună cu trecutul.

Dar majoritatea populaţiei nu luase o asemenea decizie. Oamenii urmaseră cursul omenesc al lucrurilor,

refuzând să zacă şi să aştepte să moară, ignorând ideea defetistă că ptertha cele oarbe şi fără minte ar putea triumfa asupra umanităţii. Căci zborul de migrare nu putea avea loc fără cooperarea celor care rămâneau pe loc - echipele de umflare, oamenii din posturile de observare, militarii care urmau să păzească statul major şi să menţină ordinea după ce regele şi anturajul său vor pleca.

Viaţa umană nu va înceta peste noapte pe Lume, îşi dădu seama Lain. Vor urma ani, decenii, de lupte şi retrageri, iar procesul ar putea produce un nucleu de indivizi greu de ucis, puţini la număr, ce vor trăi ascunşi, în condiţii de privaţiuni inimaginabile. Lain nu dorea să participe la acest scenariu amarnic, dar important era că-şi găsise un loc în el, că, dacă ar fi avut suficientă voinţă, ar fi putut să-şi trăiască viaţa pe petecul de sol ce-i revenea pe planeta lui natală, unde existenţa avea importanţă şi înţeles.

Dar ce se va întâmpla cu Gesalla?

Era prea loială, ca să plece fără el. Caracterul său avea o asemenea structură, încât faptul că se îndepărtaseră mental o făcea să se apropie mai mult de el trupeşte, supunându-se jurământului căsătoriei. Se îndoia că ar recunoaşte, chiar faţă de ea însăşi, că era...

Ochii lui Lain, privind în grabă panorama din vechime, se aţintiră asupra imaginii unui copilaş ce se juca. O vinietă, la intersecţia triunghiulară a trei scene mai mari, care arăta un băiat absorbit de ceea ce părea a fi o păpuşă, pe care o ţinea într-o mână. Avea celălalt braţ întins într-o parte, ca şi cum ar fi mângâiat, fără grijă, un animal domestic familiar. Chiar sub mână se afla un cerc fără trăsături. Cercul n-avea culoare şi putea reprezenta multe lucruri - o minge mare, un balon, o Supralume prost

plasată - dar Lain era tentat, într-un mod ciudat, să vadă în el o ptertha.

Luă un felinar şi se apropie de pictură. Lumina mai puternică îi confirmă că rotocolul nu conţinuse niciodată vreun pigment, lucru bizar, dacă ţinea seama de faptul că artiştii morţi cu mult timp în urmă dovediseră multă scrupulozitate şi subtilitate în redarea altor subiecte, mai puţin semnificative. Asta însemna că interpretarea sa fusese greşită, mai ales că băiatul arăta relaxat, nu înspăimântat de ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv de teroare.

Speculaţiile lui Lain fură întrerupte de sunetul produs de cineva care intra în peşteră. Se încruntă, enervat, ridică felinarul şi făcu involuntar un pas înapoi, văzând că noul venit era Leddravohr. Zâmbetul prinţului luă fiinţă pentru o clipă, când Leddravohr ieşi din trecerea îngustă, zgâriind peretele cu sabia, şi privi în peşteră.

— Bună dupăziua, prinţe, spuse Lain, descoperind, dezamăgit, că începuse să tremure.

Multele întâlniri cu Leddravohr, în timp ce lucra pentru EEA, îl învăţaseră să se stăpânească atunci când erau şi alţii de faţă, precum şi în încăperea aglomerată a biroului, dar aici, în spaţiul închis al peşterii, Leddravohr era uriaş, inuman de puternic şi de înspăimântător. Arăta atât de deosebit de Lain, ca minte şi înfăţişare, încât părea coborât dintr-o scenă primitivă din semiîntunericul din jur.

Leddravohr privi în treacăt întreaga peşteră, înainte de a vorbi.

— Mi s-a spus că aici se află ceva remarcabil, Maraquine. Am fost greşit informat?

— Nu cred, prinţe, răspunse Lain, sperând că-i în stare să-şi ascundă tremurul vocii.

— Nu crezi? Atunci ce-i lucrul pe care mintea ta

deosebită îl apreciază şi a mea nu?

Lain se gândi la un răspuns care să nu conţină insulta pe care dorea să i-o atribuie Leddravohr.

— N-am avut timp să studiez picturile, prinţe, dar am remarcat că sunt foarte vechi.

— Cât de vechi?

— Poate de trei sau patru mii de ani.

Leddravohr fornăi, amuzat.

— Aiurea! Zici că mâzgălelile astea sunt mai vechi decât Ro-Atabri?

— Aceasta-i părerea mea, prinţe.

— Greşeşti. Culorile sunt prea proaspete. Locul ăsta-i o ascunzătoare din timpul unui război civil. Nişte insurgenţi s-au ascuns aici şi...

Leddravohr se opri să privească mai atent o schiţă care reprezenta doi oameni într-o poziţie sexuală contorsionată.

— Vezi ce-au făcut ca să piardă timpul, Maraquine? Te intrigă?

— Nu, prinţe.

— Te enervezi vreodată, Maraquine?

— Încerc să nu mă enervez, prinţe.

Leddravohr, fornăi iar, se plimbă prin peşteră, apoi se întoarse lângă Lain.

— Gata, încetează cu tremuratul, n-o să mă ating de tine. Poate te interesează să ştii că mă aflu aici pentru că tatăl meu a aflat de gaura asta. Vrea ca picturile să fie copiate cu grijă. Cât va dura?

Lain se uită la pereţi, după care răspunse:

— Patru desenatori buni pot face treaba într-o zi, prinţe.

— Ai grijă de tot ce trebuie, ordonă Leddravohr şi-l privi, cu o expresie indescifrabilă pe figura-i netedă. De

ce-i pasă cuiva de asemenea lucruri? Tatăl meu e bătrân şi obosit. Curând va trebui să înfrunte zborul spre Supralume. O mare parte din populaţie a fost ucisă de molimă, iar ce-a rămas e gata să se răscoale. Chiar unele unităţi ale armatei au devenit greu de condus acum, când sunt flămânde, şi-şi dau seama că în curând nu voi mai fi aici să am grijă de bunăstarea lor. Şi totuşi tatăl meu vrea să vadă el însuşi mâzgăliturile astea mizerabile. De ce, Maraquine, de ce?

Lain fu surprins de întrebare.

— Regele Prad pare a avea instinctul unui filosof, prinţe.

— Vrei să spui că este ca tine?

— Nu intenţionez să mă ridic la…

— Lasă asta. Ce înseamnă răspunsul tău? Regele vrea să ştie lucruri pentru că vrea să ştie lucruri?

— Asta înseamnă a fi filosof, prinţe.

— Dar…

Leddravohr se întrerupse, auzind zăngănit de echipament la intrarea peşterii. Se ivi sergentul din garda lui Lain. Acesta îl salută pe prinţ şi, deşi era agitat, aşteptă să i se permită să vorbească.

— Spune, omule!

— S-a pornit vântul dinspre vest, prinţe. Am fost avertizaţi că au apărut globurile.

— Bine, o să pornim imediat, răspunse Leddravohr, făcând semn să fie lăsaţi singuri.

— Vântul bate puternic, prinţe, zise sergentul, stânjenit vizibil că rămăsese după ce i se făcuse semn să plece.

— Iar un soldat vechi ca tine nu vede de ce şi-ar asuma riscuri inutile, replică Leddravohr, bătându-l pe umăr, un gest cu care n-ar fi onorat nici pe cei mai înalţi aristocraţi. Ia-ţi oamenii şi du-te chiar acum, sergent.

Omul se grăbi să iasă, cu ochii scânteind, plini de recunoştinţă şi adoraţie. Leddravohr se uită după el, apoi se întoarse spre Lain.

— Îmi explicai ce-i cu pasiunea pentru cunoştinţe nefolositoare. Continuă.

— Eu... mormăi Lain, încercând să-şi ordoneze gândurile. În profesiunea mea, toate cunoştinţele sunt folositoare.

— De ce?

— Fac parte dintr-un întreg... dintr-o structură unitară... iar când acea structură va fi completă, omul va fi el însuşi complet şi-şi va controla pe deplin destinul.

— Frumoase cuvinte! mârâi Leddravohr, privind nemulţumit porţiunea de perete de lângă Lain. Crezi cu adevărat că viitorul rasei noastre depinde de imaginea pictată a unui copil jucându-se cu mingea?

— Nu am spus asta, prinţe.

— Nu am spus asta, prinţe! îl maimuţări Leddravohr. Nu mi-ai spus nimic, filosofule!

— Îmi pare rău că n-aţi auzit nimic, răspunse liniştit Lain.

Zâmbetul lui Leddravohr apăru imediat.

— Asta-i o insultă, nu? Dragostea de cunoaştere trebuie să fie cu adevărat o pasiune arzătoare, Maraquine, de începi să-ţi îndrepţi şira spinării! O să continuăm discuţia în timpul drumului. Vino!

Leddravohr se duse la gura peşterii, se întoarse într-o parte şi se strecură prin spaţiul îngust. Lain stinse cele patru felinare şi, lăsându-le acolo unde se aflau, îl urmă pe prinţ. Un vânt puternic bătea dinspre vest, peste contururile neregulate ale culmii. Leddravohr, deja călare pe corn-albastrul său, se uită amuzat la Lain, care-şi strânse poalele robei şi se căţără cu greu în şa. După ce

privi cercetător cerul, prinţul porni la vale, conducându-şi animalul cu nonşalanţa fermă a unui călăreţ înnăscut.

Lain, acţionând dintr-o toană, îşi grăbi corn-albastrul pe un traseu paralel, hotărât să nu se lase întrecut. Se aflau la jumătatea pantei, când descoperi că-şi îndreptase animalul în viteză pe un petic de marnă. Încercă să-l îndrume spre dreapta, dar reuşi doar să-l dezechilibreze. Animalul scoase un răcnet alarmat, când alunecă pe suprafaţa înşelătoare, şi căzu într-o parte. Lain auzi cum îi trosnesc picioarele şi se aruncă din şa pe un maldăr de iarbă-galbenă, ivit ca prin minune. Ajunse pe sol, se rostogoli şi sări imediat în picioare, nevătămat dar îngrozit de urletul de agonie al corn-albastrului ce se zbătea pe plăcile zăngănitoare de rocă. Leddravohr descălecă dintr-o singură mişcare rapidă şi se duse la animalul prăbuşit, cu sabia cea neagră în mână Cu un gest iute, înfipse lama în burta corn-albastrului, înfigând-o astfel încât să pătrundă în cavitatea toracică. Animalul se zbătu convulsiv şi scoase un sunet smiorcăit, sforăit, când muri. Lain îşi duse mâna la gură, luptându-se să-şi stăpânească zvâcniturile din stomac.

— Ai parte de alte cunoştinţe folositoare, zise calm Leddravohr. Când omori un corn-albastru, nu-ţi înfige lama în inima lui, să nu te umpli tot de sânge. Aşa cum am procedat eu, inima se goleşte în cavităţile trupului şi se face puţină murdărie. Vezi? întrebă el, trăgându-şi spada, ştergând-o de părul animalului şi dându-şi mâinile în lături, invitându-l pe Lain să-i verifice curăţenia hainelor. Nu eşti de acord că-i un lucru foarte… filosofic?

— L-am făcut să cadă, mormăi Lain.

— A fost doar un corn-albastru, declară indiferent prinţul, apoi îşi vârî sabia în teacă, se întoarse la animalul său şi se aruncă în şa. Hai, Maraquine, ce mai aştepţi?

Lain se uită la prinţ, care întinsese o mână, să-l ajute să încalece, şi simţi o puternică aversiune faţă de acel contact fizic.

— Mulţumesc, prinţe, dar nu-i potrivit ca unul de rangul meu să călărească împreună cu tine.

Leddravohr izbucni în râs.

— Ce spui, nebunule? Acum suntem în lumea adevărată - lumea soldaţilor - iar globurile sosesc!

Referirea la ptertha îl străpunse pe Lain ca un pumnal din gheaţă. Făcu un pas înainte, ezitând.

— Nu fi atât de timid, zise Leddravohr, amuzat şi ironic. La urma urmei, nu-i prima oară când călărim aceeaşi făptură!

Lain se opri, acoperit de transpiraţie rece, şi se auzi spunând:

— Gândindu-mă bine, prefer să mă întorc pe jos la cazarmă.

— Mă faci să-mi pierd răbdarea, Maraquine! N-o să mă rog de tine să-ţi aperi viaţa!

— Eu răspund de viaţa mea, prinţe.

— Trebuie să fie ceva în sângele familiei Maraquine, mormăi Leddravohr, ca adresându-se unei a treia persoană, ridicând din umeri.

Apoi îşi îndreptă animalul spre est şi porni la galop. După câteva secunde, dispăru în spatele unei grămezi de stânci. Lain rămase singur, într-un peisaj aspru, ce-i păru, brusc, la fel de străin şi de nemilos ca al unei planete îndepărtate. Râse strident, neîncrezător, dându-şi seama în ce situaţie se plasase, pierzându-şi cumpătul.

De ce acum? se întrebă el. *De ce am aşteptat până acum?*

În apropiere se auzi un sunet slab de zgâriere. Lain se întoarse, speriat, şi văzu miriapode incolore ieşind în

grabă din gropile lor, răsturnând pietricelele din drum în nerăbdarea de a ajunge la corn-albastrul mort. Se îndepărtă de spectacol. Pentru moment, se gândi să se întoarcă la peşteră, apoi îşi dădu seama că aceasta îi oferea o protecţie minimă pe timpul zilei, iar după căderea nopţii, tot muntele va fi plin de globuri ce-l vor căuta răbdătoare. Cel mai bun plan era să se îndrepte spre est, către cazarma flotei, cu cea mai mare viteză, şi să încerce să ajungă acolo înainte ca sferele să apară, purtate de vânt.

Odată luată decizia, Lain începu să alerge. Aproape de poalele culmii, ajunse pe o pantă deschisă, ce-i permitea să vadă spre est. Un norişor îndepărtat de praf arăta poziţia lui Leddravohr şi, mult înaintea lui, aproape de limitele cafenii ale cazărmii, un nor mai mare ce dovedea cât de departe ajunseseră cei patru soldaţi. Nu-şi dăduse seama de diferenţa de viteză dintre un călăreţ şi un pedestraş... Probabil că va înainta mai iute pe terenul neted, înierbat. Dar şi aşa va dura probabil o oră până va fi în siguranţă.

O oră!

Exista vreo speranţă să supravieţuiască atât timp?

Ca să-şi distragă atenţia de la suferinţa fizică în creştere, încercă să-şi folosească priceperea profesională pentru a răspunde la întrebare.

Lumina zilei şi terenul neted erau condiţii ce nu favorizau globurile. Sferele nu aveau, practic, capacitate de autopropulsare în plan orizontal şi depindeau de curenţii de aer pentru a fi duse de-a lungul suprafeţei, ceea ce însemna că un om activ nu trebuia să se teamă de ptertha când traversa un teren deschis. Presupunând că acestea nu acoperiseră zona - ceea ce se întâmpla rareori în timpul zilei - tot ce avea de făcut era să fie

atent la globuri şi la direcţia vântului. Când erai ameninţat de o ptertha, trebuia să aştepţi până ajungea la distanţa de ucidere, apoi, să fugi în contra vântului, lăsând globul să treacă mai departe.

Lain se opri într-o albie de pârâu, cu gura sărată, din cauza oboselii. Se aşeză pe o piatră, să-şi tragă răsuflarea. Trebuia să aibă rezerve de energie, să fie sigur pe picioare, când va ajunge la câmpie. Când tumultul din piept se potoli, treptat, îşi îngădui să-şi închipuie următoarea întâlnire cu Leddravohr şi - incredibil - se trezi că rânjeşte. Ironia ironiilor! În timp ce renumitul prinţ militar o tulise să se adăpostească de ptertha, iar molatecul filosof se plimba spre oraş, fără altă armură decât intelectul său. O dovadă clară că nu-i laş, dovadă pe care s-o vadă toţi, pe care chiar soţia lui...

Înnebunesc! Gândul îl făcu să geamă tare, autocompătimindu-se. *Mi-am pierdut minţile!*

Am permis unui sălbatic să-mi străpungă apărarea cu bădărănia şi răutatea lui, prin celebrarea prostiei şi glorificarea ignoranţei. L-am lăsat să mă înjosească până am renunţat la viaţă, într-un amestec de ură şi mândrie - ce emoţii lăudabile! — iar acum mă cufund în fantezii despre răzbunări copilăreşti, fiind atât de încântat de propria-mi superioritate, că nici măcar nu m-am asigurat că nu-i vreo ptertha în apropiere!

Lain se întoarse şi - simţindu-se rău din cauza premoniţiei - se uită în lungul albiei.

Ptertha se afla la zece paşi, în interiorul zonei de ucidere, iar briza ce se scurgea de-a lungul văii o apropia de el cu o iuţeală care-l îngheţa.

Se umfla, de-i acoperea tot câmpul vizual, transparenţa ei sclipitoare fiind pătată cu purpuriu şi negru. Într-un colţ al minţii, Lain simţi un licăr pervers de mulţumire pentru

că soluţia fusese aleasă în locul lui, iute şi pentru totdeauna. N-avea rost să fugă, n-avea rost să lupte. Văzu ptertha aşa cum nu mai văzuse vreuna, văzu vârtejurile vineţii ale prafului toxic în interiorul ei. Se vedea o urmă de structură. Un glob în interiorul globului? O protointeligenţă rea, ce se sacrifica în mod conştient, ca să-l distrugă?

Ptertha umplu universul lui Lain.

Era pretutindeni - apoi nu mai fu nicăieri.

Răsuflă adânc şi privi în jur, cu privirea liniştită a omului care mai are de făcut ceva.

Nu aici, gândi el. *Nu în locul ăsta întunecat. Nu-i potrivit deloc.*

Amintindu-şi de panta de pe care avusese o perspectivă frumoasă spre est, se întoarse de-a lungul pârâul ui secat, mergând încet şi oftând din timp în timp. Când ajunse pe pantă, se aşeză pe sol, cu spatele rezemat de o stâncă ce avea o formă comodă şi-şi aranjă faldurile robei în jurul picioarelor întinse.

Lumea ultimei sale zile i se întindea în faţă. Conturul triunghiular al munţilor Opelmer plutea în partea de jos a cerului, părând desprins de fâşiile orizontale şi dungile colorate ce reprezentau Ro-Atabri şi suburbiile de pe ţărmul golfului Arie. Mai aproape şi mai jos se găsea comunitatea artificială a cazărmii astronavelor, cu duzini de împrejmuiri pentru baloane, ce alcătuiau un oraş iluzoriu din turnuri rectangulare. În partea de sud a cerului sclipea Copacul, cele nouă stele ale lui sfidând strălucirea soarelui, iar la zenit, o semilună lată, de lumină blândă, se întindea insesizabil peste discul Supralumii.

Întreaga arie a vieţii şi muncii mele e cuprinsă în scena asta, mormăi Lain. *Am cu mine uneltele de scris şi ar*

trebui să încerc să fac un fel de total... nu că ultimele gânduri ale unuia care şi-a găsit sfârşitul într-un mod penibil ar avea vreo valoare pentru ceilalţi... cel mult aş putea nota ceea ce se ştie deja - că pterthacoza nu-i o moarte rea... ca moarte... natura poate fi miloasă... după cum cele mai îngrozitoare muşcături de rechin nu-s însoţite întotdeauna de durere, aşa şi inhalarea de praf de ptertha poate genera uneori o dispoziţie bizară de resemnare... de fatalism produs chimic... În privinţa asta se pare că-s norocos... exceptând faptul că sunt lipsit, de simţurile ce-s ale mele de drept...

În pieptul lui Lain se manifestă o arsură, care-şi întinse tentacule radiale în restul torsului. În acelaşi timp, aerul din jur păru că se răceşte, de parcă soarele îşi pierduse căldura. Vârî mâna în buzunarul robei, scoase o glugă făcută din pânză galbenă şi o întinse în poală. Avea de îndeplinit o ultimă datorie. Nu încă...

Aş vrea ca Gesalla să fie aici... Gesalla şi Toller... să-i pot dărui pe unul celuilalt, sau să le cer să se accepte unul pe celălalt... ironia soartei... Toller a dorit întotdeauna să fie altfel, să semene cu mine... iar când el a devenit noul Toller, eu am fost obligat să devin vechiul Toller... până la renunţarea la viaţă de dragul onoarei, un gest ce-ar fi trebuit făcut înainte ca minunata mea soţie să fi fost distrusă şi murdărită de Leddravohr... Toller a avut dreptate în privinţa asta, iar eu - în aşa-zisa mea înţelepciune - i-am spus că a greşit... Gesalla ştia cu mintea că el greşise, dar cu sufletul că avusese dreptate...

Un fior dureros din pieptul lui Lain fu urmat de un tremur. Imaginea din faţa lui era ciudat de plată. Acum putea zări mai multe ptertha. Pluteau către câmpie în grupuri de câte două, trei, dar pentru cât îi rămăsese din viaţă nu mai aveau importanţă. Curgerea ca în vis a

gândurilor sale fragmentare era o nouă realitate.

Sărmanul Toller... a devenit ceea ce aspira să fie, şi cum l-am răsplătit?... cu resentimente şi invidie... L-am jignit în ziua înmormântării lui Glo şi am putut să fac asta doar pentru că mă iubea, iar el a răspuns la ciuda mea copilărească cu demnitate şi îngăduinţă... brakka şi ptertha merg împreună... îmi iubesc frăţiorul şi mă întreb dacă Gesalla îşi dă seama că şi ea îl iubeşte... asemenea lucruri pot necesita timp îndelungat... sigur că brakka şi ptertha merg împreună, e un parteneriat simbiotic... abia acum înţeleg de ce nu mă atrăgea zborul spre Supralume... viitorul e aici, iar viitorul aparţine lui Toller şi Gesallei... acesta ar fi motivul ascuns pentru care am refuzat să călăresc alături de Leddravohr? pentru care mi-am ales propria-mi Cale Luminată?... să-i las drum liber lui Toller?... am eliminat un factor dezechilibrant din ecuaţie?... ecuaţiile însemnau atât de mult pentru mine...

Focul din pieptul lui Lain deveni mai fierbinte, se întinse, împiedicându-l să respire. Transpira din abundenţă, dar îşi simţea pielea înfiorător de rece, iar lumea era doar un tablou pictat pe o pânză ce susura. Venise timpul pentru gluga galbenă.

Lain o ridică, neîndemânatic şi şi-o trase pe cap - un avertisment pentru oricine s-ar fi apropiat că murise de pterthacoză şi că nu trebuia să-i atingă trupul decât după cinci zile. Despicăturile pentru ochi nu se aflau la locul potrivit, dar lăsă mâinile să-i cadă fără să potrivească gluga, mulţumit să rămână în universul particular al galbenului fără formă, fără trăsături.

Timpul şi spaţiul goneau împreună în acel microcosmos fără pretenţii.

Da, am avut dreptate în privinţa peşterii pictate... cercul reprezenta o ptertha... o ptertha fără culoare... una

care nu producea toxine specializate... cine m-a întrebat, cândva, dacă globurile fuseseră roz?... şi ce-am răspuns?... am spus că pruncul dezbrăcat nu se speria de glob pentru că ştia că-i nevătămător?... ştiu că l-am dezamăgit pe Toller prin lipsa mea de curaj fizic... prin dispreţul meu pentru onoare... dar acum poate fi mândru de mine... aş fi dorit să-i văd mutra când va afla că am preferat să mor decât să călăresc cu... nu-i ciudat că răspunsul ghicitorii ptertha a fost întotdeauna vizibil pe cer?... Copacul şi cercul Supralumii, ce simboliza ptertha, coexistând în armonie... descărcarea de polen a copacului brakka hrănea ptertha cu... cu ce?... polen, cristale verzi sau purpurii?... iar în schimb, ptertha caută şi distruge duşmanii copacului... Toller trebuie apărat de prinţul Leddravohr... Se crede egalul acestuia, dar mă tem... MĂ TEM CA N-AM SPUS NIMĂNUI DESPRE BRAKKA şi PTERTHA!... de cât timp ştiu?... e un vis?... unde-i draga mea Gesalla?... pot să-mi mişc mâinile?... pot să...

Capitolul 17

Prinţul Leddravohr luă o oglindă şi se încruntă la propria-i reflectare. Chiar când locuia în Marele Palat prefera să nu fie ajutat de servitori, iar pentru toaleta de dimineaţă pierduse o mulţime de timp ascuţind briciul de brakka încât să aibă un tăiş perfect, şi-şi înmuiase barba cu apă fierbinte. Din nefericire, rezultatul fusese că luase din pielea de pe gât. Nu se tăiase cu adevărat, dar prin piele se iveau picături de sânge şi, oricât le-ar fi şters, apăreau la loc.

Asta înseamnă să trăieşti ca o servitoare îndopată, îşi spuse el, apăsând o cârpă pe grumaz şi aşteptând să se încheie sângerarea, ca să se îmbrace. Oglinda, făcută din două feluri diferite de sticlă, lipite împreună, reflecta complet, dar când stătea în faţa ferestrei, putea să zărească dreptunghiul ei strălucitor prin sanvişul de sticlă, ocupând, în aparenţă, acelaşi spaţiu ca şi trupul lui.

Se potriveşte, gândi el. *Devin fără substanţă, o fantomă, pregătită pentru ascensiunea spre Supralume. Viaţa mea adevărată, singura viaţă care are importanţă, se va termina...* Meditaţia îi fu întreruptă de zgomotul unor paşi ce veneau în fugă. Se întoarse şi văzu în uşa camerei de toaletă silueta cu umeri laţi a maiorului Yachimalt, aghiotantul responsabil cu comunicaţiile între palat şi cazarma astronavelor. Acesta observă că Leddravohr era dezbrăcat şi vru să iasă din încăpere.

— Iertaţi-mă, prinţe, nu mi-am dat seama...

— Ce s-a întâmplat? se răsti Leddravohr. Dacă ai un mesaj pentru mine, scuipă-l!

— O ştire de la colonelul Hippern. Spune că mulţimea

s-a strâns la intrarea principală a cazărmii.

— Are un regiment la dispoziţie! De ce m-aş sinchisi eu de acţiunile vulgului?

— Mesajul menţionează că oamenii sunt incitaţi de seniorul prelaţilor, prinţe. Colonelul Hippern cere autorizaţia să-l aresteze.

— Balountar! Sacul ăla mizerabil de oase! răcni Leddravohr, apoi aruncă oglinda şi se duse la dulapul în care îşi ţinea hainele. Spune-i colonelului să-şi menţină poziţiile, dar să nu intervină împotriva lui Balountar până la sosirea mea. O să mă ocup personal de seniorul sperietoare!

Yachimalt salută şi dispăru din uşă. Leddravohr se trezi zâmbind, în timp ce-şi punea iute veşmintele şi cuirasa albă. Cu cinci zile înainte de plecarea primei escadre spre Supralume, pregătirile pentru migrare fuseseră terminate şi n-avea chef să lenevească. Dacă nu avea treabă, gândurile i se îndreptau spre încercarea împotriva naturii, ce-l aştepta, iar atunci îşi porneau atacurile viermii fricii şi îndoielii de sine. Îi era aproape recunoscător bombasticului senior al prelaţilor pentru că-i oferea o diversiune, o ocazie de a fi încă o dată plin de viaţă şi activ.

Leddravohr îşi prinse sabia la brâu şi cuţitul pe braţul stâng. Ieşi în grabă din apartament, îndreptându-se spre curte pe un traseu ocolitor, pe care avea puţine şanse să-l întâlnească pe tatăl său. Regele menţinea o reţea excelentă de informatori şi probabil că aflase deja despre comportarea sinucigaşă a lui Lain Maraquine, în dupăziua anterioară. Prinţul n-avea chef să fie interogat în legătură cu incidentul acela absurd. Dăduse ordin unei echipe de desenatori să se ducă în peşteră şi să copieze picturile. Voia să le prezinte tatălui său la următoarea întâlnire.

Instinctul îi spunea că regele va fi furios şi bănuitor dacă - după cum, probabil, era cazul - Maraquine murise. Dar se putea ca desenele să-l îmblânzească...

Ajungând în curte, Leddravohr făcu semn unui ostiar să-i aducă animalul bălţat pe care-l călărea de obicei, iar peste câteva secunde galopa către cazarmă. Ieşind din coconul dublu de plasă care acoperea palatul, intră într-un drum acoperit, tubular, care traversa cele patru şanţuri ornamentale. Stratul de pânză lăcuită apăra de praful ptertha şi asigura o călătorie în siguranţă până în Ro-Atabri, dar simţământul că era închis şi dirijat îl enerva pe prinţ. Fu bucuros când ajunse în oraş, unde cerul era vizibil prin plasele de deasupra. Merse pe malul râului Borann către vest.

Pe drum se aflau puţini cetăţeni, iar majoritatea celor pe care-i vedea se îndreptau spre cazarmă, părând conduşi de un al şaselea simţ care le spunea că acolo aveau loc evenimente semnificative. Dimineaţa era fierbinte, fără vânt, deci nu exista vreo ameninţare din partea globurilor. Când ajunse la marginea vestică a oraşului, ignoră drumul acoperit care ducea până la marginea bazei astronavelor şi călători spre sud în aer liber, până văzu mulţimea strânsă la intrarea principală. Panourile laterale ale tubului din pânză subţire fuseseră strânse, permiţând gloatei să formeze o baricadă în faţa porţii. În cealaltă parte văzu o linie de suliţe ridicate în aer, care indicau prezenţa soldaţilor. Dădu aprobator din cap - suliţele erau arme potrivite pentru a demonstra civililor tulburenţi că greşeau.

Când se apropie de mulţime, Leddravohr încetini mersul corn-albastrului. Când îl observară, oamenii se dădură respectuoşi la o parte, făcându-i loc. Remarcă, surprins, că mulţi dintre ei purtau veşminte zdrenţuite.

Situaţia cetăţenilor obişnuiţi din capitală era mai jalnică decât crezuse. Cu şuşoteli şi îmbrânceli, gloata se trase în afară, lăsând liber un spaţiu semicircular, în centrul căruia se afla silueta în robă neagră a lui Balountar.

Seniorul prelaţilor, care se certa cu un ofiţer aflat de cealaltă parte a porţii, se întoarse să-l înfrunte pe Leddravohr. Tresări văzându-l, dar expresia de mânie de pe figura lui slăbănoagă nu dispăru. Leddravohr călări spre el la pas, descălecă, arătând, deliberat, o încredere în sine exagerată, şi făcu semn să i se deschidă poarta. Doi soldaţi traseră placa grea înăuntru, iar Leddravohr şi Balountar se găsiră în centrul unei arene publice.

— Preotule, întrebă calm Leddravohr, ce te aduce aici?

— Cred că ştii, răspunse Balountar, aşteptând trei secunde înainte să adauge forma regală de adresare, despărţind-o clar de primele cuvinte, transformând-o într-o insolenţă deliberată. Prinţe.

— Dacă ai venit să cerşeşti un permis de migrare, te-ai trezit prea târziu, au fost distribuite toate.

— N-am venit să cerşesc nimic, zise Balountar, ridicând vocea, adresându-se mai degrabă mulţimii decât lui Leddravohr. Am venit aici să cer! Cereri ce trebuie îndeplinite!

— Cereri!

Nimeni nu îndrăznise să folosească acest cuvânt faţă de Leddravohr şi, în timp ce-l repeta, i se întâmplă un lucru ciudat. Trupul lui deveni două trupuri - unul fizic, solid, ancorat în realitate; celălalt fără greutate, eteric, capabil să plutească pe cea mai uşoară briză. Ultimul eu rupse legătura dintre cele două, făcând un pas înapoi. Se simţea ca şi cum n-ar mai fi fost în contact cu solul, că plana la înălţimea ierbii, ca o ptertha, văzând înţelegător, dar detaşat, tot ce se întâmpla. Din această poziţie

avantajoasă privea, amuzat, cum eul său trupesc se dădea în spectacol.

— *Nu îndrăzni să-mi vorbeşti de cereri!* răcni Leddravohr cel din carne. *Ai uitat de autoritatea cu care m-a învestit regele?*

— *Eu vorbesc în numele unei autorităţi mai înalte,* insistă Balountar, fără să dea înapoi. *Vorbesc în numele bisericii, a marii permanenţe, şi-ţi ordon să distrugi vehiculele cu care vrei să mânjeşti înalta Cale. Mai mult, toată hrana, cristalele şi proviziile pe care le-ai furat de la popor trebuiesc înapoiate imediat. Acestea-s ultimele cuvinte pe care ţi le zic!*

— *Ai spus un lucru mai adevărat decât credeai!* gâfâi Leddravohr.

Scoase sabia din teacă, dar o rămăşiţă de respect pentru lege îl împiedică să înfigă lama neagră în trupul seniorului prelaţilor. Se îndepărtă, se întoarse spre ofiţerii din apropiere şi se adresă colonelului Hippern:

— Arestaţi-l pe trădător!

Colonelul dădu o comandă în şoaptă, iar doi soldaţi alergară, cu săbiile scoase, s-o îndeplinească. Un sunet ciudat, un fel de mormăit furios, se ridică din mulţime când oştenii îl apucară pe Balountar de braţe şi-l împinseră, cu toată împotrivirea lui, în curtea cazărmii. Hippern se uită, întrebător, spre Leddravohr.

— Ce aşteptaţi? întrebă prinţul, arătând cu degetul spre sol, indicând că voia ca seniorul prelaţilor să fie pus în genunchi. Ştiţi care-i pedeapsa pentru înaltă trădare!

Hippern, cu figura impasibilă sub marginea coifului împodobit, spuse ceva ofiţerilor de lângă el. După câteva secunde, un sergent major solid se apropie în fugă de cei doi soldaţi care-l ţineau pe Balountar. Seniorul prelaţilor îşi dublă eforturile să se elibereze, trupul lui înveşmântat

în negru făcând contorsionări neomeneşti, în timp ce era împins spre sol. Îşi îndreptă faţa spre călău şi deschise gura, încercând să rostească o rugă sau un blestem. Lama pătrunse în gura lui Balountar şi ieşi prin ceafă, retezând măduva spinării, oprindu-i viaţa cât ai clipi. Cei doi oşteni dădură drumul trupului şi se traseră înapoi. Din mulţime se înălţă un vaiet consternat. O piatră descrise un arc prin aer şi căzu în praf, lângă picioarele lui Leddravohr.

O clipă prinţul păru gata să se arunce asupra gloatei şi s-o atace de unul singur. Apoi spuse sergentului major:

— Taie capul preotului şi pune-l într-o suliţă, pentru ca adepţii lui să-l vadă în continuare.

Subofiţerul dădu din cap şi se apucă de treaba-i sinistră cu dexteritatea unui măcelar. Într-un minut, capul lui Balountar se afla în vârful unei lănci, fixată de poartă. Din el curgeau încet râuleţe de sânge.

Urmă un moment de tăcere deplină - o tăcere de-ţi ţiuiau urechile - şi se părea că se ajunsese într-un impas. Apoi, treptat, cei din cazarmă îşi dădură seama că situaţia nu era chiar statică - semicercul de sol vizibil, din faţa porţii, se micşora lent. Cei de la marginea masei de oameni păreau că nu-şi mişcă picioarele, dar avansau, ca un şir de statui împinse din spate de o apăsare inexorabilă. Dovada forţei uluitoare se văzu când o barieră, din dreapta, pârâi şi începu să se îndoaie înăuntru.

— Închideţi poarta! strigă colonelul Hippern.

— Deschideţi poarta! ordonă Leddravohr, înfruntându-l pe colonel. Armata nu se ascunde de o pleavă de civili. Oamenii să cureţe zona!

Hippern ridică din umeri, stânjenit, şi-l privi în ochi pe Leddravohr.

— Situaţia e dificilă, prinţe. Acesta-i un regiment local, recrutat chiar din Ro-Atabri, iar oamenii nu vor lupta împotriva celor apropiaţi.

— Te-am auzit bine, colonele? întrebă Leddravohr, strângând spada, iar în ochi i se cuibări un vierme de lumină albă. De când au devenit soldaţii obişnuiţi arbitri ai treburilor Kolcorronului?

Hippern simţi un nod în gât, dar nu-l părăsi curajul.

— De când le e foame, prinţe. Întotdeauna a fost aşa.

Pe neaşteptate, Leddravohr zâmbi:

— Aceasta-i părerea ta profesională, colonele? Urmăreşte-mă atent, o să te învăţ ceva despre natura esenţială a conducerii.

Se întoarse, făcu câţiva paşi spre rândurile de soldaţi care aşteptau şi ridică spada.

— Împrăştiaţi gloata! răcni el, îndreptând arma în direcţia de atac.

Soldaţii ieşiră imediat din rânduri şi alergară să lupte cu cei mai avansaţi dintre intruşi, iar tăcerea ce precedase scena fu înlocuită de un vuiet subit. Mulţimea dădu înapoi, dar, în loc să fugă în dezordine, oamenii se strânseră din nou, după ce fuseseră respinşi doar pe o distanţă scurtă. Abia atunci se văzu ceva nebănuit - doar o treime dintre soldaţi se supuseseră ordinului lui Leddravohr. Ceilalţi nu se mişcaseră şi priveau stânjeniţi la ofiţerii inferiori din apropiere. Chiar şi cei care înfruntaseră gloata păreau c-o făcuseră fără tragere de inimă. Permiseseră să fie înconjuraţi cu uşurinţă şi-şi pierdură imediat armele, care fură însuşite de mulţimea ce năvălea. Se auziră urale, când o parte zdravănă din acoperişul drumului fu dărâmată, iar din ea se improvizară alte arme...

Celălalt Leddravohr - calm, eteric, neimplicat - privi cu

interes cum Leddravohr cel în trup alergă la un locotenent şi-i ordonă să-şi conducă oamenii împotriva răzvrătiţilor. Locotenentul dădu din cap, opunându-se, iar după o secundă muri, decapitat dintr-o singură lovitură a spadei prinţului. Leddravohr îşi pierduse caracteristicile omeneşti, încetase să recepţioneze prin simţuri, ca un om. Aplecat, târşâindu-şi picioarele, cu sabia neagră pătată cu stacojiu, merse printre ofiţerii şi oamenii săi. Ca un demon teribil, îndemnând la distrugere.

Cât timp poate să continue? mormăi celălalt Leddravohr. *Nu există o limită a ceea ce pot îndura oamenii?*

Atenţia îi fu atrasă de un nou fenomen. Cerul dinspre est se întunecase, din cauza coloanelor de fum care se ridicau din mai multe districte ale oraşului. Însemna că ardeau paravanele antiptertha, că unii membri ai comunităţii fuseseră îndemnaţi de furie şi frustrare să protesteze într-un mod definitiv împotriva ordinei actuale.

Mesajul era clar - trebuiau să piară toţi. Bogaţii şi săracii. Regele şi cei sărmani.

Amintindu-şi de rege, singur şi vulnerabil în Marele Palat, liniştea celuilalt Leddravohr se spulberă. Avea de făcu treburi urgente, importante. Avea responsabilităţi ce depăşeau cu mult o încăierare la care participau câteva sute de cetăţeni şi de soldaţi.

Făcu un pas către eul său complementar şi avu o senzaţie de prăvălire, de estompare a timpului şi spaţiului…

Prinţul Leddravohr Neldeever deschise ochii într-un potop de lumină puternică. Mânerul spadei îi era umed în mână. În jur, zgomot şi culori de măcel… Privi scena un moment, clipind în timp de încerca să se orienteze într-o realitate schimbată, apoi puse spada în teacă şi alergă

spre corn-albastrul care-l aştepta.

Capitolul 18

Toller privi vreo zece minute, fără să se mişte, corpul cu glugă galbenă, încercând să priceapă cum să suporte durerea pierderii.

Leddravohr a făcut asta. Asta-i răsplata că am lăsat monstrul în viaţă. L-a părăsit pe fratele meu, pradă globurilor!

Soarele prezilei era încă jos, spre est, dar în absenţa vântului, panta stâncoasă începuse deja să degajeze căldură. Toller oscila între patimă şi prudenţă - între dorinţa de a alerga spre cadavrul fratelui său şi nevoia de a sta la o distanţă sigură, văzu ceva lucind la pieptul scofâlcit, ţinut locului de centura robei cenuşii şi de o mână subţire.

Hârtie? S-ar putea. Inima lui Toller bătu mai iute. *O acuzaţie împotriva lui Leddravohr?*

Scoase telescopul gros, pe care-l căra cu el din copilărie, şi-l îndreptă spre dreptunghiul alb. Lacrimile, împreună cu strălucirea puternică a stâncilor din jur, îngreunau citirea, dar, în cele din urmă, reuşi să recepţioneze ultimul mesaj al lui Lain:

PTERTHA PRIETEN AL BRAK. NE UCIDE PT. CĂ NOI UCIDEM BRAK. BRAK HRĂNEŞTE PTERTH. ÎN SCHIMB P APĂRĂ B. INCOLOR-> ROZ -> PURPURIE P DEZV TOXINE. TREBUIE SĂ TRĂIM ÎN ARMONIE CU B. PRIVIŢI CERUL.

Toller lăsă jos telescopul. Undeva, în vârtejul tunător al mâhnirii, se afla înţelegerea faptului că mesajul lui Lain avea o semnificaţie ce depăşea circumstanţele prezente, dar, pentru moment, nu era în stare s-o priceapă. Se simţea cumplit de dezamăgit. De ce nu folosise Lain

ultimele rămăşiţe de energie fizică şi mentală pentru a-şi acuza ucigaşul şi a-i pregăti răsplata? După o clipă, găsi răspunsul, iar Toller zâmbi cu afecţiune şi respect. Lain, chiar şi în faţa morţii, rămăsese un adevărat pacifist, fără gând de răzbunare. Îşi stinsese lumina personală într-un mod ce se potrivea cu felul lui de viaţă - iar Leddravohr îi supravieţuia...

Toller merse pe pantă, către locul în care îl aştepta sergentul, cu doi corn-albaştri. Se stăpânea, iar lacrimile nu-i mai întunecau vederea. Gândurile îi erau dominate de o întrebare ce-i chinuia mintea cu puterea şi continuitatea valurilor ce lovesc plaja.

Cum să trăiesc fără fratele meu? Căldura reflectată de fâşiile de piatră îi apăsa ochii, îi pătrundea în gură: *Va fi o zi lungă, fierbinte... Cum o să trăiesc fără fratele meu?*

— Îţi împărtăşesc durerea, căpitane, spuse Engluh. Fratele tău a fost un om bun...

— Da...

Toller îl privi pe subofiţer, încercând să nu-şi manifeste dispreţul. Omul ăsta răspunsese de siguranţa lui Lain şi rămăsese în viaţă, iar Lain murise. Sergentul nu putea face mare lucru împotriva globurilor, pe un asemenea teren, şi, conform spuselor lui, fusese trimis de acolo de Leddravohr. Dar prezenţa lui printre cei vii însemna un afront pentru caracterul violent al lui Toller.

— Vrei să ne întoarcem, căpitane?

Engluh nu părea afectat de uitătura lui Toller. Era un veteran aspru, priceput în arta de a-şi salva pielea, dar Toller nu credea că-i demn de încredere.

— Încă nu. Vreau să găsesc corn-albastrul.

— Foarte bine, căpitane, mormăi sergentul, iar o sclipire din ochii lui căprui arăta că-şi dăduse seama că Toller nu acceptase pe deplin relatarea succintă a

prinţului Leddravohr privind evenimentele din ziua precedentă. Să-ţi arăt pe ce drum am mers.

Toller încălecă şi călări în urma lui, către vârful colinei. La jumătatea drumului spre culme, ajunseră într-o zonă cu stânci plate, reunite la partea de jos de o acumulare de pietriş. Resturile corn-albastrului zăceau acolo, aduse la stadiu de schelet de miriapode şi alte mâncătoare de hoituri. Până şi şaua şi harnaşamentul fuseseră roase şi rupte în bucăţi. Toller simţi un fior, dându-şi seama că trupul lui Lain ar fi suferit o soartă similară, dacă ţesuturile n-ar fi fost îmbibate cu otravă de ptertha. Animalul lui începuse să dea nervos din cap, dar Toller îl conduse până lângă schelet şi se încruntă văzând tibia fracturată. *Fratele meu trăia când s-a întâmplat asta - iar acum e mort.* În timp ce durerea îl copleşea cu o forţă reînnoită, închise ochii şi încercă să se gândească la cele de negândit.

Conform celor ce-i fuseseră spuse, sergentul Engluh şi ceilalţi trei soldaţi călăriseră spre intrarea de vest a cazărmii, după ce fuseseră lăsaţi liberi de Leddravohr. Îl aşteptaseră acolo pe Lain şi se miraseră să-l vadă pe prinţ întorcându-se singur.

Acesta era într-o dispoziţie bizară, furioasă şi jovială în acelaşi timp şi, văzându-l pe Engluh, i-ar fi zis: *Pregăteşte-te să aştepţi mult timp, sergentule, stăpânul tău şi-a ologit animalul şi acum se joacă de-a prinselea cu ptertha!* Crezând că asta se aştepta de la el, Engluh se oferise să galopeze înapoi, cu încă un corn-albastru, dar Leddravohr spusese: *Stai unde eşti! Vrea să-şi rişte viaţa într-un joc periculos, iar asta nu-i un lucru în care să se amestece un bun soldat.*

Toller îl pusese pe sergent să-şi repete povestea de mai multe ori, iar singura interpretare a evenimentelor pe

care o găsise fusese că lui Lain i se făcuse oferta de a fi transportat în siguranţă, dar că alesese de bună voie flirtul cu moartea. Leddravohr n-avea nevoie să mintă, dar Toller nu putea accepta ce i se povestise. Lain Maraquine, care leşina la vederea sângelui, ar fi fost ultimul om din-lume care să-şi măsoare puterile cu ptertha. Dacă ar fi dorit să-şi ia viaţa, ar fi găsit o cale mai potrivită. Dar n-avusese niciun motiv să se sinucidă şi avea multe motive să trăiască. Nu, exista un mister în cele întâmplate pe panta stearpă, cu o zi în urmă, iar Toller ştia că doar un om îl putea lămuri. Leddravohr nu minţise, dar nu spusese totul…

— Căpitane! şopti, înfiorându-se, Engluh. Priveşte acolo!

Toller se uită în direcţia arătată, spre est, şi clipi când văzu forma inconfundabilă, de-un cafeniu închis, a balonului ridicându-se pe cer deasupra capitalei. Fu urmat, la câteva secunde, de încă trei, în formaţie strânsă, de parcă ascensiunea în masă spre Supralume începuse cu câteva zile înaintea planului.

Se întâmplă ceva rău, gândi Toller, înainte să se înfurie. Moarte lui Lain îl doborâse, la ea se adăugau bănuială şi îndoială, iar acum astronavele decolau din cazarmă, încălcând planificarea rigidă a zborului de migrare. Exista o limită a celor pe care le putea îndura o minte simultan, iar universul alesese tocmai momentul acela s-o depăşească.

— Trebuie să ne întoarcem, zise el, dând pinteni corn-albastrului.

Coborâră panta, ocoliră o movilă acoperită cu iarbă şi ajunseră în locul în care zăcea trupul lui Lain. Spaţiul liber spre est permitea să se vadă că alte baloane se înălţau din şirul de îngrădituri, dar privirea lui Toller se

îndreptase spre înghesuiala oraşului acoperit de nori, din spatele lor. Coloana de fum negru se ridica din districtele centrale.

— Pare să fi izbucnit războiul, căpitane! exclamă uluit Engluh, ridicându-se în scări.

— Poate că aşa şi este...

Toller mai privi o dată silueta inertă, care fusese fratele său - *Vei trăi în mine, Lain!* — apoi conduse animalul în direcţia oraşului.

Îşi dăduse seama de agitaţia crescândă a populaţiei din Ro-Atabri, dar nu-şi imaginase că dezordinea civilă poate avea vreun efect asupra cursului stabilit al evenimentelor din cazarmă. Leddravohr instalase unităţi militare între baza aeriană şi marginea oraşului, având grijă ca acestea să fie comandate de ofiţeri în care avea încredere chiar şi în circumstanţele unice ale migrării. Acei comandanţi nu doreau să zboare pe Supralume şi urmăreau, cu încăpăţânare, să păstreze Ro-Atabri ca un întreg, orice s-ar fi întâmplat. Toller crezuse că baza era sigură chiar şi în cazul unei răzmeriţe importante, dar navele decolau cu mult timp înaintea momentului stabilit...

Ajungând pe teren neted, înierbat, îmboldi animalul la galop şi privi atent, în timp ce bariera perimetrului bazei îi acoperea câmpul vizual. Intrarea dinspre vest se folosea rar, pentru că drumul venea dinspre câmp, dar când ajunse aproape văzu grupuri mari de călăreţi şi infanterişti în spatele porţii, iar dincolo de cele două paravane ce se curbau spre nord şi sud, căruţe în mişcare, pline cu provizii. Tot mai multe nave se înălţau spre cerul dimineţii, iar mugetul arzătoarelor se îmbina cu clinchetul evantaielor pentru umflare şi cu ţipetele supraveghetorilor.

Porţile exterioare se deschiseră în faţa lui Toller şi a

sergentului, apoi se trântiră în urma lor, deîndată ce intrară în zona tampon: Toller trase de frâu şi opri corn-albastrul în momentul în care se apropie de el un căpitan ce-şi ţinea coiful cu creastă portocalie sub braţ.

— Eşti astrocăpitanul Toller Maraquine? întrebă acesta, ştergându-şi fruntea asudată.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Prinţul Leddravohr a dat ordin să te prezinţi imediat la împrejmuirea 12.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva? zise căpitanul cu amărăciune, apoi se întoarse şi plecă, dând furios ordine soldaţilor posaci din apropiere.

Toller se gândi să se ia după el şi să capete explicaţii, dar în acel moment remarcă o siluetă în uniformă albastră, ce-l saluta de lângă poarta interioară. Era Ilven Zavotle, înălţat de curând la gradul de pilot locotenent. Toller călări lângă el, apoi descălecă. Tânărul era palid şi tulburat.

— Mă bucur că te-ai întors, Toller! Am auzit că te-ai dus să-ţi cauţi fratele şi am venit să te avertizez în privinţa prinţului Leddravohr.

— Leddravohr? întrebă Toller, privind în sus când o astronavă acoperi, scurt timp, soarele. Ce-i cu Leddravohr?

— A înnebunit, şopti Zavotle, privind în jur, să se asigure că nu-i auzea nimeni declaraţia trădătoare. E la împrejmuiri... conduce echipele de încărcare şi de umflare... cu sabia în mână... l-am văzut tăind un om pentru că se oprise să bea apă...

Consternarea şi zăpăceala lui Toller sporiră.

— Ce se întâmplă aici?

— Nu ştii? se miră Zavotle. Probabil că ai părăsit

cazarma înainte... Totul a avut loc doar în două ore...

— Ce s-a întâmplat? Spune, Ilven, sau mai moare cineva de spadă!

— Seniorul prelaţilor, Balountar, a condus un marş al cetăţenilor. A cerut să fie distruse toate navele, iar proviziile să fie împărţite populaţiei. Leddravohr l-a arestat şi l-a decapitat pe loc.

— A făcut o greşeală, zise Toller, îngustând ochii, în timp ce-şi imagina scena.

— Una gravă, îl aprobă Zavotle. Dar asta a fost doar începutul. Balountar convinsese mulţimea cu motivaţii religioase şi promiţând hrană şi cristale. Când oamenii i-au văzut capul într-un par, au început să rupă paravanele. Leddravohr a trimis armata împotriva lor, dar, o chestie uluitoare, Toller! ... majoritatea soldaţilor au refuzat să lupte!

— L-au înfruntat pe Leddravohr?

— Sunt localnici - majoritatea recrutaţi chiar din Ro-Atabri - şi li se ordonase să-i măcelărească pe ai lor.

Zavotle se opri, când un balon de deasupra scoase un zgomot tunător.

— Soldaţii sunt flămânzi şi au impresia că Leddravohr i-a părăsit.

— Chiar şi aşa...

Toller găsea că-i imposibil să-şi imagineze soldaţi obişnuiţi răsculându-se împotriva prinţului militar.

— Atunci Leddravohr a înnebunit cu adevărat. Se zice că a omorât mai mult de-o duzină de ofiţeri şi soldaţi. Nu s-au supus ordinelor... dar nici nu s-au apărat... iar el i-a măcelărit... Ca pe porci, Toller. Ca pe porci.

În ciuda grozăveniilor pe care le auzise, Toller simţea că avea, de fapt, un alt motiv de îngrijorare.

— Cum s-a terminat toată treaba?

— Au izbucnit focuri în oraş. Când Leddravohr a văzut fumul... şi-a dat seama că ardeau paravanele antiptertha... şi şi-a revenit. A strâns toţi oamenii care-i rămăseseră loiali în cazarmă, iar acum încearcă să ridice de la sol întreaga flotă, înainte ca rebelii să se organizeze şi să invadeze baza.

Zavotle privi pe sub sprâncene oştenii din apropiere.

— Ăştia trebuie să apere poarta de vest, dar nu-s prea siguri de ce parte sunt. Uniformele albastre nu-s populare printre ei. Trebuie să mergem la împrejmuire...

Toller nu mai auzea cuvintele, în minte i se făcură o serie de legături, fiecare aducându-l mai aproape de sursa alarmării sale inconştiente. *Focurile din oraş... paravanele antiptertha ce ard... n-a plouat de multe zile... oraşul rămâne fără apărare... migraţia TREBUIE să înceapă imediat... asta înseamnă...*

— Gesalla!

Toller strigă numele, cuprins brusc de panică şi auto învinovăţire. Cum de uitase de ea? Aştepta în Casa Pătrată... fără să aibă confirmarea morţii lui Lain... iar zborul spre Supralume începuse deja...

— Nu m-ai auzit? insistă Zavotle. Trebuie să...

— Lasă asta, îl întrerupse Toller. Au fost anunţaţi cei care migrează, au fost aduşi aici?

— Regele şi prinţul Chakkell sunt deja la împrejmuiri. Ceilalţi membri ai familiei regale şi nobilii vor sosi aici sub protecţia gărzilor proprii. Merge greu, Toller. Emigranţii obişnuiţi sunt obligaţi să se descurce singuri. Mă îndoiesc că o vor face, după cum merg lucrurile...

— Îţi rămân îndatorat că m-ai aşteptat aici, Ilvan, spuse Toller, sărind în şa. Îmi amintesc că, atunci când eram sus, îngheţând de moarte şi neavând nimic de făcut, doar să numărăm stelele căzătoare, că mi-ai spus

că n-ai familie. E adevărat?

— Da.

— În acest caz, du-te la împrejmuiri şi urcă în prima navă disponibilă. Eu nu pot pleca încă.

Zavotle se apropie şi-i şopti:

— Leddravohr ne vrea pe amândoi ca piloţi regali. Mai ales pe tine, pentru că nimeni altul n-a răsturnat până acum o navă.

— Nu spune nimănui că m-ai văzut. Mă întorc cât de repede pot.

Străbătu baza pe un drum ce-l ţinea departe de împrejmuirile baloanelor. Plasele antiptertha, de deasupra, aruncau desene din umbră peste scene de-a activitate confuză şi frenetică. Se intenţionase ca flota de migrare să plece în ordine, într-un interval de timp cuprins între zece şi douăzeci de zile, funcţie de starea vremii. Acum avea loc o grabă a decolării cât mai multor nave înainte de năvala răsculaţilor în cazarmă iar situaţia era şi mai disperată, de când fragilele paravane antiptertha fuseseră distruse. Din fericire, nu se simţeau curenţi de aer - o situaţie care ajuta echipajele navelor şi menţinea activitatea globurilor la minimum - dar, odată cu sosire nopţii, sferele vinete urmau să atace...

În graba de a încărca proviziile, căruţaşii dărâmau magaziile din lemn cu mâinile goale. Soldaţii ce alcătuiau nou-înfiinţatul regiment al Supralumii - loiali pentru că urmau să zboare împreună cu Leddravohr - roiau în zonă, silind zgomotos personalul bazei să depună eforturi mai mari, iar în unele cazuri alăturându-i-se la muncă. Ici, colo, în mijlocul haosului, se plimbau grupuri de bărbaţi, femei şi copii din provincii care obţinuseră permise de migrare, şi veniseră în cazarmă cu mult înaintea datei prevăzute pentru decolare. Peste tot se auzea zăngănitul

evantaielor pentru umflare, răgetul enervant, spasmodic, al arzătoarelor şi se simţea mirosul de mâl al gazului de ardere.

Toller nu atrase atenţia nimănui în timp ce gonea prin zona magaziilor şi atelierelor, dar când ajunse la drumul acoperit de ducea spre est, către oraş, găsi poarta păzită de un detaşament mare de soldaţi. Ofiţerii îi interogau pe toţi cei care treceau pe acolo.

Toller se trase de-o parte şi privi prin telescop ieşirea îndepărtată.

Perspectiva comprimată făcea imaginea greu de interpretat dar văzu infanterişti masaţi şi grupuri de călăreţi, iar dincolo de ei mulţimea ce umplea străzile în panta de la marginea oraşului. Puţină mişcare, dar era evident că acolo avea loc o înfruntare, că drumul obişnuit spre oraş devenise impracticabil.

Se întrebă ce să facă. Atenţia îi fu atrasă de pete mişcătoare de culori pe terenul acoperit cu tufişuri din sud-est, în direcţia suburbiei Muntele Verde. Telescopul îi permise să vadă că erau civili care se grăbeau spre centrul bazei. După proporţia mare de femei şi copii, Toller deduse că erau emigranţi care ajunseseră la gardul cazărmii departe de intrarea principală. Se îndepărtă de tunel, găsi o ieşire de serviciu printre plasele antiptertha şi goni către cetăţenii care se apropiau. Când ajunse lângă ei, aceştia începură să agite permisele de migrare, albastre cu alb.

— Duceţi-vă spre împrejmuirile babanelor! le strigă el. Acolo vă veţi îmbarca.

Bărbaţii şi femeile cu figuri îngrijorate îi mulţumiră şi se grăbiră spre locul indicat, ducând în braţe sau trăgând după ei copiii. Privind în urmă, Toller văzu că sosirea lor fusese observată, iar o ceată de călăreţi le ieşea în

întâmpinare. Cerul din spatele cavalerilor constituia un spectacol unic. Vreo cincizeci de nave se aflau în aer, deasupra împrejmuirilor, îngrămădite periculos la nivelul inferior, dar împrăştiindu-se pe măsură ce se îndreptau spre zenit.

Fără să se oprească să vadă cum erau primiţi emigranţii, Toller îşi îndreptă corn-albastrul spre Muntele Verde. Departe, în dreapta, în Ro-Atabri, focurile se răspândeau. Oraşul fusese construit din piatră, dar cheresteaua şi frânghiile cu care fusese înfăşurat, pentru a ţine departe globurile, erau foarte inflamabile. Focurile deveniseră suficient de mari pentru a-şi crea un sistem propriu de conexiune, câştigând teren fără ajutor din partea elementelor naturii. Toller îşi dădea seama că ar fi fost de ajuns o briză uşoară pentru ca întreg oraşul să fie cuprins de flăcări.

Grăbi animalul la galop, stabilindu-şi direcţia după grupurile de refugiaţi pe care le întâlnea. Apoi descoperi un loc în care bariera din jurul taberei fusese dărâmată. Trecu prin gaură, ignorând privirile temătoare ale oamenilor ce se căţărau pe gard, şi porni pe un drum ce ducea drept la Casa Pătrată. Străzile pe care se jucase, când fusese copil, erau pustii, făcând parte din teritoriul străin al trecutului.

Îndată ce intră în districtul Muntelui Verde, întâlni, după primul colţ, o ceată de cinci civili înarmaţi cu pari. După aspect, non emigranţi, deşi se grăbeau spre cazarmă. Toller ghici imediat că intenţionau să hărţuiască şi, probabil, să jefuiască familiile de emigranţi pe care le văzuse mai devreme.

Indivizii se răspândiră, blocând strada îngustă, iar conducătorul lor, o huidumă cu fălcile lăsate, înveşmântat cu o pelerină împodobită cu şerpi de stâlp uscaţi, zise:

— Ce faci, haină albastră?

Toller, care ar fi putut să-l doboare uşor, năvălind cu animalul peste el, trase de frâu.

— Pentru că m-ai întrebat politicos, află că nu m-am decis dacă să te omor sau nu.

— Să mă omori! exclamă individul, lovind solul cu parul, crezând probabil că toţi navigatorii umblau neînarmaţi. Cum?

Toller scoase spada, cu o mişcare orizontală care reteză parul chiar deasupra mâinii ce-l ţinea.

— Ar fi putut fi braţul sau gâtul tău, zise el blajin. Mai vrei ceva?

Cei patru se priviră şi dădură înapoi.

— Nu căutăm scandal, domnule, spuse cel cu pelerină, frecându-şi mâna care îl durea din cauza izbiturii din parul lui. O să ne continuăm paşnici drumul.

— Ba nu, replică Toller, arătând cu lama din brakka o alee ce ducea departe de baza astronavelor. O s-o luaţi pe acolo şi o să vă întoarceţi în vizuina voastră. Mă întorc la cazarmă peste câteva minute. Jur că, dacă zăresc din nou vreunul dintre voi, o să vă vorbească spada mea! Acum, *plecaţi!*

Îndată ce oamenii dispărură, îşi vârî sabia în teacă şi continuă să urce dealul. Se îndoia că avertismentul lui îi va speria pe ticăloşi, dar irosise destul timp ajutându-i pe emigranţi, care trebuiau să înveţe să facă faţă rigorilor zilelor ce vor veni. O privire spre semiluna de lumină în creştere, de pe discul Supralumii, îi arătă că mai avea doar o oră până la micanoapte. Trebuia s-o ducă pe Gesalla la bază înainte de lăsarea întunericului.

Ajungând pe culmea Muntelui Verde, galopă pe străzile tăcut spre Casa Pătrată şi descălecă în incinta înconjurată de ziduri. Se duse în holul de la intrare şi fu întâmpinat de

Sany, bucătăreasa rotofeie, şi de un servitor chel, pe care nu-l cunoştea.

— Stăpâne Toller! strigă Sany. Ai vreo ştire despre fratele tău?

Toller simţi din nou şocul grelei pierderi - presiunea evenimentelor îi suspendase procesul emoţional normal.

— Fratele meu a murit. Unde e stăpâna voastră?

— În dormitor, răspunse bucătăreasa, ducându-şi mâinile la gât. O zi teribilă pentru noi toţi!

Toller alergă spre scara principală, dar se opri pe prima treaptă.

— Sany. Mă întorc la cazarmă peste câteva minute. Vă sfătuiesc, pe tine şi pe...

Se opri, privind întrebător spre servitor.

— Harribend, domnule.

— ... pe tine şi pe Harribend - şi pe toţi servitorii care se află aici - să veniţi cu mine. Migraţia a început mai devreme decât fusese prevăzut într-o zăpăceală teribilă. Chiar dacă nu aveţi permise, o să vă găsesc locuri pe o navă.

Cei doi servitori dădură înapoi.

— Nu vreau să mă duc în cer înainte să-mi vină vremea, zise Sany. Nu-i normal. Nu-i drept.

— În oraş sunt tulburări, iar paravanele antiptertha ard.

— Să fie aşa cum trebuie să fie, stăpâne. O să ne încercăm norocul aici, unde-i locul nostru.

— Gândiţi-vă bine!

Toller merse pe coridorul familiar, ce ducea în partea de sud a casei, incapabil să accepte ideea că era ultima oară când vedea figurinele din ceramică sclipind în nişele lor, sau reflectarea sa - fantomatică în panelul de lemn-de-sticlă. Uşa dormitorului principal rămăsese deschisă.

Gesalla stătea lângă fereastră, privind oraşul plin de coloane, aparent nemişcate, de fum alb şi cenuşiu ce intersectau orizontul verde şi albastru, alcătuit de plaja Arie şi golful Tronom Purta - cum n-o văzuse niciodată - bluză şi pantaloni cenuşii, din batist, cu o haină de-un cenuşiu mai deschis - întregul alcătuind o replică a uniformei sale de astronaut. O timiditate bruscă îl împiedică să vorbească sau să bată la uşă. Cum puteai să transmiţi o ştire ca aceea pe care o aducea el?

Gesalla se întoarse şi-l privi cu ochi întunecaţi, plini de înţelepciune.

— Mulţumesc că ai venit, Toller.

— E vorba de Lain. Mă tem că aduc veşti rele...

— Am ştiut că a murit, când n-am primit niciun mesaj până la căderea nopţii. Aveam nevoie doar de confirmare.

Vocea ei era calmă, energică. Toller nu fusese pregătit pentru o asemenea lipsă de emoţii.

— Gesalla, nu ştiu cum să-ţi spun... Într-un asemenea moment... ai văzut focurile din oraş. N-avem de ales.

— Sunt gata de plecare, zise Gesalla, luând un pachet de pe scaun. Am aici toate lucrurile personale de care am nevoie. Nu-s prea multe, nu?

Toller îi privi figura minunată, neperturbată, cuprins de-un resentiment iraţional.

— Ai idee unde mergem?

— Pe Supralume, unde în altă parte? Astronavele pleacă. Din ce-am descifrat din mesajele transmiţătoarelor solare, emise din Marele Palat, în Ro-Atabri a izbucnit război civil, iar regele a fugit. Crezi că-s proastă?

— Proastă? Nu, eşti foarte inteligentă, foarte logică.

— Te aşteptai să fac o criză de isterie? Să plâng şi să-mi fie frică să merg în cer, unde a fost doar eroul Toller

Maraquine? Să mă vait şi să te rog să-mi acorzi răgazul de a duce flori la cadavrul soţului meu?

— Nu, nu mă aşteptam să plângi, zise Toller, părându-i rău, dar incapabil să se stăpânească. Nu mă aşteptam să te prefaci că eşti mâhnită!

Gesalla îl pălmui, mâna ei mişcându-se prea iute pentru ca bărbatul s-o poată opri.

— Să nu-mi mai spui vreodată asta! Să nu mai crezi niciodată aşa ceva despre mine! Ce facem, plecăm sau discutăm?

— Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai bine, răspunse el, rezistând nevoii de a duce mâna la obrazul ce-l ustura. Să-ţi iau pachetul...

Gesalla îi smulse legătura şi şi-o puse pe umăr.

— L-am făcut astfel ca să-l car eu. Tu ai destule pe cap...

Ieşi pe coridor, mişcându-se cu uşurinţă şi viteză. Ajunsese la scara principală, când o prinse din urmă.

— Ce facem cu Sany şi ceilalţi servitori? întrebă el. Nu-mi vine să-i părăsesc...

— Am încercat, împreună cu Lain, să-i convingem să solicite permise de migrare, dar am eşuat. Nu poţi obliga oamenii să plece, Toller.

— Cred că ai dreptate...

O însoţi până la ieşire, privind cu nostalgie holul, apoi merseră în incinta în care îi aştepta corn-albastrul.

— Unde ţi-e trăsura?

— Nu ştiu. A luat-o ieri Lain.

— Asta înseamnă că o să mergi călare alături de mine?

Gesalla oftă şi zise:

— N-am de gând să alerg după tine!

— Foarte bine.

Simţindu-se bizar de sigur de sine, Toller sări în şa şi

întinse mâna Gesallei. Fu surprins descoperind cu cât de puţin efort o trase lângă el. Apoi - ceva mai mult - când ea îi cuprinse pieptul cu braţele şi se lipi de spatele lui. Sigur, oarecare contact fizic nu putea fi evitat, dar... înlătură gândul ce-i apăruse în minte: ruşinat de obscenitatea de a se gândi la Gesalla într-un context sexual, apoi îmboldi corn-albastrul la trap.

Părăsind incinta şi îndreptându-se spre nord-vest, văzu că pe cer, deasupra cazărmii, se aflau mult mai multe nave, ce se micşorau pe măsură ce erau absorbite de adâncul albastru al atmosferei. Se remarca o uşoară deplasare spre est, ceea ce însemna că haosul plecării va fi amplificat de sosirea globurilor în stânga, turnurile de fum ce se ridicau din oraş se uniseră într-o dungă orizontală, acolo unde întâlniseră curenţi de aer de înălţime. Copacii care ardeau provocau, din când în când, explozii puternice.

Toller călări în josul colinei atât de repede cât putu s-o facă fără să rişte nimic. Străzile erau pustii, ca mai înainte, dar îşi dădu seama că zgomotul din faţă crescuse. Ieşi de după paravanul alcătuit de clădirile abandonate şi descoperi că scena de la periferia cazărmii se schimbase.

Spărtura din baricadă fusese lărgită. Lângă ea se strânsese un grup de vreo sută de oameni. Şiruri de infanterişti blocau intrarea în bază. Oamenii aruncau cu pietre şi bucăţi de lemn în soldaţii care, înarmaţi cu spade şi lănci, nu se retrăgeau. Mai mulţi ofiţeri călare stăteau în spatele pedestraşilor. Toller îşi dădu seama, după spadele împodobite şi semnele verzi de pe umeri, că făceau parte din regimentul Sorka. Oameni loiali lui Leddravohr şi fără legături în Ro-Atabri. Situaţia se putea transforma în măcel oricând. Iar dacă se ajungea la aşa ceva, soldaţii rebeli ar fi năvălit imediat, transformând

locul într-un mic teatru de război.

— Ţine-te bine şi lasă capul în jos, îi spuse Toller Gesallei, scoţând spada. O să avem necazuri.

Porniră la galop. Animalul puternic răspunse imediat comenzilor, parcurgând distanţa cu iuţeala vântului. Toller sperase să-i surprindă pe răzvrătiţi şi să treacă printre ei. Înainte ca aceştia să reacţioneze, dar bubuiala copitelor pe lutul tare atrase atenţia oamenilor, care se întoarseră să arunce cu pietre.

— O haină albastră! Omorâţi-l pe jegos!

Imaginea animalului masiv, care şarja, şi a spadei de luptă a lui Toller, ajungea să-i facă pe toţi să se dea din drum, dar cei doi nu aveau cum să scape de salva neregulată de proiectile. Toller fu izbit zdravăn în antebraţ şi în piept, iar o bucată ascuţită de ardezie îi răni degetele cu care ţinea frâul. Reuşi să conducă animalul spre scândurile sfărâmate ale baricadei şi aproape ajunsese în rândul soldaţilor când auzi o bufnitură şi simţi impactul transmis prin trupul Gesallei. Femeia gâfâi şi-şi slăbi strânsoarea o clipă, apoi îşi recâştigă puterile, şirul de pedestraşi se dădu la o parte, făcându-le loc. Toller opri corn-albastrul.

— E rău? o întrebă pe Gesalla, neputând să se întoarcă în şa sau să descalece, din cauza strânsorii ei.

— Nu-i nimic grav, răspunse ea, cu voce abia auzită. Să mergem mai departe.

Un locotenent bărbos se apropie, salută şi apucă frâul.

— Eşti astrocăpitanul Toller Maraquine?

— Da.

— Trebuie să te prezinţi imediat la prinţul Leddravohr. Îngrăditura 12.

— Asta şi încerc să fac. Locotenente. Mi-ar fi mai uşor dacă te-ai da din drum.

— Domnule, ordinul prinţului nu menţiona vreo femeie.

Toller ridică din sprâncene şi-l privi pe ofiţer drept în ochi.

— Şi ce-i cu asta?

— Eu... nimic, domnule.

Locotenentul dădu drumul frâului şi se trase într-o parte.

Toller îmboldi animalul, conducându-l spre şirul de împrejmuiri. Se descoperise, deşi nimeni nu explicase fenomenul, că barierele perforate apărau baloanele de perturbaţii aeriene mai bine decât paravanele compacte. Cerul liber dinspre vest strălucea prin deschizăturile pătrate ale împrejmuirilor, făcându-le să semene şi mai mult cu un şir de turnuri semeţe, la picioarele cărora se desfăşura activitatea clocotitoare a mii de lucrători, oameni din echipaje şi emigranţi, care cărau lucruri şi provizii.

Faptul că sistemul funcţiona chiar şi în circumstanţe deosebite spunea mult despre abilitatea organizatorică a lui Leddravohr, Chakkell şi a subordonaţilor acestora. Navele decolau în grupuri de două, trei, iar lui Toller i se părea un miracol că nu avuseseră loc accidente grave.

În momentul acela, ca şi cum gândurile ar fi declanşat evenimentul, nacela unei nave ce se ridica prea iute lovi marginea îngrăditurii. Nava oscilă ieşind în aer liber, iar la înălţimea de două sute de picioare trecu pe lângă una care decolase cu câteva secunde mai devreme. La capătul unei pendulări nacela navei scăpate de sub control lovi balonul mai lent. Anvelopa acestuia plesni şi-şi pierdu simetria, zbătându-se ca o creatură rănită a adâncurilor, iar nava se prăvăli către sol, cu lonjeroanele de accelerare atârnând. Se prăbuşi peste un grup de căruţe cu provizii. Probabil că impactul zdrobise ţevile de

alimentare ale arzătorului, pentru că izbucniră imediat flăcări şi fum negru, iar mugetul corn-albaştrilor răniţi sau speriaţi se adăugă la gălăgia generală.

Toller încercă să nu se gândească la soarta celor de la bord. Manevra neîndemânatică a celeilalte nave părea opera unui novice. Se părea că mulţi dintre cei o mie de piloţi calificaţi ai flotei de migrare nu erau disponibili, fiind probabil blocaţi în oraş, din cauza tulburărilor. Alte pericole se adăugau la cortegiul de întâmplări cărora trebuiau să le facă faţă călătorii interplanetari...

Simţea capul Gesallei legănându-se lovindu-se de spatele lui în timp ce se îndreptau spre împrejmuire, iar îngrijorarea lui crescu. Hainele ei uşoare nu aveau cum să amortizeze felul de lovitură pe care o bănuia el. Când se apropie de îngrăditura cu numărul 12, văzu că aceasta şi următoarele trei erau înconjurate de infanterişti şi cavalerişti. În zona protejată exista un calm relativ. Acolo aşteptau patru baloane, iar echipele de umflare erau pregătite. Grupuri de oameni în haine scumpe stăteau pe lăzi ornamentate şi sorbeau din băuturi, în timp ce-şi întindeau gâturile, să vadă nava zdrobită. Printre picioarele lor se jucau copii, ca într-o excursie de familie.

Toller privi în zonă şi descoperi grupul în mijlocul căruia se afla Leddravohr, Chakkell şi Pouche, toţi strânşi în jurul siluetei aşezate a regelui Prad. Conducătorul, pe un scaun obişnuit, se uita în jos, aparent indiferent la tot ce se întâmpla. Părea bătrân şi descurajat, în contrast cu înfăţişarea viguroasă pe care şi-o amintea Toller.

Un căpitan tinerel îi ieşi în întâmpinare, de îndată ce Toller opri corn-albastrul. Păru surprins văzând-o pe Gesalla, dar o ajută, fără comentarii, să descalece. Toller coborî şi el şi văzu că femeia era palidă. Tremura un pic, iar în ochi avea o privire distantă, abstractă, care

dovedea că suferă cumplit.

— Ar trebui să te duc în braţe, zise el, în timp ce soldaţii se dădură la o parte, la semnul căpitanului.

— Pot să merg, pot să merg, şopti ea. Ia-ţi mâinile de pe mine, Toller, fiara nu trebuie să vadă că mă ajuţi.

Toller dădu din cap, impresionat de curajul ei, şi merse spre grupul regal. Leddravohr se întoarse şi de data asta nu-şi scoase la iveală zâmbetul ca o muşcătură de şarpe. Ochii îi sclipeau pe faţa netedă ca marmura. Pe cuirasa lui albă se vedea o dungă stacojie, iar un strat gros de sânge se coagula la capătul tecii, dar atitudinea lui sugera mai degrabă furie stăpânită decât nebunia de care pomenise Zavotle.

— Am trimis după tine cu ore în urmă, Maraquine, zise el. Unde ai fost?

— Să văd rămăşiţele fratelui meu, răspunse Toller, omiţând deliberat forma necesară de adresare. Există ceva foarte suspect în moartea lui.

— Îţi dai seama ce spui?

— Da.

— Văd că ai revenit la vechile obiceiuri, mârâi Leddravohr, apropiindu-se şi coborând vocea. Tatăl meu m-a pus cândva să făgăduiesc că n-o să-ţi fac rău, dar o să mă consider eliberat de această făgăduială când vom ajunge pe Supralume. Îţi promit că atunci o să-ţi dau ceea ce cauţi de mult timp. Dar acum trebuie să rezolv probleme mai importante.

Leddravohr se întoarse şi plecă, făcând semn supraveghetorului lansării. Echipa de umflare trecu imediat la treabă, zăngănind din evantaiele mari. Regele Prad îşi înălţă capul şi privi în jur cu singurul lui ochi. Starea de spirit festivă a nobililor dispăru când clinchetul le atrase atenţia că zborul fără precedent către

necunoscut urma să înceapă. Grupurile se strânseră la un loc, copiii încetară joaca, servitorii se pregătiră să ducă bagajele stăpânilor pe navele ce urmau să plece cu puţin înaintea celor regale.

Dincolo de şirul de paznici se agita o mare de activitate, aparent nedirijată. Munca de lansare a flotei de emigrare continua. Departe, în altă parte a cazărmii, profitând de condiţiile aproape perfecte ale vremii, piloţii navelor cu mărfuri decolau fără ajutorul paravanelor împotriva vântului. Cerul era plin de nave ce se ridicau nişte spori aerieni ciudaţi către semiluna mândră a Supralumii.

Toller rămase uluit văzând spectacolul ce dovedea că, atunci când ajungeau la limită, cei din neamul lui aveau curajul şi priceperea să călătorească, precum zeii, de la o planetă la alta, dar îl îngrijorau spusele lui Leddravohr.

Jurământul de care pomenise prinţul explica anumite lucruri - dar de ce-i fusese cerut? Ce-l împinsese pe rege să aleagă unul dintre mulţii lui supuşi şi să-i ofere protecţia sa personală? Intrigat de acest nou mister, Toller privi spre rege şi se înfioră descoperind că Prad se uita la el. După un moment, regele îndreptă un deget spre Toller, întinzând o linie de forţă psihică prin grupul celor din jur, apoi îi făcu semn. Ignorând privirile curioase ale asistenţilor regali, Toller se apropie şi făcu o plecăciune.

— M-ai servit bine, Toller Maraquine, zise Prad, cu vocea obosită, dar fermă. Intenţionez să-ţi dau o altă responsabilitate.

— Spuneţi care, maiestate, răspunse Toller, iar simţământul de irealitate crescu, când regele îi făcu semn să vină mai aproape, pentru a primi un mesaj particular.

— Să ai grijă ca numele meu să fie ţinut minte pe Supralume! şopti regele.

— Maiestate... se bâlbâi Toller, zăpăcit. Nu înţeleg...

— O să înţelegi. Acum, du-te la postul tău.

Toller se înclină şi se trase înapoi, dar înainte de a apuca să se gândească la scurtul schimb de cuvinte, fu chemat de colonelul Kartkang, fostul şef al EEA. După dizolvarea escadrei experimentale, colonelul primise responsabilitatea coordonării lansării zborului regal, o sarcină pe care nu prevăzuse că o va îndeplini în asemenea condiţii potrivnice. Buzele i se mişcau în tăcere, în timp ce-l îndruma pe Toller către locul în care Leddravohr vorbea unui grup alcătuit din trei piloţi. Unul era Ilven Zavotle, altul Gollav Amber - un om cu experienţă, care fusese înlăturat în ultimul moment de pe lista celor ce participaseră la zborul de încercare. Al treilea, un ins îndesat, cu barbă roşcată, de vreo patruzeci de ani, purta uniforma de astrocomandor. După un moment, Toller îl identifică drept Halsen Kedalse, fost căpitan de aeronavă şi mesager regal.

— ...am decis că vom călători pe nave separate, spuse Leddravohr. Maraquine - singurul ofiţer care are experienţa trecerii dincolo de zborul median - va avea responsabilitatea pilotării navei tatălui meu. Eu voi zbura cu Zavotle, Prinţul Chakkell cu Kedalse, iar prinţul Pouche cu Amber. Acum mergeţi la navele voastre şi pregătiţi-vă să începeţi ascensiunea înainte de căderea miciinopţi.

Cei patru piloţi salutară şi erau gata să plece, când Leddravohr îi opri. Ridicând mâna îi privi un timp ce li se păru îndelungat, părând nehotărât, apoi spuse:

— Dacă mă gândesc bine. Kedalse a zburat cu tatăl meu de multe ori, în timpul serviciului său îndelungat ca aerocăpitan. Va zbura cu nava regelui, iar prinţul Chakkell va merge cu Maraquine. Asta-i tot.

Toller salută din nou şi plecă. Întrebându-se ce însemna

răzgândirea lui Leddravohr. Prinţul înţelesese repede când Toller îi spusese că avea anumite bănuieli în privinţa morţii lui Lain. *Fratele meu e mort. O indicaţie a vinovăţiei?* O întorsătură ciudată a gândurilor îl făcuse pe Leddravohr să nu încredinţeze viaţa tatălui său unui om pe al cărui frate îl omorâse, sau cel puţin a cărui moarte o provocase?

Zgomotul de neconfundat al unui tun greu, ce trăgea undeva, la distanţă, îi aminti lui Toller că n-avea timp de pierdut cu speculaţii. Se uită după Gesalla. Stătea singură, izolată de activitatea înconjurătoare, iar atitudinea ei îi arăta că suferea de dureri cumplite. Alergă spre nacela în care aştepta prinţul Chakkell, împreună cu soţia şi cei doi fii. Prinţesa Daseene, cu părul împodobit cu o cască din perle, şi băieţii se uitară bănuitor la Toller. Chiar şi Chakkell părea nehotărât. Erau îngroziţi, îşi dădu seama Toller, iar una dintre necunoscutele pe care trebuiau să le înfrunte era natura relaţiilor cu omul căruia îi încredinţau vieţile.

— Maraquine, când pornim? întrebă Chakkell.

— Vom fi în siguranţă, departe de aici, peste câteva minute, prinţe. Dar există o problemă.

— O problemă? Ce problemă?

— Fratele meu a murit ieri.

Toller se opri, profitând de teama ce luci în ochii prinţului.

— Datoria mea faţă de văduvă poate fi achitată doar luând-o cu mine în acest zbor.

— Îmi pare rău, Maraquine, dar nici nu poate fi vorba! Nava aceasta este doar pentru mine!

— Ştiu, prinţe, dar înţelegeţi legăturile de familie şi vă daţi seama că n-o pot părăsi pe văduva fratelui meu. Dacă nu poate călători cu această navă, va trebui să

renunţ la onoarea de a fi pilotul dumneavoastră.

— Asta-i trădare! exclamă Chakkell, ştergându-şi transpiraţia de pe ţeasta cheală. Eu... Leddravohr te-ar fi executat imediat dacă ai fi îndrăznit să nu-i îndeplineşti ordinele!

— Ştiu şi asta, prinţe, şi ar fi fost păcat, răspunse Toller, zâmbind către copii care-l urmăreau cu atenţie. Dacă nu voi fi eu, vă va duce un pilot neexperimentat prin zona bizară dintre planete. Eu cunosc terorile şi pericolele de la mijlocul drumului şi aş putea să vă pregătesc pentru ele.

Cei doi băieţi continuau să-l privească, dar fetiţa îşi ascunsese faţa în fusta mamei. Chakkell îl privi furios şi-şi mişcă picioarele, frustrat, simţindu-se, pentru prima dată în viaţă subordonat voinţei unui om obişnuit. Toller îi zâmbi, cu falsă simpatie, şi gândi: *dacă asta-i puterea, nu mi-o doresc.*

— Văduva fratelui tău va călători în nava mea, zise în cele din urmă Chakkell. Nu voi uita asta, Maraquine!

— Iar eu îmi voi aminti cu recunoştinţă, răspunse Toller.

Când urcă la postul de pilotare, se resemnă la gândul că întărise duşmănia pe care o simţise Chakkell pentru el, dar nu simţi nici vinovăţie, nici ruşine. Acţionase logic, deliberat, pentru a obţine ce avea nevoie, nu precum Toller Maraquine de altădată. Se consolă cu gândul că era în ton cu vremurile. Lain *- fratele meu e mort!* — spusese, cândva, că Leddravohr şi regele aparţineau trecutului, iar Chakkell întărise acele cuvinte. În ciuda schimbărilor catastrofale ce copleşiseră planeta, oameni precum Leddravohr şi Chakkell acţionau ca şi cum pe Supralume vor crea un nou Kolcorron. Doar regele părea a intui că totul va fi altfel.

Rezemându-se cu spatele de un perete despărţitor, Toller făcu semn echipei de umflare că era gata să pornească arzătorul. Oamenii încetară să agite ventilatorul şi-l traseră de-o parte, lăsându-l pe Toller să vadă interiorul balonului. Anvelopa, parţial plină cu aer rece, se zbătea şi se răsucea între lonjeroanele de accelerare. Toller slobozi o serie de jeturi fierbinţi în ea, acoperind zgomotul altor arzătoare ce funcţionau de-a lungul şirului de îngrădituri, o văzu întinzându-se, ridicându-se de pe sol. Când ajunse în poziţie verticală, oamenii care ţineau frânghiile le legară de traversa nacelei, iar alţii răsuciră construcţia uşoară până ajunse în poziţie orizontală. Ansamblul uriaş al balonului şi nacelei, acum mai uşor ca aerul, începu să tragă uşor de ancora centrală, ca atras de Supralume.

Toller sări din nacelă şi dădu din cap către Chakkell şi aghiotanţii care aşteptau, ca semn că pasagerii şi bagajele puteau fi urcaţi la bord. Se duse la Gesalla, iar ea nu se opuse când îi luă legătura de pe umeri.

— Suntem gata de plecare. Când vei fi la bord, te vei întinde şi te vei odihni.

— E o navă regală, zise ea, dând înapoi. Trebuie să-mi găsesc loc pe alta.

— Gesalla, uită de *ce-ar trebui.* Multe nave nu vor pleca şi se va vărsa sânge pentru a se ajunge pe altele. Vino acum.

— Prinţul a fost de acord?

— Am discutat şi nu vrea să plece fără tine.

Toller o luă de braţ şi o conduse în nacelă. Urcă la bord şi văzu că prinţul, Daseene şi copiii ocupaseră un compartiment pentru pasageri, lăsându-l pe celălalt, în mod tacit, pentru el şi Gesalla. Aceasta îşi învinse durerea când se căţără, iar când o duse în compartiment se

întinse pe salteaua umplută cu lână.

Toller îşi desprinse spada, o aşeză lângă ea şi se întoarse la postul de pilotare. Tunul bubui iar, la distanţă. Activă arzătorul. Nava era uşor încărcată, în comparaţie cu cea din zborul anterior. Aşteptă mai puţin de un minut, apoi desprinse ancora. Ascensiunea continuă cu bine şi după ce balonul ajunse complet în aer liber. După câteva secunde, Toller avu o imagine completă, circulară, a cazărmii. Celelalte trei nave regale - ce se distingeau prin dungi albe, trasate pe nacele - părăsiseră deja împrejmuirile şi se aflau puţin deasupra lui. Toate celelalte lansări fuseseră oprite temporar, dar simţea aerul prea încărcat şi urmări cu atenţie navele tovarăşe, până când briza din vest le dispersă, întrucâtva.

Într-un zbor de masă, există riscul de ciocniri între două nave urcând sau coborând cu viteze diferite. Întrucât pilotul nu putea să vadă nimic deasupra, din cauza balonului, regula era ca acela de mai sus avea responsabilitatea să-l ferească pe cel de jos. Teoria se aplica atât cât se putea, dar Toller nu avea încredere în ea, pentru că singura opţiune valabilă în faza ascensiune era să urci repede, iar asta mărea riscul ciocnirii cu un al treilea balon. Riscul ar fi fost minim, dacă flota ar fi plecat conform planului, dar acum îşi dădea seama că face parte dintr-un vârtej vertical.

Pe măsură ce balonul se înălţa, scena de la sol se vedea în toată complexitatea-i uimitoare.

Baloanele, umflate sau întinse pe iarbă, reprezentau trăsătura dominantă a matricei de drumuri şi alei, magazii, căruţe, animale şi mii de oameni agitându-se în ceea ce părea o activitate fără sens, pe care Toller îi vedea ca pe nişte insecte ce se străduiau să-şi salveze regina de o catastrofă iminentă. Spre nord, mulţimea

forma o masă pestriţă la intrarea în bază, dar distanţa îl împiedica să-şi dea seama dacă începuse deja lupta între unităţile militare situate pe poziţii diferite.

Şiruri subţiri de indivizi - probabil emigranţi hotărâţi - convergeau spre zona de lansare, venind din diferite părţi ale perimetrului taberei. În urma lor, focurile se întindeau în Ro-Atabri tot mai iute ajutate de vânt. Lipsind oraşul de protecţia împotriva sferelor în contrast cu vârtejul produs de oameni şi de cele ce le aparţineau, plaja Arie şi golful Tronom formau o pată liniştită de turcoaz şi albastru. Un munte Opelmer bidimensional plutea în depărtarea ceţoasă, senin şi liniştit.

Toller, acţionând arzătorul prin intermediul levierului, stătea la marginea nacelei şi încerca să înţeleagă că părăsea scena aceea pentru totdeauna, dar în el era doar un vid tremurător, o agitaţie aproape subconştientă, ce-i demonstra că-şi stăpâneşte emoţiile. Prea multe se întâmplaseră pe durata unei prezile *- fratele meu e mort!* - iar durerea şi regretul zăceau înmagazinate în el, gata să iasă la iveală în primul moment de linişte.

Chakkell privea şi el, din compartimentul său, cu braţele în jurul lui Daseene şi a fiicei lor, care arăta de vreo doisprezece ani. Toller, care-l considerase un om mânat doar de ambiţie, se întreba dacă-i cazul să-şi schimbe părerea. Uşurinţa cu care cedase în cazul Gesallei arăta o grijă exagerată pentru familia sa.

Spectatori existau şi pe alte două nave regale - regele Prad şi aghiotanţii personali în una, în cealaltă prinţul înlăturat de la putere - Pouche - şi însoţitorii lui. Doar Leddravohr, care decisese să călătorească neînsoţit, nu se vedea. Zavotle, o siluetă izolată la comenzile navei, îi făcu semn cu mâna lui Toller, apoi se întinse şi legă lonjeroanele de accelerare. Întrucât nava sa era cea mai

puţin încărcată dintre cele patru, putea să pornească arzătorul mai rar şi să păstreze totuşi aceeaşi viteză de ascensiune ca şi ceilalţi.

Toller, care se stabilise la un ritm de două-cu-douăsprezece, nu avea aceeaşi opţiune. Ca rezultat a celor învăţate în zborul de încercare, se decisese că navele de migrare puteau fi conduse de piloţi neasistaţi, lăsând mai mult loc pentru pasageri şi încărcătură. În timpul perioadei de odihnă a pilotului, acesta putea încredinţa supravegherea arzătorului sau a propulsorului unui pasager, care să menţină ritmul.

— Aproape că a început micanoapte, prinţe, spuse Toller, respectuos, încercând să facă uitată nesupunerea sa anterioară. Vreau să asigur lonjeroanele, aşa că mă văd silit să vă cer să mă înlocuiţi la arzător.

— Bine.

Chakkell părea încântat să aibă ceva de făcut, când se aşeză lângă levier. Băieţii lui cu păr negru aruncară priviri timide spre Toller şi veniră lângă tatăl lor şi ascultară atenţi explicaţiile privind funcţionarea maşinăriei. În timp ce Toller întinse şi legă lonjeroanele de colţurile nacelei, Chakkell învăţase băieţii să păstreze ritmul, fredonând un cântecel.

Văzând că toţi trei erau ocupaţi pentru un timp, Toller se duse în compartimentul în care zăcea Gesalla. Expresia încordată îi dispăruse de pe figură. Întinse mâna şi-i oferi un bandaj înfăşurat, scos, probabil, din legăturica ei cu lucruri.

Toller îngenunche lângă ea, pe patul din saltele moi, uimit de fulgerarea de excitare sexuală pe care i-o provocase acţiunea, şi luă pansamentul.

— Cum te simţi? întrebă el, în şoaptă.

— Nu cred că mi-am rupt coastele, dar trebuie să mă

leg, dacă vreau să fac treabă. Ajută-mă.

Se ridică în genunchi, ajutată de Toller, se întoarse într-o parte şi-şi ridică haina cenuşie, arătând o vânătaie mare pe coastele inferioare.

— Ce crezi?

— Trebuie să te bandajez, răspunse el, neştiind ce aştepta de la el.

— Atunci, ce aştepţi?

— Nimic.

Înfăşură bandajul în jurul ei şi începu să începu să-l strângă, dar îl împiedicau hainele ei. În câteva rânduri, cu tot efortul lui, degetele atinseră sânii fermi, iar senzaţia îl străbătu ca o fulgerare, mărindu-i neîndemânarea.

Gesalla oftă.

— Nu eşti bun de nimic, Toller! Aşteaptă!

Îşi descheie haina, o scoase, scoase şi bluza, rămânând goală până la brâu.

— Încearcă acum.

Viziunea cadavrului lui Lain, cu gluga galbenă, îl transformă într-o maşină fără simţuri. O bandajă cu eficienţa şi iuţeala unui chirurg pe câmpul de luptă, lăsându-şi mâinile să-i atingă trupul. Gesalla rămase câteva secunde lungi, cu privirea caldă şi solemnă, înainte să-şi ia hainele şi să se îmbrace.

— Mulţumesc, zise ea, apoi întinse mâna şi-i atinse uşor buzele.

Apoi urmă o sclipire în culorile curcubeului, după care nava fu acoperită de întuneric. În celălalt compartiment, Daseene şi fetiţa şopteau alarmate. Toller se ridică şi privi peste marginea nacelei. Umbra întinsă, curbată, a Supralumii, se grăbea spre orizontul dinspre est, iar sub navă Ro-Atabri era un vălmăşag de fire ce ardeau portocaliu, prinse într-o baltă de beznă ce se întindea.

Când ziua reveni, zborul celor patru nave regale atinsese altitudinea de douăzeci de mile - şi erau însoţite de un stol întins de ptertha.

Toller privi cerul în jur şi văzu un glob doar la treizeci de yarzi, spre nord. Se duse imediat la un tun, ochi şi apăsă acul care zdrobi flaconul de sticlă din culata tunului. Urmă o scurtă pauză, în care încărcăturile de pikon şi halvell se amestecară, intrară în reacţie şi explodară. Proiectilul parcurse traiectoria, urmat de un fragment de sticlă, îşi întinse braţele radial în timpul zborului, apoi se curbă peste ptertha, anihilând-o, eliberând un norişor de pulbere purpurie, ce se împrăştie iute.

— O împuşcătură bine ţintită, zise Chakkell, din spatele lui. Crezi că otrava nu-i periculoasă, la distanţa asta?

Toller dădu din cap.

— Aici nu-i pic de vânt, deci nu poate să ne ajungă. Ptertha nu reprezenta cu adevărat o ameninţare, dar am distrus-o pentru că la limita miciinopţi apar unele vârtejuri de aer. N-am vrut să risc ca globul să prindă un curent şi să se apropie de noi.

Figura negricioasă a lui Chakkell deveni îngrijorată, când prinţul privi sferele rămase.

— Cum de-au ajuns atât de aproape?

— Se pare că din întâmplare. Dacă sunt împrăştiate pe o zonă din cer şi o navă se înalţă printre ele, se adaptează la viteza ei de ascensiune. Acelaşi lucru s-a întâmplat...

Toller se întrerupse, auzind două focuri de tun, la oarecare distanţă, urmate de un ţipăt slab ce părea că vine de jos.

Se aplecă peste marginea nacelei şi privi dedesubt. Imensitatea convexă a Lumii constituia un fundal

albastru-verde pentru o serie - ce părea nesfârşită - de baloane, cel mai apropiat aflându-se la câteva sute de yarzi şi arătând foarte mare. Altele se aflau mai jos, la diferite altitudini, grupate la întâmplare, reducându-şi progresiv mărimea aparentă, până ajungeau aproape invizibile.

Ptertha se amestecaseră printre navele de sus şi, în timp ce Toller privea, alt tun trase şi distruse alt glob. Proiectilul pierdu repede viteza şi dispăru din vedere, căzând, pierzându-se în norii aflaţi mult dedesubt. Ţipetele continuară, regulat, ca o respiraţie, apoi după un timp, dispărură treptat.

Toller se depărtă de balustradă, întrebându-se dacă ţipetele acelea fuseseră provocate de panică neîntemeiată sau dacă cineva văzuse o ptertha plutind aproape de pereţii nacelei - oarbă, rea şi teribil de invincibilă - chiar înainte să se năpustească pentru a ucide. Simţea o uşurare plină de vinovăţie că scăpase de o asemenea soartă, când îi trecu prin minte un gând. Ptertha n-avea nevoie de lumina zilei ca să se apropie. Nimeni nu garanta că unul sau mai multe globuri nu plutiseră spre nava lui, la adăpostul întunericului - iar dacă se întâmplase asta, nici el, nici Gesalla, nici vreunul dintre pasageri nu va pune piciorul pe Supralume.

În timp ce încerca să se împace cu ideea, vârî mâna în buzunar, găsi obiectul ciudat dăruit de tatăl său şi începu să traseze cercuri cu degetul pe suprafaţa netedă ca gheaţa.

Capitolul 19

În a zecea zi de zbor, nava ajunsese la mai puţin de o mie de mile de suprafaţa Supralumii, iar vechiul curs al nopţii şi zilei fusese inversat.

Perioada pe care Toller continua s-o numească micanoapte - când Supralumea acoperea soarele - crescuse la şapte ore, în timp ce noaptea - perioada în care se aflau în umbra planetei natale - se redusese la doar jumătate din acea durată.

Toller stătea singur la postul de pilotare, aşteptând ivirea zilei şi încercând să-şi imagineze viitorul oamenilor pe noua planetă. Avea impresia că până şi kolcorronienii de baştină, obişnuiţi să trăiască sub sfera fixă a Supralumii, se vor simţi apăsaţi de imaginea unei planete mai mari, deasupra lor, care să-i lipsească de o parte, mai mare, din zi. Presupunând că Supralumea nu era locuită, emigranţii ar fi putut să-şi întemeieze noua lor patrie în cealaltă parte a planetei, la o latitudine ce ar fi corespuns, pe Lume, Chamteth-ului. Poate va veni o vreme când amintirile despre originea lor vor fi uitate şi...

Gândurile lui Toller fură întrerupte de apariţia lui Setwan, fiul în vârstă de şapte ani al lui Chakkell, în uşa compartimentului lor. Băiatul veni lângă el şi-şi puse capul pe umărul lui.

— Nu pot să dorm, unchiule Toller, şopti el. Pot să stau cu tine?

Toller aşeză copilul pe genunchiul său şi zâmbi, imaginându-şi reacţia Daseenei, dacă ar fi auzit că Setwan îl numise unchi.

Dintre cele şapte persoane închise în microcosmosul apăsător al nacelei, Daseene era singura care nu făcuse concesii. Nu discuta cu Toller sau Gesalla, purta continuu boneta ei din perle şi ieşea din compartimentul pasagerilor doar când nu avea de ales. Nu mâncase şi nu băuse nimic trei zile, ca să nu se supună torturii de a folosi toaleta primitivă în apropierea punctului median al călătoriei. Arăta palidă şi trasă la faţă şi - deşi nava coborâse la nivele mai calde ale atmosferei - rămăsese încotoşmănată în veşmintele vătuite ce fuseseră confecţionate în grabă pentru zborul de migrare. Răspundea monosilabic când discuta cu cei din familia ei.

Toller o simpatiza, într-un fel, ştiind că traumele zilelor recente fuseseră mai mari pentru ea decât pentru ceilalţi. Copiii - Corba, Oldo şi Setwan - nu trăiseră destul de mult în ţara privilegiilor, a celor Cinci Palate, pentru a fi condiţionaţi irevocabil şi aveau un simţ natural al curiozităţii şi aventurii. Responsabilităţile şi ambiţiile lui Chakkell îl ţinuseră pe acesta în strânsă legătură cu realităţile vieţii cotidiene din Kolcorron, iar prinţul avea destulă putere de muncă şi inventivitate ca să se întrevadă că va juca un rol important în crearea unei noi naţiuni pe Supralume. Toller fusese impresionat de felul în care prinţul, după perioada iniţială de adaptare, se implicase în manevrarea navei, fără să evite vreo sarcină.

Chakkell fusese deosebit de scrupulos în privinţa folosirii micropropulsoarelor, care ofereau navei oarecare control al stabilităţii laterale. În general, se acceptase ideea că navele flotei vor fi dispersate de curenţii de aer pe o zonă întinsă deasupra Supralumii, la capătul unei călătorii de cinci mii de mile, dar Leddravohr decretase că zborul navelor regale trebuia să se încheie printr-o asolizare în grup.

Diferite metode de a ţine la un loc cele patru nave fuseseră respinse, ca impracticabile. În cele din urmă, ambarcaţiunile fuseseră dotate cu propulsoare miniaturale, orizontale, de mică putere. Dacă funcţionau continuu, mult timp, induceau o componentă laterală, foarte slabă, mişcării verticale a navei, făcând-o să se rotească în jurul centrului ei de greutate. Folosirea lor consecventă ţinuse cele patru nave regale în formaţie strânsă.

Vecinătatea celorlalţi îi oferise lui Toller un spectacol memorabil, când grupul trecuse de punctul median şi avusese loc răsturnarea navelor. Deşi mai trecuse printr-o asemenea experienţă, găsi ceva uluitor, inefabil, în imaginea planetelor surori alunecând maiestuoase în direcţii opuse. Supralumea ivindu-se de sub ascunzişul balonului şi coborând pe cer, în timp ce Lumea, de la celălalt capăt al balanţei invizibile, se strecură sub peretele nacelei.

Când schimbarea de poziţie fusese făcută doar pe jumătate, apăruse o nouă minunăţie. Un şir de nave ce se micşorau se întindeau spre fiecare planetă, ca nişte discuri ce se reduceau treptat la puncte sclipitoare. Multe dintre baloanele ce se îndreptau spre Supralume amânaseră răsturnarea şi puteau fi văzute de dedesubt, în amănunţime nacele, funiile de ancorare ale balonului, ţevile propulsoarelor.

Şi, de parca toate acestea n-ar fi fost de ajuns pentru a zăpăci ochii şi mintea, se mai vedeau - pe fondul nemărginirii de-un albastru întunecat, semănată cu spirale, împletituri şi puncte de-o strălucire îngheţată - cele trei nave colege, care executau propriile manevre de răsturnare. Structurile, atât de fragile că puteau fi sfărâmate de un vânt mai puternic, rămâneau ca prin

farmec nedeformate, în timp ce universul stătea în cap, proclamând că se aflau cu adevărat într-o zonă a bizarului. Piloţii, arătând ca nişte movile enigmatice de cârpe, păreau a fi supraoameni străini, înzestraţi cu cunoştinţe şi priceperi inaccesibile oamenilor obişnuiţi.

Nu toate scenele văzute de Toller aveau o asemenea grandoare, dar rămăseseră întipărite în memoria lui din diferite motive. Figura Gesallei în diferite dispoziţii - ciudat de triumfătoare când învinsese îndărătnicia focului din bucătărie, după ore de eşec în zona de gravitaţie zero... explozia tuturor ptertha care-i însoţiseră, după o zi de ascensiune, una după alta... uimirea şi încântarea copiilor când răsuflarea lor devenise vizibilă în frigul din jur... jocurile din scurta perioadă când puteai suspenda mărgele şi brelocuri în aer, schiţând figuri şi desene tridimensionale.

Şi alte scene, din exteriorul navei, care vorbeau de tragedii îndepărtate, de un fel de moarte ce aparţinuse, până atunci de domeniul coşmarului.

Decolarea escadrei regale avusese loc în faza de început a evacuării cazărmii, iar Toller ştia că, în momentul în care depăşiseră de o zi punctul median, aveau deasupra un nor rarefiat, liniar, lung de o sută de mile, alcătuit din nave. Dacă n-ar fi fost ascunse vederii de imensitatea balonului său, majoritatea lor tot ar fi fost invizibile, din cauza distanţei. Dar căpătase dovezi îngrijorătoare ale existenţei lor. Sub forma unei ploi rare, spasmodice şi îngrozitoare. O ploaie ale cărei picături erau solide şi care variau ca dimensiuni, de la nave întregi la trupuri omeneşti.

În trei rânduri văzuse nave distruse căzând pe lângă ei, cu nacelele înfăşurate în zdrenţele fâlfâitoare ale baloanelor, într-o prăbuşire lungă de-o zi către

Supralume. Presupunea că în ultimele ore ale fugii din Ro-Atabri, dispăruse orice urmă de ordine, iar în timpul haosului, unele nave fuseseră preluate de piloţi neexperimentaţi sau de rebeli fără niciun fel de cunoştinţe de aviaţie. Se părea că unele nave trecuseră de punctul median fără să se răstoarne, iar viteza lor fusese mărită de gravitaţia crescândă a Supralumii până când tensiunea din anvelopele subţiri le sfâşiase.

O dată văzuse o nacelă prăbuşindu-se fără balon menţinându-şi poziţia datorită frânghiilor şi lonjeroanelor de accelerare. La marginea ei stăteau o duzină de soldaţi, care priveau în tăcere procesiunea de nave plutitoare - ultima lor legătură cu omenirea şi viaţa.

Dar majoritatea obiectelor căzătoare erau mici - ustensile de bucătărie, lăzi împodobite, saci cu provizii, trupuri de oameni sau animale - dovezi ale unor accidente catastrofice care avuseseră loc cu zeci de mile mai sus, în claia oscilantă de nave.

Nu departe de punctul median, acolo unde atracţia Supralumii era încă slabă şi viteza de cădere lentă, un tânăr căzuse pe lângă nave, atât de aproape încât Toller putuse să-i zărească foarte clar trăsăturile. Din fanfaronadă sau dintr-o nevoie disperată de o ultimă comunicare cu un om, tânărul îl strigase pe Toller, cu un glas destul de vesel, şi-i făcuse semn cu mâna. Toller nu-i răspunsese, simţind că, dacă ar fi făcut-o, ar fi luat parte la o parodie de glumă, şi rămăsese înlemnit lângă balustradă, îngrozit şi incapabil să-şi ia privirea de pe omul ce se prăbuşea. Rămase aşa, până tânărul dispăru.

După câteva ore, când îl înconjurase întunericul şi încerca să doarmă, Toller continuă să se gândească la cel ce căzuse - care se afla acum cu o mie de mile înaintea flotei de migrare - şi se întreba cum se pregătea acesta

pentru impactul final...

Liniştit de prezenţa băiatului, ce picotea pe genunchiul lui, Toller acţiona arzătorul ca un automat, reglând în mod inconştient ritmul după bătăile inimii. Lumina zilei reveni brusc. Clipi de câteva ori şi văzu că se întâmplase ceva rău, pentru că doar două nave regale se aflau la acelaşi nivel cu el, nu trei.

Nava care lipsea era cea în care zbura regele.

Nimic neobişnuit - Kedalse era un pilot extrem de prudent, căruia îi plăcea să-şi reducă viteza de coborâre în timpul nopţii, preferând să aibă celelalte nave sub el, pentru a putea să le supravegheze poziţia - dar de data asta nu se vedea nici în partea superioară a cerului.

Toller îl ridică încet pe Setwan şi-l duse în compartimentul pasagerilor, lângă familia lui. Auzi strigătele puternice ale lui Zavotle şi Amber. Se uită la ei şi văzu că arătau deasupra navei sale. În acelaşi moment, un val de gaz fierbinte ţâşni pe gura balonului, provocând scâncetul unui copil. Toller se uită în cupola luminoasă, iar inima îi încetă să bată, văzând forma pătrată a unei nacele imprimată pe el, deformând desenul ca o pânză de păianjen al frânghiilor de susţinere.

Nava regelui se afla chiar deasupra şi se aşezase pe balonul lui.

Toller văzu urma circulară a ţevii propulsorului celeilalte nave apăsând pe partea superioară a anvelopei, ameninţând integritatea panoului de sfâşiere. Urmă un şir de trosnituri ale velaturii şi lonjeroanelor, iar deformarea a pânzei balonului aruncă mai mult gaz sufocant în nacelă.

— Kedalse! răcni Toller, neştiind dacă era auzit în nacela de deasupra. Ridică-ţi nava! Ridică-ţi nava!

Vocile slabe ale lui Zavotle şi Amber i se alăturară, un transmiţător solar începu să sclipească într-o nacelă, dar nu primiră răspuns de deasupra. Nava regelui continua să apese pe balonul supraîncărcat, ameninţând să-l facă să explodeze.

Toller privi neajutorat la Gesalla şi Chakkell, care ieşiseră din compartimente şi se uitau îngroziţi la el. Singura explicaţie pe care o găsea era că pilotul regelui fusese doborât de boală, îşi pierduse conştiinţa sau murise. Dacă se întâmplase asta, cineva din nacela de deasupra trebuia să pornească arzătorul şi să despartă cele două nave, dar trebuia s-o facă imediat. Mai exista o posibilitate - lui Toller i se uscă gura, doar când se gândi - ca arzătorul să fie defect şi să nu poată fi pornit.

Se strădui să-şi imagineze o soluţie, când puntea se zgudui sub picioarele lui, iar pânza balonului pocni ca un bici. Perechea de nave începuse să piardă înălţime foarte repede. Acest lucru se evidenţia prin relativa mişcare de înălţare a celor două nave vizibile.

Leddravohr apăru la balustrada nacelei - pentru prima oară de la decolare. În spatele lui, Zavotle emitea încă sclipiri inutile din transmiţătorul solar.

Toller nu se putea desprinde de ambarcaţiunea regelui mărind viteza de coborâre. Balonul lui pierduse deja gaz şi ajunsese periculos de mult de situaţia în care presiunea aerului şi viteza exagerată de cădere îl puteau sparge.

Trebuia neapărat să injecteze o cantitate mare de gaz fierbinte în balon Dar, dacă făcea asta - ţinând seama de greutatea care apăsa de deasupra - risca să crească presiunea interioară atât de mult, încât anvelopa s-ar fi sfâşiat.

Toller o privi în ochi pe Gesalla, iar în minte îi apăru o declaraţie: *Am ales să trăiesc!*

Se răsuci în scaun şi declanşă arzătorul, într-o injectare prelungă, tunătoare, îndopând balonul flămând cu gaz fierbinte. Apoi, după câteva clipe, apăsă levierul propulsorului de control al stabilităţii. Zgomotul propulsorului nu se auzi, în bubuitul copleşitor al arzătorului, dar efectul lui se simţi.

Celelalte două nave din grupul regal dispărură din vedere, când nava lui Toller se roti în jurul centrului de gravitaţie. Se auziră o serie de gemete neomeneşti şi trosnituri, iar ambarcaţiunea regelui alunecă alături de cea a lui Toller. Unul dintre lonjeroanele de accelerare se desprinse din legătura inferioară şi începu să se învârtă prin aer, ca sabia unui duelist.

În timp ce Toller privea, îngheţat, mişcarea de legănare - caracteristică astronavelor - se acceleră. Cealaltă nacelă ajunse la acelaşi nivel cu el, capătul liber al lonjeronului izbi orbeşte în bucătăria de pe nava lui Toller, provocând o balansare periculoasă a universului acestuia, şocul impactului se transmise lonjeronului, iar capătul de sus al acestuia se înfipse în balonul navei regale.

O cusătură plesni - iar balonul *muri.*

Se strânse, agitându-se într-o simulare perfectă a agoniei, iar nava regelui se prăbuşi. Lovitura transmisă prin lonjeron balansă nacela lui Toller, iar acesta văzu Supralumea, flămândă şi nerăbdătoare. Gesalla ţipă când căzu spre peretele aflat în jos. Oglinda din mâna ei se prăvăli în vidul albastru. Toller se aruncă în bucătărie, riscând să cadă peste bord, apucă lonjeronul de capăt şi, folosindu-şi toată puterea trupului său de războinic, îi desprinse şi-i făcu vânt.

Când nacela se îndreptă, Toller se prinse de balustradă şi privi cum cealaltă navă îşi începe plonjonul mortal. La înălţimea de o mie de mile, gravitaţia avea valoarea

redusă la jumătate, iar evenimentele se desfăşurau lent, ca în vis. Îl văzu pe regele Prad agitându-se la marginea nacelei. Bătrânul, cu ochiul orb lucind ca o stea, întinse o mână spre Toller, apoi fu acoperit de zdrenţele balonului sfâşiat. Câştigând viteză în timp ce cădea, căutând încă un echilibru între gravitaţie şi rezistenţa aerului, astronava se micşoră, deveni o pată abia vizibilă, apoi dispăru în desenul fractal al Supralumii.

Devenind conştient de o puternică presiune psihică, Toller ridică privirea şi se uită la cele două nave ce-l însoţeau. Leddravohr îl privea de pe cea mai apropiată şi, când privirile li se întâlniră, întinse braţele spre el, ca un om ce vrea să-şi îmbrăţişeze iubita. Rămase aşa, implorând muteşte, iar Toller simţi ura prinţului, ca un cuţit invizibil înfipt în suflet, chiar şi după ce se întoarse lângă arzător. Chakkell, cu privirea cenuşie, se uita la el din uşa compartimentului pentru pasageri, iar în spatele lui, Daseene şi Corba plângeau fără zgomot.

— O zi rea, zise prinţul, cu voce ezitantă. Regele a murit.

Încă nu, gândi Toller. *Mai are câteva ore de trăit.* Apoi spuse:

— Aţi văzut ce s-a întâmplat. Am avut noroc că am scăpat. N-am avut de ales.

— Leddravohr nu vede astfel lucrurile.

— Nu, răspunse gânditor Toller. Leddravohr nu vede astfel lucrurile.

În noaptea aceea, când Toller încerca zadarnic să adoarmă, Gesalla veni lângă el şi, în singurătatea din acel moment, i se păru normal s-o cuprindă cu braţul. Ea îşi puse capul pe umărul lui şi-i şopti la ureche:

— Toller, la ce te gândeşti?

Vru s-o mintă, apoi decise că n-avea rost.

— La Leddravohr. Trebuie să lămuresc lucrurile cu el.

— Poate că va medita până ajungem pe Supralume şi va avea altă părere. Chiar dacă ne-am fi sacrificat, regele n-ar fi scăpat. Leddravohr va trebui să admită că n-ai avut de ales.

— Poate că eu am crezut că n-am de ales. Leddravohr va susţine că am acţionat pripit desprinzându-mă de nava tatălui său. Poate aş spune şi eu acelaşi lucru, dacă aş fi în locul lui. Poate că, dacă mai aşteptam un pic, Kedalse - sau altcineva - ar fi pornit arzătorul.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, îi spuse Gesalla, cu blândeţe. Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— Şi Leddravohr va face ceea trebuie să facă.

— Poţi să-l învingi.

— Probabil, dar mă tem că a dat deja ordin să fiu executat. Nu pot să lupt cu un regiment.

— Înţeleg...

Gesalla se ridică într-un cot şi se uită la el. În semiîntuneric, figura ei arăta incredibil de frumoasă.

— Mă iubeşti, Toller?

Simţi că ajunsese la capătul unei călătorii lungi cât viaţa.

— Da.

— Mă bucur, zise ea, dezbrăcându-se. Pentru că vreau să am un copil cu tine.

El o prinse de mână, zâmbind năuc, neîncrezător.

— Ce vrei să faci? Chakkell e lângă arzător, chiar în cealaltă parte a peretelui...

— Nu ne vede.

— Dar...

— Nu-mi pasă. Am decis că tu o să fii tatăl copilului meu şi avem puţin timp la dispoziţie.

— Nu merge, spuse Toller, întinzându-se pe saltea. Nu-s în stare, fizic, să fac dragoste în condiţiile astea.

— Aşa crezi tu! fu singurul comentariu al Gesallei, care se trase lângă el, îşi lipi gura de a lui şi-i mângâie obrajii cu amândouă mâinile, făcându-l să-i răspundă cu ardoare.

Capitolul 20

Continentul ecuatorial al Supralumii, văzut de la înălţimea de două mile arăta preistoric.

Toller privise peisajul de jos un timp, înainte să-şi dea seama de ce îi venise în minte acel adjectiv aparte. Nu din cauză că lipseau oraşele şi drumurile - prima dovadă că nu existau locuitori - ci pentru că pajiştile aveau o culoare uniformă.

Toate imaginile aeriene pe care le văzuse în viaţa lui fuseseră marcate, într-un fel, de sistemul celor şase culturi, răspândit pe Lume. Ierburile comestibile şi orice altă vegetaţie cultivată erau aranjate în fâşii paralele, în care culorile treceau de la cafeniu, prin diferite nuanţe de verde, la galbenul recoltei. Dar aici câmpurile erau doar *verzi!*

Întinderea luminată de soare o singurei culori lucea în faţa lui.

Fermierii noştri vor trebui să înceapă treaba cu sortarea seminţelor, gândi el. *Şi să dea nume munţilor, mărilor şi râurilor. Cu adevărat un nou început, într-o lume nouă. Iar eu nu voi lua parte la asta.*

Amintindu-şi de problemele personale, îşi îndreptă atenţia spre elementele artificiale ale scenei: celelalte două nave regale, aflate puţin sub el. A lui Pouche mai departe, cu pasagerii vizibili, lângă balustradă, ca şi cum ar fi călătorit deja, în imaginaţie, pe planeta necunoscută. Ilven Zavotle era singura persoană care se vedea pe nava lui Leddravohr. Stătea, obosit, la comenzi. Probabil că Leddravohr se afla în compartimentul pentru pasageri, aşa cum făcuse tot timpul călătoriei, cu excepţia

episodului înfiorător ce avusese loc cu două zile în urmă. Toller nu observase comportarea prinţului înainte de acel moment şi se întreba dacă vidul nemărginit din jurul flotei de migrare îi provocase o fobie. Dacă aşa stăteau lucrurile, ar fi fost mai avantajos pentru el ca duelul lor inevitabil să aibă loc într-o nacelă...

În cele două mile de spaţiu de dedesubt vedea alte douăsprezece baloane, alcătuind o linie neregulată spre vest - dovadă a unei brize moderate la nivelul inferior al atmosferei. Zona spre care pluteau era împestriţată de siluetele prelungi ale baloanelor dezumflate, ce urmau a fi folosite la ridicarea unui oraş temporar, din corturi. După cum se aşteptase, Toller văzu că majoritatea navelor asolizate aveau însemne militare. Chiar şi în vârtejul fugii din Ro-Atabri, Leddravohr avusese prevederea să-şi asigure o temelie a puterii, care să funcţioneze în momentul când va pune piciorul pe Supralume.

Analizând situaţia, Toller nu vedea nicio şansă să trăiască mai mult de câteva minute după ce va asoliza alături de nava lui Leddravohr. Chiar dacă l-ar învinge pe prinţ în luptă, ar fi ucis după aceea de soldaţi, ca fiind omul care provocase moartea regelui. Singura şansă de supravieţuire - măcar pentru câteva zile - ar fi fost să rămână la urmă, în momentul coborârii, şi să se ridice iar, de îndată ce Leddravohr asoliza. Se vedeau nişte munţi împăduriţi, la vreo douăzeci de mile spre vest, iar dacă ajungea acolo cu balonul putea să evite să fie capturat până când forţele naţiunii-copil se vor organiza destul de bine ca să pună mâna pe el.

Punctul slab al planului era că depindea de factori pe care nu-i controla, factori legaţi de mintea şi caracterul pilotului lui Leddravohr.

Nu se îndoia că Zavotle făcuse deducţiile corecte,

văzând că nava lui Toller întârzia la asolizare. Dar era de partea lui? şi dacă ar fi înclinat să rămână loial camaradului său, ar risca să facă ceea ce aştepta Toller de la el? Trebuia să se grăbească să tragă de frânghia de rupere şi să dezumfle balonul - chiar în momentul în care Leddravohr îşi dădea seama că duşmanul îi scapă din gheare - fără să ştie cumva reacţiona prinţul la mânie. Ucisese alţi oameni pentru lucruri mai puţin grave.

Toller privi spre silueta lui Zavotle, ştiind că şi acesta îl privea, apoi se rezemă de balustradă şi se uită la Chakkell, care manevra arzătorul la un ritm de coborâre - una la douăzeci.

— Prinţe, la nivelul solului bate vântul, mă tem că balonul va fi târât, zise el, făcând mutarea de deschidere. Dumneavoastră, prinţesa şi copii ar trebui să fiţi gata să coborâţi înainte să atingem solul. Pare periculos, dar în jurul nacelei există o bordură pe care se poate sta, iar viteza de la sol va fi aceea a mersului la pas. Ar fi preferabil să săriţi, decât să vă aflaţi în nacelă, dacă aceasta s-ar răsturna.

— Sunt mişcat de atenţia ta, răspunse Chakkell, privindu-l bănuitor.

Întrebându-se dacă-l înşelase atât de uşor, Toller se apropie de postul de pilotare.

— Vom asoliza curând, prinţe. Ar trebui să vă pregătiţi.

Chakkell dădu din cap, se ridică de pe scaun şi, pe neaşteptate, spuse:

— Îmi amintesc de momentul în care te-am văzut prima oară, împreună cu Glo. Nu mi-am închipuit că o să ajungem aici...

— Seniorul Glo era un vizionar, replică Toller. Ar fi meritat să fie cu noi.

— Cred că ai dreptate...

Chakkell îl privi din nou cercetător, apoi se duse în compartimentul în care Daseene şi copii se pregăteau de asolizare.

Toller se aşeză şi preluă controlul arzătorului, remarcând că indicatorul aparatului pentru măsurarea altitudinii ajunsese la semnul de la bază. Deoarece Supralumea era mai mică decât Lumea, ar fi fost de aşteptat ca gravitaţia să fie mai mică pe suprafaţa acesteia, dar Lain spusese altceva. *Supralumea are o densitate mai mare, de aceea orice va cântări la fel ca şi pe Lume.* Toller dădu din cap, pe jumătate zâmbind, ca un omagiu întârziat adus fratelui său. De unde *ştiuse* Lain la ce să se aştepte? Matematica reprezenta un aspect din viaţa fratelui său pe care nu-l va înţelege, aşa cum era cazul cu...

Se uită spre Gesalla, care stătea de-o oră nemişcată lângă peretele compartimentului lor, cu atenţia absorbită complet de imaginea întinsă a lumii noi de sub ei. Ţinea legătura cu lucruri pe umăr, lăsând impresia că abia aştepta să pună piciorul pe Supralume, să înceapă să croiască viitorul pe care-l imaginase pentru ea şi copilul pe care, poate, îl purta în ea. Emoţiile provocate de vederea trupului ei zvelt, drept şi de neînfrânt, erau cele mai complexe pe care le cunoscuse vreodată.

În noaptea în care venise la el, fusese convins că nu-şi putea juca rolul de bărbat din cauza oboselii, vinovăţiei şi a prezenţei enervante a lui Chakkell, care acţiona arzătorul doar la câţiva paşi de ei. Dar Gesalla ştiuse mai bine decât el. Îl aţâţase cu fervoare, îndemânare şi imaginaţie, jucându-se cu el, folosind gura, trupu-i graţios, până nu mai existase în el decât dorinţa de a-şi vârî sămânţa în ea. Rămăsese deasupra lui până la apropierea momentului crucial, apoi, insesizabil,

efectuase schimbarea de poziţie. Îl menţinuse în ea, ţinându-l în strânsoarea picioarelor încolăcite, minute în şir. Abia mai târziu, când discutau, îşi dăduse seama că maximizase şansele fecundării.

Acum, deşi o iubea, o ura pentru unele lucruri pe care i le spusese în restul nopţii când meteoriţii scânteiau în bezna din jur. Nu fuseseră declaraţii directe dar îi dezvăluisem o Gesalla care, deşi se înfuria din cauza unui amănunt de protocol, era dispusă să încalce orice convenţii pentru a avea un copil. În vechiul Kolcorron i se păruse că Lain Maraquine avea calităţi care ar fi folosit odraslei ei, de aceea se măritase cu el. Îl iubise pe Lain, dar pe Toller îl şocase faptul că femeia îl iubise pe Lain din interes.

Iar când fusese aruncată în mediul teribil de diferit al vieţii de colonizare a Supralumii. Judecase, că atributele căpătate prin sămânţa lui Toller erau mai potrivite, de aceea se culcase cu el.

Zăpăcit, îndurerat, Toller nu reuşea să descopere principala cauză a resentimentului său. Dezgust de sine, pentru că se lăsase sedus atât de uşor de văduva fratelui său? Mândrie rănită, pentru că sentimentele sale cele mai frumoase fuseseră folosite într-un exerciţiu de eugenie? Sau se înfuriase pe Gesalla pentru că femeia nu se potrivise viselor sale, pentru că nu fusese ceea ce dorise el să fie? Cum putea o femeie să fie, în acelaşi timp, mândră şi târfă, generoasă şi egoistă, puternică şi slabă, accesibilă şi distantă, a lui fără a fi a lui?

Întrebări fără sfârşit, îşi dădu seama Toller. Era inutil şi periculos să încerce să le găsească răspuns în momentul acela. Trebuia să se preocupe doar de modul de a rămâne în viaţă.

Potrivi ţeava de prelungire la levierul arzătorului şi se

duse la marginea nacelei, să aibă vizibilitate maximă pentru coborâre. Când orizontul începu să se ridice la nivelul lui, măriri treptat ritmul de insuflare, permiţând navei lui Zavotle să se îndepărteze. Era important să creeze cea mai mare distanţă verticală posibilă, fără să trezească bănuiala lui Leddravohr şi Chakkell. Aşteptă până când duzinile de nave aflate încă în aer, înaintea escadrei regale, atinseră solul una câte una. Momentul precis al contactului cu Supralumea era semnalat printr-o contorsionare a balonului, urmată de apariţia unei despicături triunghiulare în partea de sus şi de colapsul întregii anvelope.

Zona se împestriţase de navele asolizate mai devreme, începuse să se instaureze un soi de ordine. Proviziile fuseseră strânse la un loc. Iar echipe alergau la fiecare navă, de cum aceasta atingea solul.

Simţământul de admiraţie, la care se aşteptase Toller, legat de o asemenea imaginea, nu apăruse, din cauza dificultăţii situaţiei lui. Toller îndreptă binoclul spre nava lui Zavotle când aceasta se apropie de sol şi riscă să trimită un jet prelung de gaz fierbinte în propriul balon. În aceeaşi clipă, ca şi cum ar fi auzit sunetul ciudat, Leddravohr se materializă lângă balustrada nacelei. Ochii lui întunecaţi priveau spre nava lui Toller şi, chiar de la distanţa aceea se vedeau lucind furioşi, când prinţul îşi dădu seama ce se întâmplă.

Se întoarse să-i spună ceva pilotului, dar Zavotle - fără să mai aştepte contactul cu solul - trase de funia de sfâşiere. Balonul de deasupra lui fu apucat de convulsiile puternice ale durerilor morţii. Nacela se prăbuşi în iarbă, fu acoperită de voalul cafeniu al anvelopei. Grupuri de soldaţi - printre care şi un ofiţer călare pe un corn-albastru - alergară către nava aceea şi cea a lui Pouche,

care asoliză mai puţin dramatic, la oarecare distanţă.

Toller lăsă jos binoclul şi se întoarse spre Chakkell.

— Prinţe, din motive ce vă sunt probabil evidente, nu voi asoliza acum. Nu doresc să vă iau cu mine, pe dumneavoastră sau alte persoane neimplicate - se opri şi privi spre Gesalla - în sălbăticia străină de aici, de aceea mă voi opri la nivelul ierbii. Va fi foarte uşor pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră să părăsiţi nava, dar va trebui să acţionaţi iute. Aţi înţeles?

— Nu! spuse Chakkell, părăsind compartimentul pasagerilor şi făcând un pas spre Toller. Vei asoliza conform procedurii normale. Acesta-i ordinul meu, Maraquine. N-am intenţia să mă supun - pe mine şi familia mea - unui risc nenecesar.

— *Risc!* exclamă Toller, reuşind să zâmbească. Prinţe, discutăm de un salt de-o palmă! Comparaţi asta cu tumba de o mie de mile pe care am fost cât pe-aci s-o facem cu două zile în urmă!

— Înţeleg ce vrei să spui. Ezită Chakkell şi privi spre soţia sa. Dar insist să asolizezi.

— Iar eu insist să procedăm altfel, replică Toller, cu voce aspră.

Nava se afla la vreo treizeci de picioare deasupra solului şi, cu fiecare clipă, vântul o purta mai departe de locul în care coborâse Leddravohr, dar perioada de graţie urma să se sfârşească în curând. Chiar în momentul în care Toller încerca să-şi dea seama de cât timp dispune, îl văzu pe Leddravohr ivindu-se de sub balonul dezumflat. În aceeaşi clipă, Gesalla ieşi pe bordura exterioară, gata să sară. Privirea ei o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Toller, dar nu comunicară între ei. Coborârea continuă, până când Toller putu să zărească firele de iarbă.

— Prinţe, decideţi-vă iute! Dacă nu părăsiţi nava acum

ne vom înălţa împreună!

— Nu-i obligatoriu să fie aşa, spuse Chakkell, apropiindu-se de postul pilotului şi apucând funia roşie legată de panoul de sfâşiere. Cred că asta îmi reface autoritatea, declară el şi întinse un deget, văzându-l pe Toller că strângea instinctiv levierul. Dacă încerci să urci, dezumflu balonul!

— Va fi periculos, la înălţimea asta…

— Nu şi dacă-i doar parţial, replică prinţul, dovedind că acumulase cunoştinţe în perioada în care supraveghease fabricarea flotei de migrare. Pot coborî nava foarte lent.

Toller se uită în urmă şi-l văzu pe Leddravohr luând corn-albastrul ofiţerului care venise călare la navă.

— Orice coborâre va fi lentă, în comparaţie cu aceea pe care ar fi făcut-o copiii tăi căzând de la o mie de mile.

— Nu-ţi întăreşti poziţia repetând acelaşi lucru, Maraquine. Îmi aminteşti doar că, de fapt, ţi-ai salvat propria-ţi piele. Acum Leddravohr este rege, iar prima mea îndatorire e de a-l sluji.

Se auzi un fâşâit dedesubt, când ţeava propulsorului mătură vârful ierbii înalte. La o jumătate de milă spre est, Leddravohr, călare pe corn-albastru, galopa spre ei, urmat de grupuri de pedestraşi.

— Iar prima mea loialitate este faţă de copii mei, anunţă pe neaşteptate prinţesa Daseene, scoţând capul din compartimentul pasagerilor. M-am săturat de toate astea! Şi de tine, Chakkell!

Cu o agilitate surprinzătoare şi fără să-i pese de demnitatea ei, se căţără pe peretele nacelei şi o ajută pe Corba s-o urmeze. Fără s-o roage nimeni, Gesalla se întoarse în nacelă şi ridică băieţii pe bordură. Prinţesa, purtând încă nepotrivitul coif de perle ca pe însemnele unui general, se uită cu o privire imperioasă la soţul ei.

— Eşti îndatorat acestui om pentru viaţa mea, zise ea furioasă. Dacă refuzi să-ţi achiţi datoria, înseamnă un singur lucru!

— Dar...

Chakkell îşi lovi fruntea, perplex, apoi arătă spre Leddravohr, care se apropia iute de nava ce plutea încet.

— Ce-o să-i spun *lui?*

Toller intră în compartimentul pe care-l împărţise cu Gesalla şi-şi luă spada.

— Spuneţi-i că v-am ameninţat cu asta.

— *Mă* ameninţi?

Sunetul ierbii frecate deveni mai puternic, iar nacela se zgudui uşor, când ţeava propulsorului atinse în treacăt solul. Toller se uită spre Leddravohr - aflat doar la două sute de yarzi şi mânând animalul într-un galop turbat - apoi răcni la Chakkell:

— Pentru binele tău - părăseşte nava *acum!*

— Încă un lucru pentru care o să te ţin minte, mormăi Chakkell, dând drumul frânghiei de sfâşiere.

Apoi prinţul se duse la marginea nacelei, se rostogoli peste ea şi, aproape imediat, îşi dădu drumul pe sol. Daseene şi copii îl urmară - unul dintre băieţi chiui, încântat - lăsând-o doar pe Gesalla atârnată de balustradă.

— La revedere, zise Toller.

— La revedere...

Femeia continuă să stea pe balustradă, privind surprinsă spre el. Leddravohr ajunsese la mai puţin de o sută de yarzi, iar zgomotul copitelor corn-albastrului devenea tot mai puternic.

— Ce aştepţi? răcni Toller? Sări!

— Vin cu tine.

În clipa următoare, Gesalla sări pe pardoseaua nacelei.

— *Ce faci?* Ai înnebunit?

Fiecare nerv din trupul lui Toller îl grăbea să pornească, arzătorul, să încerce să ridice nava şi să scape de Leddravohr. Dar muşchii îi înţepeniseră.

— Probabil, răspunse Gesalla. E o prostie, dar vin cu tine.

— Eşti al meu, Maraquine! strigă Leddravohr într-un cânt bizar, frenetic, scoţându-şi spada. Vino la mine, Maraquine!

Aproape hipnotizat, Toller strânse propria-i spadă, dar Gesalla trecu pe lângă el şi se lăsă, cu toată greutatea, pe levier. Arzătorul mugi imediat, injectând gaz în balonul care aştepta. Toller îl făcu să tacă. Ridicând maneta, după care o împinse pe Gesalla lângă perete.

— Mulţumesc, dar n-are rost! Trebuia să-l înfrunt, odată şi odată, pe Leddravohr, iar acum mi se pare momentul potrivit.

O sărută pe Gesalla pe frunte, se întoarse la balustradă şi-l privi în ochi pe prinţ, care se afla la acelaşi nivel cu el, doar la o duzină de paşi. Leddravohr, simţindu-i schimbarea de dispoziţie, îşi scoase la iveală zâmbetul. Toller simţi primul freamăt al aţâţării, simţi dorinţa de a-l pune la punct pe Leddravohr imediat şi pentru totdeauna, indiferent de urmări.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt văzând o schimbare bruscă a expresiei prinţului. Acesta părea îngrijorat şi nu se mai uita la el. Toller se întoarse şi văzu că Gesalla ochea cu un tun pentru ptertha.

Înfipsese cuiul pentru declanşarea focului şi îndreptase arma spre Leddravohr. Înainte ca Toller să reacţioneze, tunul trase. Proiectilul părea o pată într-un nor de fragmente de sticlă, şi-şi întindea braţele în timpul zborului.

Leddravohr se feri, mânând corn-albastrul într-o parte, dar cioburile îi marcară figura cu stacojiu. Prinţul gâfâi şocat, apoi îndemnă din nou animalul care galopa spre ţintă, recuperând repede timpul pierdut.

Privindu-şi duşmanul cu răceală, ştiind că regulile războiului lor privat se schimbaseră, Toller porni arzătorul. Astronava devenise mai uşoară în urma debarcării lui Chakkell şi a familiei acestuia, se ridică imediat, dar inerţia tonelor de gaz din interiorul balonului o făceau să răspundă înfiorător de încet comenzii. Toller lăsă arzătorul să urle iar nacela se desprinse de iarbă. Leddravohr se afla chiar lângă ei, se ridicase în scări. Îl privea pe Toller nebuneşte, din spatele măştii de sânge.

E suficient de nebun ca să încerce să sară în nacelă? se întrebă Toller. *Vrea să ajungă în vârful spadei mele?*

În clipa următoare, Toller îşi dădu seama că Gesalla ţâşnise de lângă el şi ajunsese la celălalt tun. Leddravohr o văzu, îşi ridică braţul şi aruncă spada.

Toller strigă un avertisment, dar arma nu fusese îndreptată spre o ţintă omenească. Se înălţă deasupra nacelei şi se înfipse, până la mâner, în panoul inferior al balonului. Pânza se despică, iar spada căzu în iarbă. Leddravohr trase de hăţuri, opri animalul, sări şi-şi recuperă lama neagră, încălecă imediat şi mână corn-albastrul înainte, dar nu se mai apropie de navă, mulţumindu-se s-o urmărească de la distanţă. Gesalla trase, dar proiectilul se înfipse, nevătămător, în iarbă, departe de prinţ, care răspunse cu un gest scurt al mâinii.

Acţionând arzătorul, Toller se uită în sus şi văzu că despicătura din pânza lăcuită străbătuse toată lungimea panoului. Marginile i se lărgiseră, scăpând gaz, dar nava începuse să se înalţe şi-şi continua ridicarea greoaie.

Toller tresări, auzind strigăte răguşite în apropiere. Se

întoarse şi descoperi că, în timp ce atenţia îi fusese îndreptată spre Leddravohr, nava plutise către o ceată de soldaţi. Nacela trecu doar la câteva picioare pe deasupra lor, iar indivizii începură sa alerge după ea, sărind şi încercând să se prindă de bordură.

Figurile lor arătau mai degrabă îngrijorare decât ostilitate, iar Toller îşi spuse că soldaţii nu aveau idee despre cele întâmplate. Rugându-se să nu fie silit să acţioneze împotriva lor, injectă în continuare gaz în balon şi fu răsplătit cu o ascensiune chinuitor de lentă, dar continuă.

— Nava poate să zboare? întrebă Gesalla, venind lângă el şi încercând să se facă auzită prin urletul instalaţiei. Suntem în siguranţă?

— Nava o să zboare, după un timp, răspunse Toller, preferând să ignore a doua întrebare. De ce ai făcut asta, Gesalla?

— Ştii de ce.

— Nu ştiu.

— Dragostea m-a întors, zâmbi ea cu blândeţe. N-am avut ce face.

Împlinirea pe care ar fi trebuit s-o simtă Toller fu pierdută în teritoriul negru al fricii.

— L-ai atacat pe Leddravohr, iar el n-are milă nici pentru femei!

— Nu trebuie să-mi aminteşti, mormăi Gesalla, privind în urmă, spre silueta ce se mişca încet, răbdătoare, după ei, iar pentru o clipă, dispreţul şi ura îi răpiră frumuseţea. Ai dreptate, Toller, nu trebuie să ne predăm călăilor. Leddravohr a distrus o dată viaţa în mine, iar eu şi Lain am completat crima încetând să ne iubim unul pe celălalt, încetând să ne iubim pe noi înşine. Am cedat prea mult.

— Da, dar...

Toller respiră adânc, silindu-se să acorde Gesallei drepturile pe care le pretinsese pentru sine.

— Dar ce?

— Trebuie să uşurăm nava, zise el, lăsând-o la levierul de comandă.

Se duse în compartimentul părăsit de Chakkell şi începu să arunce peste bord cufere şi lăzi. Soldaţii care-i urmăreau hăuliră şi aclamară până când Leddravohr ajunse în mijlocul lor - iar gesturile lui arătau că ordonase ca lucrurile să fie duse la punctul principal de regrupare. Imediat oştenii plecară, împovăraţi, lăsându-l pe prinţ să urmărească singur nava. Viteza vântului era de şase mile pe oră, ceea ce permitea corn-albastrului să se ţină după ei într-un trap uşor. Leddravohr se menţinea în afara bătăii tunurilor ghemuit în şa, cheltuind putină energie şi aşteptând ca situaţia să se schimbe în avantajul lui.

Toller verifică magaziile cu pikon şi halvell şi descoperi că avea destule cristale pentru cel puţin o zi de ardere continuă - nava regală fusese aprovizionată cu mai multă generozitate decât altele - dar principale lui grijă rămânea lipsa de performanţă a navei. Sfâşietura din balon nu părea să se fi întins dincolo de marginile panoului, dar cantitatea de gaz ce se scurgea prin ea ajungea ca să lipsească nava de flotabilitate în ciuda acţionării permanentă a arzătorului, nacela nu se ridicase decât douăzeci de picioare, iar Toller ştia că o schimbare în rău, cât de mică, a condiţiilor, îl va obliga să coboare. O izbucnire subită a vântului de exemplu, ar fi apăsat într-o parte a anvelopei şi ar fi risipit gaz preţios, livrându-i - pe el şi pe Gesalla - în mâinile inamicului răbdător. Singur s-ar fi simţit mai pregătit să-l înfrunte pe Leddravohr, dar acum şi viaţa Gesallei depindea de rezultatul luptei…

Se duse la balustradă şi se prinse de ea cu ambele

mâini privind spre Leddravohr şi dorind să aibă o armă cu care să-l doboare pe prinţ de la distanţă. Sosirea pe Supralume se dovedise altfel decât îşi imaginase. Se afla pe planeta soră *- pe Supralume -* dar prezenţa duşmănoasă a lui Leddravohr, întruchiparea a tot ce însemna violenţă şi răutate în Kolcorron, degradase experienţa, făcuse noua planetă doar o reproducere a celei vechi. Ca ptertha, care-şi mărise raza de ucidere, Leddravohr îşi întinsese zona de ucidere şi pe Supralume. Toller ar fi fost impresionat de spectacolul oferit de cerul străbătut de zig-zag-urile navelor fragile, ce coborau dinspre zenit, ivindu-se din invizibilitate şi asolizând ca nişte seminţe purtate de vânt în căutarea unui loc fertil - dar aici se afla Leddravohr.

Deja Leddravohr se afla aici...

— Te îngrijorează culmile? întrebă Gesalla, care se aşezase în genunchi lângă arzător, să nu-l mai vadă pe prinţ, şi acţiona levierul cu o singură mână.

— Să-l legăm în jos, spuse Toller. N-o să mai fie nevoie să-l apeşi tu.

— Toller, nu te îngrijorează culmile?

— Ba da, răspunse el, luând o frânghie din ladă şi legând levierul. Dacă trecem de culmi, avem şanse ca animalul lui Leddravohr să obosească. Dar nu ştiu dacă o să reuşim să urcăm suficient.

— Nu mi-e frică, zise Gesalla, atingându-i mâna. Dacă preferi să coborâm şi să-l înfruntăm, sunt de acord.

— Nu, vom rămâne în aer cât se poate. Avem mâncare şi băutură, ne vom păstra puterile, în timp ce Leddravohr şi le va pierde treptat. Pe de altă parte, curând se va face micanoapte, un lucru ce ne va avantaja, pentru că balonul funcţionează mai bine în atmosferă rece. Vom reuşi să întemeiem mica noastră colonie pe Supralume.

Micanoapte era mai lungă decât pe Lume, iar la sfârşitul ei nacela se afla la o altitudine de peste două sute de picioare - mai mult decât se aşteptase Toller. Pantele joase ale munţilor fără nume alunecau pe sub ei. Niciuna dintre culmi nu părea prea înaltă. Consultă harta pe care o schiţase înainte de coborâre.

— Există un lac mare. La vreo zece mile de munţi. Dacă trecem de ei. Putem să...

— Toller! Cred că am văzut o ptertha! arătă Gesalla spre sud.

Bărbatul lăsă harta, ridică binoclul şi examină porţiunea de cer indicată. Când era gata să renunţe, descoperi o urmă sferică, o semilună aproape invizibilă de lumină sclipind pe ceva transparent.

— Cred că ai dreptate, şi n-are culoare. Asta voia să spună Lain. N-are culoare pentru că... Poţi să vezi vreun copac brakka? o întrebă el pe Gesalla, întinzându-i binoclul.

— Nu ştiam cât de multe poţi să vezi prin aşa ceva! exclamă femeia, cu un entuziasm copilăresc, de parcă ar fi fost într-un zbor de plăcere, în timp ce examina coasta colinei. Mulţi dintre copaci nu seamănă cu ce-am văzut până acum, dar printre ei sunt brakka. Da, sunt sigură. Brakka! Cum poate să existe aşa ceva aici?

Ghicind că urmărea să-i distragă atenţia de la ce avea să urmeze, Toller îi răspunse:

— Lain a scris că brakka şi ptertha trăiesc împreună. Poate că descărcările copacilor sunt atât de puternice, că şi-au aruncat seminţele până aici. Nu, e vorba de polen... Poate că brakka creşte pretutindeni - şi pe îndepărtatalume, şi pe oricare planetă...

Lăsând-o pe Gesalla să privească prin binoclu. Toller îşi îndreptă atenţia spre Leddravohr, urmăritorul neobosit.

Prinţul stătuse ore în şir în şa, lăsând impresia că doarme, dar acum - parcă îngrijorat că prada putea să-i scape - se ridicase. Nu avea coif, dar îşi umbrise ochii cu mâna când alesese drumul printre copacii şi lăstărişul de pe pantă. Locul de asolizare şi şirul de baloane ce coborau, aflate mult spre vest, dispăruseră în ceaţa albastră, îndepărtată. Ca şi cum Gesalla, Toller şi Leddravohr aveau o planetă întreagă la dispoziţie. Supralumea devenise o arenă luminată de soare pregătită pentru ei de la începutul timpului.

Gândurile îi fură întrerupte de un sunet subit, de fâlfâit, dinspre balon.

Zgomotul fu urmat de o izbucnire de căldură la gura balonului, care arăta că nava pătrunsese într-un vârtej de aer ce venea dinspre o culme secundară. Nacela începu să se legene puternic. Toller se uită spre înălţimea principală, care se afla doar la două sute de yarzi în faţă, ştia că, dacă voiau să treacă pe deasupra, trebuia ca balonul să-şi revină, dar când privi bariera de stânci îşi dădu seama că nu aveau nicio şansă. Nava, care se împotrivise să-şi ia zborul, abandona spaţiul aerian, navigând decisă spre panta muntelui.

— Ţine-te de ceva! strigă Toller. Coborâm!

Dezlegă levierul şi opri arzătorul. După câteva secunde, nacela începu să se strecoare printre vârfurile copacilor. Zgomotul deveni mai puternic, iar nacela se zbătea violent, lovindu-se de crengi tot mai groase, apoi de trunchiuri. Deasupra, balonul se sfâşia, trosnind şi plesnind, apoi se agăţă de un arbore, producând mişcarea în lateral a navei.

Nacela căzu vertical, când frânghiile ce ţineau balonul se destinseră şi se desprinseră în două colţuri, apoi se întoarse într-o părete, copleşindu-şi ocupanţii cu o aversă

de plăpumi şi obiecte mărunte. Incredibil, dar după zgâlţâiturile şi strecuratul periculos printre vârfurile copacilor, Toller reuşi să coboare uşor pe solul acoperit de muşchi. O prinse pe Gesalla care rămăsese atârnată de un stâlp, şi o aşeză alături de el.

— Trebuie să pleci imediat de aici, îi zise el. Du-te în cealaltă parte a muntelui şi caută un loc în care să te ascunzi.

— Rămân cu tine. Pot să te ajut.

— Crede-mă, n-ai cum. Dacă în tine creşte copilul, dă-i o şansă să trăiască. Dacă Leddravohr mă omoară, n-o să te caute. Mai ales dacă o să fie rănit.

— Dar...

Ochii Gesallei se măriră, auzind fornăitul corn-albastrului la mică distanţă.

— Dar n-o să ştiu ce s-a întâmplat!

— Dacă înving, o să trag cu tunul, zise el şi-o împinse atât de puternic, încât femeia trebui să fugă ca să nu cadă. Să nu te întorci până nu auzi tunul.

Rămase locului şi aşteptă până când Gesalla dispăru la adăpostul copacilor. Scoase spada şi căută un luminiş în care să lupte, când îi trecu prin minte că vechi obiceiuri îl făceau să privească încăierarea cu Leddravohr ca pe un duel oficial.

Cum pot să gândesc aşa, când sunt în joc şi alte vieţi, se întrebă el, uimit de propria-i naivitate. *Ce are de-a face onoarea cu extirparea unui ulcer?*

Privi spre nacela ce se legăna încet, decise care ar fi cea mai probabilă direcţie de apropiere a lui Leddravohr şi se retrase la adăpostul unui grup de trei copaci, care crescuseră atât de apropiaţi încât păreau că au o singură rădăcină. Aceeaşi aţâţare pe care o cunoscuse altă dată - ruşinoasă şi, inexplicabil, sexuală - îl cuprinse imediat.

Îşi domoli răsuflarea, apoi gândi: *Leddravohr se afla în apropiere, acum un minut. De ce n-a apărut?*

Cunoscând răspunsul, întoarse capul şi-l văzu pe prinţ la zece paşi de el. Leddravohr aruncase deja cuţitul. Viteza acestuia şi distanţa erau astfel încât Toller n-avea timp să se aplece sau să se ferească. Ridică mâna stângă, iar cuţitul i se înfipse în palmă. Lama neagră pătrunse între oase cu o asemenea forţă, încât braţul fu împins înapoi, iar vârful cuţitului îi tăie figura, sub ochiul stâng.

Instinctul îi comandă să-şi îngrijească mâna rănită, dar Toller îl ignoră şi-şi scoase spada, luând poziţia de apărare, tocmai la timp ca să-l respingă pe Leddravohr care năvălise, atacând, imediat după ce aruncase pumnalul.

— Ai învăţat câte ceva, Maraquine, zise prinţul, luând şi el poziţia de apărare. Mulţi oameni ar fi murit de două ori până acum.

— Regula a fost simplă, replică Toller. M-am aşteptat ca reptilele să se comporte ca atare.

— Nu mă enervez, aşa că păstrează-ţi insultele.

— N-am insultat pe nimeni - exceptând reptilele.

Zâmbetul lui Leddravohr apăru, foarte alb pe faţa plină de sânge uscat. Părul îi era bătucit, iar cuirasa, care fusese pătată de sânge înainte de începerea zborului, avea pe ea dâre de praf şi de mâncare parţial digerată. Toller ieşi din strânsoarea celor trei copaci, încercând să găsească o tactică de luptă.

Era posibil ca Leddravohr să fie unul dintre acei oameni care, neînfricaţi în alte privinţe, sufereau de acrofobie? De aceea fusese văzut atât de puţin în timpul zborului? Atunci însemna că nu rezistă la o luptă îndelungată.

Spada de luptă kolcorroniană era o armă cu două tăişuri, a cărei greutate o excludea de la folosirea în

duelurile oficiale. Cu ea se dădeau lovituri pe care un oponent cu reflexe iuţi şi ochi buni le para sau se ferea de ele, şansele fiind egale, învingătorul putea fi cel mai puternic sau mai rezistent. Toller avea un avantaj, fiind mai tânăr cu zece ani decât adversarul său, dar acest avantaj fusese anulat de rana de la mâna stângă. Dar avea motive să creadă că balanţa înclina în favoarea sa, deşi Leddravohr, cu experienţă vastă în asemenea privinţe, nu-şi pierduse aroganţa.

— De ce eşti atât de gânditor, Maraquine? Te tulbură fantoma tatălui meu?

— Fantoma fratelui meu. N-am lămurit încă problema asta.

Spre surprinderea lui, văzu că vorbele îl făcuseră pe prinţ să se schimbe la faţă.

— Ce mă tot plictiseşti cu chestia asta!

— Cred că eşti responsabil de moartea fratelui meu.

— Ţi-am spus că nebunul e singurul responsabil de moartea lui! răcni Leddravohr şi lovi furios cu spada, iar cele două lame se atinseră pentru prima oară. De ce-aş minţi? A rupt piciorul corn-albastrului şi a refuzat să urce pe al meu.

— Lain n-ar fi făcut aşa ceva.

— Ba da! Ar fi putut fi alături de tine acum, şi-mi doresc să fi fost! Aş fi avut plăcerea să vă zbor capetele la amândoi!

În timp ce prinţul vorbea. Toller profită de ocazie să se uite la mâna rănită. Încă nu-l durea, dar sângele curgea fără încetare pe mânerul cuţitului, picurând de aici pe sol. Când scutură braţul, lama rămase locului, înţepenită între oase. Rana, una care nu-l mutila, urma să aibă un efect progresiv asupra puterii şi capacităţii lui de luptă. Trebuia să încheie duelul cât mai repede posibil. Se strădui să

ignore minciunile pe care le spunea Leddravohr despre fratele său, să găsească un motiv pentru care un om, a cărui putere fusese diminuată de douăsprezece zile de nemişcare şi boală, părea teribil de încrezător în victorie.

Neglijase ceva important?

Îşi privi din nou inamicul - zecimile de secundă treceau ca minutele - şi văzu doar că Leddravohr pusese un manşon la spadă. Soldaţii din unele părţi ale imperiului, îndeosebi din Sorka şi Middac, obişnuiau să acopere baza lamei cu piele, încât, atunci când era cazul, puteau folosi spada ca armă pentru ambele mâini. Toller nu găsea niciun avantaj în asta, dar decise să fie foarte atent, dacă apărea vreo variaţiune neaşteptată în atacul lui Leddravohr.

Imediat, preliminariile încetară.

Fiecare îşi alesese o poziţie care nu era mai bună decât alta, dar care-i sugera, într-un mod indescriptibil, ca fiind mai propice, mai potrivită pentru scopul lui. Toller atacă primul, surprins că i s-a acordat acest avantaj psihic. Începu o serie de lovituri alternative, când din dreapta, când din stânga, şi fu imediat impresionat de rezultat. După cum se aştepta, Leddravohr para cu uşurinţă, dar şocurile lamei lui nu fuseseră cele la care se aşteptase Toller. Părea că braţul cu care ţinea spada Leddravohr ceda câte puţin la fiecare lovitură, dovedind o serioasă lipsă de vlagă.

În câteva minute se poate decide totul! jubila Toller, continuând secvenţa de lovituri, dar instinctul lui de supravieţuitor se trezi. *Periculoase gânduri! M-ar fi urmărit Leddravohr atât de departe - singur - dacă ştia că nu poate face faţă luptei?*

Toller se retrase, ţinând mâna stângă departe de trup. Prinţul se apropie cu o viteză uimitoare, lovind într-o zonă

joasă, triunghiulară, obligându-l pe Toller să-şi apere braţul nefolositor, nu capul sau trupul. Grindina de izbituri se termină cu una în cruciş, care-i trecu pe sub bărbie lui Toller. Acesta sări înapoi, amintindu-şi că prinţul, slăbit, era mai puternic decât un soldat obişnuit în plină formă.

Acea izbucnire de vlagă era cursa pe care i-o pregătise Leddravohr? Dacă da, nu trebuia să-i permită prinţului să respire şi să-şi revină. Toller îşi reluă imediat atacul, declanşând fente după fente, fără interludii perceptibile, folosind toată puterea, dar, în acelaşi timp, modificându-şi ardoarea cu inteligenţă, nelăsându-i adversarului răgaz mental sau fizic.

Leddravohr, respirând greu, fu obligat să cedeze teren. Toller văzu că se retrăgea într-un mănunchi de tufişuri ţepoase şi se apropie de el, aşteptând momentul în care prinţul va fi neatent, imobilizat sau dezechilibrat. Dar Leddravohr îşi dovedi talentul de luptător, părând că simte prezenţa tufişurilor fără să se întoarcă.

Se salvă, respingând lama lui Toller cu o contralovitură circulară, demnă de un maestru al săbiei scurte, păşind la adăpostul armei şi alegându-şi o altă poziţie. O secundă, cei doi se aflară alături, piept la piept, cu spadele prinse în gărzi deasupra capetelor, în vârful unui triunghi format de braţele lor.

Toller simţi căldura respiraţiei lui Leddravohr, mirosi voma de pe el şi întrerupse contactul apăsându-şi braţul în jos, transformându-l într-o pârghie ce-i despărţi. Leddravohr sări înapoi şi păşi într-o parte, iar acum tufişurile se aflară între ei. Pieptul prinţului se mişca repede, dovedind oboseala dar - bizar - nu părea îmbărbătat, nici descurajat, de faptul că abia scăpase de pericol. Leddravohr se aplecă uşor, într-o atitudine ce sugera o nouă înflăcărare, iar ochii îi luceau, animaţi şi

dispreţuitori, printre filigranele de sânge uscat ce-i acoperea figura.

S-a întâmplat ceva, îşi spuse Toller încordat. *Leddravohr ştie ceva!*

— Apropo, Maraquine, zise prinţul, aproape amabil, am auzit ce i-ai spus femeii tale.

— Da?

În ciuda alarmei, o parte din conştiinţa lui Toller se preocupa de faptul că duhoarea dezgustătoare, pe care o simţise când fusese în contact cu Leddravohr, îi rămăsese în nări. Era doar acreala vomei sau exista şi alt miros? Ceva ciudat de familiar şi cu o semnificaţie ucigătoare...

— O idee bună, chestia cu tunul. Mă va scuti s-o caut, după ce-o să termin cu tine.

Nu-ţi irosi respiraţia, răspunzându-i, îşi zise Toller. *Leddravohr exagerează spectacolul, înseamnă că mă atrage într-o capcană - a declanşat-o deja!*

— Nu cred că mai am nevoie de asta, spuse Leddravohr.

Apucă manşonul de piele de la baza spadei, îl trase şi-l aruncă pe sol. Rămase cu privirea aţintită asupra lui Toller - amuzată şi enigmatică.

Acesta se uită la manşon şi văzu că părea făcut din două straturi, având la exterior o piele mai subţire, care fusese spintecată. În jurul tăieturilor luceau urme de mucus galben.

Toller îşi privi spada, pentru că identificase aroma ce se răspândea dinspre ea - aromă de ferigă albă - şi văzu mai mult mucus pe partea mai lată a lamei, lângă mâner. Materialul negru al armei bolborosea, se vaporiza şi se dizolva sub atacul mucusului de brakka care fusese împrăştiat pe ea de spada lui Leddravohr când se încrucişaseră.

Îmi accept moartea, mormăi Toller, cu mintea înceţoşată, văzându-l pe prinţ ţâşnind spre el, *cu condiţia să nu plec singur.*

Îşi înălţă capul şi-şi repezi spada spre pieptul lui Leddravohr. Acesta o lovi dintr-o parte şi-i frânse lama din rădăcină aruncând-o departe, apoi, cu aceeaşi mişcare, îşi roti sabia, dintr-o lovitură îndreptată spre trupul lui Toller.

Acesta acceptă lovitura, aruncându-se spre ea, ştiind că sosise momentul să-şi îndeplinească ultima ambiţie din viaţă. Gemu când lama trecu prin el, dar o lăsă să se înfigă până când ajunse lângă Leddravohr. Apucă pumnalul de aruncat şi, cu mâna stângă încă străpunsă de el, îl înfipse în burta prinţului, răsucind vârful. Simţi o căldură gâlgâitoare pe dosul palmei. Leddravohr urlă şi-l împinse pe Toller de lângă el, cu o forţă disperată, trăgând simultan şi spada. Se uită la Toller cu gura căscată, timp de câteva secunde, apoi scăpă arma şi căzu în genunchi. Se rezemă în mâini şi rămase aşa, cu capul plecat, privind balta de sânge ce se strângea sub trup.

Toller trase cuţitul dintre oasele degetelor, indiferent la durerea pe care şi-o provocă, apoi îşi pipăi coastele, într-un efort de a opri pulsaţiile rănii provocate de spadă. Marginile câmpului său vizual se clătinau. Muntele luminat de soare se prăvălea peste el, apoi se retrăgea. Aruncă pumnalul şi se apropie de Leddravohr, împleticindu-se. Ridică spada prinţului de jos şi, adunându-şi toată puterea în braţul drept, o înălţă.

Leddravohr nu se uită la el, dar mişcă un pic capul, dovedind că era conştient de acţiunile lui Toller.

— Te-am ucis, Maraquine, nu-i aşa? întrebă el, cu vocea sufocată, înecată de sânge. Oferă-mi această consolare!

— Îmi pare rău. Doar m-ai zgâriat, răspunse Toller, izbind cu lama neagră. Asta-i pentru fratele meu... *prinţe!*

Se îndepărtă de cadavrul lui Leddravohr şi, cu dificultate, se uită la silueta pătrată a nacelei. Se legăna în vânt sau reprezenta un punct fix într-un univers ce se clătina, se dizolva?

Merse spre ea, intrigat de descoperirea că se afla foarte departe, mai departe decât se afla Lumea de Supralume...

Capitolul 21

Peretele din spate al peşterii era ascuns, parţial, de o movilă de pietre şi stânci care căzuseră, de-a lungul secolelor, printr-un horn natural. Toller se uita deseori la morman, pentru că ştia că în interiorul lui locuiau supralumezii.

Nu-i văzuse, deci nu-şi dăduse seama dacă arătau a oameni sau animale minuscule, dar le simţea prezenţa, pentru că foloseau felinare.

Lumina acestora se vedea prin crăpăturile dintre pietre, la intervale ce nu se potrivea cu ritmul lumii din exterior, cel al zilei şi nopţii. Toller credea că supralumezii îşi vedeau de treburile lor, în siguranţa fortăreţei lor, fără să le pese de ce se întâmpla în restul universului.

Delirul său era astfel încât, chiar şi în momentele în care se simţea perfect lucid, vedea lucid un felinar micuţ, în mijlocul grămezii. Nu-i făcea nicio plăcere să-l vadă. Privea punctul de lumină îngrijorat de starea sănătăţii sale şi dorea ca acesta să dispară, pentru că nu-şi găsea locul în lumea raţională. Uneori luminiţa îi făcea pe plac repede, alteori treceau ore până-şi înceta existenţa. În asemenea momente se agăţa de Gesalla. O folosea ca pe o frânghie a vieţii, care îl lega de tot ce-i era cunoscut şi normal...

— *Eu* nu cred că ai destulă putere ca să călătoreşti, afirmă cu fermitate Gesalla. Deci n-are rost să discutăm.

— Mi-am revenit complet! protestă Toller dând din mâini ca să-şi demonstreze spusele.

— Singura parte a trupului tău care şi-a revenit e limba

- ba chiar prea mult! Stai liniştit şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

Îi întoarse spatele şi începu să învârtă cu un băţ în oala în care fierbeau pansamentele.

După şapte zile, rănile de la faţă şi mâna stângă nu mai aveau nevoie de îngrijire, dar cele două găuri din piept arătau încă îngrijorător. Gesalla le curăţa şi le schimba pansamentele la câteva ore, ceea ce o obliga să refolosească stocul redus de bandaje pe care-l avea.

Toller nu se îndoia că ar fi murit fără îngrijirea ei, dar recunoştinţa îi era umbrită de grija pentru sănătatea ei. Presupunea că zăpăceala din zona de asolizare rivalizase cu cea de la decolare, dar, cu toate acestea, i se părea un miracol faptul că el şi Gesalla nu fuseseră deranjaţi de nimeni atâta vreme. Cu fiecare zi, pe măsură ce febra scădea, dorinţa lui de a pleca de acolo creştea.

Plecăm mâine dimineaţă, draga mea, fie că eşti de acord, fie că nu eşti.

Se culcă pe patul făcut din saltele împăturite, încercând să-şi potolească nerăbdarea, şi privi panorama ce se zărea prin gura peşterii. Panta înierbată, pe care se aflau, ici, colo, copaci din soiuri necunoscute, cobora cam o milă spre vest până la marginea unui lac întins, a cărui apă, de-un indigo pur, era presărată cu bijuterii-de-soare. Malurile de la nord şi sud, acoperite cu păduri, alcătuiau benzi înguste de culori care - ca şi pe Lume - constau dintr-un milion de nuanţe, de la verdele chitrei la roşul profund, corespunzătoare copacilor aflaţi în diferite etape ale ciclului vegetal. Spre vest, lacul atingea orizontul compus din triunghiurile, de-un albastru eteric, ale unor munţi îndepărtaţi deasupra cărora, cerul limpede făcea loc discului Vechii Planete.

O scenă pe care Toller o găsea uluitor de frumoasă. În

primele zile petrecute în peşteră nu fusese în stare s-o deosebească de produsele delirului său. Amintirile din perioada aceea rămăseseră neclare. Avusese nevoie de ceva timp ca să înţeleagă că nu apucase să tragă cu tunul, că Gesalla decisese singură să se întoarcă. Femeia încercase să-şi minimalizeze gestul pretinzând că, dacă Leddravohr ar fi învins, s-ar fi apucat s-o caute. Dar Toller ştia că lucrurile stăteau altfel.

Stând în pacea începutului dimineţii şi privind-o pe Gesalla muncind, o admiră pentru curajul şi ingeniozitatea ei. Nu înţelegea cum reuşise să urce în şaua corn-albastrului lui Leddravohr să încarce animalul cu provizii luate din nacelă şi să-l ducă de frâu până la o peşteră aflată la multe mile de acolo. O sarcină grea pentru un bărbat, iar fapta ei fusese cu adevărat excepţională pentru o femeie slăbuţă aflată pe o planetă necunoscută şi înfruntând posibilele pericole ale acesteia.

Gesalla este o femeie excepţională, gândi Toller. *Cât va dura până-şi va da seama că nu intenţionez s-o iau cu mine în pustietăţi?*

Imposibilitatea de a pune în aplicare planul iniţial îl chinuise pe Toller, când încercase să devină raţional. Doi adulţi, fără copii, ar fi reuşit să ducă o existenţă de fugari în pădurile Supralumii - dar dacă Gesalla nu era însărcinată, urma să fie curând.

După câtva timp, îşi dădu seama că esenţa problemei conţinea şi soluţia. După moartea lui Leddravohr, prinţul Pouche devenea rege. Toller ştia că el e un om impasibil, lipsit de patimi, care va respecta blândeţea tradiţională a legilor kolcorroniane faţă de femeile gravide - mai ales că Leddravohr fusese singurul care ar fi putut să povestească faptul că Gesalla trăsese cu tunul în el.

Principala lui sarcină era, decisese Toller - pe când se

strădui să ignore strălucirea unui felinar supralumez din mormanul de pietre - s-o ţină pe Gesalla în viaţă până se va vedea că-i însărcinată. O sută de zile i se părea o perioadă rezonabilă. Dar faptul că stabilise un termen îl făcea să perceapă trecerea efemeră a timpului. Cum să găsească un echilibru potrivit între nevoia de a pleca repede - dar călătorind lent - şi cea de a pleca mai târziu, când iuţeala căprioarei nu i-ar fi fost suficientă?

— Ce tot bombăni? îl întrebă Gesalla, luând oala ce clocotea de pe foc.

— Socoteam ce pregătiri trebuie să facem, ca să plecăm în dimineaţa asta.

— Ţi-am spus că nu eşti în stare.

Îngenunche lângă el, să-i verifice bandajele, iar Toller simţi, la atingerea mâinii ei, un şoc de plăcere prin măruntaie.

— Se pare că şi altă parte a mea şi-a revenit, anunţă el.

— Nici de asta nu eşti în stare, râse ea şi-i şterse fruntea cu o cârpă uscată. Mai bine mănâncă nişte tocană.

— Grozav înlocuitor! mormăi el, încercând fără succes să-i mângâie sânii.

Mişcarea braţului, oricât de uşoară fusese, îi produse o durere ascuţită în piept şi-l făcu să se întrebe cât de departe va reuşi să ajungă în dimineaţa aceea, călare pe corn-albastru.

Lăsă de-o parte grijile şi se uită la Gesalla, care pregătea masa. Aceasta găsise o piatră netedă, uşor concavă, pe care o folosea ca plită. Amesteca pe ea cantităţi mici de pikon şi halvell, luate de pe navă, şi obţinea căldură fără fum, care nu le trăda adăpostul. Când termină de încălzit tocana - un amestec de grăunţe,

boabe şi felii de carne sărată de vacă - îi întinse o farfurie şi-l lăsă să se hrănească singur.

Toller remarcase, amuzat - o urmă a vechii Gesalla pe care o cunoscuse cândva - că printre lucrurile salvate din nacelă se aflau farfurii şi tacâmuri. Era ceva emoţionant să mănânci în asemenea condiţii - cu ustensile casnice banale - în stranietatea impresionantă a unei planete virgine.

Lui Toller nu-i era cu adevărat foame, dar mâncă zdravăn, decis să-şi recupereze forţele cât mai repede posibil. În afară de fornăiturile întâmplătoare ale corn-albastrului priponit în apropiere, singurul zgomot ce pătrundea în peşteră era bubuitul răsunător al descărcărilor de polenizare ale copacilor brakka. Frecvenţa exploziilor indicau că există o mulţime de brakka în zonă. Îşi aminti de o întrebare pe care i-o pusese Gesalla - dacă alte plante de pe Supralume nu erau cunoscute pe Lume, de ce brakka era răspândit pe ambele planete?

Gesalla strânsese iarbă, frunze, flori şi fructe, pe care le examina cu atenţie şi - cu excepţia ierbii, despre care doar un botanist ar fi putut să exprime o părere avizată - toate aveau în comun stranietatea. Toller reiterase ideea că brakka reprezenta o formă universală, una care putea fi găsită pe orice planetă, dar, deşi nu era obişnuit să chibzuiască la asemenea lucruri, admisese că ideea nu părea prea reuşită şi-şi dorea să fi putut cere ajutorul lui Lain

— Alte ptertha! exclamă Gesalla. Văd şapte, opt, îndreptându-se spre apă!

Toller se uită în direcţia indicată şi se chinui zdravăn până zări sclipirea sferelor incolore, aproape invizibile. Pluteau încet pe panta muntelui, în curentul de aer

generat de răcirea suprafeţei solului pe timpul nopţii.

— Descoperi mai bine decât mine fiinţele astea, zise el mâhnit. Cea de ieri aproape că ajunsese în poala mea, înainte s-o văd.

Ptertha care intrase înăuntru, în ziua precedentă, curând după micanoapte, se oprise la zece paşi de patul lui Toller, iar acesta, în ciuda celor învăţate de la Lain, simţise o groază asemănătoare celei pe care ar fi trăit-o pe Lume. Dacă ar fi putut să se mişte, nu s-ar fi putut împiedica să n-o lovească în plin cu spada. Globul rămăsese câteva secunde, apoi plutise mai departe, în josul pantei, într-o serie de salturi lente.

— Arătai ca într-un tablou! râse Gesalla, oprindu-se din mâncat ca să parodieze expresia de groază.

— Mă gândeam la ceva... Avem materiale de scris?

— Nu. De ce?

— Noi doi suntem singurii de pe Supralume care ştim ce-a scris Lain despre ptertha. Aş fi putut să-i povestesc lui Chakkell. Am petrecut atâtea zile împreună pe navă şi nu i-am pomenit de asta!

— N-aveai de unde să ştii că vom găsi ptertha şi brakka aici. Ai crezut că am scăpat de ele.

Toller îşi dădu seama că avea de rezolvat o problemă gravă, care n-avea nimic de-a face cu aspiraţiile sale personale.

— Ascultă, Gesalla, acesta-i cel mai important lucru pe care vom avea vreodată norocul să-l facem! Trebuie să te convingi că Pouche şi Chakkell vor asculta şi vor înţelege ideile lui Lain. Dacă oamenii vor lăsa copacii brakka în pace, să-şi trăiască viaţa şi să moară în mod natural, globurile de aici nu vor deveni duşmanii noştri. Chiar şi o recoltare modestă, precum cea practicată în Chamteth, înseamnă prea mult, pentru că ptertha de acolo

deveniseră roz, ceea ce-i semn că...

Se opri, văzând că femeia îl privea cu o expresie bizară - un amestec ciudat de îngrijorare şi acuzare.

— S-a întâmplat ceva?

— Ai spus că *eu* trebuie să mă asigur că Pouche şi...

Gesalla puse farfuria jos şi se aşeză lângă el.

— Ce se va întâmpla cu noi, Toller?

Bărbatul se sili să râdă, apoi exageră efectul durerii, trăgând de timp, ca să-şi ascundă gafa.

— Vom întemeia propria noastră dinastie, asta ni se va întâmpla! Crezi că voi permite să ţi se întâmple ceva?

— Ştiu. De aceea mă înspăimânţi.

— Gesalla, voiam să spun că trebuie să lăsăm un mesaj... aici sau în altă parte, unde poate fi găsit şi dus regelui. Eu nu pot să mă mişc prea mult, aşa că responsabilitatea îţi aparţine. O să-ţi arăt cum să-ţi faci un cărbune, apoi o să găsim ceva pe care...

Femeia dădea din cap încet, iar ochii ei păreau mai mari, din cauza lacrimilor - primele pe care le văzuse în noua lume.

— Nu-i adevărat, nu? E doar un vis!

— Zborul spre Supralume a fost doar un vis - cândva - dar acum ne aflăm aici şi, în ciuda duşmanilor, am rămas în viaţă, zise el, trăgând-o cu capul pe umărul lui. Nu ştiu ce se va întâmpla cu noi, Gesalla. Tot ce-ţi pot promite este că nu ne vom preda călăilor. Ne-a ajuns prin câte am trecut. Acum, odihneşte-te şi lasă-mă să te veghez, ca să mai schimbăm rolurile...

— Bine, Toller...

Gesalla se aranjă, lipindu-şi trupul de al lui, având grijă să nu-i atingă rănile, şi, într-un timp uimitor de scurt, adormi. Trecerea de la veghea plină de griji la somnul liniştit fu anunţată de un sforăit uşor, iar Toller zâmbi,

ţinând minte incidentul - pentru ironii ulterioare. Singura casă pe care voia s-o aibă pe Supralume urma să fie construită din material de felul acela, lipsit de substanţă...

Încercă să rămână treaz, s-o vegheze, dar aburii unei oboseli insidioase i se încolăceau în cap - iar felinarul ultimului supralumez luci din nou în grămada de stânci...

Singura cale de a scăpa de el era să închidă ochii...

Soldatul care stătea lângă el ţinea o spadă ridicată.

Toller încercă să se mişte, să se apere, în ciuda slăbiciunii şi a greutăţii trupului Gesallei, întins peste al lui, apoi văzu că spada din mâna soldatului era cea a lui Leddravohr şi reuşi, în ciuda stării de ameţeală, să aprecieze corect situaţia.

Era prea târziu ca să opună rezistenţă - micul lui domeniu fusese încercuit, cucerit, cotropit.

Acest lucru îl dovedea variaţia luminii - alţi oşteni se mişcau prin preajma gurii peşterii. Se auzeau oameni care începuseră să vorbească, după ce-şi dăduseră seama că nu mai trebuiau să păstreze tăcerea. De undeva, din apropiere, se auzi fornăitul unui corn-albastru ce urca panta. Toller o zgâlţâi pe Gesalla, s-o trezească. Deşi rămase nemişcată, îi simţi tresărirea alarmată.

Soldatul cu spada se dădu la o parte, iar în locul lui apăru un maior cu ochii înguşti, care-l întrebă pe Toller:

— Poţi să te ridici?

— Nu, e prea bolnav, răspunse Gesalla, care se aşeză în genunchi.

— Ba pot, replică Toller, apucând-o de braţ. Ajută-mă, Gesalla, acum prefer să stau în picioare.

Cu sprijinul ei, reuşi să se scoale. Spre surpriza lui, descoperi că, în loc să-l îngrijoreze eşecul şi perspectiva morţii, îl deranja un amănunt minor - faptul că era

dezbrăcat.

— Ei bine, maiorule, ce vrei de la mine?

Figura ofiţerului rămase inexpresivă, de profesionist.

— Regele vrea să-ţi vorbească.

Se trase într-o parte, iar Toller văzu silueta dolofană a lui Chakkell apropiindu-se. Acesta purta haine obişnuite, potrivite pentru o plimbare la ţară, dar de gât îi atârna o bijuterie albastră - pe care Toller o mai văzuse o singură dată, purtată de Prad. Chakkell luase spada de la soldat şi o ţinea cu lama rezemată de umărul drept - o poziţie neutră, ce putea deveni iute una de atac. Figura lui brunetă, plină, şi părul castaniu luceau din cauza căldurii ecuatoriale. Se apropie de Toller şi-l examină din cap până în picioare.

— Maraquine, ţi-am promis că o să te ţin minte!

— Maiestate, îndrăznesc să spun că am făcut ceva pentru dumneavoastră şi pentru cei pe care-i iubiţi, pentru a mă ţine minte.

Toller îşi dădu seama că Gesalla se trase lângă el şi, de dragul ei, încercă să elimine orice ambiguitate a cuvintelor lui.

— O cădere de o mie de mile ar fi...

— Încetează să-mi cânţi aceeaşi melodie! îl întrerupse Chakkell, şi aşază-te, înainte să cazi!

Regele îi făcu semn Gesallei să-l culce pe Toller pe saltea, apoi comandă maiorului şi escortei să se retragă. Când soldaţii ajunseră destul de departe ca să nu-l audă, Chakkell se ghemui pe jos şi, pe neaşteptate, aruncă spada cea neagră peste Toller, în întunericul peşterii.

— Vom avea o scurtă conversaţie. Nu voi repeta niciun cuvânt. Ai înţeles?

Toller dădu din cap, întrebându-se dacă merita să îndrăznească să introducă speranţa în vălmăşagul lui de

gânduri şi emoţii.

— În rândul nobilimii şi militarilor există ceva ranchiună împotriva ta, declară liniştit Chakkell. La urma urmei, puţini oameni au comis regicid de două ori în trei zile. Dar problema poate fi rezolvată. În stătuleţul nostru domneşte un spirit practic, iar coloniştii consideră că loialitatea faţă de un rege viu este mai benefică decât acelaşi sentiment faţă de doi regi morţi. Te întrebi ce s-a întâmplat cu Pouche?

— Trăieşte?

— Trăieşte, dar şi-a dat seama că subtilităţile unui om de stat ca el nu-s potrivite situaţiei de aici. A fost fericit să renunţe la pretenţiile la tron - dacă un scaun făcut din bucăţi de nacelă poate fi demn de un asemenea nume.

Toller îşi dădu seama că îl vedea pe Chakkell cum nu-l văzuse înainte - vesel, vorbăreţ. Oare din cauză că prefera supremaţia sa şi a urmaşilor săi într-o societate ce se înfiripa rolului secundar ce-i era predestinat în Kolcorron-ul stabil de multă vreme, static? Sau pentru că avea o fire aventuroasă, ce fusese scoasă la iveală de circumstanţele unice ale marii migraţii? Uitându-se atent la Chakkell şi încurajat de instinct, Toller simţi o uşurare teribilă şi o bucurie deplină.

Voi avea copii cu Gesalla, gândi el, *şi nu va conta dacă vom muri într-o zi. Pentru că şi copiii noştri vor avea copii, iar viitorul se întinde în faţa noastră, tot mai departe... dacă nu...*

Realitatea se dizolvă în jurul lui şi se trezi stând pe o înălţime stâncoasă, la vest de Ro-Atabri. Privind prin telescop la trupul culcat al fratelui său, citind ultima comunicare a acestuia, care nu avea nimic de-a face cu răzbunarea sau regretele personale, ci - conform minţii sensibile a lui Lain - în care se dădeau sfaturi pentru

bunăstarea a milioane de oameni, nenăscuţi încă.

— Prinţe... Maiestate...

Toller se ridică în cot, pentru a-i transmite mai bine lui Chakkell adevărul ce-i fusese lăsat în păstrare. Dar răsucirea trupului făcu să-l străpungă o durere atât de puternică, încât tăcu şi căzu înapoi în aşternut.

— Leddravohr a fost cât pe-aci să te ucidă, nu-i aşa? întrebă Chakkell, cu o voce din care dispăruse veselia.

— Nu contează, răspunse Toller, mângâind părul Gesallei, care se aplecase peste focul reaprins al rănii sale. Ştiţi cine a fost fratele meu?

— Da.

— Foarte bine. Acum uitaţi de mine - fratele meu trăieşte în trupul meu, vorbeşte prin gura mea.

Toller continuă, luptând cu accese de greaţă şi de slăbiciune, pentru a picta un tablou, la scară planetară, a complicatei relaţii în trei ce lega omenirea, copacul brakka şi ptertha. Descrise parteneriatul simbiotic dintre brakka şi ptertha, folosind inspiraţia şi imaginaţia, acolo unde-i lipseau cunoştinţele.

Ca în toate cazurile de simbioză adevărată, ambele părţi obţineau profit din asociere. Ptertha se înmulţea în nivelele superioare ale atmosferei, hrănindu-se - după toate probabilităţile - cu urme de pikon, halvell, gaz de amestec sau polen de brakka - sau cu ceva rezultat din toate patru. În schimb, ptertha ucidea orice organism care ameninţa bunăstarea copacilor brakka. Folosind forţele oarbe ale mutaţiilor aleatorii, îşi modifica mereu compoziţia internă, până obţinea din întâmplare o toxină eficientă. Atunci se concentra, se *dirija* pentru a crea o armă capabilă să elimine flagelul să înlăture pe cei ce nu meritau să existe.

Calea ce trebuia urmată de omenire pe Supralume

consta în a trata brakka într-un mod plin de respect, după cum merita. Pentru nevoile de materiale foarte tari şi cristale energetice trebuiau să fie folosiţi doar copacii morţi, iar dacă recolta nu ajungea, imigranţii aveau să găsească înlocuitori sau îşi vor modifica modul de viaţă.

Dacă nu făceau aşa, istoria omenirii de pe Lume se va repeta şi pe Supralume.

— Recunosc că m-ai impresionat, zise Chakkell, când Toller termină. Nu avem dovezi că spusele tale sunt adevărate dar merită să fie luate în consideraţie. Din fericire pentru generaţia noastră, care a avut parte de multe greutăţi, nu-i nevoie să luăm o decizie pripită. Avem alte griji.

— Nu trebuie să gândiţi astfel, se repezi Toller. Sunteţi *conducătorul*... şi aveţi o ocazie unică... şi o responsabilitate unică...

Oftă şi tăcu, cuprins de o oboseală ce părea să întunece până şi cerul.

— Păstrează-ţi puterile pentru altă dată, spuse cu blândeţe Chakkell. Te las să te odihneşti, dar, înainte să plec, aş vrea să aflu un lucru. Lupta cu Leddravohr a fost cinstită?

— Aproape cinstită... până mi-a distrus spada cu mucus de brakka.

— Dar l-ai învins.

— Am fost obligat, răspunse Toller, cuprins de-un misticism ce apare, uneori, în cazuri de boală sau slăbiciune deosebită. M-am născut ca să-l ucid pe Leddravohr.

— Poate că ştia şi el asta...

Toller se strădui să-l privească pe rege în ochi.

— Nu ştiu dacă dumneavoastră...

— Mă întreb dacă Leddravohr ar fi fost potrivit pentru

ce-i aici, pentru începuturile noastre. Mă întreb dacă te-a urmărit, de unul singur, pentru că ghicise că tu erai Calea lui Luminoasă.

— Ideea nu mă încântă, şopti Toller.

— Odihneşte-te, îi spuse Chakkell, apoi se ridică şi se adresă Gesallei. Ai grijă de el, pentru binele meu şi al tău. Am de lucru pentru el. Cred că ar fi bine să nu se mişte de aici câteva zile. Se pare că v-aţi instalat confortabil. Aveţi nevoie de provizii?

— Doar de apă proaspătă, maiestate, răspunse Gesalla. Celelalte dorinţe ale noastre au fost împlinite.

— Mda, mormăi Chakkell, privind-o atent un moment. Vă voi lua corn-albastrul, pentru că avem doar şapte, iar prăsirea lor trebuie să înceapă cât mai curând posibil. Voi posta gărzi în vecinătate. Chemaţi-le, când decideţi că sunteţi gata de plecare. De acord?

— Da, maiestate. Vă rămânem îndatoraţi…

— Sper ca pacientul tău să-şi amintească, după ce se va vindeca.

Chakkell se întoarse şi se îndreptă spre soldaţii care-l aşteptau, mişcându-se cu siguranţa plină de energie caracteristică acelor care simt că răspund chemării destinului.

Mai târziu, când tăcerea se aşternu pe munte, Toller se trezi şi văzu că Gesalla îşi pierdea timpul sortând şi aranjând colecţia ei de frunze şi flori. O întinsese pe sol, în faţa ei, iar buzele i se mişcau în tăcere, în timp ce aşeza fiecare specimen într-o ordine stabilită de ea însăşi.

Toller se ridică din pat, cu grijă, se uită la mormanul de bucăţi de stâncă din fundul grotei, apoi întoarse capul repede, nedorind să rişte să vadă felinarul aprins. Doar când va înceta să lumineze va fi sigur că febra încetase.

Până atunci, nu voia să-şi amintească deloc cât de aproape fusese de moarte, şi de posibilitatea de a pierde tot ce însemna Gesalla pentru el.

— Vezi ceva acolo, în spate? întrebă femeia.

— Nimic, răspunse el, chinuindu-se să zâmbească.

— Te-am văzut şi altădată uitându-te la pietre. Care ţi-e secretul?

Intrigată, Gesalla veni lângă el şi îngenunche, pentru a vedea ceea ce vedea şi el. Mişcarea îi aduse figura lângă a lui, iar Toller îi văzu ochii mărindu-se, din cauza surprizei.

— Toller! strigă ea, cu o voce ca de copil, subţiată din cauza emoţiei. Acolo luceşte ceva!

Se ridică în picioare, cu toată viteza de care era capabil trupul ei trupul ei zvelt, şi fugi spre fundul peşterii.

Pradă unei frici bizare, Toller încercă să strige, s-o avertizeze, dar avea gâtul uscat şi părea că-şi pierduse darul vorbirii. Iar Gesalla începu să arunce pietrele de deasupra... O privea năuc cum vârî mâinile în movilă, ridică un obiect greu şi-l duse la lumina mai puternică de la intrarea în peşteră.

Gesalla se aşeză lângă el, ţinând lucrul găsit la şold - o bucată de rocă de-un cenuşiu închis, care nu semăna cu nicio piatră văzută de Toller. Pe ea şi în interiorul ei, integrată dar deosebită de piatră, lucea o bandă lată de material alb, dar mai mult decât alb, ce reflecta soarele ca apele unui lac îndepărtat, în zori.

— Arată minunat, oftă Gesalla. Ce este?

— Nu ştiu...

Strâmbându-se din cauza durerii, Toller se întinse după hainele sale, căută în buzunar şi scoase obiectul bizar dăruit de tatăl său. Îl puse alături de statul sclipitor din piatră, obţinând confirmarea a ceea ce ştia deja: erau

identice.

Gesalla îi luă roca din mână şi-şi trecu degetul peste suprafaţa lustruită.

— De unde o ai?

— Tatăl meu... adevăratul meu tată... mi-a dat-o în Chamteth, chiar înainte să moară. Mi-a spus că o găsise cu mult timp în urmă, înainte să mă nasc eu, în provincia Redant.

— Ciudat! exclamă Gesalla, privind spre discul ceţos, enigmatic, al Vechii Planete. Toller, nu suntem noi cei care am migrat prima oară? S-a mai întâmplat asta înainte?

— Cred că da - probabil de multe ori - dar lucrul important pentru noi este să ne asigurăm că niciodată...

Slăbiciunea îl obligă să lase propoziţia neterminată.

Puse dosul palmei pe fâşia lucitoare din rocă, atras de răceala şi ciudăţenia ei - şi de sugestia tăcută că, într-un fel, el putea face ca viitorul să se deosebească de trecut.

Sfârşit